

Giới thiệu Ai Nói Tôi Không Biết Yêu

Ai Nói Tôi Không Biết Yêu câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Linh Độ Tịch Mịch như một lời trách móc của những người đang yêu.

Truyện kể về nhân vật chính Hạ Từ Nhục- một con người tài sắc song toàn khiến ai ai cũng phải trầm trồ ghen tị, bởi thế mà công việc rất bận rộn, áp lực cuộc sống khiến cô mệt mỏi.

Bởi thế chẳng được mấy anh chàng nào nhòm ngó, có nhòm thì cũng được 1, 2 lần thì mất tâm luôn, tình cờ cô gặp được người ưng ý cô nhất định sẽ không buông tha..

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đêm Giáng Sinh, nhà hàng S kiểu Pháp đẳng cấp nhất thành phố B.

Tiền sảnh nhà hàng và nhà bếp phía sau quả là hai thế giới. Tiền sảnh, ăn uống linh đình, tiếng đàn du dương. Cho dù là tấm rèm cửa hoa văn màu trắng gạo, hay là bộ bàn ghế ăn màu vàng chạm trổ phong cách cung điện châu Âu. Mỗi chi tiết đều tràn ngập vẻ tao nhã lãng mạn của Pháp. Còn nhà bếp phía sau, đã sớm nổ tung, chỉ có bóng dáng của nhân viên phục vụ ngửa mặt đánh vật với đồng chén bát hỗn độn.

Đầu bếp người Pháp vừa bận rộn bày biện, vừa dùng thứ tiếng Trung bập bẹ giục giã: “Tôm hùm với nước sốt nóng rút cuộc đã xong chưa? Nhớ là tôm hùm không cần chín kỹ, chín năm phần là được. Còn nữa... A chai xì dầu đâu rồi? Nhanh, nhanh mang lại đây cho tôi”.

Hạ Từ Nhục định vào bếp thúc giục món ăn, nhìn tình cảnh trước mắt, cô đành rút cổ đi ra ngoài.

Ngay cả nhà hàng S với mức tiêu thụ bình quân đầu người lên đến hai nghìn nhân dân tệ hoặc nhiều hơn, không phải có tiền là có thể đến ăn, nhất là kì nghỉ lễ Giáng Sinh của phương Tây, chỗ ngồi của nhà hàng đã hết từ một tháng trước. Nhất định đêm nay tất cả mọi người của S đều mệt như con cún (1).

Dọn bàn, mang đồ ăn, rót rượu... Đến Hạ Từ Nhục cũng biến thành nhân viên phục vụ bình thường. Cô không đếm được đây là lần thứ mấy mình dầm lên đôi giày cao gót đi qua đi lại như con thoi giữa nhà bếp và tiền sảnh, từ đầu đến cuối bận rộn không thể dừng được.

Chính vào đêm Giáng Sinh hỗn loạn như vậy, khách đến nhà hàng đều là những người không tầm thường.

Theo lý thuyết, những thực khách chịu bỏ tiền và thời gian đến nhà hàng, chắc chắn là để thưởng thức hương vị thịnh yến. Nhưng có một vị khách thì ngược lại, một thân một mình ngồi ở vị trí sát cửa, không dùng com cũng không giờ xem thực đơn. Đôi mắt xếch chỉ dõi theo đám nhân viên phục vụ đang vội vàng đi tới đi lui.

“Người đàn ông kia không phải biến thái à? Không ăn không uống, chỉ nhìn chăm chăm vào ngực của nữ nhân viên phục vụ...” Đây là lần thứ ba nữ bồi bàn Tống Nhã hướng về phía Hạ Từ Nhục báo cáo về hành động kỳ quặc của người này.

Vào giờ cao điểm, Hạ Từ Nhục vốn không để ý, nhưng trong lời nói của Tống Nhã ít nhiều vẫn nhắc nhở cô. Cho dù là nhà hàng cao cấp, khách nam quấy rối tình dục nhân viên phục vụ nữ là tình huống thi thoảng vẫn xuất hiện.

Hạ Từ Nhục quay đầu nhìn người kia tây trang trắng thớm, là một vị khách nam khoảng ba mươi tuổi, cô nhỏ giọng hỏi Tống Nhã: “Anh ta có đặt trước không?”.

“Không ạ”. Tống Nhã ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Vừa rồi có vị khách đột xuất hủy hẹn nên mới mở cho anh ta một bàn, nếu không ngay cả cửa anh ta cũng không vào được đâu”.

Xem ra Hạ Từ Nhục không thể tự mình ứng phó với vị khách kì quái kia: “Được, tôi biết rồi, cô đi mau đi”.

“Chị cẩn thận nhé”. Tống Nhã nhắc nhở.

Hạ Từ Nhục sửa sang lại bộ đồng phục trên người, sau khi xác định đến cả chiếc cúc trên áo sơ mi cũng đã hoàn hảo, cô mới điềm nhiên đi đến. Cô tươi cười lịch sự: “Thưa ngài, bây giờ ngài có cần dùng com không? Tối nay, đầu bếp nhà hàng giới thiệu món súp escargot với măng cầu tỏi kiểu Pháp và...”

Người đàn ông nghe tiếng liền ngước mắt, đôi mắt xếch ẩn sau cặp kính quả nhiên thoáng dừng lại trước vạt áo của Hạ Từ Nhục. Sau đó, anh ta cắt ngang lời cô: “Tôi không phải đến đây để ăn com”.

Hay ngài chuyên đến để giờ trò lưu manh? Nụ cười chuyên nghiệp của Hạ Tử Nhục không thay đổi, ý cười trong mắt một chút cũng không còn, cô kiên nhẫn hỏi: “Ngài có cần giúp đỡ gì không?”.

“Quản lý Hạ, người tôi cần giúp đỡ chính là cô”. Khẩu khí của người đàn ông vẫn rất thẳng thắn.

Việc bị đối phương gọi thẳng tên, Hạ Tử Nhục không quá bất ngờ. Người đàn ông lên lút nhìn về phía ngực cô, đủ để đem ngực cô nhìn không sót thứ gì. Khăng định người này đến để quấy rối, cô nhanh nhẹn thu hồi thực đơn, hạ lệnh trực khách: “Xin lỗi, nhà hàng này là nơi để ăn, nếu ngài không dùng cơm...”.

Không ngờ, người đàn ông lại ngắt lời cô: “Quản lý Hạ, cô có em trai gọi là Hạ Tử Bằng phải không?”.

Nhìn gương mặt đối phương vô cùng xa lạ và bình thản, đầu óc Hạ Tử Nhục bất giác căng thẳng mãnh mẽ, vẻ mặt theo đó trong nháy mắt liền cứng ngắc. Tuy cô đã cố gắng kiềm chế những dự cảm xấu đang dâng lên trong lòng nhưng đôi môi hơi run rẩy vẫn tiết lộ sự khản trương của cô: “Tử Bằng, nó... làm sao vậy?”.

Người đàn ông không hề bị ảnh hưởng bởi cảm xúc lên xuống của cô, điệu bộ thờ ơ như trước: “Hoặc tổng của chúng tôi rất không thích tên tiểu tử nghèo em trai cô. Hy vọng hẳn ta vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt Hoặc Đình Đình. Hoặc tổng chỉ có một cô em gái, tuyệt đối không thể để Hạ Tử Bằng làm nhục...”. Đây là những lời do Hoặc Quý Ân nói, Khương Bình là trợ lý đặc biệt của anh ta, nói như vệt.

Trên đỉnh đầu là chùm đèn pha lê được nạm bởi hơn một ngàn viên pha lê lỏng lánh, tua rua đầy màu sắc. Nhưng sắc mặt của Hạ Tử Nhục ngày càng u ám, trong giây lát đã tái nhợt như tờ giấy. Bỏ qua cách dùng từ đầy kỳ thị, cô nghe như đã hiểu. Thì ra em trai cô yêu em gái của Hoặc tổng, bây giờ bị người ta đến khởi kiện vẫn tội.

Hạ Tử Bằng đúng là thằng bé không để cho người khác bớt lo lắng. Hạ Tử Nhục cắn môi, phản ứng hơi do dự một lát, lời vừa nói ra khỏi miệng, bình tĩnh ngay cả cô cũng không thể tin nổi: “Tôi không biết Hoặc tổng là ai. Hơn nữa, Tử Bằng đã trưởng thành, nó cùng ai kết giao đó là chuyện của nó, tôi làm chị nhưng không quản được”.

Khương Bình nâng gọng kính vàng lên, sốt ruột đáp: “Cô không cần

phải nói với tôi những lời đó, tôi chỉ chịu trách nhiệm giúp Hoặc tổng chuyển lời. Nếu Hạ Tử Bằng không tránh xa, hai chị em các người sẽ gặp xui xẻo”.

Gặp xui xẻo ư? Đòi cô đã gặp đủ chuyện không may rồi. Mấy năm gần đây, không ngày nào cô không hoảng hốt, như bước đi trên băng mỏng, thêm một chút không may nữa cũng chẳng sao.

“Vậy anh giúp tôi chuyển cho Hoặc tổng của anh một câu”. Cô nói.

“Sao?”.

“Anh hãy nói với anh ta rằng, làm em gái của anh ta thật đáng thương. Có một người anh lãnh khốc vô tình như vậy, đến cả chuyện tình cảm của bản thân, cô ấy cũng không được làm chủ”.

Ngữ điệu của cô gái không kiêu ngạo hay xiểm nịnh, thêm vào đó gương mặt lại xinh xắn tao nhã, nhất thời kích thích tâm trạng của Khương Bình trở nên không tốt. Theo như anh ta biết, trên đời này, không có người nào dám chống đối lại Hoặc tổng như thế. Nếu anh ta đem những lời đó truyền đạt chính xác cho ông chủ, e là cái mạng nhỏ của chính mình cũng không được đảm bảo.

Rốt cuộc, Khương Bình cũng gỡ bỏ thái độ kiêu căng, phun ra một điệu cười gượng gạo khó coi: “Quản lý Hạ, cô đừng để tôi khó xử. Tôi có lòng tốt xin khuyên cô một câu, hãy tự lượng sức mình”. Dừng một chút, anh ta đứng lên, lấy từ túi trong của chiếc áo vest ra một cái phong bì, đặt lên tấm khăn trải bàn màu trắng tinh: “Đây là của Hoặc tổng bảo tôi giao cho cô, ngài ấy đề nghị chị em cô hãy giải quyết cho ổn thỏa”.

Khương Bình để lại chiếc phong bì rồi phui mông chạy đi như một con gió, còn lại mình Hạ Tử Nhục với vẻ mặt kinh ngạc chăm chú nhìn tấm séc trong chiếc phong bì, tâm trí thoáng chốc mông lung.

Thực ra mà nói, chỉ cần một phần tấm séc đó thôi cũng đủ để cô và Hạ Tử Bằng nửa đời sau không phải lo chuyện cơm áo.

Lúc này, Hạ Tử Nhục mới bật cười, kẻ có tiền trước nay đều giờ trò như vậy, dùng tiền để mua bán, cắt đứt tình cảm, đến mí mắt cũng không thèm chớp. Nhưng cô có nằm mơ cũng không thể đoán được, loại kịch nội dung đầy cầu huyết đó một ngày kia lại rơi trúng đầu mình.

Giờ phút này, cô không nhìn nữa mà cầm tấm séc xoay người đuổi theo ra khỏi nhà hàng.

Khi cô vươn tay đẩy cánh cửa kính bên hông nhà hàng, Khương Bình đã ngồi vào ghế lái của một chiếc Bentley, tấm kính phía sau có rèm che rủ xuống, để lộ sườn mặt của một người đàn ông không chút thay đổi.

Qua lớp không khí đầu đông hoang vắng, cùng ánh đèn neon nhấp nháy trong bóng đêm, Hạ Tử Nhục nhìn không rõ gương mặt của người đàn ông, nhưng bước chân vội vã của cô không thể không chế mà hơi dừng lại.

Bởi vì hình dáng sườn mặt của người đàn ông rõ ràng trong sáng động lòng người, nhưng sắc mặt lại rất lạnh, toàn bộ gương mặt như được bao phủ bởi một lớp sương giá, khiến kẻ khác theo bản năng này sinh sự kiêng dè.

Xem ra người này chính là Hoắc tổng.

Bàn tay cầm tấm chi phiếu của Hạ Từ Nhược vô thức run nhẹ. Nhưng ảo giác hồi hộp ấy trong một giây như dòng nước chảy xuôi đã bị cô ngăn lại kịp thời. Cô một lần nữa bước nhanh hơn, hướng chiếc xe màu đen có rèm che đi đến.

Ai ngờ, không đợi cô đến gần, chiếc xe con đã lao vút đi như tên bắn, trong nháy mắt liền hòa vào bóng đêm sặc sỡ.

Hạ Từ Nhược không biết mình đã từ bãi đỗ xe trở lại nhà hàng như thế nào, khoảng cách chỉ có vài bước chân mà đầu óc cô trống rỗng. Gió lạnh thổi xuyên qua bộ đồng phục mỏng manh. Không có cảm giác lạnh, cô chỉ cảm thấy tấm séc trong tay tựa như củ khoai lang nóng bỏng tay, hòa quyện cùng tâm tư rối loạn.

Không được, tấm séc này, bất luận thế nào cô cũng không thể nhận lấy.

Ở tiền sảnh, Tổng Nhã đang bung chiếc khay lớn, đi tới trước mặt, cô nàng nhìn chăm chú vào ánh mắt đờ đẫn của Hạ Từ Nhược: “Chị Hạ, chị đuổi được tên biến thái kia đi rồi à?”.

Có tên sắc ma biến thái nào đầu cơ chứ, người đàn ông kia chẳng qua chỉ là tay sai đắc lực nhỏ bé của một tên đại ma đầu nào đó thôi. Hơn nữa, anh ta căn bản không phải nhìn ngực nữ nhân viên phục vụ, mà là nhìn tên trên tấm biển treo trước ngực.

Nhưng cuối cùng Hạ Từ Nhược không nói thêm gì, chỉ không tự nhiên “ừ” một tiếng.

Chiếc xe màu đen nhập vào đường chính, gió đêm lạnh lẽo xuyên qua tấm kính mờ một nửa tiến vào bên trong. Người đàn ông trẻ tuổi ngồi phía sau nâng kính lên, hỏi: “Cô gái kia cầm tấm séc rồi à?”.

“Đúng vậy, Hoắc tổng”. Khương Bình ngồi trên ghế lái cung kính trả lời.

Khóe môi Hoắc Quý Ân khẽ cong lên khinh thường: “Cô ta nói gì?”.

“Cô ta không... không nói gì cả”. Khương Bình bây giờ nhớ tới lời Hạ Từ Nhược nhờ anh ta chuyển giúp, trong lòng vẫn còn lo lắng.

Hoắc Quý Ân cong khuỷu tay đặt cạnh cửa sổ, nhắm mắt lại: “Khương Bình, anh theo tôi mấy năm rồi?”.

Một câu hỏi đơn giản nhưng đã khiến Khương Bình lạnh sống lưng. Anh ta liếc mắt nhìn xuyên qua tấm gương chiếu hậu ngắm sắc mặt vẫn hết sức lạnh lùng của ông chủ, nơm nớp lo sợ, trả lời: “Ba năm ạ”.

Đừng nói là ba năm, e là chỉ cần một tháng, cũng đủ để Hoắc Quý Ân vô cùng nhạy bén hiểu rõ người bên cạnh mình. Cho nên lúc này, Khương Bình muốn lừa anh là chuyện không thể.

Khương Bình đành khó khăn, tránh nặng tìm nhẹ, đáp: “Quản lý Hạ nói, Hoắc tiểu thư không làm chủ được chuyện tình cảm của chính mình”.

“Nói nguyên văn đi”.

“Nguyên văn lời cô ấy nói... Tôi không nhớ rõ”.

“Tôi không cần một người có trí nhớ không tốt”.

“A... Tôi bỗng nhớ ra rồi! Quản lý Hạ nói: làm em gái của ngài thật đáng thương, có một người anh lãnh khốc vô tình như vậy...”. Khương Bình chỉ muốn chết cho xong.

“Đủ rồi, cảm ơn”.

“...”. Là ngài ép tôi nói chứ.

Lãnh khốc vô tình, Hoắc Quý Ân không thích từ này.

“Đúng là một người con gái không biết trời cao đất rộng”. Anh hừ lạnh một tiếng.

Trong đôi mắt đẹp để u ám của Hoắc Quý Ân mơ hồ cất giấu một tia tàn ác. Anh cảm thấy cần phải cho Hạ Từ Nhược biết một chút kiến thức để hiểu thế nào mới thật sự là lãnh khốc vô tình. Vì thế, anh dặn dò Khương Bình: “Cậu tìm người giám sát Hoắc Đình Đình hai tư giờ, chỉ cần tên tiểu tử dẫn độn Hạ Từ Băng kia một lần xuất hiện bên cạnh con bé, các người liền giáo huấn hắn ta một lần cho tôi”.

Hoắc tổng tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng. Khương Bình lau mồ hôi trên trán, sau khi cất tiếng nghe lời, trong lòng thầm thấp nể cho chị em nhà họ Hạ.

Chương 2

Thần thờ cho đến khi S hết giờ mở cửa, toàn thân Hạ Từ Nhược gần như một lá. Nhưng so với vẻ mệt mỏi của cơ thể, cô cảm thấy đầu óc mình quá thực như đã bị bệnh thần kinh.

Lập đi lập lại tất cả đều là sự ồn ào trong trẻo mơ hồ nhưng lạnh lùng của Hoắc Quý Ân.

Gương mặt anh tuấn của người đàn ông không một chút hơi ấm, khiến bề ngoài cô có cảm giác hồi hộp lo lắng, lò mò nảy sinh cảm giác bất an. Nhưng thật ra bản thân Hạ Từ Nhược không quan tâm cho lắm, những điều tồi tệ nhất trong cuộc sống bọn họ đều đã trải qua, vậy thì có sao họ phải sợ người đàn ông kia. Nhưng Hạ Từ Bằng không giống như vậy, nó là người thân duy nhất của Hạ Từ Nhược, là xác thịt trong lòng cô. Cô tuyệt đối không thể để cho em trai xảy ra chuyện gì.

Khi Hạ Từ Nhược tâm trạng nặng nề đẩy cánh cửa phòng thay quần áo nhân viên, mấy nữ bồi bàn đang vừa thay quần áo, vừa hào hứng cười nói.

Chớ xem thường mấy cô bé chỉ vừa mới hơn hai mươi là đại diện thương hiệu nhà hàng S nổi tiếng món Pháp dưới trướng tập đoàn Giai Cảnh, tiêu chuẩn dùng người hết sức nghiêm ngặt. Thậm chí, bồi bàn bình thường cũng có xuất thân đào tạo chuyên nghiệp, hơn nữa phải nắm vững ít nhất một ngoại ngữ. Không chỉ có thế, những nữ nhân viên phục vụ này phải có dáng người cao gầy và ngoại hình đẹp.

Hạ Từ Nhược không quan tâm đến tiếng cười đùa đang tạt vào mặt, cô im lặng như một cánh diều theo con gió nhẹ ngoài cửa, lặng lẽ đi về phía chiếc tủ đựng đồ của mình.

Thật ra, mấy nữ nhân viên phục vụ nhìn thấy cô đi vào, sắc mặt lập tức cứng đờ, tất cả đều im bật.

Chỉ có Tổng Nhã vẫn chưa xỏ xong tay áo, cười hi hi tới gần: “Chị Hạ, đêm nay là đêm Giáng Sinh, bọn em định đi hát, chị muốn đi cùng không?”.

Bầu không khí đông băng trong nháy mắt không làm Hạ Từ Nhược khó chịu, cô coi như không có gì, trả lời: “Chị không đi đâu, để người trẻ bọn em đi cho thoải mái”. Đầu óc cô lúc này như muốn nổ tung, nào có tâm tình để hát hò.

A, người phụ nữ này! Tổng Nhã không lãng phí nước bọt thuyết phục, cô nàng le lưỡi hướng về phía Hạ Từ Nhược, nói đùa: “Chị cũng mới hai sáu tuổi, đừng luôn có giọng điệu cụ non như thế, cẩn thận không già sớm đấy”.

Hạ Từ Nhược cười cười, không nói chuyện.

Cô không giống với những cô gái kia. Sau khi cởi bỏ bộ đồng phục, liền thay những bộ quần áo đẹp để rực rỡ, ra ngoài ăn uống no nê cùng bạn bè hoặc người yêu. Còn cô chỉ khoác chiếc áo len dày lên bộ quần áo làm việc rồi vội vàng rời đi.

Khi cô vừa đi, phòng thay quần áo khôi phục lại tiếng nói chuyện ríu rít.

Người nổi bật nhất trong đám phụ nữ là một quản lý sảnh trước khác tên là Phùng Thiên Tâm. Cô ta sở dĩ dễ làm người khác chú ý là bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp và ma mị. Cô ta mở to mắt, liếc Tổng Nhã một cái: “Cô nhiều chuyện vậy, kêu chị ta làm gì”.

“Biết trước quản lý Hạ sẽ không đi mà. Cậu không phải không biết tính cách của chị ấy, lạnh lùng kiêu ngạo, chưa bao giờ hòa đồng”. Một cô gái khác phụ họa theo.

Tổng Nhã không nghĩ như vậy: “Chị Hạ là người mặt lạnh tâm thiện. Mọi người đừng quên nếu không có chị ấy bao che, không chừng chúng ta đã bị quản lý nhà hàng đùa chết rồi”. Năm đó, khi Tổng Nhã còn là người mới, đúng là đã được Hạ Từ Nhược cầm tay chỉ bảo, nên cô nhiều ít so với những người khác hiểu về vị nữ cấp trên này hơn, ở đâu cũng bảo vệ cho cô.

Tất cả mọi người không ai lên tiếng. Tổng Nhã nói đúng. Quản lý nhà hàng có những yêu cầu đối với nhân viên gần như hà khắc, hơi tí là âm ỉ đòi trả lương, tăng ca, so với ông già giám đốc Mã, Hạ Từ Nhược quả là tốt hơn mấy trăm lần.

Nhưng Phùng Thiên Tâm vẫn không phục mà chế nhạo một câu: “Xùy, nếu chị ta thật sự tốt như vậy, sao ngay cả bạn trai cũng chưa có?”.

“...”

Hạ Từ Nhược không nghe thấy tiếng thì thào trong phòng thay đồ, cô khoác vội áo khoác ngoài rồi bước nhanh theo lối đi dành cho nhân viên ra cổng sau của nhà hàng. Trên đường, cô vô thức sờ mặt mình, rõ ràng làn da trắng nõn đặc biệt mịn màng không lưu dấu tay là của một cô gái trẻ. Nhưng sao cô vẫn cảm thấy tâm lý của mình như ngày càng già đi.

Thoáng chốc Hạ Từ Nhược đã đi đến cổng sau nhà hàng, bước chân của cô hơi dừng lại.

Dưới bóng cây, chiếc xe hơi màu bạc đậu im lìm, một người đàn ông đang đứng tựa cửa xe.

Người đó hình dáng cao lớn, mặc chiếc áo mang phong cách Anh, cổ áo dựng thẳng hợp với đường nét thẳng tắp, thon dài. Vì khuất bóng, biểu hiện trên mặt của người đàn ông khiến người ta cảm thấy không chân thực. Nhưng khóe môi anh lại gợi lên vẻ tươi cười, như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc kiểu ôn hòa, trong sạch, lộ vẻ âm áp.

Hạ Từ Nhượng bước tới gần, đến trước mặt anh: “Tô Khải, sao anh lại tới đây?”.

“Anh tới đón em tan làm?”. Giọng nói của người đàn ông cũng giống như nụ cười của anh, dịu dàng ngọt ngào. Nói xong, Tô Khải rất tự nhiên thay cô mở cánh cửa xe bên ghế phụ.

Hạ Từ Nhượng đang do dự xem rốt cuộc có lên xe hay không, phía sau bỗng vang lên tiếng nói lạnh lốt như chim hót: “Oa, hóa ra quản lý Hạ có hẹn, thảo nào không đi cùng với mọi người?”.

Cơ thể cô bỗng cứng đờ, xoay người lại, liền thấy một đám đồng nghiệp đang đứng đó trên chốc âm ỉ. Dẫn đầu chính là mấy tên tiểu tử trẻ tuổi của nhà bếp. Theo sát là mấy nữ nhân viên phục vụ cũng đang lục tục đi ra từ phòng thay quần áo. Bọn họ cậ có nhiều người, tâm tình đang tốt, nên không quên đùa cợt vị nữ quản lý này.

“Mọi người đừng nói lung tung, cẩn thận không tôi trừ lương của mọi người đấy”. Hạ Từ Nhượng chỉ có thể dùng câu cửa miệng của Trương Mã Kiếm để chặn miệng họ. Tiếc là, lời còn chưa nói xong, cô bỗng cảm thấy eo bị siết mạnh, cả người bị Tô Khải nhét vào trong xe.

Động tác của Tô Khải kiên định dứt khoát, chưa quá hai giây, liền đem mọi phiền phức chặn bên ngoài lỗ tai Hạ Từ Nhượng. Anh sai bước vòng sang bên ghế lái, cúi người ngồi vào, sau đó đóng sầm cửa lại.

Trước khi xe lăn bánh, Tô Khải hạ cửa kính xuống, hướng về phía các đồng nghiệp của Hạ Từ Nhượng, vẫy tay, nói: “Merry Christmas!”.

Đám người hiển nhiên đã bị kích thích bởi vẻ ngoài đẹp trai của người đàn ông này, trên gương mặt rõ ràng vẫn còn lộ vẻ kinh ngạc, tất cả đều há miệng thờ dốt: “Merry Christmas!”.

Bên tai im lặng trở lại, Hạ Từ Nhượng đem cơ thể bủn rủn dựa vào lưng ghế, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái: “Anh tìm em có việc gì sao?”.

“Không có việc gì thì không thể tìm em à?”. Tô Khải không đáp mà hỏi lại, sau đó chuyển đề tài: “Em ăn cơm chưa?”.

“Em ăn rồi”. Hạ Từ Nhượng đáp.

Người con gái này lại nói dối, chắc chắn cô đã mất cả tối để phục vụ khách hàng, làm gì có thời gian để lấp đầy dạ dày của mình. Tuy ngoài miệng Tô Khải không vạch trần nhưng trong ánh mắt hẹp dài hiện lên một tia thất vọng: “Anh trực tiếp đưa em về nhà”.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Cuộc đối thoại ngắn gọn kết thúc, trong xe rơi vào trạng thái yên tĩnh. Hạ Từ Nhượng dựa đầu vào lưng ghế, nghiêng mặt nhìn ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ. Cảnh đêm lấp lánh ấy, rơi vào đôi mắt mệt mỏi của cô, chỉ còn lại từng tia sáng nhanh chóng hiện lên, nhợt nhạt chói lóa.

“Từ Nhượng, có phải em không thích công việc của mình đúng không?”. Người đàn ông ngồi bên ghế lái thu hồi vẻ lãnh đạm, sắc mặt nghiêm túc.

Đầu óc Hạ Từ Nhượng trì trệ mất hai giây mới bị câu nói của Tô Khải kích thích làm cho tỉnh táo. Cô xê dịch mông, ngồi thẳng lưng: “Sao lại thế, không phải đâu ạ”.

“Thật không?”. Giọng nói Tô Khải như bất lực: “Chúng ta không thể trở lại như trước kia sao?”.

Trước kia ư?

Hạ Từ Nhượng nhếch khóe miệng: “Trước kia như thế nào, em quên mất rồi”.

Nhưng Tô Khải không quên, trước nay, anh đã theo đuổi cô gái này tổng cộng bảy năm. Mặc dù cô chưa từng một lần đồng ý, nhưng ít ra, trước khi nhà họ Hạ xảy ra chuyện, nội tâm Hạ Từ Nhượng tràn ngập ánh mặt trời. Còn hiện tại, không có một chút ánh sáng nào có thể thắp sáng lên cuộc sống của cô.

Ngay cả anh cũng không thể.

Cuối cùng, Tô Khải cũng dùng khóe môi đầy ý cười che giấu tâm trạng phức tạp, anh vỗ vỗ bả vai Hạ Từ Nhượng: “Đừng lo lắng, tất cả rồi sẽ tốt thôi”.

“Có lẽ vậy”.

Trong xe mở máy sưởi, không một chút lạnh, nhưng tay Hạ Từ Nhượng vẫn dút trong túi áo khoác. Bên trong là tấm séc đã bị cô vo viên. Cô cảm thấy khó hiểu, bởi vì tấm séc này, không biết chừng có thể khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

Chiếc xe nhẹ nhàng đậu trước cổng của một khu nhà cũ.

Khi Hạ Từ Nhục mở cửa xe đang định bước xuống, cô bỗng bị Tô Khải gọi lại. Anh cúi người cầm lấy hộp quà từ ghế sau: “Giáng sinh vui vẻ”.

Nhìn thấy chiếc Iphone 6, Hạ Từ Nhục thoáng sững sốt rồi nói: “Anh đừng lãng phí tiền, di động của em vẫn dùng được mà...”.

“Không phải đưa cho em”. Tô Khải biết sẽ như vậy, anh liền dùng giọng điệu bình thản, nói: “Là anh mua cho Hạ Từ Bằng. Không phải tên tiểu tử thối ấy nói muốn đổi di động sao, em giúp anh đưa cho nó”.

Hạ Từ Bằng thực sự là cái có hay. Lời từ chối vừa vắn bên miệng người con gái liền đột ngột nghẹn lại. Hạ Từ Nhục không thể không vươn đôi tay đã ướt đầm mồ hôi ra, nhận lấy chiếc di động.

“Tô Khải, anh đừng đối tốt với bọn em như vậy. Em không đủ khả năng để trả đâu”. Cô làm ra vẻ thoải mái cười cười.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong xe, qua ánh sáng mờ mờ đó, Tô Khải nhìn chăm chú vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của Hạ Từ Nhục. Anh gượng cười, đáp: “Yên tâm, anh sẽ không đòi em đâu”.

Ngốc nghếch, chính vì anh chưa bao giờ đòi cô phải đền đáp nên cô mới không biết làm thế nào cho phải. Hạ Từ Nhục nhắm mắt, đúng lúc cô thôi lưỡng lự, vẻ xúc động cũng hiện ra.

Cô lao nhanh ra khỏi cửa xe: “Em đi đây, anh cũng về sớm nghỉ ngơi đi”.

“Ừ, em lên lầu cẩn thận”.

Tô Khải chưa lập tức đi ngay, mà nhìn theo bóng dáng người con gái càng lúc càng xa. Hạ Từ Nhục sống ở tiểu khu kiểu cũ, ngay cả ánh đèn đường cũng mờ mịt. Cô vắn tóc cao, dáng người gầy gò, ánh sáng nơi đây làm nổi bật thân ảnh vô cùng mỏng manh của cô, toàn thân lộ vẻ đơn độc khó giải thích.

Người con gái thoát nhìn lẻ loi yếu ớt đó, đối với đàn ông, giá trị phòng ngự cũng ngày càng cao. Thế nên, Tô Khải cảm thấy cô của hiện tại quả thực quá cường như một bức tường bất khả xâm phạm, đến mức hoàn hảo.

Anh không nén nổi nụ cười bất đắc dĩ, cho đến khi Hạ Từ Nhục khuất sau cánh cổng, anh mới từ cửa sổ quay sang nhìn đường, lần nữa khởi động xe.

Hạ Từ Nhục sống ở tầng năm, khu nhà cũ không có thang máy, cô dẫn “bịch bịch” để chạy lên cầu thang, đèn cảm ứng âm thanh theo đó bật sáng, tỏa một mảng ánh sáng màu vàng nhạt.

Cô lấy điện thoại cầm tay, thành thạo lục ra một cái tên trong danh bạ, bấm phím gọi.

Tiếng chuông reo hồi lâu, rốt cuộc đối phương cũng nhận điện. Đầu tiên là một chuỗi âm thanh ồn ào từ di động truyền đến, sau đó mới là giọng nam uể oải: “Chị, sao vậy?”.

“Đêm nay em có về không?”. Hạ Từ Nhục bước vội lên lầu, giọng nói phập phồng theo tiếng thờ dốc.

Hạ Từ Bằng học đại học năm ba sống nội trú ở trường, hai tuần về nhà một lần. Hôm nay vừa vắn cuối tuần, bình thường nó nên trở về. Nhưng trải qua ngày lễ Giáng sinh, Hạ Từ Nhục không xác định được là nó có ở ngoài chơi suốt đêm hay không.

“Em có về nhưng muộn”. Trước nay Hạ Từ Bằng nói chuyện luôn ngắn gọn, như tiếc hơi sức để nói nhiều hơn một chữ.

Hạ Từ Nhục đang định nói gì đó thì nghe trong điện thoại có tiếng nữ sinh khác gọi tên Hạ Từ Bằng, cô liền bảo: “Được, chị chờ em”.

Nào ngờ, giọng cô còn chưa dứt, điện thoại đã “tút” một tiếng cắt đứt. Hạ Từ Nhục nhìn màn hình điện thoại tối om, khẽ thở dài. Cô nhanh nhẹn đem di động cho vào trong túi, lấy chìa khóa mở cửa.

Bước vào nhà, hành lang tối đen cũ kỹ có cảm giác nhất thời bị ngăn ngoài cửa. Căn hộ nhỏ một phòng khách hai phòng ngủ tuy không rộng không mới nhưng được Hạ Từ Nhục sắp đặt sạch sẽ và gọn gàng.

Ngay cả áo khoác cô cũng không cởi ra, ở huyền quan đá đôi giày cao gót trên chân rơi xuống, rồi lập tức đi tới bàn trà. Cô bật chiếc máy tính đặt trên bàn, nhanh nhẹn mở công cụ tìm kiếm Baidu, nhập một cái tên.

Cái tên này đúng là cái tên được lưu ở chỗ người ký trên tấm séc mà cô đã cầm bông tay suốt cả tối nay.

Hoắc, Quý, Ân.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tổng tài ngày nay đầy rẫy ngoài đường, thời đại cường hào không bằng con chó, Hạ Tử Nhược không biết đến Hoắc Quý Ân cũng là điều bình thường. Nhưng may mắn thay đã có Baidu giúp cô nâng cao trình độ.

Gõ tên “Hoắc Quý Ân” lên máy tính, Hạ Tử Nhược không tránh khỏi sợ hãi.

Quý ông hoàn hảo?

Cô đã không nhìn lầm, đây đúng là lời nhận xét của tờ tạp chí kinh tế có uy tín trong một bài phỏng vấn Hoắc Quý Ân. Người đàn ông được bao phủ bởi ánh hào quang, không chỉ mang thân phận tôn quý là chủ tịch tập đoàn khách sạn Quý Đình. Ngoài ra, mặc dù đã ba mươi tuổi, nhưng anh ta không hề dính bất kỳ scandal nhỏ nào, sự thần bí vì thế mà cũng tăng lên nhiều.

Ha ha, dạo này, tất cả các tờ tạp chí tài chính đều bắt đầu đi theo con đường PR, Hạ Tử Nhược không khỏi tức cười. Trong hoàn cảnh hiện tại, dù thế nào đi nữa cô cũng không thể đánh đồng vị đại ma đầu kia với từ “hoàn mỹ” đó.

Cô phát tay vào không khí, làm như mọi chuyện không có gì quan trọng.

Sau đó, ánh mắt cô bỗng chốc dừng lại.

Bài phỏng vấn kèm theo hình ảnh.

Tuy Hạ Tử Nhược không có thiện cảm với người đàn ông kia nhưng cô không thể không thừa nhận, Hoắc Quý Ân có dáng dấp khá đẹp. Gương mặt với đường nét rõ ràng, ánh mắt trong sáng, môi mỏng mũi cao, đẹp trai như một ngôi sao thần tượng, đôi mắt rỗng vẻ, khiến khuôn mặt thêm vài phần bình tĩnh và lạnh lẽo.

Ánh mắt Hạ Tử Nhược cùng toàn bộ tâm trí dừng lại trên tấm ảnh. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng xoay chìa khóa và tiếng bước chân sột soạt.

“Chị em đã về”. Hạ Tử Bằng tay cầm chìa khóa đi vào phòng khách.

Giọng nói của cậu ta khiến tâm trí Hạ Tử Nhược hồi phục. Đóng máy tính cái “bộp”. Cô không nhúc nhích ngồi trên ghế sofa, ngược mắt nhìn em trai, ra vẻ bình tĩnh nói: “Chị em mình nói chuyện”.

Hạ Tử Bằng hình như vừa mới đi chơi Giáng sinh về, trên người còn dính hơi lạnh buổi đêm và mùi rượu nồng nặc. Cậu ta liếc mắt nhìn Hạ Tử Nhược với vẻ mặt khó hiểu, rồi vung tay đặt lưng xuống sofa: “Nói chuyện gì ạ? Trông chị nghiêm túc thế”.

Hạ Tử Nhược không nhớ đã bao lâu rồi mình và em trai không tâm sự, công việc của cô xoay vòng, thời gian hai người chạm mặt nhau không nhiều. Cho dù cả hai có ở nhà thì bọn họ cũng đều bận việc riêng. Hạ Tử Bằng đã qua tuổi việc gì cũng báo cáo với chị gái từ lâu. Bây giờ nghĩ đến, Hạ Tử Nhược nhiều ít có chút tự trách mình đã quá bận rộn với công việc. Kết quả là tình cảm hơi hợt. Em trai hẹn hò là chuyện lớn nhưng cô lại chẳng hề hay biết gì hết.

Cô yên lặng sắp xếp từ ngữ, cố gắng bình tĩnh đi thẳng vào vấn đề: “Người nhà bạn gái em hôm nay đến tìm chị, anh trai của cô ấy không muốn bọn em ở bên nhau”.

Không ngờ, phản ứng của Hạ Tử Bằng hoàn toàn trái với dự tính của cô.

Cậu ta chỉ thờ ơ nhún vai, sau đó không bận tâm vờn người lấy bình nước để trên bàn trà, mở nắp bình đưa lên miệng tu: “Em yêu Hoắc Đình Đình chứ không phải yêu anh trai của cô ấy”. Lau miệng xong, cậu ta nói tiếp: “Người đàn ông đó còn đến quấy rầy chị thì chị đừng để ý là được. Cùng lắm thì chị bảo anh ta đến tìm em”.

Rõ ràng em trai cô không hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, giọng nói Hạ Tử Nhược không khỏi nôn nóng: “Rốt cuộc em không biết gì về gia cảnh của Hoắc Đình Đình đúng không? Chuyện tình cảm không môn đăng hộ đối sẽ không thể kéo dài, còn làm hại bọn em nữa”.

Hạ Tử Bằng vốn hơi say, bị những lời đó kích động, khẩu khí của cậu ta nhất thời không được tốt lắm, gần như chống đối: “Vậy chị nói cho em biết đi, trước kia Hạ gia và Hoắc gia có thể coi là môn đăng hộ đối không? Cũng chính vì chị thiếu quyết đoán, sợ đông sợ tây mới thành ra như bây giờ. Chị mà giỏi giang, chúng ta đã an nhàn, không bằng chị tự mình đi tìm bạn trai đi”.

“Em đừng có kéo chị vào chuyện này”. Tên tiểu tử thối kia đúng là đã nói điều không nên nói. Nghe vậy, Hạ Tử Nhược dần dần bùng phát cơn giận. Cô đứng bật dậy khỏi sofa, tuy nhiên, so với Hạ Tử Bằng cao hơn một mét tám thì cô vẫn thấp hơn nửa cái đầu.

Đây là lần đối đầu hiếm hoi của hai chị em. Mặc dù Hạ Tử Bằng đã cầm miệng nhưng cậu ta vẫn không lảng tránh ánh mắt sắc như dao đầy giận dữ của Hạ Tử Nhược. Cậu ta hơi cong người như một con tôm lớn, trừng mắt nhìn cô, khoe miệng kéo dài thành một đường thẳng tắp, không nói một lời.

Thằng bé bày ra vẻ mặt đẹp trai bướng bỉnh, cùng đôi mắt trong veo vẫn còn hơi say. Trong phút chốc, cô như nhìn thấy trong đôi mắt của em trai hình ảnh của chính mình năm ấy, quật cường như nhau, không cam chịu như nhau.

Một thoáng thất thần, cuối cùng Hạ Từ Nhược cũng kìm nén cơn lửa giận: “ Từ Bằng, em đừng vì trải qua một lần yêu mà nghĩ mình lão luyện, nghĩ mình có thể nhìn thấu thế giới. Thực ra em vẫn rất ngây thơ, thế giới thực tế, em không thể tưởng tượng nổi đâu”.

Cô căng thẳng nói xong, con người Hạ Từ Bằng tối sầm lại, miệng không mặn không nhạt buông một câu: “ Chị có thể nhìn thấu, nhưng cuộc sống của chị đâu có tốt hơn”. Nói xong cậu ta liền xoay người, bước hai bước dài trở về phòng.

Cho đến khi tiếng đóng cửa “ rầm” lọt vào tai, Hạ Từ Nhược mới cau mày, bất động một chỗ. Cô cảm thấy toàn thân như bị một nỗi lo lắng bao phủ.

Xem ra, em trai cô không hề biết mình đã trêu chọc vị đại ma đầu kia.

Hạ Từ Bằng nhốt mình trong phòng, gối hai tay sau đầu, bực bội nằm trên giường. Cậu ta chậm rãi nhắm mắt lại rồi mỉm cười. Chỉ là một nụ cười tự giễu nhưng không phù hợp với hơi thở ngổ ngược đang tàn mắt quanh người cậu ta.

Sao cậu ta không hiểu chứ?

Thời khắc cậu ta cùng chị gái chuyển từ ngôi biệt thự sa hoa sang căn phòng mấy chục mét vuông này, cậu ta đã hiểu tất cả. Mấy năm qua, chẳng phải cậu ta giống Hạ Từ Nhược, đã sớm lĩnh giáo hiện thực xã hội đó sao.

***

Một đêm khó ngủ.

Trời còn chưa sáng, Hạ Từ Nhược đã rời giường.

Trải qua một đêm suy tính, cô đã suy nghĩ rõ ràng, cô sẽ không để cho em trai và Hoắc Đình Đình ở bên nhau. Nhưng ngăn cách đôi uyên ương là chuyện không dễ. Tình cảm của con người đôi khi giống như một sợi dây thun, nếu dùng ngoại lực kéo mạnh, rất có thể sẽ lập tức bị đứt, cả hai đều thua thiệt.

Cô làm chị gái, tạm thời chỉ có thể đi từng bước xem từng bước.

Cửa phòng Hạ Từ Bằng vẫn đóng, xem ra sẽ ngủ đến tận trưa. Hạ Từ Nhược lợi dụng buổi sáng nhàn rỗi, tranh thủ nấu đồ ăn đặt lên bàn, một đĩa thịt lợn xào ớt xanh và một đĩa cà chua nấu trứng, giữ nóng cho em trai ăn trưa.

Vừa ra khỏi cửa, cô đặt hai ngàn tệ trên bàn rồi dùng chiếc hộp di động Tô Khải đưa hôm qua để lên. Mặc dù Hạ Từ Bằng ngổ ngược nhưng tiêu tiền lại rất tiết kiệm. Dù sao toàn bộ chi phí trong nhà đều do Hạ Từ Nhược chống đỡ, nào là tiền thuê nhà, tiền điện tiền nước, tiền than, cùng nhiều loại chi tiêu hàng ngày khác. Cho nên, ngoài tiền học phí, Hạ Từ Bằng rất ít khi chủ động xin tiền cô.

Hạ Từ Nhược lái Cherry QQ đi đến S, trên đường còn vòng qua bưu điện.

Cô nói với chị gái trực quầy: “ Cho em một cái phong bì chuyển phát nhanh trong thành phố”.

“ Năm đồng, giao tiền trước”.

“ Vâng”. Hạ Từ Nhược lấy từ trong túi ra mấy đồng xu, đặt lên quầy.

Cầm phong thư, cô đem tấm séc như củ khoai nóng bỏng tay nhận lấy ngày hôm qua cho vào, cẩn thận dán kín. Trả tiền xong, Hạ Từ Nhược coi như chỉ mất vài đồng là có thể thoát khỏi tấm séc đó. Nếu không để ý khi cô điền tên người nhận, đầu ngón tay trong nháy mắt vô thức run run thì hết thấy đều vô cùng thuận lợi.

Hoắc Quý Ân, con người này thật sự đến cả cái tên cũng khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Mười giờ, Hạ Từ Nhược đến S đúng ca sáng. Theo lý thuyết, thời điểm này giám đốc Mã bình thường không có ở nhà hàng. Nhưng hôm nay không biết gió đâu quét tới, mới sáng sớm ông ta đã ngồi trong nhà hàng.

Hạ Từ Nhược vừa vào thay đồng phục liền bị điện thoại của ông ta gọi vào văn phòng.

Văn phòng của giám đốc nhà hàng ngay cạnh phòng nghỉ, không tính là quá lớn nhưng đẹp đẽ. Từ bộ sofa đến chiếc bàn làm việc cùng màu mang phong cách cung điện Pháp, tiền sảnh cũng được trang trí đồng bộ.

Giám đốc Mã gọi cô vào, thay đổi dáng dấp nghiêm túc trước kia, trên mặt quản lý Mã ẩn hiện ý cười: “ Chúc phó giám đốc nhà hàng S trống nửa tháng nay, bây giờ là thời điểm nên bổ sung. Tổng công ty bên kia có đề cử vài người ứng tuyển, nhưng tôi vẫn chưa hài lòng. Tôi nghĩ nên đề bạt người trong nhà hàng của chúng ta thì tốt hơn, dù sao cũng đã quen với hoàn cảnh, tay nghề lại cao”.

Sau khi ông ta nhắc tới, Hạ Từ Nhược mới nhớ, phó giám đốc nhà hàng lần trước đã được điều đi Pháp huấn luyện, dự đoán khi trở về nhất định sẽ được thăng chức tăng lương, không có khả năng giữ cương vị hiện tại. Nghe ý tứ của giám đốc Mã, cơ hội lên chức trong nhà hàng lần này, thực sự có thể rơi vào đầu Hạ Từ Nhược.

Nhưng sao cô cảm thấy điệu cười của đối phương lại có cảm giác ngoài cười nhưng trong không cười: “Ứng cử viên đã quyết định là ai chưa ạ?”. Hạ Từ Nhượng hỏi.

Nói đến trọng điểm, giám đốc Mã vuốt mái tóc lưa thưa của mình, cười quỷ dị: “Tôi muốn chọn một người giữa cô và Phùng Thiên Tâm”.

Hạ Từ Nhượng nghe có chút không hiểu: “Ý ngài là... Hai người bọn tôi phải cạnh tranh chức phó giám đốc nhà hàng sao?”.

Giám đốc Mã rất thích từ “cạnh tranh” này: “Có cạnh tranh mới có thể kích thích tiềm năng. Tôi đã chuẩn bị đem người trong nhà hàng chia làm hai nhóm. Cô và Phùng Thiên Tâm mỗi người một nhóm. Sau đó bình xét thành tích của hai người. Tổ của người nào đạt thành tích cao, cơ hội thăng chức sẽ dành cho người đó”.

“...”. Hạ Từ Nhượng im lặng.

Cô nhin không được oán thăm, chiều tuyến mộ tổn hại như vậy giám đốc Mã cũng có thể nghĩ ra.

Rõ ràng là ném xương cho chó cướp mả.

***

Buổi chiều cũng ngày, phong bì chuyển phát nhanh mà Hạ Từ Nhượng gửi đã được an toàn chuyển đến tập đoàn Quý Đình.

Người đàn ông bận rộn Hoắc Quý Ân không đích thân xem thư tín, bình thường đều là trợ lý đặc biệt Khương Bình sau khi sàng lọc mới đem những thư quan trọng trình lên. Việc kiểm tra nội dung văn kiện là công việc không cần kỹ thuật cao, nhưng hôm nay làm việc này, Khương Bình quả thực đau khổ.

Anh ta cảm phong thư lớn của Hạ Từ Nhượng gửi, ném đi không được, giữ cũng không xong, gấp đến nổi vò đầu bứt tai.

Chết cha rồi!

Hôm qua rõ ràng anh ta đã chuyển giao tầm séc xong xuôi, nhưng sao hôm nay nó lại ở trên tay anh ta? Nếu ngay cả chuyện ông chủ giao là tặng tiền cho người ta anh ta cũng làm không tốt, e là đời này anh ta không còn hi vọng. Ngày hôm qua Hoắc Tổng bị người con gái kia nói mấy câu tức chết, hôm nay nếu lại nhìn thấy tầm séc bị trả về... Chỉ tưởng tượng đến gương mặt nổi trận lôi đình của Hoắc Quý Ân, lòng tơ Khương Bình đều dựng thẳng đứng.

Khương Bình cảm thấy mình như sắp phát điên, cho dù anh ta có gan lớn như trời cũng tuyệt nhiên không dám tự tiện giấu diếm việc này. Dù sao thì cũng là chết, anh ta chỉ có thể hai chân run rẩy, răng va vào nhau mà đem tầm séc trình cho Hoắc tổng.

Anh ta đã theo Hoắc Quý Ân nhiều năm, tuy ông chủ đã vô số lần khiến anh ta nhìn trần trời không nói nên lời. Nhưng cục diện lúc này vẫn đủ để Khương Bình hoang mang không thôi.

Cái chính là văn phòng quá mức yên tĩnh.

Trận cuồng phong đã không đổ xuống đầu Khương Bình. Ánh mắt Hoắc Quý Ân rơi xuống tầm séc đặt trên bàn làm việc, hàng mi dày phủ một mảng bóng râm xuống mí mắt, vẻ mặt thờ ơ, làm cho người ta hoàn toàn đoán không ra tâm tư của anh.

Nhưng chỉ trong phút chốc, anh liền rời ánh nhìn, chuyển về phía Khương Bình.

“Cậu nói xem ý cô ta ở đây là gì?”. Hoắc Quý Ân khẽ gõ gõ xuống bàn.

Khương Bình lo lắng đề phòng cả buổi, không ngờ vấn đề lại kỳ quái như vậy, anh ta không khỏi choáng váng vì bị hỏi: “Ngài đang hỏi tôi nhận định thế nào về quản lý Hạ phải không?”.

“Ừ”.

Đây là lần đầu tiên Hoắc tổng trưng cầu ý kiến của anh ta, Khương Bình có chút vừa mừng vừa lo, anh ta đem tất cả các tế bào não ra để sử dụng: “Quản lý Hạ đem tầm séc trả về chứng tỏ cô ấy không muốn mang nợ ngài. Tôi nghĩ là cô ấy đang muốn khiêu khích. Cô ấy khẳng định không muốn Hạ Từ Bằng và Hoắc Đình Đình chia tay. Nói không chừng, cô ấy còn muốn kiếm lợi ích lớn hơn từ ngài...”. Khương Bình đánh bạo phân tích, đặc biệt muốn mình được khen ngợi. Anh ta quả thực đã dựa vào tính cách con người để đưa ra những lập luận sắc sảo.

Không ngờ, Hoắc Quý Ân chỉ đơn giản buông một câu: “Tôi nghĩ không hẳn vậy”.

Chả lẽ phân tích của anh ta đã sai? Khương Bình còn đang vắt óc suy nghĩ thâm ý trong câu nói của ông chủ, chợt nghe Hoắc Quý Ân nói: “Được rồi, cậu ra ngoài đi”.

“...Vâng”. Khương Bình cung kính khom người, mang theo trong đầu một dấu chấm hỏi lui ra.

Đợi cho đối phương rời đi, Hoắc Quý Ân sa vào trạng thái trầm tư.

Chinh chiến trên thương trường nhiều năm, anh đã gặp rất nhiều chuyện rắc rối, nhưng hiếm khi gặp phải chuyện dùng tiền vẫn không giải quyết được

phiền toái. Anh không thích cảm giác không thể khống chế được tình hình, chính xác mà nói, người con gái gọi là Hạ Tử Nhược kia xem ra anh đã không thể kiểm soát.

Thật đúng là khiến người khác đau đầu mà.

Có lẽ, anh cần phải tự mình đi gặp người con gái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Suốt mấy ngày nay, tin đồn nóng nhất của S chính là việc tuyển chọn Phó giám đốc nhà hàng, cũng như đánh giá hiệu quả làm việc cùng những người khác.

Giờ ăn của nhân viên khác với giờ ăn của khách, bình thường ba giờ chiều mới có thể “ăn trưa”. Hơn nữa, chế độ quản lý của S hết sức nghiêm ngặt, cấm nhân viên ăn đồ ăn của nhà hàng.

Tổng Nhã được mẹ chăm sóc, thay đổi bữa ăn hàng ngày cho con gái mang đi. Hạ Tử Nhược không được đãi ngộ tốt như vậy, cô một người một miệng, mang cơm còn chưa đủ phiền toái, nên hầu như đều mua thức ăn mang về.

Trong phòng nghỉ nhân viên, Tổng Nhã vừa vung vẩy chiếc cà mèn đựng thức ăn vừa rầu rĩ oán giận: “Chị Hạ, chị nói xem Mã Kiểm sao lại thất đức như vậy! Ông ta chính là không thích nhân viên được thoải mái, chẳng phải buộc chúng ta tranh giành khách với nhóm của Phùng Thiên Tâm sao? Em nghĩ sau này chúng ta chỉ có thể khom mình giới thiệu cho khách chọn những món đắt tiền...”.

Hạ Tử Nhược vô cùng bình tĩnh, nói: “Thực ra không có gì để tranh giành cả, cứ thuận theo tự nhiên đi”.

Cho đến bây giờ, Tổng Nhã chưa từng nghe Hạ Tử Nhược nói xấu ai sau lưng, cô tự nhiên giống như mang theo trên người một cái lồng thủy tinh, có thể tự động ngăn chặn tất cả các tin đồn đúng sai. Nhưng hoàn cảnh đặc biệt bây giờ, bộ dạng thờ ơ của cô không được phù hợp cho lắm.

Tổng Nhã cắn đũa, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên: “Em bảo, sao dạo này chị hay thần thờ vậy? Dù sao chị cũng nên xốc lại tinh thần, cùng với Phùng Thiên Tâm tranh tài cao thấp! Cô ta thường ở sau lưng nói xấu chị. Giờ mà thắng chức. Ngay cả mơ em cũng không nghĩ đến”.

“Chị cũng không biết dạo này mình bị sao nữa”.

Vứt chuyện công việc sang một bên, Hạ Tử Nhược luôn có cảm giác tâm trí không được yên ổn. Tên đại ma đầu kia sau khi nhận lấy tầm séc cô trả về sao không thấy động tĩnh gì. Cách thức xử lý lạnh lùng kiểu này của anh ta so với thái độ ngạo mạn ném tiền lúc trước rõ ràng là hai người khác nhau. Cô không biết đây có phải là bầu không khí yên ả giả dối trước khi bão táp hay không, hay chuyện này đúng là không thể giải quyết được?

Hạ Tử Nhược xoa xoa mi tâm đau nhức, hy vọng mình đã lo lắng quá nhiều.

Điều bộ ngôn ngữ tâm sự đó của cô, rơi vào mắt Tổng Nhã, bị cho là cô đang gặp áp lực quá lớn. Tổng Nhã quan tâm hướng về phía hộp cơm bỏ miếng cánh gà kho mình không ăn vào, cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy: “Yên tâm, yên tâm, vị trí phó giám đốc nhà hàng chắc chắn là của chị. Xét về năng lực và tư cách, chị mạnh hơn nhiều so với Phùng Thiên Tâm, huống hồ chị từng đi du học ở Pháp...”.

“Két...” một tiếng vang nhỏ, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra.

Tổng Nhã kinh ngạc đưa mắt nhìn người vừa tới, vô thức ngậm miệng.

Phùng Thiên Tâm bung ly trà sữa đi vào, hiển nhiên đã đem lời cô nàng nói nghe không sót từ nào, sắc mặt không hề thay đổi. Cô ta ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Tổng Nhã, hướng về phía Hạ Tử Nhược nói một cách cay nghiệt: “Tôi thực sự tiếc cho chị, đi Pháp học mấy năm, kết quả bằng tốt nghiệp đại học cũng chưa có”.

Hạ Tử Nhược không có bằng đại học?!

Điều này sao có thể?

Phùng Thiên Tâm ném ánh nhìn hình viên đạn sang, Tổng Nhã hoảng sợ vội vã cúi đầu, hận không thể đem mặt mình vùi vào chiếc cà mèn, tựa như nghe được một bí mật lớn không nên nghe.

Tay Hạ Tử Nhược cầm đũa không khỏi cứng đờ, miếng cánh gà vừa được gấp lên liền đặt trở lại. Nhưng chỉ trì trệ trong phút chốc, cô liền vươn tay gấp

miếng cánh gà lần nữa, đưa lên miệng cắn một miếng.

Phùng Thiên Tâm không thích tính cách của người con gái này. Nếu là ngày thường, cô ta chỉ chăm chọc vài câu. Nhưng hiện tại, cô ta đã bị kích thích bởi miếng xương mà giám đốc Mã ném ra, hơn nữa không thể kiểm soát: “Tôi nghe nói chị vì không đóng nổi học phí, cho nên đến năm thứ ba đại học thì bỏ...A, không có tiền thì đừng xuất ngoại, mất mặt lắm”. Phùng Thiên Tâm quảng giao, tìm hiểu tin tức từ miệng của người khác không khó khăn gì.

Huống hồ, lời cô ta nói đều là sự thật.

Hạ Tử Nhục từng có một gia đình khá giả. Nhưng năm năm trước, ông Hạ không may mắc phải món nợ lớn bỏ trốn, đến nay vẫn biệt vô âm tín. Lúc ấy ở nước Pháp xa xôi, Hạ Tử Nhục không nắm được tin tức, cuộc sống bỗng dưng xuống dốc, cô không thể bỏ mặc em trai, đành vứt bỏ chuyện học để về nước làm việc. Trong xã hội cạnh tranh ác liệt, mặc dù mọi người nói bằng cấp không phải là thứ yếu nhưng thực tế thì không phải vậy. Thiếu tấm bằng ấy, cô đã rất vất vả để tìm việc.

Không tự tin vào cuộc sống, nhưng không bỏ cuộc. Mọi góc cạnh của Hạ Tử Nhục theo đó bắt đầu tỏa sáng. Từ nhân viên phục vụ đến quản lý tiền sảnh, cô từng bước đi đến chức vụ ngày hôm nay, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu khổ cực, không cần nói cũng biết.

Không ngờ, cuộc sống của cô từ miệng của Phùng Thiên Tâm nói ra lại phức tạp như vậy. Nhưng dùng câu “mất mặt” để sơ lược, Hạ Tử Nhục không thể im lặng.

Cô vốn định coi đối phương như không khí nhưng xem ra không được. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Phùng Thiên Tâm nói: “Mất mặt hay không đâu phải việc của cô? Cô bận tâm như thế làm gì?”.

Lên giọng ở cuối câu hỏi, âm điệu của Hạ Tử Nhục không cao nhưng phát ra một loại khí thế mơ hồ khó có thể hình dung, giống như một bông hồng gai, vẻ bề ngoài làm người ta không mấy may nhìn thấy lục sát thương. Nhưng thực tế, lại đủ khiến người ta đau đớn.

Ngay thời điểm căn phòng thoáng chốc ngập mùi thuốc súng, điện thoại của Hạ Tử Nhục bỗng vang lên.

Cuộc gọi này đến khá kịp thời, một lý do hợp lý đủ để cô gạt Phùng Thiên Tâm sang một bên.

Thấy đối phương thân nhiên rút điện thoại từ trong túi áo đồng phục đi ra, chỉ còn lại một mình nên cơn lửa giận trong bụng Phùng Thiên Tâm càng thêm thiêu đốt, cô ta đứng bật dậy thở hắt ra ngoài.

Hạ Tử Nhục chuyển hướng chú ý lên dãy số lạ đang nhấp nháy trên màn hình rồi trượt máy để nghe: “A lô?”. Khẩu khí của cô còn mang chút oán hận.

“Tôi muốn đặt chỗ”. Một giọng nam trầm thấp xa lạ ngao mạn, để nghe như tiếng đàn dương cầm.

Hạ Tử Nhục cảm thấy hơi buồn cười, điện thoại của cô không phải đường dây nóng. Dựa theo nguyên tắc nghề nghiệp, cô nhanh chóng lục tìm quyển sổ tay, điều chỉnh ngữ điệu đến kênh nghiệp vụ: “Được ạ, xin hỏi ngài cần mấy chỗ?”.

“Hai chỗ”.

“Thời gian dùng cơm?”.

“Bây giờ tối nay”.

Xác định vẫn còn chỗ trống, cô hỏi: “Ngài họ gì ạ?”.

“Họ...Hoắc”.

“...”. Tay Hạ Tử Nhục run mạnh, di động thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

Điện thoại trong nháy mắt rơi vào trạng thái im lặng. Hoắc Quý Ân cũng không để ý, phòng đoán người con gái này đã nhớ ra, anh đơn giản trực tiếp ngắt điện thoại.

Cho đến khi bên tai vang lên một tràng âm thanh “tút tut”, Hạ Tử Nhục vẫn ngạc nhiên áp điện thoại trên tai, nhất thời quên bỏ xuống.

Tổng Nhã đã sớm ăn no, cầm chiếc đĩa hươu hươu trước mặt Hạ Tử Nhục: “Sao chị dẫn ra vậy?”.

“Không...không sao”. Hạ Tử Nhục vô thức giật mình.

Tổng Nhã không biết nội dung cuộc điện thoại kia, trí não vẫn dừng ở phía trước một đoạn. Cô nàng đau lòng vỗ vỗ bả vai Hạ Tử Nhục, giọng điệu tỏ ý động viên: “Bỏ học thực ra không có gì ghê gớm. Bill Gates, Steve Jobs, cả Lady Gaga cũng bỏ học. Sau đó không phải bọn họ đều được nở mày nở mặt đó sao?”.

Hiện tại không phải là cuộc thi dành cho những người bỏ học đâu nhé!

Là đại ma đầu muốn giết mình đây mà!

Hạ Từ Nhược về mặt cười khô, không trả lời.

Nhiều tuổi như vậy nhưng Hạ Từ Nhược chưa từng thấy quãng thời gian nào gian nan như thế. Từ lúc nhận được điện thoại của Hoắc Quý Ân cho đến bây giờ tối, ước chừng khoảng bốn tiếng, cô trước sau đều ngầy ra như gỗ. Theo năng lực của anh ta mà nói, đến nơi làm việc của cô còn tra ra được thì việc biết được số điện thoại di động của cô cũng không có gì lạ. Nhưng anh ta tự mình gọi điện đến đây đặt chỗ, rốt cuộc là có ý gì?

Hạ Từ Nhược dù có nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể đoán ra.

Khi cô còn đang chật vật thì giám đốc Mã gọi cô vào văn phòng: “Đánh giá nhân viên xuất sắc của năm nay, cô có đề cử ứng cử viên nào không?”.

“Có thể tự đề cử mình không?”. Hạ Từ Nhược gượng gạo cười, hỏi.

Hiếm khi thấy có người dám pha trò với giám đốc Mã, nhưng ông già nghiêm khắc lại vô cùng thoải mái: “Ha ha, cô có tiền đồ như thế, sao còn tranh giành với nhân viên phục vụ?”.

Hạ Từ Nhược không hay ăn no nói giỡn. Cô im lặng nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ. Cô nán lại với giám đốc Mã một lúc, cố gắng để tránh tên đại ma đầu kia.

Cô làm bộ thật sự suy nghĩ: “Tôi đề cử Tống Nhã đi”.

Giám đốc Mã liên tục gật đầu: “Tống Nhã quả không tồi, nếu có thể thay đổi một vài nhược điểm sẽ rất tốt”.

Nhắc đến Tống Nhã, Tống Nhã liền đến.

Cô nàng như một con gió chạy ào vào văn phòng của giám đốc nhà hàng, đến cửa cũng không thềm gõ, ôm ngực thở hồng hộc, nói: “Có một vị khách, đúng là có một vị khách nam...”.

Giám đốc Mã bị vẻ hấp tấp của cô nàng làm cho giật mình nhưng ông ta không trách mắng, hỏi: “Cô bình tĩnh đi, đừng có lập cập như thế. Nói lưu loát tôi nghe xem nào”.

Tống Nhã nghe theo, vội vàng nhìn sang Hạ Từ Nhược đứng bên, lần này ăn nói rõ ràng: “Có một vị khách chỉ đích danh chị Hạ đến phục vụ anh ta”.

Đây là tình huống gì vậy? Trong đầu Hạ Từ Nhược nổ “bùm” một tiếng.

Không đợi cô mở miệng từ chối, giám đốc Mã đập bàn đánh “rầm”, buông một câu: “Nơi này là nhà hàng, không phải kỹ viện. Cô ra nói với khách là S không được phép mang nhân viên phục vụ đi”.

Không ngờ, Tống Nhã vịn khung cửa, bối rối trả lời: “Nếu có thể thì tôi đã sớm giúp chị Hạ từ chối rồi. Vị khách kia bảo tôi nói với ngài, anh ta là Hoắc tổng của tập đoàn Quý Đình...”.

Giám đốc Mã nghe vậy biến sắc.

Tổng công ty bên kia mấy hôm trước mới đề lộ tin tức, có ý định hợp tác với khách sạn Quý Đình. Cho dù việc làm ăn này có thành hay không thì vị tôn Phạt Hoắc tổng đó trăm nghìn lần không thể đắc tội.

Cân nhắc suy nghĩ, giám đốc Mã không còn cách nào khác là thay đổi liên xoành xoạch, ông ta không thể không đem lời mình vừa nói ra, từng câu từng chữ toàn bộ trở về: “Hạ Từ Nhược, cô đi phục vụ vị Hoắc tổng đó cho tốt, hãy làm bất cứ điều gì họ yêu cầu, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai sót”.

“...”. Oh no, cô vẫn còn muốn sống mà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Người đàn ông ngồi trước bàn ăn mặc bộ quần áo được cắt may khéo léo, bộ tây trang màu đen chất liệu sang trọng phù hợp với dáng người thon dài, dưới chân là đôi giày da đen bóng lộn, ống quần thẳng tắp dài vừa phải, gọn gàng. Trang phục không những không làm mất đi khí thế toàn thân, mà còn rất hợp với đôi mắt sâu đen như hồ nước của anh, cùng với diện mạo có chút mạnh mẽ, anh chỉ cần ngồi đó, liền đủ cho người ta cảm thấy khó có thể tiếp cận.

Hạ Từ Nhược từ văn phòng giám đốc nhà hàng quay trở lại tiền sảnh. Cô vừa quan sát, tầm mắt liền đụng phải một vị khách nam như vậy.

Tướng mạo cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng, không phải Hoắc Quý Ân thì có thể là ai?

Tôi không được trốn không xong, cô điều chỉnh hơi thở, bắt cháp khó khăn đi về phía anh.

Chờ cô đến gần, người đàn ông lúc này mới ngược mắt lướt nhìn cô một cái: “Quản lý Hạ?”.

Chỉ là một cái nhìn thờ ơ thoáng qua nhưng sắc bén thu đối phương vào trong mắt, ngay lập tức khiến Hạ Từ Nhược có cảm giác bị một loại khí lạnh mạnh mẽ quét vào mặt, cô không tự nhiên vuốt tóc “vâng” một tiếng.

Trong khi cô còn đang phỏng đoán tiếp theo đây người đàn ông này sẽ buông ra những lời mỉa mai như thế nào. Nhưng không ngờ Hoắc Quý Ân chỉ dùng khẩu khí đơn giản thoải mái để gọi món: “Cho tôi một phần gan ngỗng xông khói súp nấm, một phần cá pecca và trứng cá muối, rượu vang petrus”.

Trong tích tắc, Hạ Từ Nhược rơi vào trạng thái giật mình bối rối, không lẽ anh ta thực sự đến để dùng cơm? Đại ma đầu không đến mắng người đương nhiên là chuyện tốt. Cô nhanh chóng dùng điện tử, hỏi: “Còn gì nữa không ạ?”.

“Quản lý Hạ muốn giới thiệu gì ạ?”. Hoắc Quý Ân chỉ chỉ vào những món khác hiện trên thực đơn.

Sau khi được anh nhắc nhở, Hạ Từ Nhược mới giật mình nhớ ra anh đã đặt hai chỗ. Vì thế, cô làm hết phận sự giới thiệu: “Chúng tôi có súp atiso kiểu Ý và món tôm hùm nướng hoành thánh Pháp rất ngon. Đặc biệt là atiso, có công hiệu giải độc, thích hợp ăn vào mùa đông”.

“Ừm, được”. Hoắc Quý Ân gật đầu, hài lòng.

Đặt món suôn sẻ, cô hỏi: “Bây giờ mang đồ ăn lên, hay là chờ vị khách nữa đến đây ạ?”.

“Cô ấy đã đến rồi”. Anh thân nhiên trả lời.

Hạ Từ Nhược quay lại theo phản xạ... nhìn về phía cửa nhà hàng nhưng không thấy ai đi vào. Trong lúc cô còn đang ló vẻ nghi hoặc – Hoắc Quý Ân không nhanh không chậm vươn tay về phía cô làm động tác mời ngồi.

Cô ư?!

“Quản lý Hạ, tối nay cô là khách của tôi”. Anh nói.

Hạ Từ Nhược hoàn toàn ngây ngốc, ngạc nhiên nhìn gương mặt đối phương đang tỏ ra dừng đứng bình tĩnh, hơi thở vừa mới dịu xuống bỗng chốc lại tăng nhanh, bao phủ. Cô từ chối theo bản năng: “Xin lỗi, S có quy định chúng tôi không được ăn cơm cùng khách”.

“Tôi đã nói rồi, hiện tại cô không phải là nhân viên phục vụ mà là khách của tôi”. Giọng điệu của Hoắc Quý Ân không còn nhẹ nhàng như khi gọi món mà giống như... mệnh lệnh.

“... Chuyện đó cũng không được”. Khách hàng kiểu gì vậy chứ!

“Cô định để tôi quấy rầy giám đốc nhà hàng của các cô lần nữa phải không?”. Anh nhướn mày hỏi.

“...”. Quá vô si!

Câu nói của giám đốc Mã: “Hãy phục vụ vị Hoắc tổng đó cho tốt, cần phải làm tất cả những gì họ yêu cầu” vừa vụn từ lỗ tai Hạ Từ Nhược nhảy ra ngoài. Tất cả đường lui dường như đã bị phá hỏng, cô chỉ có thể cứng người, ngồi xuống đối mặt với anh.

Cho đến khi móng chạm vào chiếc ghế dựa mềm mại, Hạ Từ Nhược vẫn có cảm giác không chân thực. Thời gian như vậy, địa điểm như vậy, vị khách như vậy... Tình cảnh này, cô chưa từng nghĩ đến. Nhưng tất cả mọi thứ không phải là điều cô có thể lựa chọn hoặc thao túng. Thậm chí cô còn chưa kịp tìm hiểu ý đồ của Hoắc Quý Ân thì đã thất bại. Hạ Từ Nhược linh cảm, có lẽ ngoại trừ chuyện tầm séc kia, người đàn ông kia... sẽ không cho cô có cơ hội nói “không” lần thứ hai.

Hoắc Quý Ân mở miệng, nhưng không kiêu căng như trong dự đoán của cô, thậm chí còn mang theo chút suy ngẫm: “Tôi rất tò mò, tiền đối với chị em cô không quan trọng sao?”.

Hạ Từ Nhược lần đầu nói chuyện với anh nên không tránh khỏi liên tục đề phòng, cô thẳng thắn trả lời: “Tiền rất quan trọng, nhưng tiền không mua nổi tình yêu”.

Giọng điệu của cô gái lạnh lùng cứng rắn, hơn nữa, vẻ mặt căng thẳng ấy, khiến con người Hoắc Quý Ân không khỏi tăng thêm vẻ dò xét và thích thú. Trong ánh mắt trong veo đen như mực chậm rãi ẩn hiện ý cười.

Người con gái này, không giống trong tưởng tượng của anh.

“Cô có thể an ủi bản thân như vậy rất tốt”. Anh nói.

Đây không phải là lời khen tặng, Hạ Từ Nhục không biết có phải mình bị ảo giác hay không. Cô cảm thấy mỗi câu nói của đối phương nhìn như vô ý nhưng đều mang theo thâm ý sâu xa. Hạ Từ Nhục không phải là người có thủ đoạn, cô thích ăn ngay nói thẳng: “Hoắc tổng, thực ra anh không muốn ăn tối cùng tôi đúng không? Anh muốn nói gì, xin hãy nói thẳng”.

“Như trợ lý Khương Bình đã nói, tối nay tôi đến chính là để mời cô ăn cơm”.

Anh nói hết sức chân thành nhưng không hợp với vẻ kiêu ngạo lạnh lùng vô hình tỏa ra trên người.

Hạ Từ Nhục thấy anh không nhắc đến Khương Bình thì thôi nhưng vừa nhắc tới, vẻ thành khẩn lộ ra trên mặt anh lập tức cũng bị đập tan. Người đàn ông đó từng đe dọa cô, hạ nhục cô, mượn trợ lý Khương đến để nói chuyện. Vì thế, cô không mặn không nhạt đáp lễ một câu: “Không phải để em trai tôi và em gái anh chia tay nhau sao? Anh không cần phải hao tâm tốn sức, vừa dấm vừa xoa như thế. Đối với chuyện này, chúng ta có chung quan điểm”.

Về mặt Hoắc Quý Ân hơi cứng đờ, cong miệng cười. Anh bị người khác đánh bại, đây là lần đầu tiên, giọng nói trầm thấp lạnh hắt đi: “Tôi làm vậy là vì tương lai của em gái. Tôi muốn thay nó sắp đặt thật tốt. Tôi không cho phép bất cứ người nào không nên xuất hiện, xuất hiện bên cạnh nó...”.

Người đàn ông với dáng vẻ kiên định lạnh lùng mới thực sự là bộ mặt thật của anh. Mọi biểu hiện giả dối lúc trước nháy mắt đã bị xé toạc, vị trí của anh rốt cuộc cũng đã lộ nguyên hình.

“Những lời đó sao anh không nói với em gái mình?”. Hạ Từ Nhục cắt ngang lời anh.

“Nói rồi nhưng nó không nghe”.

“Anh quản không được em gái nên bắt tôi gây áp lực với em trai?”.

Hoắc Quý Ân từ chối cho ý kiến, khinh mạn hỏi lại: “Có vấn đề gì sao?”.

“Tôi cũng có em trai”. Ngọn lửa nóng trong lòng Hạ Từ Nhục vốn đã bị chặn lại, giờ lập tức bùng phát, sự sợ hãi khó hiểu sinh ra khi cô phải đối mặt với con người này cũng bị cháy sạch không còn sót lại chút gì: “Tôi coi trọng em trai tôi không ít hơn anh coi trọng em gái anh. Anh không thể vì có tiền mà thấy người thân của mình đáng coi trọng hơn người khác, không thể không kiêng nể mà đem tôn nghiêm của người khác dẫm nát dưới chân”.

Đã lâu cô không hăng hái nói một tràng dài như vậy, sau khi nói xong, Hạ Từ Nhục cũng cảm thấy khó tin. Cô vì Hoắc Quý Ân mà ở đây chịu mọi ủy khuất, nên muốn phát tiết tất cả ra ngoài, sau đó trả lại anh không chút dư thừa.

Nhưng tính tình người đàn ông không được tốt lắm, đương nhiên không nói bất cứ điều gì.

Không biết do Hoắc Quý Ân chưa từng nghe nói như vậy hay do anh chưa từng gặp người con gái nào như Hạ Từ Nhục, cho nên yết hầu anh chuyển động lên xuống, ngay cả một câu phản bác cũng không thốt ra.

Anh trầm mặc liếc nhìn Hạ Từ Nhục.

Khuôn mặt người con gái thanh lệ tinh tế, sạch sẽ sáng sủa, mũi và môi xinh xắn đẹp đẽ, thoát nhìn dịu dàng khiến người ta soi không ra dấu vết. Cặp mắt hạnh mang theo hương vị không giống nhau. Còn đó là hương vị gì thì Hoắc Quý Ân nhất thời không nghĩ ra. Có lẽ là lạnh lùng, có lẽ là trong trẻo, hay là một loại hương vị nào đó khiến khuôn mặt trầm tĩnh bớt vẻ trẻ con.

Khi Hạ Từ Nhục nhận ra anh đang nhìn mình thì Hoắc Quý Ân đã lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, chỉ nghe thấy anh hỏi: “Quản lý Hạ, cô đã từng yêu chưa?”.

Đề tài này...

Hạ Từ Nhục ngẩn người, hỏi ngược lại: “Hoắc tổng, anh thì sao?”.

Rõ ràng anh là người tung vấn đề ra trước vậy mà có người dám bật hỏi lại anh, người con gái kia đúng là giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo. Chần chừ mất nửa ngày, Hoắc Quý Ân mới dùng giọng mũi trả lời: “Ừ, đã từng”.

Nhưng từ biểu hiện hồ hững được trang bị vô cùng tốt của anh, không hiểu sao Hạ Từ Nhục lại cảm thấy chột dạ?

Cô không mãi miết suy nghĩ nữa mà thuận thế hỏi theo: “Nếu Hoắc tổng nói đã từng yêu, chắc cũng biết tình yêu không phải món đồ có thể nắm hay buông thoải mái. Tôi cần chút thời gian để khuyên Từ Băng và Hoắc Đình Đình chia tay”.

“Bao lâu?”. Thái độ của Hoắc Quý Ân đã mềm hơn rất nhiều so với lúc trước.

Hạ Từ Nhục ngẫm nghĩ: “Một tháng”.

“Được”. Anh đáp.

Hai người hai chiến tuyến đã đạt được sự đồng thuận. Đối với Hoắc Quý Ân mà nói, cuộc đàm phán này tuy không đạt được hiệu quả nhanh chóng nhưng ít nhất chuyển đi coi như không tệ.

Đúng lúc đó, đồ ăn được mang lên, là Tổng Nhã bụng tới.

Lén lút nhìn người đàn ông bên bàn ăn, cô nàng không khỏi thổn thức một trận. Nếu bỏ qua bộ đồng phục trên người chị Hạ thì chị ấy và Hoắc tổng quả là xứng đôi.

Tổng Nhã thành thạo dọn xong đồ ăn, khi cúi người lui ra, cô nàng còn ranh mãnh trừng mắt nhìn Hạ Tử Nhục, cao giọng nói: “Chúc hai người dùng com ngon miệng”.

Ngon miệng cái đầu nguoi ấy!

Bị Tổng Nhã làm gián đoạn, Hạ Tử Nhục đem sự chú ý quay lại hiện thực.

Cô đưa mắt nhìn những món ăn tinh xảo rồi lại nhìn người đàn ông trước mặt, bỗng cảm thấy không được tự nhiên. E là bữa tiệc lớn này cô không có phúc để hưởng thụ: “Hoắc tổng, nếu chúng ta đã nói chuyện xong, anh bắt đầu thưởng thức những món ăn ngon này đi, tôi xin lỗi không thể tiếp được”.

Không ngờ, trong khoảnh khắc cô vừa đứng lên, Hoắc Quý Ân đã nắm tay cô giữ lại.

Hạ Tử Nhục trong lòng kinh hãi, theo bản năng muốn rút tay về nhưng nhất thời không dám. Có lẽ vì căng thẳng mà nảy sinh ảo giác, cô mơ hồ cảm nhận được sức mạnh bàn tay của người đàn ông, lòng bàn tay rất nóng, gần như thiêu đốt da cô.

“Hoắc tổng, anh làm gì vậy?”. Cô không dám di chuyển quá nhiều, giọng nói không quá cao để tránh quấy rầy đến những khách khác đang dùng com.

Với quan hệ của bọn họ, động tác đó của Hoắc Quý Ân xem như lỗ mãng, nhưng dường như anh không nhận ra điểm này.

Anh chỉ điềm tĩnh và nói: “Cô ngồi cùng tôi, tôi không có thói quen ăn com một mình”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Anh chỉ điềm tĩnh và nói: “Cô ngồi xuống cùng tôi, tôi không có thói quen ăn com một mình”.

“...”. Về mặt Hạ Tử Nhục vừa tức giận vừa buồn cười.

Nhưng tay cô vẫn bị tên đại ma đầu nắm chặt, không rút ra được, bỏ mặc không xong. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô nghĩ tới rất nhiều phương pháp khiến anh phải buông móng vuốt. Ví dụ như cầm chiếc ly chân dài, hất rượu vang lên mặt anh. Hay hét lên một tiếng thật to: “Đồ lưu manh”. Nhưng cuối cùng, từng việc từng việc một đều bị cô gạt bỏ.

Nơi đây là S, là nơi cô làm việc, trên người cô còn mặc đồng phục nhân viên, cô không có đủ khả năng để từ bỏ. Người đàn ông kia thực sự rất thâm hiểm, lại chọn một nơi như thế này để đàm phán cùng cô, cô im lặng oán thầm.

Hoắc Quý Ân dù bận rộn vẫn tỏ ra ung dung khi thấy gương mặt cô đỏ lên vì tức giận. Cho đến khi cô cương quyết ngồi xuống lần nữa, anh mới buông tay ra.

Hạ Tử Nhục không có cảm giác ngon miệng, đành chống cằm nhìn anh ăn. Đúng hơn là nhìn chăm chăm vào những chiếc đĩa anh đang ăn, hy vọng đồ ăn vui với tốc độ càng nhanh càng tốt. Nhưng Hoắc Quý Ân vẫn ăn uống vô cùng tao nhã, không nhanh không chậm, ngay cả nhai nuốt cũng không phát tiếng vang, có vẻ như thực sự thích thú hưởng thụ đồ ăn.

Ăn được một nửa, anh đột nhiên nhíu mày, dừng động tác: “Quản lý Hạ, cô đi lấy cho tôi bảng khiếu nại khách hàng”.

Người này không phải muốn khiển trách cô đấy chứ?

Thần kinh của Hạ Tử Nhục vừa được nói lòng bỗng chốc căng thẳng, trong đầu nhớ xem mình có thất lễ với vị khách quý kia không, ngoài miệng đã hỏi han theo phản xạ có điều kiện: “Anh muốn khiếu nại tôi?”.

“Đầu bếp”. Hoắc Quý Ân đáp.

Cuộc đối thoại thuộc phạm trù công việc, cô gác bỏ bức tức mà tỏ ra quan tâm: “Đồ ăn không hợp với khẩu vị của anh à?”.

“Là không hợp với khẩu vị của cô”. Anh chỉ vào món tôm hùm nướng kiểu Pháp chưa hề động đũa để trước mặt Hạ Từ Nhược: “Đồ ăn do cô gọi, nếu cô không ăn, chỉ có thể chứng minh tay nghề của đầu bếp không tốt”.

“...”. Cô cam chịu số phận cầm lấy chiếc đĩa, dự tính nếu tối nay cô không ăn hết chiếc đĩa đó, đầu bếp sẽ bị chôn sống.

Nhà hàng S mở đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên có một vị khách mời nhân viên cùng ăn cơm, nhất là vị khách này có thân phận tôn quý, tướng mạo bất phàm. Đừng nói đến nhân viên phục vụ khi đi qua không quên liếc nhìn về phía Hạ Từ Nhược bằng ánh mắt ý vị thâm trường, đến cả đám người trong nhà bếp cũng không kiềm chế được mà lén lút chuồn ra xem náo nhiệt.

Giám đốc Mã không thể vắng mặt, ông ta đi đến hàn huyên vài câu cùng Hoắc Quý Ân: “Hoắc tổng, ngài có vừa lòng với bữa tối không ạ?”.

Hoắc Quý Ân đơn giản vuốt cằm: “Đồ ăn và phục vụ không tồi”.

“Sau này mong ngài chiêu cố nhiều hơn”. Giám đốc Mã ngày thường hay trách mắng nhân viên, nhưng cư xử với khách hàng lại không giống thế, ông ta khúm núm đưa cho Hoắc Quý Ân một chiếc thẻ, tươi cười nói: “Đây là thẻ VIP của nhà hàng S, hoan nghênh ngài đến thường xuyên”.

“Cảm ơn”.

Hạ Từ Nhược không biết nên nói gì, nếu đại ma đầu thường xuyên lui tới, có phải cô nên lo lắng đôi việc? Nói xấu chung quy vẫn là nói xấu, cô vẫn còn việc chính chưa làm kia kìa.

“Hoắc tổng, cảm ơn bữa tối của anh”. Nói xong, cô thành thạo đưa tờ hóa đơn tới trước mặt Hoắc Quý Ân: “Chi phí của anh tổng cộng hết bốn ngàn hai trăm tệ. Quét thẻ, hay trả tiền mặt ạ?”.

Một bữa tối tiêu tốn hơn nửa tháng lương của Hạ Từ Nhược, đối với Hoắc Quý Ân mà nói, chính là chín trâu mất một sợi lông – chẳng đáng kể gì. Anh dùng thẻ tín dụng để trả tiền, sau đó còn hào phóng rút trong ví da ra một nghìn tiền mặt kẹp vào tờ hóa đơn: “Quản lý Hạ, đây là tiền boa của cô”.

Hạ Từ Nhược khẽ ngo ngác.

Người đàn ông này thích dùng tiền để chặn miệng cô?

... Đủ rồi đấy.

Cô hỏi: “Anh coi tôi là khách của anh hay vẫn là nhân viên phục vụ?”.

Nét mặt nghiêm túc của cô gái, rơi vào mắt Hoắc Quý Ân khiến anh bỗng nhiên mỉm cười, một nụ cười hờ hững: “Là tôi quên, tối nay cô là khách của tôi”.

Khi Hạ Từ Nhược đang không chắc chắn có phải mình đã nhìn thấy môi anh cong lên thành một nụ cười rất đẹp hay không thì Hoắc Quý Ân đã thu lại tiền boa, đứng dậy rời đi.

Anh vừa bước ra khỏi cánh cửa xoay của nhà hàng, Khương Bình đã đứng chờ đằng sau.

Khương Bình thay anh kéo cửa sau xe, hỏi: “Đưa ngài về Lệ Cảnh Loan ạ?”.

“Ừ”.

Bóng đêm dần dày đặc, qua giờ cao điểm, dòng xe cộ trên đường thưa thớt, chiếc Bentley màu đen chạy một mạch, hướng khu biệt thự thành tây chạy tới.

Hoắc Quý Ân khép hờ mắt suy nghĩ, quay đầu nhìn cảnh đêm xẹt qua ngoài cửa sổ, thần thái chuyên chú lãnh đạm. Điều này khiến Khương Bình cảm thấy lúng túng, bình thường Hoắc tổng ở trên xe không phải xem văn kiện thì chộp mắt giấy lát, hiếm khi thấy ngài nhìn ra ngoài cửa sổ như bây giờ.

“Cuộc nói chuyện giữa ngài và quản lý Hạ vừa rồi không được thuận lợi sao?”. Khương Bình thân thiết hỏi. Anh ta đã một lần được lĩnh giáo tính cách quật cường của Hạ Từ Nhược, rất sợ Hoắc tổng đã bị cô gái ấy chọc tức.

“Không, rất thuận lợi”.

“Vậy ngài...?”.

“Tôi đang suy nghĩ...” Hoắc Quý Ân đặt tay lên gối, gõ nhẹ theo tiết tấu, giống như có chút đăm chiêu, lại như tâm huyết dâng tràn: “Rốt cuộc, quản lý Hạ đã từng yêu chưa?”.

Khóe miệng Khương Bình giật mạnh, anh ta đột nhiên không hiểu mạch suy nghĩ của ông chủ: “Hay là tôi điều tra giúp ngài?”.

“Không cần”. Hoắc Quý Ân phục hồi tinh thần, có một số vấn đề anh không nên quan tâm.

Bất động sản trên danh nghĩa Hoắc Quý Ân có ở vài nơi nhưng anh vẫn ở Lệ Cảnh Loan.

Hồi đó, ngôi biệt thự ba tầng biệt lập này được anh mua lại đầu tiên. Bởi vì lúc ấy, chủ nhà vội vã bán tháo, cho nên giá cả thấp hơn thị trường. Nhưng anh nhìn trộm nơi đây không phải xuất phát từ lý do đầu tư mà bởi vì mặt sau của căn biệt thự là rừng núi. Mỗi mùa thu, cây phong trên núi sẽ nở rộ một màu đỏ sẫm hơn lửa. Tuy Hoắc Quý Ân không thích màu sáng, nhưng đối với màu đỏ ấy lại có chút thích thú.

Ngôi biệt thự mang phong cách châu Âu đơn giản. Tất nhiên, cách dùng từ “đơn giản” là đối với Hoắc Quý Ân, còn với người khác lại chính là xa hoa. Chiếc Bentley chậm rãi tiến vào chiếc cổng sắt lớn chạm khắc, dừng ở sân trước viện đình.

Hoắc Quý Ân vừa bước ra khỏi xe, thím Lưu liền chạy tới đón: “Hoắc tiên sinh đã về”.

“Vâng, giáo sư Liễu đi rồi sao?”. Anh nói lỏng cả vạt.

Thím Lưu khom lưng, giúp anh lấy đôi dép lê ở tủ giày ra, đặt bên chân: “Giáo sư Liễu đi được một lúc rồi. Ông ấy nói, việc vẽ tranh của Hoắc tiểu thư gần đây tiến bộ rất nhiều”.

Giáo sư Lưu là một họa sĩ bậc thầy, trước kia Hoắc Quý Ân dùng không ít quan hệ mới khiến ông ta thay đổi đem đam mê mỹ thuật thu nhận em gái anh làm đệ tử. Nhưng lúc này, Hoắc Quý Ân đối với chuyện đó không cảm thấy hứng thú, anh hướng về phía thím Lưu gật gật đầu, thay dép lê đi vào phòng khách.

Đèn phòng khách sáng trưng, Hoắc Đình Đình ngồi xếp bằng trên chiếc thảm lông cừu Ba Tư, tựa sofa, trong tay ôm chiếc bàn vẽ. Không biết do cô vui đầu chăm chú vẽ tranh, hay cho chiếc điện thoại áp bên tai, ngay cả anh trai về cũng không phát hiện ra.

Hoắc Quý Ân neoh mắt liếc nhìn cô, mặt không lộ vẻ hờn giận: “Sao em không vào phòng tranh vẽ vẽ?”.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói truyền đến dọa Hoắc Đình Đình nhảy dựng lên, cô giống như một con thỏ sợ hãi, ném bàn vẽ trong tay lên chiếc bàn trà “loảng xoảng”, rồi che bức tranh gốc lộn xộn lại. Bấy giờ cô mới buông ống nghe xuống, ngửa đầu nhìn Hoắc Quý Ân cười hi hi: “Bệnh nghiện sạch sẽ của anh lại tái phát”.

Nhưng cuối cùng động tác của cô vẫn bị chạm, Hoắc Quý Ân vẫn thấy được hình ảnh người được phác họa lộ ra trên bàn trà, sắc mặt u ám: “Em lại lên cơn bệnh si mê đấy à?”.

Lập tức bị vạch trần, Hoắc Đình Đình dứt khoát nói thẳng: “Anh quản em chặt vậy, không được gặp Hạ Tử Bằng, đến vẽ anh ấy cũng không cho. Hơn nữa, đây là bài tập của em, cuối tuần phải nộp cho giáo sư Liễu rồi”. Nói xong cô liền nghiêm mặt, vuron cổ, bày ra tư thế đối đầu với Hoắc Quý Ân.

Kể từ khi bị anh trai phát hiện cô và Hạ Tử Bằng hẹn hò, hai anh em không có một ngày bình yên, không ba thì lại năm ngày đối đầu gay gắt một lần.

Nhưng hôm nay bầu không khí có điểm không giống thế.

Hoắc Quý Ân dễ dàng tha thứ việc cô náo loạn, chỉ buông một câu: “Xem ra em cũng có tiền đồ”.

Chiến hỏa không phải bắt đầu phẳng lặng đấy chứ? Về mặt Hoắc Đình Đình bối rối, mở to mắt, hỏi: “Anh, anh đã thông suốt? Không phản đối chúng em kết giao nữa à?”.

“Em suy nghĩ nhiều quá đấy”. Anh chỉ cho cô một tháng mà thôi.

Hoắc Đình Đình hiển nhiên không nhận ra ý nghĩa sâu xa của câu nói đó, lại càng không hiểu tâm tư của anh trai, nhưng không chiến tranh là tốt rồi. Cô nhếch miệng cười để lộ hai lúm đồng tiền: “Hi hi, em đã nghĩ rất nhiều. Em cũng muốn anh nhanh chóng tìm bạn gái. Đến lúc đó em sẽ là cổ vấn tình yêu cho anh”.

“Em tự quản chuyện của mình đi, anh không cần”. Hoắc Quý Ân mặt không chút thay đổi, nói xong liền xoay người lên lầu”.

Hoắc Đình Đình thấy thế nhảy trên thảm, vuron cổ, hướng về phía bóng dáng cao lớn trên chiếc cầu thang xoay tròn hô to: “Hay để em giới thiệu cho anh mấy cô bạn học nhé?”.

Em gái học đại học năm hai ít hơn anh mười tuổi, bạn học của cô... quá non đi. Hoắc Quý Ân không quay đầu lại, tung một câu: “Có đưa em gái như em, anh chịu đủ rồi”.

“Được rồi, em biết anh thích con gái có hương vị và thông minh”. Hoắc Đình Đình lăm bậm nhún vai.

Một câu trêu chọc vô thưởng vô phạt, nhẹ hơn gió, khẽ khàng tiến vào tai Hoắc Quý Ân, màng nhĩ anh hơi rung động. Bước chân anh vô thức dừng lại.

Người con gái có hương vị...

Anh nhớ tới một đôi mắt.

Một đôi mắt trong veo lạnh lùng, tươi sáng, trầm tĩnh, một đôi mắt khiến anh không diễn tả nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ năm mới, đến lượt Hạ Tử Nhục được nghỉ phép. Cứ đến cuối năm là thời điểm S bận rộn nhất, cô làm liên tục hơn mười ngày, cuối cùng cũng có thể thư giãn một chút.

Vừa hay Hạ Tử Bằng cũng được nghỉ ở nhà.

Lần đầu tiên thấy cậu ta không ngủ nướng, chín giờ đã ra khỏi phòng, mang theo vẻ mặt ngái ngủ đi vào phòng khách.

“Chị, chị không phải đi làm à?”.

“Ừ”. Hạ Tử Nhục làm tỏ trên sofa, nghe giọng nói lười biếng, ánh mắt không rời khỏi di động, chỉ tay về phía bàn ăn: “Bữa sáng của em đây”.

Hạ Tử Bằng vươn vai, đi đến trước bàn ngồi xuống: “Chị ăn chưa?”.

“Ăn rồi. Lát nữa em theo chị đi siêu thị, hiếm khi cả hai cùng ở nhà, buổi trưa sẽ làm một bữa ngon cho em ăn”. Hạ Tử Nhục ngoài miệng vừa nói xong, tay vừa vắn chuyển cho Tống Nhã một tin nhắn về trang blog ẩm thực được khen ngợi.

Hạ Tử Bằng xé bánh mì nướng, nhét vào mồm nhai, nhồm nhoàm trả lời: “Lát nữa em phải ra ngoài, buổi trưa không ăn cơm nhà”.

Rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ nhặt, tay Hạ Tử Nhục cầm di động đột nhiên cứng đờ, cô bỗng ngẩng đầu nhìn về phía em trai, ngữ điệu hơi cao gần như cảnh giác: “Em hẹn hò với Hoắc Đình Đình đấy à?”.

Yết hầu của Hạ Tử Bằng rung rung, động tác nuốt như tạm dừng trong nháy mắt. Cậu liếm mảnh vụn bánh mì ở khóe miệng, thờ ơ trả lời: “Không phải”.

Hạ Tử Nhục im lặng, nhũn mảy suy nghĩ câu “không phải” này rốt cuộc có thể tin được bao nhiêu, chợt nghe Hạ Tử Bằng hỏi: “Người kia có đi tìm chị không?”.

Người kia, không phải Hoắc Quý Ân thì là ai.

“... Không có”. Cô đáp.

Bầu không khí rơi vào im lặng buồn tẻ.

Danh xưng của hai anh em nhà họ Hoắc, vào một buổi sáng sớm ánh nắng ấm áp, trong gian phòng khách nhỏ bé không tính là rộng rãi, trở nên có chút nấn nham. Đường như mặc cho Hạ Tử Bằng vừa nảy mầm tình yêu, vẫn là Hạ Tử Nhục với lòng tự trọng yếu ớt, cẩn thận cẩn thận để bảo toàn.

Bất chợt, một hồi chuông cửa lạnh lạnh phá vỡ sự trầm mặc.

“Em đi mở cửa”. Hạ Tử Bằng lê dép đi về phía huyền quan, cao giọng hỏi: “Ai đấy?”.

Hạ Tử Nhục từ sofa đứng dậy, ló đầu nhìn ra.

Cửa mở, Hạ Tử Bằng bỗng vui vẻ, mọi chán nản trên mặt lập tức bị xóa sổ. Cậu không khách sáo đả kích người đàn ông ngoài cửa một quyền, giọng điệu trêu chọc: “Anh thuộc lịch làm việc của chị em quá nhỉ, biết chị ấy được nghỉ, sáng sớm đã đến điểm danh”.

“Tiểu tử, cậu càng ngày càng lăm lờ”.

Tiếng cười đùa âm ỉ của hai người vừa dứt, người đàn ông với trang phục nhân nhả tuần lễ liền xuất hiện trong tầm mắt của Hạ Tử Nhục.

Có lẽ do anh đến đường đột, Hạ Tử Nhục không hề chuẩn bị, cô ngạc nhiên há miệng: “Tô Khải, sao anh lại đến đây?”.

Tô Khải hai tay rút túi quần, giọng nói sang sảng: “Anh đến xem hôm nay em có kế hoạch gì không?”.

Không đợi cô đáp lời, Hạ Tử Bằng nói xen vào: “Chị em vừa mới bị em thất hẹn, hôm nay không có kế hoạch gì đâu”.

“Vừa hay, chúng ta ra ngoài một lúc đi”. Lời này được Tô Khải nói theo trôi chảy.

Quyền lên tiếng của Hạ Từ Nhục bị hai người đàn ông kẻ xướng người họa tước đoạt mất. Cô hơi do dự, kéo bộ quần áo mặc nhà ở trên người, nói: “Cũng được, để em đi thay quần áo”.

“Mặc đẹp một chút”. Hạ Từ Bằng đi theo ồn ào.

Hạ Từ Nhục lách người vào phòng, cậu ta thuận tay thu dọn bát đĩa trên bàn: “Anh Tô Khải, cảm ơn anh đã cho em chiếc điện thoại, dùng tốt lắm ạ”.

“Chút lòng thành ấy mà”. Tô Khải lo lắng nhún vai, dựa người vào khung cửa phòng bếp, nhìn Hạ Từ Bằng rửa bát: “Cuối cùng em cũng đã biết làm việc nhà, biết thương chị em rồi”.

“Em biết lâu rồi mà. Mẹ em mất sớm, cha thì vô trách nhiệm, nếu không có chị em thì không biết bây giờ em đang sống ở đâu”.

Nhắc đến chuyện đó, giọng nói của Hạ Từ Bằng vốn khàn khàn, một phần âm lượng bị tiếng nước chảy ào ào bao phủ, nhưng từng chữ vẫn lọt vào tai Tô Khải. Im lặng trong giây lát, anh đưa tay vỗ vai Hạ Từ Bằng, ra về thoải mái: “Em vẫn còn có anh”.

Hạ Từ Bằng bỗng quay lại, nhìn anh cười xấu xa: “Đúng vậy, anh rể đại nhân tương lai”.

“Tên tiểu tử thói này không đứng đắn gì cả”. Nhưng, không thể không thừa nhận, Tô Khải đối với danh xưng đó có chút... thỏa mãn.

Hạ Từ Nhục nhanh chóng thay một bộ quần áo đơn giản thoải mái, cùng Tô Khải ra ngoài.

Ngồi trong xe, anh hỏi: “Em muốn đi đâu?”.

Hạ Từ Nhục không nghĩ đến một nơi đặc biệt nào cả, thuận miệng nói ra kế hoạch ban đầu: “Đi siêu thị đi”.

Tô Khải không thể nhịn cười: “Thật hiếm khi có ngày nghỉ, em có thể đừng làm vậy được không?”. Ngón tay thon dài sạch sẽ của anh gõ lên tay lái, làm như bất chợt nảy ra ý tưởng: “Tại sao chúng ta không đi chơi tennis nhỉ?”.

Thể thao ư? Hạ Từ Nhục ngẩn người, dây thần kinh vận động của cô rất kém phát triển.

Nhưng Tô Khải đương nhiên quyết định: “Em đứng ở S cả ngày, nếu không hoạt động một chút thì gân cốt sẽ bị rì rết đấy”.

“Được rồi”. Người đàn ông này nhìn nhẹ nhàng như nước chảy, đôi khi lại mạnh mẽ được ngay, Hạ Từ Nhục hiểu điểm ấy của anh nên đành đi theo.

Tô Khải dẫn cô đến sân tennis của một trường đại học trong nội thành. Điều kiện cơ sở vật chất bên trong khá tốt, ngoài sân viên còn mở cho cả người ngoài.

Thấy anh lôi hai cây vợt từ trong túi phía sau ra, Hạ Từ Nhục không khỏi kinh ngạc: “Sao trong xe anh còn mang theo thứ này?”.

“Anh thường đến đây để chơi bóng, gần nhà mà”. Tô Khải cười cười.

“À”.

Tế bào vận động của Hạ Từ Nhục khiêm tốn, chưa đánh được hai hiệp cô đã thở không ra hơi chứ đừng nói đến chơi có kỹ thuật, thực sự bị đối phương làm cho ủy khuất. Mặc dù anh chỉ phát huy ba phần công lực, cô vẫn liên tục không đỡ được bóng hoặc đánh bóng vào lưới. Mỗi quả bóng thực sự đều “một đi không trở lại”.

“Em chết mất, không đánh nổi nữa đâu”. Hạ Từ Nhục đặt cây vợt trên mặt đất, hai tay chống đầu gối, hơi khom người lại, nhả mặt mệt mỏi.

Bộ dạng chật vật này của Hạ Từ Nhục, rơi vào mắt Tô Khải có chút thú vị. Anh đưa cho cô một chiếc khăn mặt sạch: “Lau mồ hôi đi, chúng ta nghỉ ngơi một lúc”.

“Cảm ơn anh”. Hạ Từ Nhục lấy khăn lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán: “Thể lực của em chống đỡ hết nổi, hại anh mất hứng phải không?”.

“Không sao”. Người con gái này đối với anh có lực hấp dẫn hơn so với tennis.

Tuy mệt mỏi nhưng toàn thân toát mồ hôi, Hạ Từ Nhục không tránh được cảm giác cả người khoan khoái dễ chịu. Chớp mắt đã đến giờ cơm, Tô Khải đề nghị cùng ăn cơm trưa, cô cũng thấy đói bụng nên không từ chối.

Hai người vào quán cà phê cạnh sân tennis, ngồi ngay bên chiếc cửa sổ sát đất, lần lượt gọi đồ ăn.

“Có phải Từ Bằng gần đây có chuyện gì không?”. Tô Khải thuận miệng hỏi.

Hạ Từ Nhục cúi mặt, dùng đĩa cuộn spaghetti: “Sao anh lại hỏi vậy?”.

Xét theo mối quan hệ nghề nghiệp, năng lực quan sát của Tô Khải hết sức nhạy cảm: “Buổi sáng nó bỗng nhắc tới chuyện bọn em trước kia”. Điều đó không phù hợp với tính cách nhất quán của Hạ Từ Bằng.

Đầu óc của Hạ Tử Nhục vì câu nói ấy mà quay về với hiện thực, cô ngược mắt liếc nhìn Tô Khải. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua chiếc cửa sổ sát đất chiếu lên gương mặt của người đàn ông, khiến khuôn mặt anh như được tắm trong sắc màu ấm áp, ngay cả gương mặt hẹp dài cũng tiềm ẩn sự ấm lòng người.

Có lẽ sự ấm áp đó không hiểu sao thúc giục người ta dốc bầu tâm sự.

Hoặc là, do Hạ Tử Nhục quả thực không có cách nào khác, cũng muốn trung cầu ý kiến của Tô Khải: “Tư Bằng có bạn gái, là thiên kim nhà giàu...”. Cô nói vài ba câu đem lời khiêu khích của người nhà họ Hoắc ra kể hết.

Sơ với bộ mặt lộ vẻ lo lắng của Hạ Tử Nhục, biểu hiện của Tô Khải dừng dừng hơn, anh nhấp một ngụm cà phê rồi nói: “Tư Nhục, em không cần phải căng thẳng như vậy”. Buồng tách Mark xuống, anh chỉ ra ngoài cửa sổ: “Em xem kia”.

Hạ Tử Nhục nghiêng đầu nhìn qua, trên sân thể dục cách đó không xa có không ít sinh viên đang đá bóng, dáng người thoăn thoắt, thể lực tràn trề: “Có gì hay chứ?”. Cô tự hỏi.

Giọng điệu của Tô Khải dịu dàng ôn hòa: “Bọn họ nhìn trẻ trung không khác gì Tư Bằng. Tuổi trẻ vô lo vô nghĩ vậy đấy, vui thì cười, đau lòng liền khóc, không việc gì phải che giấu. Anh cảm thấy Tư Bằng không làm sai gì hết, nó dám yêu dám hận. Ít nhất cũng có lòng can đảm”.

Rõ ràng chỉ là một vài câu nói nhẹ nhàng nhưng tâm trạng của Hạ Tử Nhục đã không còn kích động. Cô không thể xem nhẹ thâm ý trong câu nói của người đàn ông, đơn giản là một lời vạch trần: “Anh không phải nói với em về Tư Bằng, ngược lại lời của anh như muốn nói với em là bà chị này đã suy nghĩ nhiều quá rồi đấy”.

Nói chuyện với người thông minh đúng là đơn giản như thế, qua một lớp giấy cũng có thể hiểu rõ. Tô Khải cong môi, nói thẳng: “Em nên học Tư Bằng mở rộng trái tim đi”.

Trong lòng Hạ Tử Nhục còn đang rối bời xem nên mở lòng với vị đại ma đầu kia thế nào, ngoài miệng không cần suy nghĩ đã nói: “Em biết rồi”. Nói xong, cô hướng về phía chiếc bát của Tô Khải bĩu môi, bảo: “Com nguội rồi, anh mau ăn đi”.

Tô Khải nhiều ít đã phán đoán ra về qua quyết của cô nhưng anh không nói thêm gì nữa. Một cô gái khép kín, sức chống cự thường vô cùng lớn. Mà tính anh vốn nhẫn nại, dường như từ lâu đã bị người con gái này giầy vò.

Ăn được một nửa, di động của Hạ Tử Nhục bỗng kêu vang.

Cô buông đĩa, lôi chiếc điện thoại trong túi ra, nói với Tô Khải: “Em nghe điện đã”.

“Ừ”.

Khi Hạ Tử Nhục nhìn thấy dãy số hiện lên trên màn hình, cô vô thức nhú mày. Tuy cô không lưu số điện thoại này, nhưng đuôi bốn số sáu... Cô nghĩ muốn nhớ không khó.

Ngập ngừng một lúc, cô mới nhận điện: “Hoắc tổng?”.

Đối phương không chào hỏi, thậm chí không cho cô chút thời gian để thở, giọng bình tĩnh ra lệnh: “Cô lập tức đến ngay bệnh viện Nhân dân cho tôi”.

Giọng nói trầm thấp lạnh như băng của Hoắc Quý Ân như một con gió rét mạnh mẽ thổi vào ngực Hạ Tử Nhục, da đầu cô căng thẳng: “Anh có thể nói rõ được không? Hoắc tổng? Hoắc tổng?”.

Nhưng đáp lại lời cô chỉ là một tràng âm thanh “tút tut”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Bệnh viện Nhân Dân thành phố, phòng bệnh VIP.

Trước cửa phòng bệnh, mấy vệ sĩ mặc âu phục đen đứng thẳng tắp. Bọn họ dáng người dũng mãnh, gương mặt không chút thay đổi, đến kiểu tóc cũng nhất quán đều cắt ngắn nhẵn nhụi lạ thường.

Nhìn vào tình thế này, đương nhiên là vệ sĩ riêng của Hoắc Quý Ân.

Từ cuối hành lang, Hạ Tử Nhục vội vàng đi tới, người chưa lại gần liền ngửi thấy bầu không khí lạnh lẽo vô hình. Hơn nữa, mùi hăng của thuốc sát trùng gay gắt xộc thẳng vào mũi khiến cô cảm thấy choáng váng, bước chân không khỏi lao đảo.

Vừa may Tô Khải vươn tay đúng lúc đỡ lấy cô.

Từ đại học thành phố đến bệnh viện, Tô Khải chạy nhanh như chớp, lẽ ra mắt nửa tiếng chạy xe nhưng anh chỉ mất mười lăm phút để tới nơi. Anh lo Hạ Từ Nhượng một mình đến gặp Hoắc Quý Ân nên một giây cũng không rời theo sát tới phòng bệnh.

Hạ Từ Nhượng định nói “cảm ơn” anh nhưng trái tim đập thình thịch sớm làm thay đổi giọng nói, lại bị bầu không khí trước mắt kích thích, một chữ cũng không thể nói ra.

Một người đàn ông trong trang phục đen, vóc dáng hơi gầy so với những người đứng ngoài kia, Hạ Từ Nhượng đã từng gặp qua người này, cô nôn nóng hỏi: “Hoắc tổng đâu?”.

Khương Bình về mặt nghiêm trọng, nghiêng người đẩy cánh cửa phòng bệnh màu trắng, đáp: “Hoắc tổng đang chờ cô ở bên trong”. Nói xong, anh ta hạ giọng can dặn Hạ Từ Nhượng một câu: “Hoắc tổng đang nổi nóng, cô nói chuyện cẩn thận một chút”.

“Tôi biết rồi”. Cô vội vàng gật đầu, cứng người bước vào phòng bệnh.

Tô Khải định đuổi theo nhưng vừa nhấc chân bỗng bị Khương Bình ngăn lại. Giọng anh ta không mấy hòa nhã: “Hoắc tổng đã dặn, ngoại trừ Hạ tiểu thư, không một ai khác được phép vào đó”.

Tô Khải liếc xéo cánh tay trước người mình. Anh không nhiều lời, trực tiếp đẩy cánh tay đó ra: “Đừng chắn người tôi”.

Khương Bình còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, đã thấy cánh tay bị kéo mạnh xuống, cán vào không khí. Cho đến khi anh ta kịp phản ứng, Tô Khải đã bước thẳng vào phòng bệnh, còn thuận tay đóng cửa.

Chết tiệt! Đó là ai vậy. Khương Bình tức giận giương mắt nhìn nhưng không thể làm gì.

Phòng VIP là một căn phòng đôi, bên ngoài là phòng khách nhỏ, bên trong mới là giường bệnh. Phòng khách không khác phòng khách sạn là mấy, trên mặt đất trải một tấm thảm mềm mại, dưới cửa sổ là bộ sofa da màu đen, trên bàn trà còn bày một đĩa hoa quả tươi. Nếu không có mùi lạnh lạnh nhàn nhạt đặc biệt của bệnh viện thì mọi người sẽ không có cảm giác nơi đây là phòng bệnh.

Hoắc Quý Ân hơi nghiêng người về phía sau tựa vào sofa, bộ âu phục hoàn mỹ trên người dường như hòa với bộ sofa thành một khối, thâm trầm không tả nổi. Hai chân anh vắt chéo, tay buông bên ngoài chiếc ghế, thái độ lạnh lùng.

Hạ Từ Nhượng nắm tay lại mới buộc mình không nhìn tới sắc mặt u ám cùng ánh mắt lạnh lùng tới tấm bức người của người đàn ông, giọng điệu của cô khản trương khác thường: “Hoắc Đình Đình bị thương nghiêm trọng không?”.

Hoắc Quý Ân không đứng dậy, anh nheo mắt nhìn người đàn ông đứng sau cô trước, rồi mới đem tầm mắt quay lại Hạ Từ Nhượng. Sắc mặt anh càng lúc càng lạnh: “Chấn thương sọ não, tay phải gãy xương, bây giờ còn hôn mê. Cô nói xem, nó có bị thương nghiêm trọng không?”.

Trái tim Hạ Từ Nhượng rơi “lộp bộp”, một chút tâm lý may mắn cuối cùng cũng biến mất.

Cuộc điện thoại vừa rồi, Hoắc Quý Ân buông một câu bảo cô lập tức đến ngay bệnh viện rồi ngắt điện thoại. Hạ Từ Nhượng nghe không hiểu gì cả, sau đó trên đường tới bệnh viện, cô nhận được điện thoại của em trai, lúc đấy mới kể sơ qua sự tình. Thì ra Hạ Từ Bằng lái xe máy đưa Đình Đình ra ngoài chơi, không may bị tai nạn, khiến con bé bị thương.

Hạ Từ Nhượng nhanh chóng làm dịu tâm trạng phức tạp, hỏi: “Tôi có thể thăm Đình Đình không?”.

Hoắc Quý Ân không nói gì, Hạ Từ Nhượng cho là anh đã ngầm đồng ý, vì thế kéo bước chân vô hồn đi vào phòng trong. Tô Khải lúc này không đi theo mà chỉ đứng im tại chỗ.

Nằm trên giường bệnh là một cô gái trẻ, mắt nhắm nghiền, mu bàn tay truyền nước, sắc mặt tái nhợt giống chiếc chăn đắp trên người. Đây là lần đầu tiên Hạ Từ Nhượng nhìn thấy bạn gái của em trai, không nghĩ lại đứng trong cảnh ngộ như vậy, tâm can của cô chấn động mạnh mẽ, vô cùng khó chịu.

Hạ Từ Nhượng vội cúi mặt, lẳng lặng đi ra. Trong lòng cô rối bời, hoàn toàn không có chủ ý mờ mịt, môi hơi phát run: “Hoắc tổng, thực xin lỗi. Tôi sẽ về quản lý tốt Từ Bằng. Mặt khác, tiền thuốc men của Đình Đình, tôi sẽ trả...”. Ngoài lời xin lỗi và nhận trách nhiệm, cô không nghĩ ra đối sách nào khác.

“Tiền thuốc men?”. Hoắc Quý Ân bật cười, cặp mắt đẹp để âm u chứa đầy sự thù hận, anh nhướn mày hỏi lại: “Không phải cô nói có rất nhiều vấn đề không thể dùng tiền để giải quyết đấy ư?”.

Về mặt Hạ Từ Nhượng cứng đờ, lời này đúng là do cô nói, nhưng không ngờ người đàn ông kia nhanh như vậy tảoyton trả lại cho cô.

Ngay lúc này, cô không có gì để bác bỏ.

Hoắc Quý Ân đột ngột đứng lên, bước tới gần cô.

Người đàn ông vóc dáng cao to, gần như che khuất ánh sáng xuyên qua ngoài cửa sổ, bao phủ bóng râm lên người Hạ Từ Nhượng. Vì khuất sáng, gương

mặt anh mờ tối, chỉ có một tia nắng động trong không khí vắt ngang giữa hai người.

Hạ Từ Nhục không dám thở mạnh, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi: “Vậy anh muốn tôi đền bù như thế nào?”.

Giọng nói trầm thấp một quãng tám của Hoắc Quý Ân lập tức xuyên qua bầu không khí đóng băng: “Tôi đã cho cô cơ hội. Cô bảo tôi chờ một tháng, tôi cũng đã nhận lời. Nhưng bây giờ chưa quá mấy ngày, cô đã phá bỏ mọi chuyện. Sao tôi có thể tin tưởng cô đây?”.

Hạ Từ Nhục bị anh hỏi vậy, trái tim bỗng co giật mạnh một cách khó hiểu. Cô biết người đàn ông đó không phải người tốt và bây giờ anh mang thêm cho cô một nỗi sợ hãi, mà cô muốn đối phó cũng không nổi: “Tôi...”.

“Cô không đáng để tin...”. Hoắc Quý Ân nheo đôi mắt đầy nguy hiểm, giọng điệu sắc bén hẳn lên: “Tôi muốn kiện Hạ Từ Bằng tội cố ý gây thương tích”.

“Không được, anh không thể làm như vậy”. Hạ Từ Nhục nuốt nửa thì phát ra tiếng gầm nhẹ, trái tim treo cao như đột nhiên bị đâm một nhát dao, nhất thời vỡ nát đầy nền đất. Người con gái rất giỏi che giấu cảm xúc bản thân, tại thời điểm này, lại bất chấp không che giấu bất cứ điều gì, cô nắm chặt cánh tay Hoắc Quý Ân, lời lẽ yếu đuối năn nỉ: “Cầu xin anh đừng như vậy, Từ Bằng và Đình Đình yêu nhau, nó yêu con bé còn không hết, sao lại làm tổn thương con bé chứ? Nó chắc chắn không phải cố ý, tất cả đều là ngoài ý muốn”.

Người con gái kiên định như vậy bộ dạng lại có thể bày ra vẻ yếu đuối gần như sụp đổ. Cô vừa khóc vừa nói, vẻ sợ hãi nổi lên thành một lớp sương trong mắt, giống một con nhím bị rút hết gai, thương tích đầy mình.

Điều đó thực sự làm cho Hoắc Quý Ân giật mình.

Không thể phủ nhận, đáng đáp chịu thua của cô gái làm anh hết sức hường thụ, vẻ lạnh lùng sắc bén trong mắt anh cũng vô thức nhạt dần đi.

Nhưng Hạ Từ Nhục chưa tiêu hóa được vẻ mặt hòa hoãn của người đàn ông, chợt nghe Tô Khải im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên mở miệng: “Đù rồi”. Anh một tay kéo Hạ Từ Nhục ra sau mình, sau đó không nhanh không chậm nói với Hoắc Quý Ân: “Muốn kiện người khác trước hết phải có bằng chứng”.

Giọng điệu Hoắc Quý Ân cực kỳ khinh thường hỏi lại: “Anh là ai? Đây là chuyện giữa tôi và Hạ tiểu thư, không đến lượt anh xen vào”.

Đáng đáp Tô Khải vẫn không chút sợ hãi, ngữ điệu cũng không quá khách khí: “Tôi là bạn trai của Từ Nhục”.

Bạn trai?

Như chợt nhớ ra, vẻ mặt Hoắc Quý Ân vừa mới thả lỏng bỗng lạnh lại ngay. Lúc trước anh còn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, không ngờ đáp án tới nhanh như vậy – người con gái kia quả nhiên đã có bạn trai.

Trong thực tế, đừng nói đến Hoắc Quý Ân, ngay cả Hạ Từ Nhục cũng hoảng hốt vì danh hiệu đó. Nhưng hiện tại không phải là lúc để bối rối, rốt cuộc cô đã không lên tiếng phủ nhận.

Không đợi Hoắc Quý Ân rút lại ảo giác khác thường sinh ra trong lòng, Tô Khải đã rút từ trong túi quần kaki ra tấm danh thiếp, đưa cho đối phương: “Nếu anh muốn kiện Từ Bằng, thì từ giờ trở đi, tôi chính là luật sư biện hộ cho cậu ấy. Có chuyện gì anh cứ đến tìm tôi, đề nghị không được đến quấy rầy Từ Nhục nữa”. Nói xong, anh liền nắm lấy cánh tay Từ Nhục, vô cùng mạnh mẽ kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng “rầm” một tiếng khép lại, sắc mặt Hoắc Quý Ân âm đạm không thể tả, anh cầm tấm danh thiếp xé nát, vẻ mặt uất giận oán thăm. Được làm Hạ Từ Nhục, còn dám dẫn theo bạn trai là luật sư đến khiếu khích anh.

Khương Bình im lặng chờ ở cửa phòng bệnh sắp bị dọa đến vái tiểu. Mới đầu anh ta nhìn thấy Tô Khải dẫn Hạ Từ Nhục đi ra, ngay sau đó nghe thấy trong phòng vang lên tiếng động, như âm thanh của đĩa trái cây bị lật đổ.

Khương Bình còn đang bị sốc bởi cơn tức giận của ông chủ, Tô Khải đã lạnh lùng hỏi anh ta: “Hạ Từ Bằng đâu? Các người giữ nó ở chỗ nào?”.

Khương Bình một lần nữa phải đối mặt với khí thế của anh, lắp bắp trả lời: “Không...không giữ cậu ta ở đâu cả”. Anh ta vội vàng nháy mắt về phía vệ sĩ: “Còn không mau mang thẳng bé lại đây”.

Chưa đến hai phút, một vệ sĩ mặc đồ đen tùm tùm cổ áo của Hạ Từ Bằng, dẫn cậu từ phòng kế bên sang.

Hạ Từ Bằng chán ghét gạt tay đối phương ra: “Đừng có chạm vào tôi”.

Hạ Từ Nhục vừa thấy em trai, ánh mắt trở nên vô cùng lo lắng. Cô bước lên phía trước, vươn tay sờ trán Hạ Từ Bằng: “Em cũng bị thương à?”.

Hạ Từ Bằng không bị thương quá nặng, trên đầu buột tám vài trắng, vết máu mờ nhạt rỉ ra nhưng cậu không để tâm lắm đâu: “Em không sao đâu, vết thương nhỏ thôi”. Vừa rồi cậu bị người của Hoắc Quý Ân giam giữ, bây giờ đã được phóng thích, cậu chỉ quan tâm đến một việc: “Đình Đình sao rồi? Em muốn đi thăm cô ấy”.

Tô Khải trả lời: “Bạn gái em không sao, có anh trai cô ấy ở đây”. Anh thầm nghĩ muốn mang hai chị em ra khỏi nơi rắc rối này: “Chúng ta đi trước đã, ra ngoài nói sau”.

“Vâng”. Hạ Từ Bằng buồn bực đồng ý, sau đó cất bước.

Ba người ra khỏi tòa nhà bệnh viện, Hạ Từ Nhược bị một cơn gió lạnh thổi tới, tâm trạng hỗn loạn dần tỉnh táo trở lại.

Cô đứng trước bậc thang, hai tay ôm vai, tức giận trừng mắt nhìn Hạ Từ Bằng: “Sao em không cẩn thận như vậy? Nhờ Hoắc Đình Đình xảy ra chuyện, chúng ta phải giải thích với anh trai cô ấy thế nào?”.

“Không phải em”. Từ Bằng hơi do dự, cúi đầu nói: “Là Hoắc Quý Ân cho người theo dõi bọn em. Họ định đánh bọn em, em mới lái xe máy chở Đình Đình chạy trốn. Sau đó còn bị bọn họ đuổi theo bằng ô tô nên mới té ngã...”.

“Em nói gì?”. Khóe mắt đuôi mày Hạ Từ Nhược nhanh chóng nhướng lên kinh ngạc.

Tô Khải đương nhiên cũng cảnh giác, truy hỏi: “Từ Bằng, em nói thật đấy chứ?”.

“Vâng”. Hạ Từ Bằng cúi kính gãi đầu.

Tô Khải lúc này rất thoải mái, Hoắc Quý Ân tuyệt đối không được kiện Hạ Từ Bằng, anh lập tức hỏi lại một cách chi tiết: “Sau khi bị tai nạn là ai đã báo nguy? Là ai đưa bọn em đến bệnh viện?”.

“... Đều là người của bọn họ xử lý”. Hạ Từ Bằng trả lời rõ ràng.

Lông mày Hạ Từ Nhược càng lúc càng nhíu chặt, cô có thể tưởng tượng ra cuộc rượt đuổi hết sức nguy hiểm. Cảnh tượng đó, chỉ cần nghĩ đến cô đã thấy kinh hoàng.

Mà người khởi xướng, dĩ nhiên là...Hoắc Quý Ân.

Cô không kiềm chế được nghiêng chặt răng, nói: “Tô Khải, phiền anh đưa Từ Bằng về trước. Em còn có chút việc”. Nói xong, cô liền xoay người, bước nhanh trở lại tòa nhà bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Hạ Từ Nhược nghĩ cô quả nhiên không nên ôm tư tưởng may mắn đối với Hoắc Quý Ân. Anh ta đồng ý cho cô thời gian một tháng để xử lý chuyện tình cảm của bọn trẻ, cô dễ dàng tin anh ta ngay. Nhưng sự thật đã chứng minh, đại ma đầu lãnh khốc bản tính căn bản không thể thay đổi, vẫn là anh ta tự mình ra tay.

Phòng bệnh VIP.

Hoắc Quý Ân khoanh tay đứng trước cửa sổ, cơ thể cao to hoàn mỹ ngập tràn ánh nắng ấm áp nhưng không chói lóa. Ánh nắng ấy, cuối cùng vẫn không làm thay đổi được vẻ cô đơn xung quanh người đàn ông. Giờ phút này, không ai biết biểu hiện trên gương mặt anh như thế nào, còn bóng dáng anh thì như một đóa hoa hiếm Cao Lãnh quý giá, tỏa hàn khí từ trong xương cốt, qua cơn thịnh nộ trở nên tối tệ hơn.

Khi Hạ Từ Nhược bước nhanh như gió quanh bệnh viện, hình ảnh cô nhìn thấy chính là như vậy.

Đám vệ sĩ đứng ở cửa nhận ra cô gái vừa nảy nên không ngăn lại. Cô đẩy cửa xông vào phòng bệnh, cặp đùi thon thả bó sát trong chiếc váy bút chì không thể không chế đi thẳng về phía Hoắc Quý Ân.

Nhưng, trong khoảnh khắc anh nghe thấy tiếng động quay đầu lại –

Hạ Từ Nhược bỗng giơ cánh tay lên, “bốp” một cái tát lên mặt anh.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ, vì vậy Hoắc Quý Ân không có thời gian để phản ứng, sườn mặt anh tuần liền bị trúng một cái tát.

Âm thanh rõ nét của cái tát vừa lắng, không khí trong phòng bệnh chớp mắt dường như đông lạnh.

Kinh ngạc giây lát, Hoắc Quý Ân chớp lấy cổ tay còn hơi run run của Hạ Từ Nhược, anh dễ dàng nhấn tay cô xuống rồi đem toàn bộ cơ thể cô áp lên lưng ghế sofa. Anh nhìn cô từ trên cao, sắc mặt bị che lấp, giọng nói trầm thấp: “Không phải cô điên rồi đấy chứ?”. Người con gái vừa mới bị anh nhổ hết gai, không ngờ đã lại dài nhanh như vậy.

Trong ngực Hạ Tử Nhục tích tụ cơn lửa giận, nhưng bây giờ, toàn bộ cơ thể bị người đàn ông tàn bạo kìm hãm chặt chẽ, cô muốn phản kháng mà không có sức lực, cảm giác thiêu đốt trong lòng càng mãnh liệt bốc hỏa.

“Hoắc Quý Ân”. Cô không kìm nén được, gọi thẳng tên anh, sau đó đem toàn bộ uất hận của mình run rẩy thốt ra lời: “Anh mới là kẻ điên! Chẳng lẽ anh không biết tai nạn của Tử Bằng và Đình Đình hôm nay đều do anh ban tặng sao. Cho dù bọn chúng không nên yêu nhau thì anh cũng không nên sử dụng thủ đoạn dễ tiện như vậy”.

Sức mạnh trên tay Hoắc Quý Ân không hề nói lời, thân hình đẹp đẽ hướng gần hơn về phía Hạ Tử Nhục: “Hạ Tử Nhục, tôi dễ tiện thể nào, cô nói xem?”.

Hai người bỗng nhiên rút ngắn khoảng cách, nhất thời khiến tâm can Hạ Tử Nhục run lên mạnh mẽ, khắp người cô đều bị hơi thở nguy hiểm của người đàn ông bao vây. Tại thời điểm im lặng đối đầu, cho dù khoảng mười hai người ngập tràn mùi thuốc khử trùng, bên tai văng vẳng tiếng thiết bị y tế hoạt động... Tất cả mọi thứ xung quanh dường như mờ đi. Chỉ còn lại hình ảnh ngược nhỏ trong mắt nhau là rõ ràng, người con gái đang bùng cháy cơn giận và một người đàn ông lạnh lẽo như băng.

Hạ Tử Nhục cuối cùng cũng không lùi bước, cô tròn tròn đôi mắt hạnh, hung hăng nhìn chằm chằm vào Hoắc Quý Ân: “Chẳng lẽ anh không biết trên đời này có bao nhiêu tổn thương mà anh không ngờ tới sao? Anh phái người theo dõi chính em gái mình, còn sai khiến bọn họ đánh Tử Bằng... Đến giờ tôi nghĩ lại còn sợ, ngộ nhỡ vết thương họ chịu không hề nhẹ thì ai sẽ đứng ra nhận trách nhiệm?”.

Người con gái vốn hết sức nhẫn nại, ở trước mặt Hoắc Quý Ân lại biến thành một con nhím xù lông. Bản thân Hạ Tử Nhục cũng cảm thấy khó tin. Có lẽ, ai cũng có một mặt quyết liệt nào đó, đặc biệt là khi họ muốn bảo vệ thứ gì.

Nhưng đáng đáp từng bước bị ép sát của cô làm cho Hoắc Quý Ân không đưa ra bất kỳ phản bác nào.

Thay vào đó, anh nhũn mảy, những lời cô vừa nói thật sự làm anh choáng váng.

Trong thoáng chốc, Hoắc Quý Ân hạ tầm nhìn, hàng mi dày che khuất đôi mắt đã có chút thay đổi. Như nhận ra điều gì, anh lại nâng con ngươi, màu mắt không còn nhạt như lúc nãy, thậm chí còn sẫm lại khó hiểu.

Anh lẳng lặng buông cổ tay Hạ Tử Nhục, giọng điệu hòa hoãn đi rất nhiều: “Đánh đã đánh, mắng cũng đã mắng, cô có thể nguôi giận được chưa?”.

Cơ thể bị anh giam cầm bỗng được thả lỏng, vẻ thù địch bao phủ đỉnh đầu bỗng biến mất. Cô còn đang ngạc nhiên về thái độ buông lỏng của Hoắc Quý Ân, miệng đã thờ hồn hên trả lời: “Tôi tức giận khi nhìn thấy anh”. Buông một câu như vậy xong, cô xoay người bước đi.

Nào ngờ, ngay khi Hạ Tử Nhục cất bước, cánh tay cô lại bị người bên cạnh túm mạnh.

Vừa mới buông cô ra, bây giờ lại thêm lần nữa, không phải người đàn ông này bị bệnh đấy chứ? Hạ Tử Nhục toàn thân cứng đờ, kinh ngạc quay đầu trừng mắt nhìn Hoắc Quý Ân: “Anh muốn gì? Mau buông ra”.

Về mặt cảnh giác của cô, rơi vào mắt Hoắc Quý Ân, anh chỉ thờ ơ nhếch miệng: “Cô sợ tôi à? Không phải cô vừa gan lắm cơ mà”. Nói xong một câu trêu tức, anh tự nhiên nói lỏng tay Hạ Tử Nhục ra: “Cô đi theo tôi”.

Người đàn ông thay đổi quá nhanh, Hạ Tử Nhục nhất thời không thích ứng kịp, cô nghi hoặc cau mày, đi theo Hoắc Quý Ân về phía sau phòng bệnh.

Khương Bình không kịp di chuyển việc ghé tai lên cửa nghe lén thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra, anh ta sợ tới mức chân lão đảo, liên tục lùi ra sau vài bước.

Anh ta căng thẳng quan sát sắc mặt ông chủ, chợt nghe Hoắc Quý Ân không trách móc gọi tên: “Khương Bình, cậu đem chuyện hôm nay giải thích rõ ràng cho tôi”.

Sau khi Hoắc Quý Ân và Hạ Tử Nhục đề ra giao ước một tháng, anh liền căn dặn Khương Bình, không cần cho người tiếp tục giám sát Đình Đình, cũng không động chạm gì đến tên tiểu tử Hạ Tử Bằng kia nữa. Nhưng hôm nay đám thuộc hạ sau lưng anh lại làm chuyện như vậy, anh có thể không tức giận được sao. Huống hồ, anh còn bị trúng một cái tát của Hạ Tử Nhục, ngấm lại vẫn còn thấy bức mình.

Khương Bình sợ nhất khi Hoắc tổng nổi giận, anh ta chạy nhanh tới về mặt đau khổ giải thích: “Hoắc tổng, có trời đất chứng giám ạ. Tôi quả thật đã đem ý chỉ mới của ngài căn dặn đám vệ sĩ. Nhưng đám người cao lớn thô kệch kia thường làm việc không nhẹ không nặng...”.

Nghe vậy, đôi mắt lạnh lẽo của Hoắc Quý Ân quét về phía mấy tên vệ sĩ ở hành lang.

Đáng người bọn họ cao lớn không khác Hoắc Quý Ân là mấy, gần một mét tám lăm, khổ người gần như hoàn mỹ so với Hoắc Quý Ân, mạnh mẽ như nhau. Nhưng giờ phút này, trước mặt ông chủ, bọn họ không còn một chút khí thế, tất cả đều chột dạ cúi đầu, rất giống với mấy quả cà có phấn trắng.

Bầu không khí này, quả nhiên đã chứng tỏ.

Hoắc Quý Ân nhấc tay ra dấu với bọn họ: “Hôm nay ai đã tham gia, đứng ra đây cho tôi”.

Năm người trong trang phục đen đồng loạt ngấp ngừng, khổ sở nhìn nhau, sau đó mới kiên quyết tiến lên một bước, ngay ngắn đứng thành hàng.

Đại ma đầu giáo huấn thuộc hạ như xã hội đen, Hạ Từ Nhựt nghĩ đến không khỏi sợ hãi, cô ngược mắt nhìn bức tường người màu đen chắn trước mặt, cô cảm thấy bị áp bức nên lặng lẽ lùi ra khỏi bức tường người đó.

Ai dè, Hoắc Quý Ân vẫn chưa xong, anh bình tĩnh cất giọng phân phó đám vệ sĩ: “Các người xin lỗi Hạ tiểu thư đi”.

Làm khó cô đây! Hạ Từ Nhựt trong lòng hoảng hốt, vội vàng xua tay: “Không cần, không cần”. Cô không kham nổi đâu.

Đương nhiên bọn họ chỉ nghe lệnh của Hoắc Quý Ân, ăn nói khép nép:

“Tôi xin lỗi”.

“Chúng tôi sai rồi”.

“...”.

Âm thanh rời rạc khiến Hoắc Quý Ân rất không hài lòng: “Các người nghiêm chỉnh chút đi”.

Lập tức, hành lang bệnh viện ầm ầm nổ vang lời xin lỗi đồng loạt: “Hạ tiểu thư, chúng tôi xin lỗi”.

Giọng bọn họ như chuông đồng, không chỉ đem da đầu Hạ Từ Nhựt run lên, ngay cả đám y tá cũng bị kinh động. Máy nữ y tá thích thú chuồn ra xem náo nhiệt, thi thoảng còn chỉ chỗ về phía Hạ Từ Nhựt.

Bị đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió, Hạ Từ Nhựt không khỏi xấu hổ, con tức giận nghẹn ở trong bụng đã sớm bị nỗi xấu hổ chôn vùi.

Cô vô thức tỉnh táo, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hoắc Quý Ân, vội vã nói: “Tôi biết là tôi đã hiểu lầm anh. Tôi hết giận rồi, anh đừng làm náo loạn nữa”. Nói xong cô bước đi như chạy, không dám nán lại một giây.

Cho đến khi vọt vào thang máy, lỗ tai Hạ Từ Nhựt vẫn bị kích động kịch liệt, cổ tay hơi đau vì vừa nãy bị người đàn ông kia nắm lấy. Cô hớn hển thờ từng ngum một, gần như tựa lưng vào vách thang máy...

Cô thực sự phục Hoắc Quý Ân, chỉ như vậy mà anh ta làm cô hết giận sao.

Nhìn bóng dáng cô gái chạy chối chết, khuôn mặt tuần tú vẫn lộ vẻ lạnh lùng của Hoắc Quý Ân, dần hiện lên một nụ cười thoảng.

Điều đó khiến Khương Bình tròn tròn mắt, ông chủ gặp chuyện bức mình như vậy, sao vẫn có thể cười được? Không phải ngài ấy bị Hạ tiểu thư kia tát cho ngu người đấy chứ?

Khương Bình mang vẻ mặt nịnh nọt đến trước mặt Hoắc Quý Ân: “Hoắc tổng, hay là ngài vả vào mặt tôi cho hết giận?”.

Hoắc Quý Ân không để tâm mà dời ánh mắt về phía Khương Bình, thần sắc đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Anh vỗ vỗ vào gương mặt trắng trẻo hơn cả con gái của trợ lý Khương Bình: “Bộ mặt này của cậu không làm tôi hết giận. Hôm nay chuyện của cậu cũng có phần, tháng này cậu sẽ không có tiền lương”.

Mặt Khương Bình thoảng chốc nhăn nhó như bánh bao, biết thế anh ta sớm tham gia nhóm cùng “xin lỗi” cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thương thế của Đinh Đinh không nghiêm trọng, triệu chứng chấn động não nhẹ nhanh chóng được loại trừ, ngay tối hôm đó cô đã tỉnh táo. Chính xác là cô đã sớm khôi phục được ý thức nhưng không muốn mở mắt. Mọi chuyện xảy ra trong phòng bệnh chiều hôm đấy, cô nằm trên giường bệnh nghe không sót một chữ.

Hoắc Quý Ân trông coi suốt mấy tiếng, cuối cùng cũng thấy em gái thức dậy, về mặt anh có chút thả lỏng, hỏi: “Sao rồi”.

Hoắc Đinh Đinh im lặng, nghiêng đầu... nhắm mắt lại, bỏ qua phản ứng của anh, thực ra, cơ thể cô vẫn chưa khỏe hẳn.

Hoắc Quý Ân đang định nói gì đó, nhìn bộ dạng của cô, đôi môi mông giật giật, cuối cùng không lên tiếng. Im lặng một lúc lâu, anh không mở miệng, cũng không rời đi. Anh đứng ở đầu giường, hai tay đút túi quần âu, mắt nhìn sùn mặt em gái tái nhợt lộ vẻ buồn binh.

Câu nói của Hạ Tử Nhục: “ Chẳng lẽ anh không biết trên đời này có bao nhiêu tổn thương anh không tưởng tượng nổi sao?” bất ngờ không kịp phòng bị chui vào tai anh, gạt đi không được. Cứ như thể xâm nhập vào trong đầu, giống như hình ảnh của một bộ phim cũ. . .

“ Anh, mẹ không cần chúng ta nữa, cha và anh cũng sẽ rời bỏ em sao?”. Mười lăm năm trước, Hoắc Đình Đình hỏi anh.

“ Anh, mẹ không cần chúng ta, cha cũng rời bỏ chúng ta, anh có ở bên em mãi không?”. Mười năm trước, Hoắc Đình Đình đã hỏi anh như vậy.

“ Ngốc quá, anh sẽ bảo vệ em”. Anh luôn trả lời như thế.

Trong ký ức, rõ ràng chỉ là một vài mẩu chuyện vụn vặt, một số hình ảnh bị đứt quãng. Nhưng trong khoảnh khắc này, vào một buổi tối chạng vạng âm trầm lại không nặng không nhẹ nhớ tới. Trong không gian tĩnh mịch của phòng bệnh, suy nghĩ một mối nặng nề của Hoắc Quý Ân, cứ như vậy dễ dàng khơi gợi, sau đó lan tỏa. . .

Hoắc Quý Ân ngày thường quá bận rộn, bận tới mức hiếm có thời gian hồi tưởng lại quá khứ. Bây giờ nghĩ tới điều đó, anh không khỏi hơi thất thần. Có lẽ, Hạ Tử Nhục nói đúng, vì anh một lòng muốn bảo vệ em gái, muốn cho con bé một tương lai tốt nhất, nên việc con bé yêu ai, không nên yêu ai đều do anh kiểm định. Mặc dù xuất phát điểm của tất cả những điều này là tốt, nhưng kết quả ngược lại biến thành thương tổn, hại con bé hiện tại phải nằm trên giường bệnh.

Đây là điều bất ngờ của Hoắc Quý Ân, anh chưa bao giờ gặp kiểu tình huống như thế. Anh có thể quyết định dễ dàng tất cả mọi chuyện, ngoại trừ. . . chuyện tình cảm.

Anh khẽ thở dài, đưa tay day day huyết thái dương, khoe môi ngập tràn dấu vết lạnh lùng cùng cực không hề tương xứng với vẻ tự giễu. Sao anh lại để tâm đến câu nói của Hạ Tử Nhục cơ chứ?

Xóc lại tinh thần, anh nhấn chiếc nút ở đầu giường.

Chưa đầy hai phút, bác sĩ trực ca và nữ y tá đẩy cửa bước vào. Cùng bước vào còn có Khương Bình, trên tay mang theo một túi com hộp to, theo sau là nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp mới được tuyển dụng.

Khương Bình đã ở bệnh viện mất nửa ngày, hơn nữa còn bị trừ lương, về mặt đau khổ nhưng tay chân vẫn hoạt bát. Anh ta khéo léo cầm hộp com đặt lên bàn: “ Hoắc tiểu thư, đây là món cháo gà nấu nấm tuyết matsutake mà cô thích nhất, cùng với hai món khai vị. . .”.

Hoắc Đình Đình không có cảm giác ăn uống, nhưng cô vẫn kéo đôi môi nhỏ nhắn nức nẻ trả lời: “ Trợ lý Khương, anh vất vả rồi, cảm ơn”.

“ Cô đừng cảm ơn tôi, phải cảm ơn Hoắc tổng ấy, đều do Hoắc tổng dặn dò mà”. Khương Bình gượng cười.

Cô im lặng, cũng không liếc nhìn Hoắc Quý Ân lấy một cái.

Tuy Hoắc Đình Đình là thiên kim tiểu thư áo gấm như ngọc nhưng cô không hề làm cao, dù là Khương Bình hay bác sĩ cũng đều khách khí. Nhưng đối với Hoắc Quý Ân, cô lạnh nhạt hơn hẳn.

Sắc mặt Hoắc Quý Ân có chút khó coi, ngoài miệng vẫn không nói gì.

Vị bác sĩ trung niên nhanh chóng kiểm tra cho cô như thường lệ, sau đó về mặt thoải mái nói với Hoắc Quý Ân: “ Hoắc tiểu thư không còn gì đáng lo ngại, có thể xuất viện hai ngày sau khám lại. Nhưng thạch cao trên tay cô ấy phải một tháng nữa mới có thể tháo ra”.

Hoắc Quý Ân gật đầu: “ Cứ để con bé ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng vài ngày”. Nói xong anh quay đầu dặn dò Khương Bình: “ Cậu thanh toán viện phí trước đi”.

Khương Bình đang định nhắc chân, nữ y tá miệng đeo khẩu trang liền lên tiếng ngăn cản: “ Các anh không cần phải đóng viện phí, đã có người trả giúp Hoắc tiểu thư rồi”.

“ Sao?”. Hoắc Quý Ân hơi nghi ngờ.

“ Chính là Hạ tiểu thư ạ. Cao cao gầy gầy, người còn rất xinh xắn. . .”. Nữ y tá nhớ đến một màn ở hành lang buổi chiều, cười nói.

Hoắc Quý Ân ngay lập tức rơi vào trạng thái giật mình kích động, trong ánh mắt thăm thẳm u tối hiện lên một tia kinh ngạc.

Khương Bình cũng ngạc nhiên không kém, phí nằm viện ở phòng bệnh VIP cao khiến người ta liú lười, giá cả không dành cho tầng lớp lao động bình thường. Hạ tiểu thư nhất định là. . . ra ngoài quên uống thuốc.

Nhưng chỉ ngạc nhiên trong giây lát, đôi mày khê chau lại của Hoắc Quý Ân liền giãn ra, thay vào đó, đôi môi kéo xuống một nụ cười bất lực.

Cô gái Hạ Tử Nhục này. . .

Cô hoàn toàn không giống với những phụ nữ khác, hoặc là cậy mình xinh đẹp để làm bộ làm tịch, hoặc là gọi dạ bảo vâng khiến người ta mất hết hứng thú. Trên người cô có một loại sức mạnh, sức mạnh mà Hoắc Quý Ân không thể hình dung ra, giống như một bông hoa nở trong bụi bặm, tuy bản thân

nhưng làm người ta không thể khinh miệt.

Khương Bình tình ý quan sát sắc mặt ông chủ vô thức buồn bực, Hạ tiểu thư vô số lần này sinh “lần đầu tiên” với Hoắc tổng, nhưng vì sao Hoắc tổng lại chưa lần nào động đến Hạ tiểu thư, đã thế còn thay đổi thành một con người khác hẳn? Còn vì sao thay đổi thì anh ta không thể giải thích nhưng anh ta cảm thấy vô cùng kỳ quặc.

“Hoắc tổng, ngài có muốn tôi trả lại viện phí cho Hạ tiểu thư không?”. Khương Bình thử dò hỏi.

“Không cần, cô ấy sẽ không nhận đâu”. Hoắc Quý Ân bỗng nhận ra, hình như anh đã bắt đầu hiểu được Hạ Từ Nhượng.

Khương Bình cái hiểu cái không “vâng” một tiếng rồi nói: “Hoắc tổng, có nhân viên chăm sóc ở đây, hay là tôi đưa ngài về?”.

“Ừ”. Hoắc Quý Ân định dặn dò em gái vài câu nhưng xem ra con bé không muốn nghe nên thôi. Anh và Khương Bình rời phòng bệnh, vừa đi vừa nói chuyện: “Ngày mai cậu tới Học viện Mỹ thuật xin nghỉ cho Đình Đình, con bé không thể tham gia kỳ thi cuối kỳ, trở về sẽ thi lại sau”. Cầm bút vẽ phải dựa vào đôi tay, hiện tại tay con bé bị bó thạch cao, chắc chắn không thể vẽ nổi.

Khương Bình vội vàng bằng lòng, trong lòng không khỏi thổn thức. Đứng nhìn về bề ngoài với gương mặt lạnh lùng của Hoắc tổng, anh đối với em gái tốt không có gì để phản bác, dám bỏ công việc bận rộn như vậy, cả ngày không rời phòng bệnh lấy một giây.

Hạ Từ Nhượng thật vất vả mới có ngày nghỉ, kết quả nghỉ ngơi không thành, em trai còn gây rắc rối. May mắn sau đó không bị đại ma đầu quấy rầy nữa, cô trải qua hai ngày sống êm bình lặng.

Buổi tối tan tầm, khi cô lái chiếc Chery Q trở về nhà thì đã mười giờ. Quy hoạch của tiểu khu cũ không tốt, điểm đỗ xe là vấn đề lớn căng thẳng từ trước đến nay. Hạ Từ Nhượng vừa đem xe nhét được vào ô đỗ, điện thoại trong túi cô liền kêu vang.

Cô vừa khóa xe, vừa nhận điện thoại.

Giọng Tống Nhã ào ào truyền tới: “Chị Hạ, chuyện lớn rồi! Chị đoán xem em vừa nhìn thấy ai đi đón Phùng Thiên Tâm tan làm?”.

Gió lạnh luồn vào cổ áo choàng, Hạ Từ Nhượng rút cổ, tay nắm di động, bước nhanh vào cổng tòa nhà. Cô mở miệng, khối trắng từ miệng toát ra: “Xem em nhiều chuyện chưa kia! Ai đón cô ấy tan làm thì liên quan gì đến em”.

Tống Nhã bỗng nghiêm túc hẳn lên, không giống như đang buôn chuyện, mùi vị có chút cảnh giác: “Chị không biết đâu, tối nay Lí tổng đã tới đón Phùng Thiên Tâm tan làm đấy”.

Hạ Từ Nhượng đang lên lầu liền dừng lại, đôi mày lá liễu vô thức nhíu chặt.

Lí Đức Thắng là tổng giám đốc của tập đoàn nhà hàng Giai Cảnh, năm nay gần năm mươi, đã có vợ, ông ta đến nhà hàng đón nữ nhân viên tan tầm. Lượng thông tin này quả thực quá lớn.

Hạ Từ Nhượng nhất thời tiêu hóa không xong, cô nói vào di động: “Nói không chừng bọn họ có công việc cần bàn, em đừng có ngạc nhiên”.

Bên kia Tống Nhã hơi ảm ỉ, thấp thoáng tiếng thông báo trạm xe buýt nhưng cô nàng lập tức kích động nói lớn át hết những âm thanh ồn ào đó: “Chị đừng khờ như vậy. Nếu Lí tổng thật sự tìm Phùng Thiên Tâm có việc, cũng không nhất thiết phải đi vào buổi tối. Huống hồ, ông ta không đón Phùng Thiên Tâm ở cửa nhà hàng, mà đứng ở đường phía bên kia chờ cô ta, rõ là muốn lừa mọi người mà! Nếu không phải vừa rồi em đứng chờ ở trạm xe buýt, sẽ không gặp bọn họ gian tình...”.

Phân tích của Tống Nhã có vẻ hợp lý, Hạ Từ Nhượng không muốn tin cũng khó, tâm trạng cô nhất thời có chút buồn bực. Nhưng cô không lên tiếng, Tống Nhã ngay tức khắc vạch trần một câu: “Chị Hạ, Phùng Thiên Tâm cạnh tranh với chị chức phó quản lý nhà hàng, lại còn tiếp cận giám đốc điều hành, hành động này thật sự nhanh quá đi. Sau này cô ta có Lí tổng che chắn, thăng chức không còn là chuyện của người khác, chị định lấy gì để cạnh tranh với cô ta đây, quả là ghê tởm mà”.

Tống Nhã bô bô nói một tràng, lắc cho đầu óc của Hạ Từ Nhượng như dính thành một khối. Lăn lộn làm việc trong nhiều năm, quy tắc bất thành văn này, đương nhiên cô hiểu rất rõ.

Hạ Từ Nhượng bước từng bước lên cầu thang, cố gắng không để mình nghĩ tới những mặt tối, cô hờ hững nói: “Trước hết đừng nói lung tung chuyện của người khác, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được, hãy nhìn vào mặt tích cực đi”.

Tống Nhã nói liên tục, cũng không để Hạ Từ Nhượng ảm ức, cười hi hi: “Được rồi, em biết chị là người mạnh mẽ. Chị Hạ cố lên, em sẽ ủng hộ chị”.

“Ừ, chị về đến nhà rồi, thôi nhé”. Hạ Từ Nhượng ngắt điện thoại, cúi đầu cho di động vào trong túi rồi lấy chiếc chìa khóa ra.

Nhưng, ngay khi cô ngắt đầu cầm lấy chiếc chìa khóa – cô đột nhiên sững sờ.

Trước cửa nhà có một người đang đứng.

Chương 11

Nhìn rõ người ở cửa, vẻ ngạc nhiên trên mặt Hạ Từ Nhược càng sâu hơn: “Hoắc Đình Đình, sao cô lại tới đây?”. Mặc dù cô mới chỉ nhìn thấy cô gái này một lần, là ở phòng bệnh nhưng gương mặt búp bê xinh xắn của đối phương, cô liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Hành lang tuy không lạnh lẽo như bên ngoài nhưng qua ngày mừng chín tháng ba cũng không còn ẩm áp nữa. Có lẽ chờ lâu thấy lạnh, Hoắc Đình Đình mở miệng trước, cô sục sục mũi, nói: “Em... đứng lúc đi qua đây thôi”.

Hạ Từ Nhược hiểu rõ: “Tôi nay Từ Bằng ở lại ký túc, không về đâu”.

Hoắc Đình Đình liên tục xua tay: “Em không tìm anh ấy...”. Cô hơi do dự, cắn môi nói: “Em đến tìm chị”.

“Tìm tôi?”. Hạ Từ Nhược liếc mắt nhìn cô khó hiểu.

Trên người Hoắc Đình Đình khoác một chiếc áo lông dày màu hồng nhạt, vạt áo buông ra dài đến mắt cá chân, chân đi đôi giày tuyết đế bằng màu cà phê. Cách ăn mặc vốn rất trẻ trung, nhưng vì cơ thể run rẩy, sắc mặt cô tái nhợt lộ chút chật vật.

Ánh sáng ngoài hành lang rất mờ, làm tăng thêm vẻ mặt ảm đạm của cô, nhưng trong khoảnh khắc đứng đối diện với Hạ Từ Nhược, cô vẫn tỏ ra tươi cười: “Em có chuyện muốn thương lượng với chị”.

Hạ Từ Nhược lộ vẻ ngạc nhiên: “Chuyện gì?”.

Hoắc Đình Đình thấy cô cầm chìa khóa trên tay, vội vã nghiêng người, bước ra khỏi cửa. Hạ Từ Nhược quay sang mở cửa, chìa khóa trong ổ “rắc rắc” xoay hai vòng, cửa mở, cô thân nhiên bước vào.

Hoắc Đình Đình len vào sau cô, lắp bắp hỏi: “Chị có thể... cho em ở lại vài hôm được không?”.

... Đây là tình huống gì chứ?

Động tác nhắc tay bật đèn của Hạ Từ Nhược hơi khựng lại.

Sau một thoáng chần chừ cô mới mở đèn, ánh đèn vàng ảm áp tỏa sáng, huyền quang sáng sủa hắt lên. Cô xoay người, nghi hoặc cau mày, nhìn cổ áo cô gái thấp thoáng để lộ bộ đồ bệnh nhân. Lập tức, vẻ mặt nghi ngờ của Hạ Từ Nhược nhạt hẳn đi, cô hỏi thẳng: “Cô và anh trai cãi nhau, cho nên lên lút chuồn khỏi bệnh viện?”.

Tâm tư cứ thế liền bị đâm thủng, Hoắc Đình Đình trong lòng căng thẳng, cô thật không ngờ Hạ Từ Nhược lại thông minh như vậy. Cô cũng không giấu diếm, nói toàn bộ sự thật: “Hôm trước, mọi điều chị nói với anh trai em trong phòng bệnh, em đều nghe được. Thì ra anh ấy sau lưng em đã làm nhiều chuyện như thế, cho dù phái người theo dõi em, nhưng sao anh ấy lại có thể cho người đánh Từ Bằng...”.

“Chuyện đó chỉ là hiểu lầm thôi”. Hạ Từ Nhược điềm nhiên trả lời.

“Anh trai em đến tìm chị cũng là hiểu lầm sao? Hai người muốn dùng một tháng để chia rẽ em và Từ Bằng cũng là hiểu lầm sao?”. Giọng Hoắc Đình Đình dao động theo cảm xúc, dần dần cất cao. Nhưng chưa cho Hạ Từ Nhược thời gian để trả lời, cô lập tức dịu xuống, ngữ khí gần như năn nỉ: “Chị Hạ, anh trai em đã gây ra cho chị nhiều rắc rối, em thay anh ấy xin lỗi chị. Hiện tại em cũng như chị, rất không muốn nhìn thấy anh ấy. Xin chị hãy giúp em, cho em ở lại đây vài ngày, chỉ mấy hôm thôi, có được không?”.

Hạ Từ Nhược nhất thời không biết trả lời như thế nào, càng không biết nên lấy loại trạng thái gì để đối mặt với người con gái kia, cô im lặng đứng chần chừ trước Hoắc Đình Đình ở huyền quan chật hẹp. Tầm mắt cô dừng trên tay đối phương, bởi vì xương cổ tay bị gãy nên tay Hoắc Đình Đình phải dùng nẹp cố định, khiến tay áo màu xanh phình to, thoát nhìn hơi mập mạp.

Suy nghĩ một lúc, Hạ Từ Nhược ngược mắt, nhìn vào đôi mắt to ảm ướt: “Vì sao cô lại tới tìm tôi?”.

“Bởi vì chị là người duy nhất dám đánh anh trai em”. Hoắc Đình Đình đáp rất rõ ràng.

Câu trả lời này...

Hạ Từ Nhược cảm thấy dở khóc dở cười, sao cô lại thấy trong lời lẽ của đối phương có hàm ý cùng chung mối thù. Dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng là em gái của đại ma đầu. Hạ Từ Nhược chỉ thoáng nghĩ đến bộ mặt lạnh lùng của Hoắc Quý Ân, đầu óc liền đau không thôi.

Cô xoa mặt, cố gắng kìm nén vẻ thương xót đối với cô gái, bắt buộc bản thân tỉnh táo trở lại: “Đình Đình, chị không có cách nào cho em ở lại đây. Nếu anh trai em biết, tất cả mọi người sẽ gặp rắc rối”.

Sắc mặt Hoắc Đình Đình trắng bệch, vẻ thất vọng thoáng hiện lên trong mắt không hề che dấu.

Đúng lúc này, tiếng bước chân thình thịch từ cầu thang truyền tới, phá vỡ bầu không khí trì trệ.

Hoắc Đình Đình quay lại nhìn, lập tức như thấy cứu tinh, giọng kêu lên khẩn thiết: “Tử Bằng, anh đã về”.

Vừa rồi trong phòng thường trực dưới lầu cô đã vội vàng gọi điện cho Tử Bằng, sau khi nhận điện, cậu lập tức bắt xe từ trường về nhà, lúc này trên người còn mang theo hơi lạnh.

Hạ Tử Bằng nhìn bộ dạng mặt mày ủ dột của cô, biết ngay cô đã không giải quyết được với chị mình. Vì thế, cậu nhướn mày nói với Hạ Tử Nhục: “Chị, trước mắt Đình Đình sẽ sống ở đây”. Nói xong, cậu liền nắm tay Đình Đình, đi vào trong nhà.

“Không được”. Trò vừa đám vừa xoa này, Hạ Tử Nhục xem như đã hiểu. Nếu em trai không về, cô cũng không đến nổi tức giận. Hiện tại đảo ngược, hai đứa trẻ muốn cùng tạo phản đây mà! Cô bước một bước dài, chắn ngang trước mặt hai người, giọng điệu cứng rắn: “Hạ Tử Bằng, em có còn coi chị là chị nữa không? Em nghe cho rõ đây, nếu em không đưa Đình Đình về, chị sẽ gọi điện ngay cho Hoắc Quý Ân, bảo anh ta tự mình đến đưa Đình Đình đi”.

Thời điểm này, vẫn là cái tên của đại ma đầu có tác dụng, quả nhiên, đôi tình nhân nhỏ chột dừng bước. Hoắc Đình Đình vội vã buông tay Tử Bằng, kéo vạt áo của Hạ Tử Nhục cầu xin: “Chị Hạ, không được, không được, ngàn vạn lần xin chị đừng đi báo với anh em”.

Hạ Tử Nhục không lên tiếng, xem như đã đồng ý. Cô day day mi tâm đau nhức, quay sang cậu em trai đang không có chỗ để làm càn, nói: “Hơn mười giờ rồi, em mau đưa Đình Đình về bệnh viện đi, con bé vẫn bị thương, không thể đi lại nhiều”, Nói xong, cô liền đem hai người đẩy ra khỏi cửa.

“Chị, chị...”.

Cánh cửa lớn đóng “rầm” một tiếng, đem giọng nói của Tử Bằng chặn lại bên ngoài. Hạ Tử Nhục dựa lưng vào cánh cửa, thở dài nặng nề, chuyện này là sao đây!

Trần tình lại, cô không khỏi suy nghĩ, nha đầu Hoắc Đình Đình kia cũng đủ tinh quái, đương nhiên có thể nghĩ đến việc lấy nhà cô làm chỗ dựa vững chắc, chống đối với anh trai, nhưng con bé có thể dựa vào ai được cơ chứ? Chỉ e là bọn họ không thể chống chọi với một Hoắc Quý Ân lợi hại, ngược lại còn mang đến cho hai gia đình những rắc rối bất tận. Nói đi thì cũng nói lại, Hạ Tử Nhục vẫn rất đau lòng cho Hoắc Đình Đình, chỉ vì ngăn cản suy nghĩ của con bé, cô thật sự không thể an ủi cô gái ấy.

Đêm đó, Hạ Tử Nhục ngủ không ngon giấc.

Mới đầu, cô còn nghĩ đến mọi chuyện, trằn trọc mãi không ngủ. Sau nửa đêm, cô cố gắng chợp mắt nhưng lại gặp ác mộng. May thay đồng hồ báo thức đúng lúc giải thoát cô khỏi cơn mê. Lúc Hạ Tử Nhục ngồi dậy mở hơi đồ đầm đìa, mới phát hiện đến lưng áo cũng ẩm ướt, áo ngủ dính vào người. Cô xoa mí mắt sưng vù, nhớ lại cơn ác mộng, bộ não thực sự trống rỗng, không nhớ chút gì.

Hạ Tử Nhục nhếch miệng tự giễu, có lẽ do gần đây cô đã gặp quá nhiều áp lực.

Thời gian còn sớm, vừa qua bảy giờ, cô không muốn mang cơ thể đầy mồ hôi đi làm. Cô duỗi lưng bước xuống giường, lấy từ tủ quần áo ra một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó lê dép vào trong toilet. Tắm rửa xong, tinh thần Hạ Tử Nhục đã tốt hơn nhiều. Cô nhét trọn hai miếng bánh mì vào trong miệng rồi cầm di động nhắn tin cho Hạ Tử Bằng.

“Em đưa Đình Đình về bệnh viện chưa?”.

Đáp lại cô là tiếng im lặng của chiếc di động. Cho đến khi cô trang điểm xong xuôi, Hạ Tử Bằng vẫn chưa trả lời lại. Cô nhú mày, cầm túi xách ra cửa, thuận tay ấn số của em trai.

Nào ngờ, cửa mở, tay Hạ Tử Nhục cầm điện thoại run mạnh.

Cô tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng ngoài cửa, ngay cả hô hấp cũng hít thở không thông.

Chỉ thấy Hạ Tử Bằng và Hoắc Đình Đình đang dựa sát vào nhau, ngồi tựa vào bức tường cạnh cầu thang. Trên người Hạ Tử Bằng không mặc áo khoác, có lẽ sợ nền đất lạnh, cậu đem áo khoác lót dưới người Hoắc Đình Đình, còn mình chỉ mặc áo len ôm lấy cô. Nhìn tư thế của hai người, giống như cứ như vậy ngủ suốt đêm. Trên trán Hạ Tử Bằng vẫn còn lưu lại vết sẹo nhỏ do bị tai nạn trước đó, vết thương đã kết vảy. Hơn nữa, đôi môi cậu lạnh cóng xanh tím, bộ dạng thoát nhìn vô cùng chật vật. Nắng sớm xuyên qua cửa sổ hành lang, rọi lên mặt hai người, phản chiếu hai gương mặt đang ngủ một cách yên ả và ngọt ngào.

Trong phút chốc, mắt Hạ Tử Nhục như bị dính cát, chua chát dầm dẫm vô cùng, tâm can hỗn loạn đủ mùi vị.

Cô đi tới, xoay người đẩy em trai: “Hai đứa dậy đi nào, sao lại ngủ như thế này?”.

Hạ Tử Bằng bị lay đây, từ từ mở mắt ra, cậu mơ mơ màng màng nhìn thấy Hạ Tử Nhược, chưa kịp há mồm đã hắt hơi trước. Giọng cậu khàn khàn: “Bọn em không có chỗ để đi”.

Hoắc Đình Đình bị tiếng hắt hơi vang to đánh thức, không biết do khóc, hay do ngủ không được thoải mái, đôi mắt cô sưng đỏ, rầu rĩ gọi: “Chị Hạ”.

Hạ Tử Nhược nhất thời không nói nên lời, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô suy nghĩ rất nhiều xem mình nên có phản ứng như thế nào. Nhưng chính cô cũng không thể ngờ, cô lại có thể nói: “Hai đứa mau vào nhà đi, đừng để bị cảm”.

Hoắc Đình Đình phản ứng nhanh, khuôn mặt lóe lên một tia vui mừng, cô ngọt ngào trả lời: “Cảm ơn chị Hạ”.

Cơ thể Hạ Tử Bằng như thể đông cứng, lúc đứng lên, đầu gối cậu khuyu xuống, hơi lảo đảo. Hoắc Đình Đình cuống quýt đỡ lấy cánh tay của cậu, nhỏ giọng nói: “Em đã bảo anh đừng đưa áo khoác cho em, anh xem mình bị lạnh rồi kìa”.

“Anh không sao đâu, em tự lo cho mình đi”. Hạ Tử Bằng chỉ chỉ lên cánh tay bó bột của cô, giọng điệu cung chiêu.

Hạ Tử Nhược không muốn mới sáng sớm như thế này lại bị lời ngon ngọt của bọn họ đập chết, cô vội vàng xoay đầu trở về nhà: “Chị sẽ đi làm bữa sáng cho hai đứa, ăn cho ấm người”.

Hoắc Đình Đình bước tập tễnh giúp Hạ Tử Bằng ngồi xuống sofa, sau đó mặc cho tay đau, cười hi hi đến bên Hạ Tử Nhược, lấy lòng: “Để em giúp chị”.

“Em ra đi”. Hạ Tử Nhược vừa chui vào bếp bận rộn, liền quay đầu bảo cô một câu: “Dưới kệ ti vi có thuốc cảm, em đưa cho Tử Bằng hai viên”.

“Vâng, được ạ”. Cô vui vẻ đồng ý.

Tiếp theo, Hạ Tử Nhược nghe thấy tiếng ngăn kéo rút ra, âm thanh rơi vỡ, cùng tiếng nói chuyện rì rầm của đôi tình nhân nhỏ. Giờ khắc này, đến cô cũng thấy ngạc nhiên, cô có thể để cho tất cả mọi chuyện xảy ra ngay trong chính nhà mình.

Nói với Hoắc Quý Ân một tháng ư?

Cô nên làm gì bây giờ?

Hạ Tử Nhược lắc đầu, lôi từ trong tủ bát ra gói mì, rồi lấy hai quả trứng từ trong tủ lạnh, đun nước sôi để luộc. Khói nhanh chóng tỏa ra xung quanh, cô lơ đãng nhìn bọt nước sôi, màu trắng lăn tăn, bốc hơi, như được rửa sạch, không nhiễm bất kỳ tạp chất tình yêu nào. Ương nganh như vậy, kiên định như vậy, cho dù bị ngọn lửa thiêu đốt, càng cháy sáng rực rỡ hơn.

Có lẽ, lực cản bên ngoài càng lớn, tình yêu của hai người, càng không thể phá vỡ.

***

Về phía Hoắc Quý Ân.

Từ đêm qua, sau khi nhân viên y tế vô cùng lo lắng gọi điện tới: “Tôi vừa đi vệ sinh, quay lại Hoắc tiểu thư đã không thấy tăm hơi”. Sau đó, Hoắc Quý Ân trắng đêm không ngủ. Tim Hoắc Đình Đình khắp bệnh viện, di động, ví tiền, cô đều không mang. Anh thật sự lo lắng không nghĩ ra em gái có thể đi đâu.

Lúc này, Hoắc Quý Ân ngồi ngay ngắn sau chiếc bàn làm việc rộng lớn, đôi mắt hẹp dài sắc bén đỏ ngầu, vẻ mặt đầy nộ khí hỏi Khương Bình: “Tìm được người chưa?”.

“Tìm được rồi, tìm được rồi”. Khương Bình cũng cả đêm không chợp mắt, anh ta xoa thái dương thấm đầy mồ hôi, vừa vào cửa liền hoảng hốt cấp báo tin tức mới nhất: “Camera giám sát đã chụp được hình ảnh Hoắc tiểu thư tới qua ra khỏi cổng bệnh viện lên một chiếc taxi. Chúng tôi căn cứ biển số đã tìm được lái xe...”.

“Nói vào trọng điểm đi”. Hoắc Quý Ân không kiên nhẫn gõ tay lên mặt bàn: “Con bé hiện đang ở đâu?”.

“Ồ... nhà Hạ tiểu thư ạ”. Khương Bình run giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hôm nay, Hạ Tử Bằng có bài kiểm tra, cậu vội vàng ăn sáng xong, mang theo thuốc cảm trở về trường.

Đừng thấy cậu ta tính cách nổi loạn, con người vênh vác, thật ra lại là người học hành tanh tưởi. Từ nhỏ cậu đã học trong những ngôi trường hạng nhất hạng nhì. Sau này còn thi đỗ vào một trường đại học có tiếng về quản trị kinh doanh. Về cơ bản, cậu không có gì khiến Hạ Tử Nhượng phải lo lắng.

Tiếng đóng cửa chống trộm vừa dứt, phòng khách trở nên yên tĩnh. Hạ Tử Nhượng và Hoắc Đình Đình ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn ăn, nhất thời im lặng. Hệ thống sưởi trong nhà đầy đủ, Hoắc Đình Đình đem áo khoác cởi ra. Tối qua cô mặc quần áo bệnh nhân chuẩn khỏi bệnh viện, tay phải vẫn bị thương, có chút khó khăn khi cầm thìa bằng tay trái, gắp từng sợi mì bỏ vào miệng.

“Chị Hạ, tay nghề của chị giỏi quá, tùy tiện nấu nướng mà ngon thế này”. Hoắc Đình Đình nuốt miếng mì nóng tròn nhãn, phá vỡ sự trầm mặc.

Hạ Tử Nhượng khẽ “ừ” một tiếng, tiếp tục cúi đầu nhấn tin cho quản lý Mã. Quản lý Mã ghét nhất nhân viên đột ngột nghỉ phép. Nhưng cô không còn cách nào khác, dù chạy hết sức, bây giờ có vội vàng tới S cô chắc chắn cũng sẽ bị muộn. Và lại, cô không thể đẩy Hoắc Đình Đình ra đường, vì vậy đành xin nghỉ một ngày.

Chờ cho Hoắc Đình Đình uống hết ngụm nước mì cuối cùng, Hạ Tử Nhượng buông đi động, đứng dậy thu dọn bát đĩa, cô thuận miệng hỏi: “Hôm nay em có dự định gì không?”.

Hoắc Đình Đình đã sớm bịa ra lý do thoái thác, cô mở to đôi mắt vô tội trả lời: “Em không có dự định gì cả. Nếu chị không cho em ở lại, em sẽ ra hành lang đợi vậy. Dù sao thì em cũng không quay lại bệnh viện mà”.

Hạ Tử Nhượng cười thầm, cô nương này tuy không có tính cách của đại tiểu thư nhưng có kỹ năng nói dối... Cô bỗng có chút đồng tình với Hoắc Quý Ân. Cô không trả lời, bưng bát mang vào bếp rửa.

Hoắc Đình Đình không rõ thái độ của cô, tâm tư treo cao ngẩn ngơ ngồi cạnh bàn. Rất nhanh, Hạ Tử Nhượng đã rửa xong bát đĩa, cô lau khô tay, lôi từ trong tủ quần áo của mình ra một chiếc áo len, đưa cho Hoắc Đình Đình: “Em thay bộ quần áo bệnh nhân trước đi. Lát nữa theo chị đi siêu thị, mua ít đồ dùng hàng ngày”.

Hoắc Đình Đình ngờ ngác một lúc mới phản ứng lại. Cô nhảy khỏi ghế, bỏ nhào về phía Hạ Tử Nhượng, ôm chặt lấy cô, miệng ngoác đến mang tai: “Cảm ơn chị Hạ! Em biết là chị sẽ không thấy chết không cứu mà. Từ khi chị bắt đầu đánh anh trai em, em đã vô cùng khâm phục chị...”.

Hạ Tử Nhượng cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, cô miễn cưỡng giúp đỡ, bây giờ đang đau đầu xem sẽ phải ăn nói với Hoắc Quý Ân như thế nào.

Hoắc Đình Đình thấp hơn Hạ Tử Nhượng năm centimet, nhưng Hạ Tử Nhượng đưa cho cô chiếc áo len rộng thùng thình, bởi vậy mặc vào không đến nỗi quá to. Cô đứng trước gương ở huyện quang ngắm nghía. Chiếc áo len mohair màu xám nhạt khá phù hợp với thâm mỹ của cô, kiểu tóc đuôi ngựa lộn xộn được cô buộc lại lần nữa, sau đó vui vẻ kéo tay Hạ Tử Nhượng: “Đi thôi, chị em mình đi siêu thị”.

Phải thừa nhận, Hạ Tử Nhượng ít nhiều đã bị cô gái vui vẻ này cuốn hút. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu không có mối quan hệ phiền phức với Hoắc Quý Ân, không chừng cô và Hoắc Đình Đình có thể là bạn tốt của nhau.

Tiểu khu cũ nằm ở khu vực rất thuận lợi, xung quanh hỗ trợ đầy đủ, gần tiểu khu còn có chuỗi siêu thị lớn, chỉ mất năm phút đi bộ, giản lược việc lái xe. Hạ Tử Nhượng và Hoắc Đình Đình đi bộ, trên đường đi, Hoắc Đình Đình như chim được sổ lồng, hưng phấn ríu rít không ngừng, chủ đề luôn không thiếu Hạ Tử Bằng.

Hóa ra, con bé và Hạ Tử Bằng quen nhau qua hội kết nghĩa của hai trường, bọn họ giận dỗi cãi nhau, xem nhau như nước với lửa. Mối quan hệ hàng ngày dần tích lũy thành tình yêu, Hạ Tử Nhượng hoàn toàn không biết gì hết, cũng không hề nghĩ tới. Giờ phút này, từ miệng người yêu của em trai nói ra, khiến cô cảm nhận được sự âm áp nhẹ nhàng và hạnh phúc.

Quả nhiên, tình yêu là con yêu tinh nhỏ lằng nhằng.

Ngay khi cô còn đang cảm khái không dứt thì Hoắc Đình Đình nắm lấy tay cô, vẻ mặt chờ mong: “Chị Hạ, chị cũng kể cho em nghe chuyện chị và bạn trai đi”.

Hạ Tử Nhượng hơi sững sốt, xong xấu hổ lắc đầu: “Chị... chưa có bạn trai”.

“Hả?”. Hoắc Đình Đình nhũn mày ngẫm nghĩ, lập tức, bật cười thành tiếng: “Hi hi, chị gạt em. Lần trước ở bệnh viện, bạn trai luật sư của chị còn tới đẩy anh trai em ra đó thôi”.

Sau khi được nhắc nhở, Hạ Tử Nhượng lúc ấy mới nhớ: “Em nói đến Tô Khải à? Anh ấy...”. Cô ghen lời trong phút chốc.

Rốt cuộc, Tô Khải đối với cô mà nói được coi là gì đây?

Hạ Tử Nhượng chưa bao giờ suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Bao năm làm bạn với anh, không có quá nhiều kỷ niệm, cô không thể bỏ qua sự tồn tại của anh, nhưng sự tồn tại đó dường như không liên quan đến tình yêu. Có lẽ, anh giống như một người bạn, thậm chí, giống như người thân.

Trầm mặc một lúc, Hạ Tử Nhượng mới thì thầm trả lời: “Anh ấy không phải là bạn trai của chị”.

“Thì ra chị Hạ còn độc thân”. Con người của Hoắc Đình Đình sáng lên, thiếu chút nữa bị vẻ lạnh trí của mình làm phản: “Hay là em tác hợp chị và anh trai em xem sao? Như vậy anh ấy sẽ không phản đối em và Từ Bằng kết giao, vẹn cả đôi đường, ha ha...”.

Hạ Từ Nhược không nhịn được cười thành tiếng. Đừng nói đến việc cô xem Hoắc Quý Ân là loại đàn ông lãnh khốc vô tình, dự đoán chính bản thân cô cũng không được đối phương để vào trong mắt, nhìn chuyện xảy ra với em trai là biết.

Hạ Từ Nhược nghiêng đầu liếc mắt nhìn bộ dạng yêu ma tinh quái của Hoắc Đình Đình, tức giận chế nhạo: “Em đừng có liên thiên, quản chuyện của mình cho tốt đi”.

“...”. Hoắc Đình Đình le lưỡi cười dí dỏm.

Cả hai vui vẻ trò chuyện, không ai để ý thấy có một chiếc xe màu đen vẫn theo sau các cô.

Khương Bình ngồi ở ghế lái nhìn xuyên qua tấm gương quan sát gương mặt anh tuấn của người đàn ông ngồi sau. Cuối cùng nhịn không được, hỏi: “Hoắc tổng, hay để tôi dừng xe, dẫn Hoắc tiểu thư lại đây?”.

“Không cần”. Hoắc Quý Ân thần nhiên đáp.

Khương Bình mang theo vẻ mặt chăm hỏi, tiếp tục duy trì tốc độ đi bộ của chiếc Bentley.

Nửa giờ trước, Hoắc Quý Ân vừa nhận được tin em gái đến nhà của Hạ Từ Nhược, liền lập tức sai người chuẩn bị xe. Khương Bình nhanh như chớp đem xe chạy đến tầng dưới nhà họ Hạ. Ai ngờ, Hoắc Quý Ân đang định xuống xe, vừa vặn bắt gặp Hoắc Đình Đình và Hạ Từ Nhược từ trên tầng đi xuống. Chân chữ giầy lất, anh lại ngồi xuống, sau đó bảo Khương Bình lái xe đi theo hai cô, một mạch đến tận bây giờ.

Mất thấy hai người đi vào siêu thị, không thể đi theo, Khương Bình thử dò hỏi: “Hoắc tổng, bây giờ chúng ta làm gì ạ?”.

“Quay về công ty”. Hoắc Quý Ân xoa lông mày, nghiêng đầu dựa lưng vào ghế, mắt nhắm hờ.

Ông chủ đã nói vậy còn không dẹp đường hỏi phủ?

Khương Bình ngạc nhiên không thôi, anh ta bỗng nhận ra, trên đời này, việc khó đoán nhất không phải tâm tư của phụ nữ, mà là tâm tư của ông chủ.

Một đêm không ngủ, Hoắc Quý Ân lúc này rất mệt mỏi, nhưng nhắm mắt lại không thấy buồn ngủ. Sườn mặt của em gái và Hạ Từ Nhược cười tít mắt cứ như vậy lảng lảng tràn vào tâm trí anh. Anh càng không muốn nhớ tới thì hình ảnh đó ngược lại càng hiện ra rõ ràng, giống như mạng lưới khắc vào não anh, lau không mất, chùi không đi.

Ban đầu, Hoắc Quý Ân vốn vô cùng giận dữ, cho dù là em gái đi nhờ và thì vẫn là Hạ Từ Nhược giúp đỡ, và cả hai đều là sự khiêu khích đối với uy quyền của anh, khiến anh không dễ dàng tha thứ. Đi trên đường, anh thậm chí còn không thể kiểm soát con tức giận của chính mình.

Sau đó, chiếc xe dừng lại ở tiểu khu cũ, Hoắc Quý Ân đã nhìn thấy những hình ảnh lâu rồi anh chưa gặp. Máy ông lão ngồi vây quanh bàn cờ đá, một chú mèo mập yên lặng nằm trên bậc thang sườn nắng, những chú chim sẻ nhảy nhót xung quanh tìm kiếm thức ăn, cùng hai cô gái tay trong tay từ trên tầng đi tới.

Anh nhìn xuyên qua cửa kính xe màu tối, lặng im ngắm nhìn tất cả.

Ánh mặt trời mùa đông không quá ấm, nhưng giờ khắc này, anh lại có cảm giác ấm áp khó hiểu chưa từng thấy. Một Hoắc Quý Ân xưa nay chưa từng sợ trời sợ đất nhưng đến cả dừng khí bước ra khỏi cửa xe cũng không có.

Lần đầu tiên anh nhận ra rằng, sự xuất hiện của mình đúng là không hòa hợp.

Hạ Từ Nhược nấu nướng rất tỉ mỉ. Bình thường, cô là người lười nấu nướng, nhưng bây giờ có nhiều hơn một cái miệng, nên cô cũng có động lực để xuống bếp.

Hoắc Đình Đình có lộc ăn. Buổi sáng, hai người đi siêu thị mua thực phẩm, toàn là những nguyên liệu nấu ăn bình thường. Đến chập tối, toàn bộ đã biến thành những món ăn đầy màu sắc hương vị. Cô cười toe toét: “Chị Hạ, anh chàng nào cưới chị, quả là hạnh phúc muốn chết”.

“Đừng có vuốt mông ngựa nữa, mau ăn đi”. Hạ Từ Nhược nhắc nhở cô.

“Vâng vâng, bắt đầu thôi”. Hoắc Đình Đình liên tục trả lời.

Không ngờ, trong thoáng chốc Hạ Từ Nhược cầm đĩa lên, chiếc di động trên bàn bỗng kêu vang, có tin nhắn đến. Cô buông đĩa, vừa mở ra, khóe môi lập tức cứng đờ.

Tin nhắn chỉ có một câu: “Cô đi xuống tầng ngay, một mình thôi”.

Hạ Từ Nhược nhìn chằm chằm vào tên người gửi, ngón tay mảnh khảnh vô thức run rẩy, thật là sợ cái gì đến cái đấy.

“Tin nhắn của ai vậy ạ? Sao chị không ăn đi?”. Hoắc Đình Đình nhét con tôm đã bóc vỏ vào miệng, nhồm nhoàm hỏi không rõ.

“Không... không có gì”. Hạ Từ Nhựt hồi phục tinh thần, vỗ vỗ sau gáy, giả vờ như nhớ tới điều gì: “Quên không mua đồ uống rồi, để chị đi xuống quầy bán đồ vật ở dưới mua hai chai mang lên”.

“Không cần đâu, chị ăn nhanh cho nóng”. Hoắc Đình Đình cầm đũa chỉ vào đồ ăn trên bàn, ngăn cản.

“Đừng lo cho chị, em cứ ăn trước đi”. Hạ Từ Nhựt vội vàng đứng dậy, tiện tay khoác thêm áo khoác, mở cửa ra ngoài.

Hoắc Đình Đình đang bị món ngon thu hút, cô “vâng” một tiếng rồi tiếp tục vui đầu vào ăn.

Bầu trời mùa đông sớm tối đen, đèn đường không đủ sáng, rõ là lúc ánh đèn rực rỡ, nhưng trong tiểu khu vẫn phủ bóng tối.

Không biết do tìm đập quá nhanh, hay đi xuống cầu thang quá mạnh mà Hạ Từ Nhựt cảm thấy khó thở. Cô bước vội vã, cho đến khi qua khỏi cánh cổng tòa nhà mới cố ý đi chậm lại. Cô giả vờ che mặt về vội vàng lúc này, không nhanh không chậm đi tới.

Chiếc xe Land Rover đậu bên ngoài cổng tòa nhà, cửa kính xe bên ghế lái hạ xuống một nửa, ánh sáng chập chòn khắc họa rõ nét hình dáng một người đàn ông, sừng mặt ngũ quan tinh xảo.

Hạ Từ Nhựt hít một hơi thật sâu, bầu chặt vào chiếc áo khoác đi đến. Cô dừng bước bên ngoài cửa xe, gõ nhẹ lên tấm kính: “Hoắc tổng, anh tìm tôi à?”.

Hoắc Quý Ân từ từ quay đầu, hạ nốt tấm kính xe xuống. Anh liếc mắt nhìn cô, hỏi thẳng: “Em gái tôi đang ở nhà cô?”.

Giọng điệu của người đàn ông bình thường, ngữ tốc bình thường, vẻ mặt cũng hết sức bình thường... Tất cả có thể dùng hai chữ “nhạt nhèo” để hình dung. Nhưng Hoắc Quý Ân càng bình thường, Hạ Từ Nhựt càng cảm thấy anh không bình thường.

Sự thực, cô đã sớm nghĩ ra kế hoạch, khi chưa gặp Hoắc Quý Ân, cô có luyện tập vài lần, hận không thể đọc lâu lâu mà thôi. Nhưng phút cuối cùng, cô vẫn không khỏi khẩn trương, đôi môi bất giác run run: “Đúng vậy, Đình Đình ở chỗ tôi. Thực ra...”.

Cô còn một bụng đạo lý to tát vừa mềm mỏng vừa có ích chưa kịp nói ra, bỗng bị Hoắc Quý Ân ngắt lời, giọng anh vẫn hờ hững như thường: “Không sao, cứ để con bé ở đó vài ngày trước đi”.

... Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Điều này không giống với những hình ảnh mãnh liệt lấp đầy trong não bộ, Hạ Từ Nhựt hoàn toàn mông lung, giống như con nhím đã dựng hết lông, sẵn sàng hung hăng đâm kẻ thù. Nhưng người kia lại không có ý định đối chọi gay gắt, ngược lại còn thuận ý trả lại hết những sợi lông cho nhím.

Hạ Từ Nhựt khoét tai, hỏi: “Hoắc tổng, ngài...”. Có phải đã mắc bệnh thần kinh?

Hoắc Quý Ân lại tước quyền phát ngôn của cô, lời ít ý nhiều, nói: “Cô đi theo tôi tới một nơi”.

“Hả? Đi đâu?”. Hạ Từ Nhựt ngạc nhiên há miệng thờ dốc.

Trong khoảnh khắc cô còn đang thất thần kinh ngạc, Hoắc Quý Ân đã thò người ra mở cửa xe.

Sau đó, anh cong môi: “Lên xe đi”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Mãi đến khi Hạ Từ Nhựt ngồi vào ghế phụ, cột chắc dây an toàn, cô vẫn cảm thấy khó có thể tin nổi, sao cô lại lên xe của Hoắc Quý Ân cơ chứ? Nếu miễn cưỡng tìm lý do, có lẽ cô cảm thấy khó hiểu trước sự thay đổi thái độ của người đàn ông này, cho nên cô muốn khám phá đến tận cùng.

Nháy mắt, chiếc Land Rover đã tăng tốc rời khỏi tiểu khu, hòa vào đường lớn.

Bên ngoài xe, là cảnh đêm rực rỡ nhanh chóng hiện lên.

Bên trong xe, là đôi nam nữ sống trong hòa bình.

Nhưng Hạ Từ Nhược lại mơ hồ có cảm giác bầu không khí hòa hợp yên bình này là dấu hiệu của sự giả tạo. Cô không những nhiều hoặc ít cảm thấy chột dạ bởi vì giúp đỡ Hoắc Đình Đình, mà còn luôn suy tính về việc Hoắc Quý Ân tò thái độ không truy xét, điều đó khiến cô sợ hãi.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên ghế lái, có chút đề phòng, hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”.

“Đến lúc đó cô sẽ biết”. Khi nói câu ấy, Hoắc Quý Ân không nhìn cô, con ngươi hờ hững rơi trên kính chắn gió.

Câu hỏi không có đáp án, Hạ Từ Nhược không khỏi căng thẳng. Có lẽ vì người đàn ông này chưa bao giờ hành động theo kịch bản, cho nên cô cảm thấy trong mỗi câu đối thoại giữa hai người đều như một cuộc chiến đoán tâm tư. Cô không ngừng đoán mò thâm ý trong lời nói của đối phương, sau đó suy nghĩ xem bước tiếp theo mình nên làm như thế nào.

Cách thức sống chung này không phải kiểu Hạ Từ Nhược ưa thích. Vì thế, cô nắm thế chủ động, dứt khoát hỏi thẳng: “Hoắc tổng, anh...”.

Nhưng ai dè, cô vừa mở miệng đã bị Hoắc Quý Ân ngắt lời: “Trước kia không phải cô vẫn gọi thẳng tên tôi sao?”.

Nghe ra trong câu nói của anh có ý trêu đùa, Hạ Từ Nhược hơi nheo lại, nếu cô nhớ không lầm, chỉ khi quát mắng Hoắc Quý Ân cô mới gọi thẳng tục danh của anh. Nhưng lúc này, cô không quá để tâm đến chuyện đó, một lần nữa thuận theo suy nghĩ, hỏi: “Hoắc Quý Ân, sao anh lại không đưa Đình Đình về? Chẳng lẽ anh đã thay đổi tâm ý?”.

“Cô hiểu lầm rồi. Chỉ là tôi không muốn con bé bị gò bó. Trước mắt cứ để nó ở chỗ cô thư giãn vài hôm đi”. Vượt qua đèn đỏ, một tay anh đặt lên tay lái, gõ nhẹ, miệng chậm rãi bổ sung thêm một câu: “Tôi đây là lấy lùi để tiến”.

Hạ Từ Nhược lập tức bật cười: “Ngay cả với em gái anh cũng dùng binh pháp Tôn Tử, có phải rất...”. Cô nhất thời không nghĩ ra từ phù hợp để miêu tả người đàn ông.

Hoắc Quý Ân quay sang liếc mắt nhìn cô, ánh mắt hơi nheo lại bắt đầu nổi lên một tia nghiền ngẫm, giọng nói vẫn thản nhiên: “Tôi rất làm sao?”.

Ánh mắt đối phương nhìn như dừng đọng lại mang theo vẻ dò xét, bỗng khiến Hạ Từ Nhược cảnh giác hơn, cô không muốn lại khơi mào chiến hỏa. Cô mím môi, dịu giọng: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy anh quản Đình Đình rất nghiêm. Nhưng thực ra, con bé có khả năng xử lý tốt chuyện tình cảm của mình. Anh nên mở rộng trái tim, thử chấp nhận lựa chọn của con bé xem sao”. Lời đó vốn là Tô Khải an ủi cô, nhưng giờ khắc này, cô cảm thấy Hoắc Quý Ân cần lời ấy hơn cô.

Anh không nói chuyện, sùnn mặt tĩnh lặng như rơi vào trầm tư.

Lăn lộn trên thương trường nhiều năm, Hoắc Quý Ân tự nhận mình không phải là người dôi dào tình cảm. Anh có thói quen nghĩ ra mọi cách để khống chế cục diện, hoặc vận dụng thủ đoạn khiến cho tình thế phải dựa theo bước đi của mình. Anh cảm thấy điều đó không sai. Nhưng câu nói của Hạ Từ Nhược lại khiến anh xúc động một cách khó hiểu. Những câu nói như vô tình của cô, luôn có khả năng đâm vào lòng Hoắc Quý Ân mà ngay bản thân anh cũng không nhận ra – một phương diện khác của anh.

Qua đèn xanh đèn đỏ, một dãy kiến trúc của khách sạn Quý Đình liền đập vào tầm mắt hai người.

Khách sạn được tạo thành từ hai tòa nhà độc lập cao chọc trời, liên kết với nhau bởi hành lang kính giữa không trung, vẻ bề ngoài thiết kế theo phong cách hậu hiện đại có thể nói vô cùng tinh xảo, ánh sáng của mặt trăng và những ngôi sao càng làm nổi bật hơn nữa vẻ xa hoa quý phái. Ở một thành phố lớn như thành phố B, những công trình kiến trúc thu hút con người như khách sạn Quý Đình không phải là ít, nhưng trong lòng Hạ Từ Nhược vẫn hết sức chấn động, cô ngạc nhiên quay đầu hỏi Hoắc Quý Ân: “Sao anh lại dẫn tôi tới đây?”.

“Cùng tôi ăn tối”. Anh điềm tĩnh trả lời, dường như coi việc ăn cơm với cô thật sự như ăn một bữa rau dưa đơn giản vậy.

Hạ Từ Nhược thiếu chút nữa quên mất người đàn ông này không thích ăn cơm một mình. Nhưng cùng anh ăn tối, đối với cô mà nói quả thực là một sự trạ tấn. Ngay lập tức cô nghĩ đến việc rút lui: “Coi như tôi đã xem xong rồi, Đình Đình còn đang ở nhà chờ tôi?”.

“Đừng làm phiền nó”. Nói xong, Hoắc Quý Ân không giảm tốc độ đem xe tiến vào tầng hầm khách sạn. Khẩu khí của anh rõ ràng rất nhẹ, lại giống như mang theo mệnh lệnh kiểu cổ chấp: “Quý Đình có nhà hàng Pháp, cô ném thử xem có ngon hơn S của cô không”.

Nói đến thử đồ ăn, Hạ Từ Nhược không có lý do để cự tuyệt. Cô sờ chiếc túi trong áo khoác, định gọi điện cho Hoắc Đình Đình. Nhưng cô sớm phát nhận ra chiếc túi trống không. Cô đoán vừa nãy vội ra ngoài, quên không mang theo đi động, nên đành bỏ cuộc.

Chiếc Land Rover tiến vào chỗ đậu, cô và Hoắc Quý Ân cùng nhau xuống xe, đi về phía thang máy. Không cố ý, chỉ là vô tình, Hạ Từ Nhược vẫn theo sau anh, duy trì khoảng cách nửa bước giữa hai người. Không biết là vô tình hay cố ý, bước chân của Hoắc Quý Ân thoáng chậm lại, chờ cô đi đến bên cạnh.

Hạ Từ Nhược nhớ lúc khách sạn Quý Đình mới khai trương, cô từng xem trên một tờ tạp chí liên quan đến quảng cáo, cô đã ấn tượng sâu sắc một câu: các kiến trúc sư của chúng tôi đã tìm khắp nơi trên nhiều nước, chỉ để tạo ra một bức tường với những viên đá rục rờ quý hiếm. Ngay cả bức tường cũng tinh tế như vậy, khách sạn xa hoa đến mức nào tất nhiên không cần phải nói đến. Bây giờ nhớ lại, cô không khỏi có cảm giác kỳ lạ khó hiểu, rốt cuộc cô đã làm đảo ngược thứ gì mới có thể trêu chọc đến vị chủ nhân của khách sạn này.

Chủ nhân chính là chủ nhân, Hoắc Quý Ân chân dài vừa rảo bước tiến vào nhà hàng, mấy nữ nhân viên phục vụ dường như phấn khích, gọi nhau vây toàn bộ xung quanh, cười vô cùng sáng lạn. Anh đã nhìn quen cảnh đó nên chỉ khẽ gật đầu rồi lập tức đi thẳng tới bàn ăn kiểu Đế Vương cạnh cửa sổ.

Dù sao, khách sạn từ trên xuống dưới, vô luận anh đi đến chỗ nào, chỉ cần nơi đó có nhân viên đều tránh không được sự tiếp đón ân cần.

Hạ Từ Nhựt không quen, hàng chòm ánh mắt hiếu kỳ bắn lên mặt khiến toàn bộ cơ thể không được thoải mái. Cô tùy tiện lướt qua thực đơn, không chần chừ xem món ăn đó như thế nào mà nhanh chóng gật đầu luôn. Một phần món ăn chính và đồ ngọt điểm tâm, tất cả đều là những món phổ biến nhất của ẩm thực Pháp.

Mang lên đầu tiên chính là món canh thịt bò, Hạ Từ Nhựt không nhúc nhích chiếc thìa, cô sờ vào rìa chiếc đĩa nông đựng canh, nói: “Đĩa đựng canh không đủ độ ấm, phải hơn tám mươi độ mới có thể khóa hương vị của món canh. Yêu cầu về nhiệt độ của món ăn ở S từ trước đến nay vô cùng nghiêm ngặt”.

Hoắc Quý Ân bỗng mỉm cười, vẻ tươi cười ấy ẩn chứa một tia bất đắc dĩ. Cô gái này rõ ràng lấy anh ra làm đương sự. Anh chẳng qua chỉ tùy tiện lấy có mời cô ăn cơm mà thôi, không ngờ cô thật sự đến đây mang hai nhà hàng ra để so cao thấp.

“Lát nữa tôi sẽ bảo nhà hàng lưu ý một chút”. Anh tao nhả mồm một muôi canh đưa lên miệng, không phản đối.

Món thứ hai đưa lên là cá chẻm nướng. Cá chẻm cắt hình vuông đặt lên chiếc đĩa sứ trắng, dưới nước sốt mật ong màu cam, ngay cả những món phụ cũng hết sức tinh tế. Nhưng những món ăn chính thoát nhìn rất đẹp mắt này lại bị Hạ Từ Nhựt soi mói khuyết điểm.

Cô nhẹ nhàng dùng đĩa gạt nước sốt trên da cá ra, sau đó chỉ vào đĩa cá nói: “Anh xem, đường vân trên da cá không đủ, tuy đã dưới nước sốt lên nhưng bình thường khách sẽ không phát hiện ra. Ẩm thực Pháp ngoại trừ hương vị, điều cốt yếu chính là thẩm mỹ mang đến cảm giác hưởng thụ. Ở Paris có vị đầu bếp nhà hàng ba sao Michellin, ông ta có thể xử lý da cá rõ ràng, thoát nhìn giống như Nhật Bản nổi trên một bức tranh vẽ thủ công...”.

Sắc mặt Hoắc Quý Ân hơi cứng đờ, anh đột nhiên có chút hối hận vì đã đem người con gái này đến khách sạn của mình ăn cơm. Anh thích ăn, yêu cầu đối với món ăn cũng hết sức chú trọng. Nhưng so với Hạ Từ Nhựt đây chuyên nghiệp, anh rốt cuộc chỉ là thường dân, cứ như vậy lép vế hơn hẳn.

Không biết có phải do tâm tư căn bản không ở trong bữa tối, hay là do vẻ mặt của cô thật sự chăm chú đối với đồ ăn, sinh ra một loại khiến người ta đui mù một cách thần bí. Thế nên, ánh mắt của Hoắc Quý Ân luôn như vô thức rơi trên người cô.

Thực ra, tối nay Hạ Từ Nhựt ăn mặc rất bình thường, trên người mặc chiếc áo len mỏng màu cà phê rộng thùng thình, tóc búi sau đầu, cũng không có gì để giữ. Nhưng ánh mắt chăm chú đó, đối với Hoắc Quý Ân là vô thức, tựa như anh không biết vì sao tối nay lại mời cô ăn cơm. Có lẽ, tất cả mọi thứ đều do bản năng. Cũng có thể, do Hạ Từ Nhựt không giống với những người khác ở bên cạnh anh. Con người cô nhìn như nhu nhược, nhưng ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ khiến người khác phải kinh ngạc.

Vì vậy, anh đối với cô vừa như không biết, vừa như tò mò.

Tâm trạng hơi phiền muộn, Hoắc Quý Ân nói: “Xem ra tôi nên thu hút cô từ S sang đây”.

Câu nói nửa đùa nửa thật như một quả bom được thả giữa nhà hàng yên tĩnh, nổ “ầm” một tiếng cực lớn xẹt qua tai Hạ Từ Nhựt, khiến bàn tay cầm đĩa của cô khựng lại giữa không trung. Nếu không phải tâm trí cô đang căng thẳng, không ngừng đầu nhìn Hoắc Quý Ân, cô căn bản sẽ không phát hiện ra anh đang lảng lạng nhìn cô, nhìn rất lâu.

Nhưng khi đối mặt cô lại vội vã cúi đầu, Hạ Từ Nhựt nhếch khóe miệng cứng ngắc, nói: “Anh bỏ kiểu đùa đó đi”.

Giao tiếp với những người có chỉ số IQ cao rất dễ dàng, không cần vạch trần, Hoắc Quý Ân biết mình đã bị từ chối. Dù sao thì cô gái này chưa lần nào thuận theo ý anh, anh dường như đã quen với điều đó.

Anh thân nhiên thu hồi ánh mắt rơi trên người Hạ Từ Nhựt, nhưng trong khoảnh khắc nhìn ra cửa thì đột nhiên dừng lại.

Có mấy thương nhân đang chuyện trò vui vẻ đi vào nhà hàng, trong đó có một người Hoắc Quý Ân cảm thấy quen mắt.

Anh nheo mắt nhìn gần hơn, khóe miệng cong lên ngẫm nghĩ.

Rồi sau đó, anh cười như không cười nói với Hạ Từ Nhựt: “Thật khéo, bạn trai của cô cũng tới đây”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nghe từ miệng Hoắc Quý Ân thốt ra danh xưng “bạn trai”, mặt mũi Hạ Từ Nhựt lộ vẻ ngạc nhiên, cô rõ ràng chưa chấm được người đàn ông nào mà! Nhưng ngay khoảnh khắc cô quay đầu nhìn thấy rõ người đang đi tới, vẻ mặt nghi hoặc của cô hoàn toàn cứng lại.

Hóa ra, đúng là... Tô Khải.

Nếu không được Hoắc Quý Ân nhắc nhở, Hạ Từ Nhược thiếu chút nữa đã quên mình và Tô Khải ở trước mặt anh còn có mối quan hệ “tình yêu nam nữ”. Cô không khỏi nảy sinh cảm giác chột dạ, do dự rốt cuộc có nên trình diễn màn này tiếp hay không.

Tô Khải đương nhiên cũng nhìn thấy cô, chính xác mà nói, không chỉ nhìn thấy cô, mà còn nhìn thấy Hoắc Quý Ân đang ngồi đối diện với cô để dùng cơm. Ánh mắt Tô Khải theo đó hơi trầm xuống, anh nghiêng đầu dặn dò vài câu với mấy vị khách đồng hành, rồi bước dần về phía hai người.

Cảm thấy không thoải mái khi trải qua việc hai người đàn ông đánh nhau trong bệnh viện lần trước, Tô Khải sau khi lại gần, tầm mắt không dừng trên người Hoắc Quý Ân nửa giây mà chỉ thần nhiên nói với Hạ Từ Nhược: “Em theo anh ra ngoài một chút, anh có chuyện muốn nói với em”.

Không biết do mình bị ảo giác, hay do sắc mặt của Tô Khải thật sự không được tốt, Hạ Từ Nhược cảm giác giờ phút này bầu không khí có phần kỳ lạ khó hiểu. Cô liếc nhìn về mặt Hoắc Quý Ân không chút thay đổi, cúi người, nói: “Ngại quá, xin lỗi vì tôi không tiếp anh được”.

Hoắc Quý Ân im lặng, coi như chưa nghe thấy gì, tiếp tục cúi đầu cắt miếng cá trong đĩa, ngón tay thon dài không dừng nhưng mí mắt buông xuống đã chặn lại vẻ lạnh lùng trong đôi mắt anh. Bàn gãi giữa lúc dùng cơm bị người đàn ông khác dẫn đi, ai gặp phải chuyện này lại không tức giận cơ chứ. Huống hồ, Tô Khải còn có một thân phận khiến anh vô thức cảm thấy bất mãn – đó là bạn trai của Hạ Từ Nhược.

Không đợi Hoắc Quý Ân suy nghĩ xem rốt cuộc vì có gì mà lại cảm thấy chán ghét, thì Hạ Từ Nhược đã đứng lên, cùng Tô Khải bước ra khỏi nhà hàng.

Bên ngoài nhà hàng là con đường lớn nổi thẳng khách sạn với chiếc cầu thang xoay tròn. Cầu thang làm bằng đá cẩm thạch trong suốt kết hợp với gạch lát nền cẩm thạch màu vàng sẫm panh, nổi bật dưới ánh đèn trang nhã, phản chiếu từng tia âm áp. Tô Khải luôn tao nhã, lúc này trên mặt lại có chút lo lắng, hai trông mắt trong suốt không hồn gợn mang theo chút nghi ngờ, giọng nói cũng đơn giản lạnh lùng: “Sao em lại ăn cơm cùng Hoắc Quý Ân?”.

Hạ Từ Nhược không do dự trả lời: “Hoắc tổng tìm em đến thử đồ ăn”.

“Thử đồ ăn?”. Lông mày Tô Khải vừa nhíu, thần sắc càng thêm nghiêm túc vài phần: “Anh ta trông coi cả một tập đoàn lớn như vậy, còn tìm em đến thử đồ ăn sao? Đầu óc em không bị sao đấy chứ. Không phải anh ta lại nhân cơ hội làm khó dễ cho em?”.

“Không đâu, không đâu”. Hạ Từ Nhược hiếm khi thấy Tô Khải hung hăng như vậy, vì thế liền đảm nhiệm việc giải tỏa nỗi bức bối của anh: “Thái độ của Hoắc tổng không còn ương ngạnh như trước kia. Hiện tại Đình Đình đang ở chỗ em, anh ta cũng không nói gì hết”.

Lượng tin tức này quá lớn, Tô Khải nhất thời khó có thể tiêu hóa, thậm chí chỉ số thông minh siêu cao của anh trong nháy mắt cũng trở nên vô dụng. Dường như nhận ra điều khác lạ, giọng nói của anh đột nhiên trầm hẳn xuống: “Từ Nhược, em đừng nghĩ Hoắc Quý Ân đơn giản. Người như anh ta sẽ không làm chuyện không có mục đích”.

Ngoài việc chia rẽ Từ Bằng và Đình Đình, Hạ Từ Nhược thật sự không nghĩ ra Hoắc Quý Ân còn có mục đích gì khác, nhưng cô vẫn gật đầu: “Em biết rồi”. Sau đó, cô liền chuyển đề tài: “Sao anh lại đến đây ăn cơm?”.

“Khách hàng chọn ở đây”. Tô Khải đáp.

“...”

Về phía Hoắc Quý Ân.

Sau khi Hạ Từ Nhược và Tô Khải tạm thời rời đi, chiếc di động cất trong túi quần âu của anh liền kêu vang. Hoắc Quý Ân nhàn nhã lấy di động ra, liếc nhìn tên người gọi, đôi mày liễu mác không khỏi chau lại.

Trên màn hình chớp nháy chính tên của Hạ Từ Nhược.

Anh vừa nhấn nút nghe, một giọng nữ nồn nóng từ điện thoại truyền tới: “Anh, có phải anh bắt cóc chị Hạ không hả?”.

Sự tình là như vậy: Hạ Từ Nhược nói xuống lầu mua đồ uống, Hoắc Đình Đình liền ở nhà vừa ăn vừa chờ. Nhưng cô ăn xong cơm vẫn không thấy đối phương trở về, tâm trạng càng lúc càng sốt ruột. Buổi tối ở tiểu khu cũ rất tối, cô nàng đang lo lắng Hạ Từ Nhược gặp phải chuyện không hay thì thấy di động của cô để trên bàn ăn. Di động của Hạ Từ Nhược không đặt mặt khau. Hoắc Đình Đình cảm lấy, tùy tiện vẩy màn hình, tin nhắn của anh trai liền đập ngay vào mắt cô...

Sự thật tới bất thành linh, Hoắc Đình Đình vốn thẳng tính, nhớ lại những hành động của anh trai mấy ngày trước, khẩu khí của cô càng tăng cao, gần như hét lên trong điện thoại: “Anh có tức giận thì trút lên em đi, đàn ông đàn ang sao lại tính toán bắt nạt chị Hạ chứ! Anh...”.

Tiếng ồn ào bên tai, Hoắc Quý Ân cầm di động ra xa một chút, thờ ơ trả lời: “Anh chỉ mời Hạ Từ Nhược ăn cơm thôi, em đừng có làm ầm lên”.

“Hả?”. Hoắc Đình Đình nghi ngờ mình đã nghe lầm, trong lúc ngạc nhiên, một chữ cũng không thốt ra nổi. Vị anh trai bạn rạn này của cô sao lại có thời gian rảnh rỗi để mời phụ nữ ăn cơm, huống hồ đối phương vẫn còn tức giận vì cách anh đối xử với người nhà họ Hạ. Cô đương nhiên không tin: “Vậy anh đưa điện thoại cho chị Hạ, em muốn nói chuyện với chị ấy”.

Hoắc Quý Ân nhìn sang chỗ ngồi trống rỗng phía đối diện, giọng điệu để lộ vẻ thất vọng: “Cô ấy bị bạn trai gọi ra ngoài rồi. Em đừng lo, lát nữa anh sẽ

bảo cô ấy gọi điện trả lời em”.

Đối với Hoắc Đình Đình ở tuổi này mà nói, không có đề tài nào kích thích hứng thú của cô ấy hơn so với từ “bạn trai”. Cô nàng ngay lập tức khởi binh vấn tội: “Anh nói đến vị luật sư kia à?”.

“Ừ”. Một tiếng hừ lạnh tràn ra từ trong mũi Hoắc Quý Ân.

“Luật sư Tô không phải là bạn trai của chị Hạ đâu. Em đã nói chuyện với chị ấy về người đó, bọn họ chỉ là bạn bè thôi...”. Hoắc Đình Đình vội sửa cho đúng mà không biết đề tài đã lệch khỏi quỹ đạo từ bao giờ.

Nếu là ngày thường, Hoắc Quý Ân lười tán gẫu với cô những chuyện ấy. Nhưng lúc này, khóe miệng của anh chậm rãi hiện lên một nụ cười.

Anh ngắt điện thoại, Hạ Từ Nhục vừa vặn cùng Tô Khải quay lại. Tô Khải còn có xã giao, lập tức đi thẳng đến bàn của khách hàng ngồi xuống. Còn Hạ Từ Nhục trong khoảnh khắc một lần nữa ngồi xuống đối diện với Hoắc Quý Ân, cô thoáng sửng sốt.

Trên mặt Hoắc Quý Ân hiện lên một nụ cười như tuyết tan khiến cô có chút kinh ngạc, nhất là ánh sáng nhu hòa bao phủ, khóe môi người đàn ông giương lên thành một đường cong nhìn có chút... mê hoặc.

Hạ Từ Nhục cố gắng không để tâm đến ảo giác kỳ lạ này, nhưng vẻ tươi cười mê người của đối phương đã bị kéo xuống tan tành thành mây khói và thay thế bằng vẻ cao quý lạnh lùng ngày thường: “Cô và bạn trai nói chuyện xong rồi à?”. Hoắc Quý Ân thân nhiên hỏi.

Hạ Từ Nhục đã di chuyển sự chú ý lên chiếc bánh dung nham socola, cho nên bỏ lỡ ánh mắt nghiền ngẫm cất giấu trong mắt anh, cô lơ đãng “vâng” một tiếng rồi lấy chiếc muỗng nhỏ dầm dầm ít kem chảy ra vành đĩa.

Ấm thực Pháp được xem trọng khắp mọi nơi, cho dù đồ ăn tinh xảo đến cỡ nào nếu không lập tức cho ngay vào miệng thì chưa quá vài phút, hương vị sẽ giảm đi đáng kể. Món tráng miệng này được mang lên trước khi Hạ Từ Nhục rời đi, hiện tại đã bỏ lỡ thời gian thưởng thức hương vị ngon nhất. Cô đương nhiên không thể đánh giá khách quan nên trực tiếp ăn luôn.

Nhìn khóe môi cô dính chút sô cô la, Hoắc Quý Ân khẽ nheo mắt, vô thức nghĩ thấy một cổ không khí ngậy thơ động lòng người. Anh không thích đồ ngọt, cho nên không gọi món tráng miệng. Giờ phút này, trái tim anh khẽ động, anh cảm thấy vui vẻ về phía đồ ăn của Hạ Từ Nhục.

Hạ Từ Nhục còn đang rơi vào trạng thái hết sức kinh hoàng trước hành động đột ngột của anh, Hoắc Quý Ân đã lấy đi một thìa bánh ngọt sô cô la, tao nhã bỏ vào miệng mình.

Người đàn ông này....

Hạ Từ Nhục bỗng không thể diễn tả được cảm xúc của mình lúc này. Cô vô cùng nghi ngờ Hoắc Quý Ân bị... bệnh thần kinh.

Về mặt anh dừng dừng, làm như không, nói: “Ngày mai tôi sẽ cho người mang quần áo và đồ dùng hàng ngày của Đình Đình đến nhà cô. Cô có ở nhà không?”.

Hạ Từ Nhục nhắm mắt lại mới buộc được bản thân thay đổi suy nghĩ: “Ngày mai tôi có ca làm nhưng Đình Đình phải ở nhà”.

“Mấy giờ cô đi làm?”. Hoắc Quý Ân hỏi.

“Chín giờ”. Cô trả lời không cần suy nghĩ.

“...”.

Hạ Từ Nhục có nằm mơ cũng không ngờ rằng, một ngày kia cô có thể giống như bây giờ, cùng đại ma đầu Hoắc Quý Ân hài hòa dùng cơm, nói chuyện phiếm. Tuy cuộc đối thoại giữa hai người không có nội dung chính, đầu óc cô vẫn có chút căng thẳng. Nhưng tất cả đều vượt qua sức tưởng tượng của cô.

Đương nhiên, điều đó cũng vượt qua sức tưởng tượng của Hoắc Quý Ân.

Thói quen của anh khá đơn điệu, ngoài công việc là xã giao, đối tượng nói chuyện cơ bản được giới hạn là nhân viên hoặc đối tác kinh doanh. Về đề tài, hết thấy đều quay quanh các hoạt động của khách sạn và các hạng mục đầu tư. Anh rất ít có không gian riêng tư, tình cờ nhân tản như lúc này, với anh mà nói có chút xa xỉ. Hoắc Quý Ân cũng cảm thấy nghi ngờ bản thân, không biết cuộc sống trước kia có phải rất buồn tẻ, vô vị hay không?

Hai người dùng xong cơm, vừa mới đứng dậy, Tô Khải liền để khách hàng lại, sai bước đi tới.

Lần này, lời anh nói là để nói với Hoắc Quý Ân: “Tôi sẽ đưa Từ Nhục về nhà, không làm phiền anh nữa”.

Hoắc Quý Ân xoay chiếc chìa khóa xe trong tay, giọng điệu không nặng không nhẹ xen vào: “Cô ấy do tôi đưa đi, đương nhiên tôi sẽ đưa cô ấy về nhà”.

Hai người không ai nhượng bộ, không khí thoáng chốc đông băng, Hạ Từ Nhục còn chưa rõ tình huống thì đã trở thành chiếc bánh quy có nhân. Hơn nữa, dáng dấp của hai người đàn ông tương đương nhau, đều mặc tây trang trắng thơm, khí thế nhất thời khó phân. Nhưng trên cơ thể Hoắc Quý Ân

toát ra một loại khí lạnh vô hình, khiến cho anh thoát nhìn mạnh mẽ hơn một chút.

Không ngờ, Tô Khải không chút sợ hãi trước sự cương quyết của người đàn ông kia, anh lạnh nhạt nói: “Tôi là bạn trai của Từ Nhượng, tôi sẽ đưa cô ấy về”. Sự ưu việt của anh liền không hề che giấu mà thể hiện ra ngoài.

“Thật không?”. Hoắc Quý Ân liếc nhìn Tô Khải một cái sắc lạnh, gương mặt vốn lạnh lùng bỗng lộ vẻ tươi cười. Anh cười rất hào phóng: “Được thôi. Xin hai người cứ tự nhiên”.

Hoắc Quý Ân đột nhiên không tranh giành, ngạc nhiên nhất là Tô Khải, cũng chính là Hạ Từ Nhượng. Cô cảm thấy Hoắc Quý Ân dừng tranh cãi với Tô Khải, là do tế bào nào đó trong lòng anh đã không để cho tế bào ngang ngược sinh trưởng. Mà giờ phút, tế bào ngang ngược đó giống như bong bóng xà phòng, đột nhiên bị phá vỡ.

Hạ Từ Nhượng không khỏi thấy lạ kỳ, cô vô thức đưa con ngươi nhìn về phía cặp mắt bí ẩn của người đàn ông kia.

Tiếp đó, trong ánh mắt hẹp dài của Hoắc Quý Ân, cô thấy được một tia... trên tức.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hạ Từ Nhượng được Tô Khải đưa về nhà. Cô vừa vào cửa, Hoắc Đình Đình đang xem tivi trên sofa vội bật dậy buông điều khiển, bước dài tới đón.

Cô không nói câu gì kéo thẳng Hạ Từ Nhượng vào phòng khách chính, nương theo ánh đèn, nhìn cô từ trên xuống dưới một cách cẩn thận, đủ 360 độ không góc chết đánh giá Hạ Từ Nhượng một hồi.

Hạ Từ Nhượng bị ánh mắt x quang của cô làm cho sợ hãi, ngờ ngác hỏi: “Em làm gì thế?”.

“Hihi, không tồi, anh trai em không làm chị bị thương”. Hoắc Đình Đình sau khi xác định đôi phương vẫn ổn, trả lời như trút gánh nặng.

Hạ Từ Nhượng không biết mình nên khóc hay nên cười, cô cởi áo khoác, treo lên giá chỗ huyền quan, cười nhạt: “Anh trai em không phải đại ma đầu, anh ta đáng sợ như vậy sao?”. Khi nói ra lời này, đến Hạ Từ Nhượng cũng cảm thấy ngạc nhiên, người đàn ông gây ra cho cô bao nỗi sợ hãi dường như không quá mạnh.

Hoắc Đình Đình quay lại ghé sofa, hai tay ôm gối, cầm đặt lên trên, cong môi oán giận: “Chị không biết chứ, anh trai em trước kia không phải như thế”.

“Trước kia?”. Hạ Từ Nhượng không hiểu ý.

Xét theo quan hệ với Hạ Từ Bằng, Hoắc Đình Đình không hề coi Hạ Từ Nhượng là người ngoài: “Thực ra trước kia anh trai em rất điềm đạm, nhưng kể từ khi cha qua đời, con người anh ấy dường như cũng thay đổi...”.

Nghe chuyện của nhà người khác như vậy, Hạ Từ Nhượng thấy hơi nao nao, cô thuận miệng hỏi: “Vậy mẹ em đâu?”.

“Bà ấy...”. Cổ họng Hoắc Đình Đình như bị mắc kẹt, nghẹn lời trong giây lát. Tầm nhìn của cô rõ ràng dừng trên màn hình ti vi nhưng sâu trong đôi mắt lại nổi lên một mảnh mờ mịt âm ảm.

Trầm mặc hồi lâu, ngay khi Hạ Từ Nhượng nghĩ cô ấy sẽ không lên tiếng nữa thì bỗng nhiên nghe thấy cô ấy nghẹn ngào nói: “Mẹ em đã đi theo người khác”.

Trái tim Hạ Từ Nhượng bị bóp mạnh, cô rất hiểu loại cảm giác này – cảm giác bị người thân vứt bỏ. Đó là nỗi đau đớn bị thương hơn cả lúc người thân rời bỏ trần gian. Bạn biết rõ người đó vẫn sống trên thế giới, bà ấy/ông ấy vốn là người thân quan trọng nhất đối với bạn, vốn là người sẽ cùng bạn vượt qua từng giai đoạn của cuộc đời, cùng bạn cảm thụ tất cả hi vọng ái ố, nhưng ông ấy/bà ấy lại nhẫn tâm từ bỏ bạn, cùng tất cả mọi thứ có liên quan đến cuộc sống và kỷ ức của bạn.

Ví dụ như, cha của cô.

Hạ Từ Nhượng trong lúc nhất thời không thể kiểm soát được trái tim chưa xót, chua xót như nước thối, lâu năm lên men, bỗng chốc không còn nhạy cảm. Cô lê bước chân nặng nề đến bên cạnh sofa, dịu dàng xoa đầu Hoắc Đình Đình: “Có những người sống trên đời ngại con cái gây phiền phức, vứt chúng đi giống như vứt bỏ tình cảm. Em không nên vì thế mà sống trong bóng ma ấy, hãy để cuộc sống của mình trở nên tốt đẹp hơn. Có như vậy cho dù một ngày nào đó mẹ em trở về, bà ấy sẽ cảm thấy tự hào vì em...”. Lời vừa dứt, cô không biết dùng những từ này để an ủi Đình Đình hay là để an ủi

chính mình.

Hoắc Đình Đình nâng con người, ngửa đầu nhìn Hạ Từ Nhược, mắt không hề chớp. Sau đó, cô hít mạnh, mang theo giọng mũi nồng đậm “Chị Hạ, chị thật tốt, cho tới bây giờ chưa có ai an ủi em như vậy”. Nói xong, cô còn bổ sung thêm một câu: “Anh trai em cũng không cho phép em nhắc đến từ ‘mẹ’”.

Người nói vô tình, người nghe có tâm, trái tim Hạ Từ Nhược không khỏi run nhẹ. Hiện tại, cô dường như đã có thể lý giải tâm tính của Hoắc Quý Ân, hoặc là, tính cách của anh và của cô đều tồn tại tính nhất quán đáng ngạc nhiên – bởi vì bên cạnh chỉ còn một người thân duy nhất, cho nên đối xử tử tế gấp đôi, không một chút sơ suất.

Tuy nhiên, loại ảo giác tương tự như sự “đồng cảm” vừa lóe lên trong đầu Hạ Từ Nhược, liền bị cô ngăn lại đúng lúc. Cô làm như không có việc gì hướng về phía Hoắc Đình Đình cười cười: “Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa”. Nói xong, cô xoay người về phòng, lôi từ trong tủ ra một bộ đồ dùng rửa mặt mới, đưa cho Hoắc Đình Đình: “Em đi tắm đi rồi ngủ sớm một chút. Mấy hôm nay Từ Bằng phải thi nên không quay về, em vào phòng nó mà ngủ trước”.

Hoắc Đình Đình rời khỏi sô pha, vung vẩy chiếc khăn mặt đi vào toilet. Giữa đường cô quay đầu lại, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười: “Cảm ơn chị Hạ”. Cô gái tính cách cởi mở này, có vẻ như đã hút hết cảm xúc bị thương vừa nãy ra ngoài.

Nhưng Hạ Từ Nhược không dễ dàng trở lại bình thường như vậy, trên đời này có bao nhiêu người an ủi người khác nhưng lại không thể an ủi chính mình.

Tay phải Hoắc Đình Đình bị nẹp cố định, tắm rửa không thuận tiện, tiếng nước ào ào vang lên thật lâu. Thừa dịp đó, Hạ Từ Nhược thay cho cô bộ ra giường sạch sẽ, còn thuận tay dọn dẹp lại căn phòng. Thực ra, nếp sống của Hạ Từ Bằng không tồi, thích sạch sẽ, nhưng dù sao căn phòng không lớn lắm, chỉ hơn mười mét vuông nên đồ linh tinh hơi bị nhiều.

Tắm rửa xong, Hoắc Đình Đình sấy mái tóc ướt sũng, mặc áo ngủ cotton nguyên chất Hạ Từ Nhược đưa cho, đi vào phòng. Cô nhìn quanh một vòng, sau đó ngã chổng vó lên giường, cảm thán: “Thật thoải mái”.

Hạ Từ Nhược vốn đang lo lắng vị đại tiểu thư quen sống xa hoa này không thích ứng được, giờ thì cô đã yên tâm hơn: “Ngủ đi, chúc em ngủ ngon”.

Hoắc Đình Đình đắp kín chăn, chỉ để hở hai đôi mắt cười khê: “Chúc chị ngủ ngon, có những giấc mơ đẹp”.

Đáng tiếc, câu chúc của cô không có tác dụng. Suốt một đêm, Hạ Từ Nhược ngủ không sâu giấc.

Cô mơ thấy một rừng phong lớn, ánh sáng lóa mắt từ khe hở của những chiếc lá hình tam giác rơi xuống dưới. Cha dẫn theo cô và Hạ Từ Bằng cười đùa đuổi nhau âm ỉ dưới tàng cây, người một nhà hòa thuận vui vẻ. Đột nhiên, gió lạnh nổi lên bốn phía, những chiếc lá phong màu đỏ tươi biểu tượng hòa bình bỗng biến thành màu đen hoàn toàn. Bầu trời u ám như muốn đổ sụp xuống. Ánh mắt Hạ Từ Nhược bị gió làm mất khả năng phán đoán, khô khốc đau đớn. Cô nín đau, hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng rất ngạc nhiên khi... không thấy cha đâu.

Thiên đường đến địa ngục, chỉ cách nhau một cái chớp mắt.

Khi Hạ Từ Nhược mở hơi lạnh toát đầy người từ trên giường ngồi dậy, cô đã không phân biệt được đâu là thật, đâu là cảnh trong mơ. Phòng ngủ tối như mực, cô thở hắt hắt, dò dẫm tìm chiếc điện thoại để đầu giường, giờ lên mất nhìn.

Hai giờ sáng,

Hơn nửa đêm bị ác mộng quấy rầy, đây không phải lần đầu tiên. Đặc biệt là thời gian gần đây, Hạ Từ Nhược muốn ngủ một giấc yên ổn xem ra càng khó. Con buồn ngủ liền bị nỗi sợ hãi xua tan không còn dấu vết. Cô vờn người bật đèn đầu giường, mở danh bạ điện thoại, theo thói quen tìm một dãy số.

Gần như không kịp để đầu óc suy nghĩ, Hạ Từ Nhược trực tiếp ấn phím gọi.

Nhưng, trong thời khắc chờ tiếng chuông vang lên, đầu ngón tay cô bỗng chốc cứng đờ.

Sau một hồi thần thờ, cô vội vã ấn tắt điện thoại.

Hạ Từ Nhược đem di động nhét dưới gối, tắt đèn, nằm ngay đơ trên giường. Cô cố gắng bắt đầu óc nghỉ ngơi, thúc giục bản thân một lần nữa đi vào giấc ngủ. Nào ngờ, cô vừa nhắm mắt, di động chợt kêu vang.

Cô rút tay ra khỏi chăn, cầm lấy di động, ngay cả số người gọi cũng không xem, đưa thẳng lên tai nghe: “Thực sự xin lỗi, em đã đánh thức anh phải không?”.

“Không phải, anh vẫn chưa ngủ, đang nghiên cứu vụ án, vài hôm nữa ra tòa”. Giọng Tô Khải nhàn nhạt, lộ vẻ mệt mỏi: “Sao điện thoại vừa reo một tiếng em liền ngắt đi? Ngủ không được à?”.

Hạ Từ Nhược mơ hồ nghe thấy tiếng đối phương lật giờ hồ sơ, cô trở người, khuỷu tay ép lên chăn, hỏi: “Phía cha em có tin tức gì không?”.

Âm thanh lật giờ thoảng chốc dừng lại, di động im lặng trong nháy mắt. Dừng một lát, Tô Khải mới nói: “Tạm thời chưa có tin tức. Tìm người đầu dễ như vậy. Ngay cả chủ nợ cũng không tìm ra cha em. Em cho anh... thêm chút thời gian đi”.

Hạ Từ Nhược im lặng.

Cô quen biết Tô Khải nhiều năm, chưa bao giờ đề cập chuyện gia đình với người ngoài nhưng anh lại biết rõ. Năm đó, cô chạt vật từ Pháp trở về, toàn thân vô tri vô giác, rất nhiều việc đều do Tô Khải giúp đỡ. Chính căn nhà nhỏ này, cũng là anh nhờ người quen bên đại lý bất động sản tìm giúp.

Cảm giác mắc nợ khiến Hạ Từ Nhược cảm thấy khổ sở, lồng ngực như bị đồ vật đè nặng, không làm sao để hít thở thật sâu. Cô thở dài nói: “Tô Khải, anh không cần phải tìm người nữa”.

Màn đêm u tối, làm tăng thêm tiếng thở dài hết sức nặng nề của cô, khiến người ở đầu dây bên kia cũng cảm nhận thấy được, Tô Khải nhíu mày hỏi: “Em sao vậy?”.

“Không có gì”. Cô đáp.

Giờ khắc này, Hạ Từ Nhược không biết vì sao cô bỗng nhiên nhớ tới Hoắc Quý Ân, nhớ tới việc anh không cho em gái nhắc đến mẹ. Có lẽ, không nhắc, không nghĩ tới thì sẽ không hận, thật là một sự lựa chọn tốt nhất.

Sợi dây đàn nào đó trong lòng bị kích thích, cô nhẹ nhàng nói vào di động: “Chỉ là em cảm thấy mệt mỏi, cho nên đã đến lúc buông tay”.

Tô Khải còn đang cân nhắc ý nghĩa sâu xa khó hiểu trong lời cô, ngoài miệng đã trấn an theo bản năng: “Từ Nhược, em bị áp lực quá, chuyện này cứ giao cho anh xử lý là được rồi”.

“Thật sự không cần”. Cô nhếch miệng, khóe môi mím lại cong thành một đường.

“...”.

Ngắt điện thoại, Hạ Từ Nhược nhanh chóng chìm vào giấc ngủ một cách kỳ diệu. Đã thế, sau nửa đêm cô ngủ một giấc thật sâu, không bị mộng mị quấy nhiễu.

Sáng hôm sau, cô bị mùi khét làm cho tỉnh giấc.

Cô nằm trên giường hít ngửi rồi giật mình vội vàng xoay người xuống giường, lê chiếc dép mở cửa phòng bếp,

Chỉ nghe thấy tiếng “loảng xoảng”, Hoắc Đình Đình ném chiếc chảo cháy đen vào bồn rửa. Cô luống cuống mở vòi nước, xả nước lạnh vào chiếc chảo nóng, ngay lập tức âm thanh “xèo xèo” vang lên, một làn khói trắng dày đặc bốc ra khỏi chảo, khiến cô ho một trận sặc sụa.

Phòng bếp gọn gàng trong nháy mắt biến thành bãi chiến trường khói khắp mọi nơi. Đến mặt tường gần bếp nấu cũng bị hun đen một mảng. Hạ Từ Nhược quả thực khóc không ra nước mắt, cô kéo Hoắc Đình Đình ra: “Em mau ra đi, em định đốt bếp của chị đấy à?”.

Hoắc Đình Đình lúng túng lùi về phía sau, gãi đầu nói: “Em xin lỗi, em chỉ muốn làm bữa sáng cho chị. Tiếc là em không có kinh nghiệm, không cẩn thận làm trúng cháy thành than”.

Hạ Từ Nhược kinh ngạc: “Em làm bữa sáng cho chị?”.

Cô gật đầu như giả vờ: “Hôm qua chị đã chăm sóc em cả ngày, em không thể không làm gì cả”.

Đối phương rốt cuộc là có ý tốt, Hạ Từ Nhược nghĩ thầm, cô liếc mắt nhìn vết thương trên tay Hoắc Đình Đình, khóe miệng bất đắc dĩ gật gật: “Vị đại hiệp cụt một tay này còn nấu cơm cơ đấy! Công chúa không bị bệnh đã là tốt lắm rồi, ngàn vạn lần đừng vào bếp làm phiền chị nữa”.

Hoắc Đình Đình nghe ra ý trêu chọc của cô, cười hì hì: “Để em xuống lầu mua bữa sáng cho chị”.

“Không cần đâu...”. Hạ Từ Nhược vội vàng ngăn cản.

Nhưng lời cô còn chưa nói xong, Hoắc Đình Đình đã khoác áo choàng lên, xoay người chạy ra cửa.

Mùi khói trong bếp nhất thời chưa tan hết, toàn bộ ngôi nhà đều tràn ngập mùi khói khó ngửi. Hạ Từ Nhược mở máy hút khói, sau đó mở toàn bộ cửa sổ ra.

Ngay khi gió lạnh thoáng chốc thổi vào, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông cửa lạnh lạnh dồn dập.

Hạ Từ Nhược theo phản xạ liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường.

Chín giờ đúng.

Chương 16

Vào giờ này, Hạ Từ Nhục phòng đoán là Hoắc Quý Ân cho người mang đồ dùng cá nhân của em gái tới, vì thế cô không nhanh không chậm đi ra mở cửa.

Để thổi tan mùi khói trong bếp, toàn bộ cửa sổ trong nhà đều mở toang. Sau khi mở cửa, gió lạnh lập tức lùa vào. Trên người Hạ Từ Nhục chỉ mặc một bộ quần áo không dày không mỏng, ngay tức thì bị gió lạnh làm cho rụt cổ.

Rồi sau đó, cô đột nhiên ngậy ngẩn cả người.

Người đàn ông đứng ngoài cửa mặc chiếc áo khoác dài màu xám, cổ áo dựng đứng tùy tiện, để lộ chiếc khăn quàng cổ cùng màu với chiếc áo len cashmere sang trọng. Người đàn ông áo mũ chỉnh tề, phù hợp với đường nét trang nghiêm trên mặt, toàn thân đều dính hơi lạnh sớm mùa đông.

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Hạ Từ Nhục trống rỗng chừng hai giây, cô ngạc nhiên hỏi: “Hoắc Quý Ân, sao anh lại tự mình đến đây?”.

Vấn đề này ngay cả Hoắc Quý Ân cũng không thể tự mình giải thích, anh chỉ cong môi dưới, không đáp mà hỏi lại: “Cô không mời tôi vào nhà à?”.

Hạ Từ Nhục nhìn va li hành lý dựng thẳng bên chân đối phương, cô cố làm lơ cảm giác buồn cười, nhanh chóng nghiêng người sang bên: “Anh vào đi”.

Phía trước cánh cửa chống trộm có ngưỡng, đã thế lối vào còn hơi hẹp, vì vậy lúc Hoắc Quý Ân nhấc chân xách va li vào nhà, không tránh khỏi ...va chạm cơ thể với Hạ Từ Nhục.

Cơ thể cô khẽ cứng đờ, cảm nhận hơi thở đàn ông dựa vào quá gần, hô hấp không thông, vội vàng lui về phía sau nửa bước.

Hoắc Quý Ân dường như không để tâm, cứ như vậy ghé sát vào người Hạ Từ Nhục để vào nhà, đem hành lý dựng cạnh tường phòng khách. Toàn bộ động tác của anh đều lưu loát, như thể mọi thứ có khoảng cách quá gần mang đến cho cô ảo giác khác thường.

Phòng khách gió lùa tứ phía, rèm cửa bay phất phới, thoang thoang mùi khen khét, mang lại cảm giác không được tốt lắm. Hoắc Quý Ân nhú mày, quan sát một lượt rồi hỏi: “Đỉnh Đỉnh đâu?”.

“Con bé đi mua bữa sáng rồi”. Hạ Từ Nhục trả lời thành thật, vươn người đóng cửa sổ: “Anh phải đợi con bé về à?”.

Tòa nhà cũ song cửa đã lâu không tu sửa, bản lề gỉ sét loang lổ, khi đóng cửa tiếng kim loại ma sát kêu “cót két”. Âm thanh chói tai đó như bao phủ giọng nói nhỏ không thể nghe thấy: “Ừ”.

Đóng cửa sổ, căn phòng ảm áp hẳn lên, Hạ Từ Nhục xoa tay hỏi: “Anh định để Đỉnh Đỉnh ở chỗ tôi bao lâu?”.

“Một tuần”. Hoắc Quý Ân đáp rất nhanh, khẩu khí không phải thương lượng, rõ ràng anh đã lên kế hoạch từ lâu.

Hạ Từ Nhục im lặng, với người đàn ông trước mặt, dường như quyền chọn lựa hay quyết định của cô đều đã bị tước đoạt. Ngay cả khi thực tế sai lệch với kế hoạch của anh, anh cũng có đủ năng lực nắm trong tay hoàn toàn cục diện, làm cho mọi chuyện kế tiếp phải dựa theo bước đi của anh, kể cả cô.

Hoắc Quý Ân không cởi áo khoác, hai tay đút túi áo, đôi giày da đen bóng loáng dẫm trên nền gạch loang lổ nhưng sạch sẽ, nhìn như tùy tiện đi lại, lại giống như cẩn thận quan sát nơi em gái mình sẽ ở trong vài ngày tới.

Đồ dùng trong nhà tuy hơi cũ nhưng gọn gàng ngăn nắp, cách trang trí knick knacks từng phần... Con người lạnh lạnh của anh đảo qua một vòng, dừng lại không quá lâu trên mỗi đồ vật, lát sau lại bình tĩnh dời đi nơi khác. Sắc mặt anh vẫn tỏ ra dửng dưng, nhìn không ra vừa lòng hay bất mãn.

Hạ Từ Nhục nhất thời không biết nên ngăn cản người đàn ông đi tới đi lui trên địa bàn của cô như thế nào, đành chỉ xuống chiếc sofa vải: “Anh ngồi trước đi, để tôi đi lấy cho anh cốc nước”.

Hoắc Quý Ân bấy giờ mới thu ánh mắt, liếc nhìn sắc mặt hơi cứng đờ của Hạ Từ Nhục, anh lơ đãng nói: “Không cần nước, cho tôi tách cà phê”.

“...”.

Trong bếp, chiếc chảo cháy đen ném vào bồn rửa. Một vị khách không mời mà đến khó hầu hạ ngồi ngoài phòng khách. Hạ Từ Nhục xoa xoa mi tâm. Buổi sáng hôm nay quả là... kinh khủng.

Máy pha cà phê trong phòng bếp, là Hạ Từ Nhục trúng thưởng trong lễ bốc thăm hàng năm của công ty nhưng đã lâu không dùng. Hiện tại cô cũng lười lau chùi, chỉ đơn giản đổ gói cà phê hòa tan cho tiện.

“ Cô sống ở đây bao lâu rồi?”.

Phía sau bỗng truyền đến giọng nói từ tính, Hạ Từ Nhượng sợ đến nỗi tay run lên, thiếu chút nữa đổ chéch nước nóng.

Trong tích tắc quay đầu lại theo giọng nói, cô chỉ thấy Hoắc Quý Ân biếng nhác đứng dựa khung cửa phòng bếp, nắng sớm bên ngoài chiếu vào cửa sổ, phác họa những đường nét tinh xảo trên người anh. Không biết anh cời bỏ chiếc áo khoác được cắt may khéo léo từ khi nào, trên người chỉ còn lại chiếc áo len cashmere đen, hơi thở toàn thân theo đó cũng nhu hòa đi rất nhiều. Nhưng người đàn ông đáng đáp cao lớn vượt trội, làm cho phòng bếp vốn không rộng lắm có cảm giác chật hẹp.

Hạ Từ Nhượng nín thở, quay lưng tiếp tục đổ nước nóng, miệng trả lời: “ Năm năm”.

“ Cô và em trai sống cùng nhau à?”. Hoắc Quý Ân lại hỏi.

Chỉ là một câu hỏi vu vơ, ngay lập tức làm cho Hạ Từ Nhượng dấy lên cảnh giác nhưng giọng điệu của cô vẫn khá nhẹ nhàng: “ Anh yên tâm, tôi đã bảo Từ Bằng cuối tuần không cần phải về, chỉ có tôi và Đình Đình ở nhà thôi”.

Người con gái này luôn luôn nhớ vị trí của mình, cẩn thận ngăn chặn câu nói kế tiếp của anh. Hoắc Quý Ân vô thức nhếch khóe môi, chuyển đề tài: “ Cha mẹ cô đâu?”.

Động tác khuấy cà phê của Hạ Từ Nhượng hơi khựng lại, ánh mắt hiện lên ánh sáng ảm đạm. Nhưng khi cô xoay người, cầm tách cà phê nóng trao vào tay Hoắc Quý Ân, cô đã kìm nén tất cả cảm xúc, nhường mi chất vấn: “ Sao anh hỏi nhiều vậy? Anh không thể im lặng ngồi một lúc được à?”.

Hoắc Quý Ân tao nhã nhâm nhi tách cà phê, đôi mày kiếm khẽ cau lại. Tách cà phê này cũng giống người con gái kia – để lộ hương vị miễn cưỡng. Anh bung tách cà phê trở về phòng khách, ngồi xuống sofa, đôi chân dài vắt chéo.

“ Nhà của cô không giống như tôi nghĩ”. Anh chậm rãi nói.

Hạ Từ Nhượng nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, phỏng đoán Đình Đình sắp quay về, cô không ngồi xuống, hai tay ôm vai, đứng đối diện với anh: “ Đương nhiên không giống với trí tưởng tượng của anh rồi. Có lẽ anh chưa từng thấy nơi ở của một người dân bình thường”. Người đàn ông này hàng ngày ra vào tòa nhà cao cấp, hiện tại hạ mình đến thăm tệ xá. Chắc chắn mọi thứ trước mắt anh đã mang lại cảm xúc chênh lệch cực lớn.

Cho dù cô đưa ra những lời nhận xét mỉa mai, hay chế giễu, Hoắc Quý Ân đều tỏ thái độ khoan dung không thêm phản bác.

Sự thực thì, ngôi nhà như thế này, đối với anh mà nói, cũng không có gì xa lạ.

Thậm chí, anh còn lớn lên ở một nơi như vậy trong một thời gian dài.

Nhưng mọi câu nói đều để trên môi, anh chỉ liếc mắt nhìn Hạ Từ Nhượng, điềm nhiên nói: “ Tôi cảm thấy cô ở đây rất tốt, ngoại trừ mùi khói ra, ngôi nhà rất có hương vị”.

Nghe ra ý trên tức của đối phương, Hạ Từ Nhượng cười khẩy một tiếng, cãi một câu: “ Nhà ai mà không có hương vị”.

“ Không hẳn vậy”. Hoắc Quý Ân lạnh nhạt đáp: “ Nhà có người thân mới gọi là nhà”.

Mặc dù sắc mặt anh ôn hòa nhưng giọng nói lại rất tẻ nhạt. Cô thấy rõ ràng trong mắt anh một tia chán nản... lạnh như băng. Hạ Từ Nhượng bỗng nhớ tới chuyện Hoắc Đình Đình nói hôm qua, dây thần kinh của cô như vô thức bị kéo căng ra, bỗng nghe Hoắc Quý Ân hỏi tiếp: “ Cô từng tới Paris phải không?”.

Lối suy nghĩ của người đàn ông xoay chuyển quá nhanh, Hạ Từ Nhượng có phần không theo kịp tiết tấu, từ ánh mắt của đối phương nhìn lên, cô mới cời bỏ nghi hoặc – trên bàn trà bày một chiếc khung ảnh, bên trong là ảnh chụp khi cô tới Pháp du học.

Ngày đó, Hạ Từ Nhượng vẫn là một cô gái đáng đáp ngay thơ. Cô đứng trước bảo tàng Orsay, cơ thể mảnh khảnh mặc một chiếc quần lụa mỏng, phía sau đầu buộc tóc đuôi ngựa, trông thuần khiết dễ thương như bây giờ. Nhưng đôi mắt tràn ý cười, và hiện tại – hoàn toàn khác nhau.

Hoắc Quý Ân nheo mắt, gần như theo phản xạ, vươn tay cầm lấy khung ảnh.

Tục ngữ nói, ngôi nhà cũng có tính cách như chủ. Vì vậy, ánh mắt Hoắc Quý Ân rõ ràng chỉ dừng lại trên khung ảnh trong tay nhưng Hạ Từ Nhượng lại mơ hồ như bị rình mò quá khứ, thậm chí nội tâm còn có cảm giác xấu hổ.

Trong lòng bỗng nóng hổi lên, giọng cô hơi gắt: “ Anh đừng có tùy tiện chạm vào đồ của người khác”. Từ đầu đến cuối không để Hoắc Quý Ân có phản ứng, cô liền bước nhanh đến, giật chiếc khung ảnh trên tay anh.

Không ngờ, chỉ nghe thấy “ bộp” một tiếng –

Cô cảm không chắc nên khung ảnh bị rơi xuống đất.

May mà khung ảnh làm bằng gỗ acrylic, rơi trên nền đất không bị vỡ. Hạ Từ Nhượng vội vàng ngồi xổm xuống nhặt. Nhưng trong khoảnh khắc chạm vào

viền của khung ảnh, toàn bộ cơ thể cô đều đóng băng.

Cùng lúc đó, Hoắc Quý Ân cũng làm giống như cô – anh ngồi trên sofa, khom lưng xuống nhặt khung hình.

Khoảng cách bỗng nhiên bị kéo gần, tay vô tình chạm nhau, cùng hơi thở dịu dàng phủ xuống đỉnh đầu... Tất cả như dẹt thành một tấm lưới vô hình, ngay tức khắc trùm lên trái tim đang chấn động kịch liệt của Hạ Tử Nhục. Trong giây phút đầu óc trống rỗng, cô nhất thời quên né tránh.

Còn Hoắc Quý Ân toàn thân cũng như bị ghim chặt, anh buông tầm mắt, ngay lập tức bị rơi vào khoảnh khắc giật mình kích động.

Người con gái khuôn mặt thanh tú, đường cong ở cổ rất đẹp, xương quai xanh mảnh mai... Tầm mắt anh không thể kiểm soát một đường đi thẳng xuống dưới, mỗi tác động của Hạ Tử Nhục, anh chỉ nhìn lướt qua, khi hướng đến ngực cô thì kiên quyết dừng lại.

Cổ áo mặc nhà của Hạ Tử Nhục không quá rộng rãi, nhưng ở tư thế ngồi xỏm, một mảng lớn xuân quang vô tình lộ ra ngoài.

Làn da mịn màng trắng nõn, tựa như một đóa trẻ non nớt, bộ ngực đầy đặn ẩn hiện, như hai bát sứ trắng úp lại, tản mát một nét quyến rũ mê người.

Bên trong nửa che nửa đây, ngay cả chiếc áo ren ngực màu hồng đậm cũng bị nhìn không sót chút nào.

Khiến kẻ khác có gan muốn tìm hiểu đến tận cùng...

—o—

Cái bát úp á? Nam chính của chúng ta tưởng tượng hay thật đấy. Lần đầu tiên thấy cách so sánh hài hước như vậy trong ngôn tình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian nhanh như điện xẹt, chỉ hai ba giây, thậm chí còn ngắn hơn.

Thái dương Hoắc Quý Ân đập mạnh thành thịch, ánh mắt đang dừng ở nơi mềm mại lộ ra một nửa của Hạ Tử Nhục, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, cùng tiếng hô kích động của Hoắc Đình Đình: “Chị Hạ, bữa sáng đến rồi”.

Ngay sau đó, mọi âm thanh đều biến mất trong giây lát, không khí trong phòng khách như thoáng đông lại.

Không có gì ngạc nhiên khi Hoắc Đình Đình toàn thân ngây dại như bị điện giật. Cửa lớn không khóa, cô đẩy cửa bước vào, nhưng lại nhìn thấy một hình ảnh như thế này:

Anh trai hơi khom người ngồi trên ghế sofa, còn Hạ Tử Nhục đang ngồi xỏm bên cạnh chân anh. Bỏ qua khoảng cách giữa hai người lúc đó không vượt quá hai centimet thì tư thế gần gũi như vậy đủ khiến người khác suy nghĩ vòng vo.

Hoắc Đình Đình há miệng ngạc nhiên, cô nàng ném vào chiếc bánh rán nóng hổi lên bàn ăn, hai tay bịt mắt, nhấc chân chuẩn đi: “Hihi, hai người cứ tiếp tục”. Lời vừa dứt, cô nàng đã chạy tót vào trong phòng, đóng cửa cái “rầm”.

Nhờ món quà quấy rầy bất ngờ này, Hoắc Quý Ân kịp thời đem toàn bộ cơ thể từ trên xuống dưới gần như còn đang rung động kìm nén trở lại. Anh làm như mọi chuyện chưa hề xảy ra, ánh mắt rời đi một cách tự nhiên, từ từ đứng lên, còn vô cùng ga lăng kéo Hạ Tử Nhục cùng đứng dậy.

Hạ Tử Nhục tay chân luống cuống đặt lại khung ảnh lên bàn trà, hai gò má ửng đỏ bất thường. Mặc dù cô không ngẩng đầu nhìn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông vừa dừng lại trên người cô, cùng hơi thở ấm áp của anh lơ lửng trong không khí.

Phòng khách chỉ còn lại hai người, Hạ Tử Nhục sắc mặt ảo não, xấu hổ nói không nên lời.

Còn Hoắc Quý Ân đã sớm khôi phục lại vẻ bình tĩnh, anh đem bộ dạng không thèm đếm xỉa bày ra vừa đứng, cho dù giọng nói nghe không chút gọn sóng: “Tôi còn có việc phải đi trước. Nhờ cô chăm sóc em gái tôi vài ngày. Thật ngại vì đã gây thêm phiền phức cho cô”.

Người đàn ông này cũng biết ngại ư?

Hạ Tử Nhục không sao nhìn thấy điều đó từ gương mặt ngạo mạn của anh.

Từ lạnh lùng thờ ơ, không khí trong nháy mắt đã thay đổi. Điều đó như một lời nhắc nhở đối với Hạ Tử Nhục. Cô nhanh chóng đem toàn bộ cảm giác

rối bời trở nên yên tĩnh, sau đó bắt chước giọng điệu hồ hững của Hoắc Quý Ân, nói: “Anh không cần phải ngại. Tôi để Đình Đình ở lại cũng không phải vì anh”.

Người con gái này nói chuyện không cho người ta lối thoát. Nhưng người ngang ngược từ trước tới nay như Hoắc Quý Ân không nói bất cứ điều gì. Anh làm như không nghe thấy, nhanh nhẹn mặc áo khoác, quay đầu nhìn bánh rán trên bàn ăn.

“Buổi sáng đừng ăn đồ chiên, không tốt cho sức khỏe”. Anh sai bước đến bên bàn ăn, không chút khách khí xách túi bánh bỏ đi.

“Anh...”. Hạ Từ Nhục nhìn chăm chăm bóng dáng cao lớn của anh biến mất ở cửa, tức giận đến nỗi hai mắt tròn trừng.

Mẹ nó, sáng nay toàn gặp phải chuyện gì không biết!

Đi nhanh xuống lầu, Hoắc Quý Ân cầm túi bánh rán tiện tay ném vào thùng rác đặt trước cổng tòa nhà. Anh lấy từ trong túi ra chiếc điều khiển từ xa, mở cửa xe, cúi người ngồi vào ghế lái.

Một loạt hành động, anh đều thực hiện lưu loát, nhưng thời điểm dẫm lên chân ga thì đột ngột dừng lại.

Chiếc Land Rover vẫn chưa lập tức rời đi, cửa kính xe đồng loạt hạ xuống, gió lạnh ủa vào. Hoắc Quý Ân không hề cau mày, anh nghiêng người ra ngoài cửa sổ, nhìn lên cửa sổ tầng năm.

Ánh nắng ấm áp nhuộm dần, gương mặt anh với những đường nét rõ ràng thay đổi không còn vẻ cô đơn, mà chậm rãi hiện lên một tia cười yếu ớt. Điều cười ấy, rõ ràng rất hời hợt nhưng lại như tia nắng đầu tiên xuyên qua tầng mây sau những ngày tuyết rơi, bên trong ngập tràn hơi lạnh cất giấu vẻ ảm áp động lòng người.

Hạ Từ Nhục, mặc dù cô gái đó chưa bao giờ tỏ ra khách sáo với anh, trong lúc đụng độ còn lộ ý thích phân tài cao thấp. Sức lực và trạng thái ngang nhau như vậy lại khiến Hoắc Quý Ân cảm thấy có chút... thú vị.

—
Mãi đến khi Hoắc Quý Ân rời đi, Hoắc Đình Đình mới từ trong phòng đi ra.

Cô nàng cười hi hi bước vào phòng khách, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy chiếc va ly dựng bên tường, cô nàng chạy nhanh tới bắt đầu đồng dạng vuốt mông ngựa với Hạ Từ Nhục: “Chị Hạ, mỹ nhân kế của chị lợi hại thật! Em biết anh trai em không có cách nào để nắm chắc chị trong tay mà. Chị xem rốt cuộc anh ấy cũng thỏa hiệp rồi đó”.

...Mỹ nhân kế?

Hạ Từ Nhục có cảm giác bị kẻ trộm rình coi, cô bắt lực mỉm cười chế giễu: “Em đừng nói vậy, anh trai em mới không có cách nào để bắt được em đây”. Nhún nhún vai, cô bổ sung thêm một câu: “Nhưng em đừng vui mừng quá sớm, anh ấy thỏa hiệp chỉ là tạm thời mà thôi”.

Suy nghĩ của Hoắc Đình Đình không biến chuyển, tạm thời thỏa hiệp, đối với cô mà nói thế cũng đủ rồi, cô tỏ ra nịnh nọt: “Dù sao có chị che chắn, em chỉ việc từng bước tính toán”.

“...”. Hạ Từ Nhục không hiểu tổ tiên mình trước kia đã tạo ra bao nhiêu tội ác, để đến đời này lại gặp phải anh em nhà ác ma.

Xoay qua xoay lại, cô sắp đi làm muộn, không rảnh dong dài với Hoắc Đình Đình. Cô chỉ vào va ly, bảo: “Em mau đem vào sửa soạn đi”. Nói xong, Hạ Từ Nhục vội vàng quay về phòng thay quần áo.

Không ngờ, cô chỉ vừa mới chui một tay vào chiếc áo len, cửa phòng khép hờ liền bị đẩy mạnh ra.

Hoắc Đình Đình ngay cửa cũng không gõ, lao vào như một cơn gió. Cô ôm trong lòng một cái hộp to, miệng kêu lên: “Chị Hạ, anh trai em tặng quà cho chị này”. Vừa rồi cô đang định kéo chiếc va ly vào phòng, nào ngờ liếc mắt liền nhìn thấy chiếc túi mua sắm treo ở trên, mở ra thì thấy thứ này.

Hộp quà hình chữ nhật màu trắng, gắn một dải ruy băng màu hồng, chiếc nơ bướm được đan cẩn thận tỉ mỉ, vừa nhìn là biết kỹ thuật của nhà hàng đóng gói. Trên hộp gắn một tấm thiệp, vền vền vài chữ:

Hạ tiểu thư, xin vui lòng nhận cho.

Khi đột nhiên nghe nói như vậy, đầu của Hạ Từ Nhục vẫn đang mắc kẹt trong cổ áo hình chữ V. Cô vội vã kéo áo xuống, con ngươi trong tròng lộ đầy vẻ nghi hoặc: “Sao cơ?”. Cô không có cách nào để liên hệ món quà này với người đàn ông mặt lạnh như băng kia.

Trong khi Hạ Từ Nhục vẫn đang rơi vào ngạc nhiên, Hoắc Đình Đình đã sớm không kìm nén được sự tò mò, thay cô mở chiếc hộp ra: “Để em mở cho”.

Hộp quà được đóng gói tinh xảo như vậy, món quà bên trong chắc rất đáng giá. Nhưng khoảnh khắc Hoắc Đình Đình háng hái bỏ món đồ ra, Hạ Từ Nhục vẫn ngây ngẩn cả người.

Hoắc Quý Ân đã chọn một chiếc váy dài không tay.

Chiếc váy màu đen thoát nhìn được thiết kế có vẻ đơn giản và thanh lịch, nhưng chỗ váy được xẻ cao, cùng với phần ren ngực trên vạt áo trước thấp thoáng nửa kín nửa hở, khiến chiếc váy thêm phần gợi cảm và quyến rũ. Sự gợi cảm này không lộ liễu, không tùy tiện, ngược lại phần nào đó lộ ra cho thấy được vẻ đẹp đầy hàm súc.

Mà sự quyến rũ, càng thêm tinh tế đó, càng khiến người ta khó có thể kháng cự được vẻ hấp dẫn.

Giống như...Hạ Từ Nhượng.

Hoắc Đình Đình hai mắt sáng rực, cảm váy chạy nhanh giờ lên đo trước người Hạ Từ Nhượng, nheo mắt thương thức. Cô không khỏi tấm tắc lấy làm ngạc nhiên: “Chị Hạ, chiếc váy này thật sự rất hợp với chị. Chị mau thử lên người sẽ thấy hiệu quả ngay...”. Cô hào hứng khuyến khích.

Chỉ nghĩ đến việc mình mặc chiếc váy đáng đáp như thế này, Hạ Từ Nhượng thấy đủ để kêu trời: “Em đừng náo loạn nữa, chị sẽ trả đồ về chính chủ”. Cô giật lấy chiếc váy trên tay Hoắc Đình Đình, nhét lại vào hộp.

Hoắc Đình Đình không từ bỏ ý định, kéo tay áo cô, nói: “Đây chính là thiết kế của Tomford, xem ra anh trai em rất có khiếu thẩm mỹ...”.

“Chị phải đi rồi, không sẽ muộn mất”. Hạ Từ Nhượng xách túi lên, bước nhanh ra cửa, trên đường đi cô không quên quay lại dặn một câu: “Buổi trưa em ra ngoài ăn đi, đừng vào bếp nữa”.

Hoắc Đình Đình sớm vút đồng lõa xộn của mình trong phòng bếp lên chín tầng mây. Đầu óc của cô nàng đã bị chuyện quái quỷ nào đó xâm chiếm. Đuối theo Hạ Từ Nhượng từ phía sau, cô nói toạc một câu: “Chị Hạ, đây là lần đầu tiên anh trai em tặng quà cho phụ nữ đấy”.

Giọng Hoắc Đình Đình không lớn, mơ hồ bị tiếng đóng cửa đánh “rầm” một cái bao phủ, nhưng câu nói ấy vẫn giống như lông chim bay bổng, không chao lượn mà xuyên thẳng vào tai Hạ Từ Nhượng, trôi theo ngọn gió trong lòng cô.

Người đàn ông này...

Rốt cuộc có ý gì đây?

Sau giờ cao điểm buổi sáng, giao thông không bị tắc nghẽn, Hạ Từ Nhượng lái xe đến S. Đi được nửa đường, cô đánh mạnh tay lái, đem xe đỗ dưới một bóng cây ven đường.

Cô vờn người cảm chiếc túi để bên ghế phụ, lấy di động từ trong túi ra. Danh bạ điện thoại không nhiều lắm, Hạ Từ Nhượng dễ dàng tìm thấy cái tên kia – Hoắc đại ma đầu.

Cô hít một hơi thật sâu, nhấn phím gọi.

Điện thoại reo hai tiếng, đối phương nhanh chóng nhận điện: “Hạ Từ Nhượng, có chuyện gì vậy?”.

Một từ “vâng” đơn giản, cô nhất thời choáng váng không thể nói ra. Đầu bên kia điện thoại, người đàn ông này từng gọi cô là: “quản lý Hạ”, “Hạ tiểu thư”, nhưng cô không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào, anh đã thay đổi gọi tục danh của cô.

Hơn nữa, anh còn gọi trôi chảy như vậy, tự nhiên như vậy.

Thanh âm điện thoại vô cùng yên tĩnh, Hạ Từ Nhượng cố gắng để giọng mình nghe có vẻ bình thản: “Hoắc Quý Ân, anh không cần phải tặng đồ cho tôi”.

Chuyện tặng quà cho người khác, vốn đã rất xấu hổ. Hơn nữa, đối với Hoắc Quý Ân, việc lần đầu tiên ra tay lại bị người ta từ chối, quả thực đó là một sự đã kích trí mạng.

Nhưng giọng anh vẫn trầm thấp thuần hậu, lại như thể lộ ra một tia chế giễu: “Cô không định trả lại quà cho tôi đấy chứ?”. Giống như chuyện tám séc lần trước.

“Tôi đang có ý đó”. Hạ Từ Nhượng vuốt tay lái, nói.

Chạm phải cây đinh không rắn không mềm, Hoắc Quý Ân không chút để tâm, giọng điệu chỉ hờ hững bình thường: “Cái váy ấy là tôi dùng tiền của cô để mua, vốn nên thuộc về cô”.

“Tiền của tôi?”. Hạ Từ Nhượng nghĩ đến điều đó không khỏi ngạc nhiên.

Cô chau mày, cố nghĩ xem mình và người đàn ông kia đã giao dịch tiền bạc khi nào, chợt nghe Hoắc Quý Ân để lại một câu hỏi hột: “Lần trước cô trả viện phí cho Hoắc Đình Đình, vừa vặn đủ để mua chiếc váy này”.

Mặc dù di động không truyền đến tiếng cười của đối phương nhưng Hạ Từ Nhượng dường như có thể tưởng tượng được, giờ phút này, khóe môi Hoắc Quý Ân đang giương lên bướng bỉnh.

Cô ghệt thở một cách khó khăn: “Họ Hoắc kia, anh đúng là...”. Rất không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của Hạ Từ Nhược bận rộn mà yên tĩnh.

Hoắc Đình Đình tạm thời thoát khỏi sự quản lý của anh trai, liền như chim sẻ sổ lồng, chơi bời kinh khủng. Mấy lần thừa dịp Hạ Từ Nhược không ở nhà, cô nàng đánh bạo lên lút ra ngoài hẹn hò với Hạ Từ Bằng. Hạ Từ Nhược không phải không phát hiện ra, tiếc là cuộc kiểm tra đánh giá kết quả ở S đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng, cô quá bận rộn để xử lý công việc, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở đối với đời tình nhân trẻ.

Nhưng, mọi sự yên bình đã bị cả ngày thứ sáu phá hỏng.

Thời tiết trong mấy ngày liên tục bỗng chuyển âm u, nhiệt độ giảm mạnh, gió lạnh thấu xương. Dự báo thời tiết có luồng khí lạnh tấn công, tuyết rơi nhiều. Hôm đó Hạ Từ Nhược có ca trực buổi tối, bốn giờ đến nhà hàng là được. Vốn trước khi ra khỏi cửa cô đã tính dư thời gian, nhưng không ngờ, cuối tuần thời tiết không tốt, điều kiện đường xá rất xấu.

Khi cô tới S đã là bốn giờ một phút.

Từ cửa sau nhà hàng vội vàng bước vào lối đi dành cho nhân viên, hơi lạnh trên người Hạ Từ Nhược chưa tan hết đã đụng độ phải mấy đồng nghiệp mặt mũi tươi cười sáng lạn: “Quản lý Hạ, chúc mừng nhé”.

Hạ Từ Nhược còn chưa thấy rõ những gương mặt nhiều nòng nhiệt hơn ngày thường kia thì đã bị Tống Nhã túm lấy cánh tay, kéo vào phòng thay quần áo nhân viên. Tống Nhã vội vàng đi tuần tra một vòng, sau khi xác định không có ai, cô mới “lạch cạch” khóa trái cửa.

Hạ Từ Nhược không hiểu chuyện gì: “Mọi người ở đây hôm nay làm sao vậy?”.

“Suyt” – Tống Nhã đem ngón trỏ đặt lên môi, huyền bí tiến đến tai cô, thanh âm tuy nhỏ nhưng lộ vẻ hưng phấn không thể che giấu: “Lát nữa Mã Điểm Trường yêu cầu mọi người họp, tuyên bố chọn phó quản lý. Vừa rồi bọn em tính sơ bộ, điểm số khảo hạch của nhóm chúng ta cao hơn so với nhóm của Phùng Thiên Tâm...”.

“Hóa ra là chuyện này”. Hạ Từ Nhược sáng tỏ, cô gõ gõ vào trán Tống Nhã, cười nói: “Em thì thông minh rồi”. Nói xong, cô cời áo khoác, nhắc chân đi về phía tủ đựng đồ của mình.

“Ai dà, khoảnh khắc phấn khích như thế này, chị âm thầm thương thức làm gì?”. Tống Nhã vội vàng kéo cô trở lại, nhướn mày, cười toe toét, nét mặt hết sức phong phú: “Chị Hạ, chị sắp được thăng chức phó quản lý nhà hàng! Không những được tăng lương, còn có thể dẫn dắt toàn đội phát triển các món ăn mới, quyền lực vô cùng lớn nhé... Cho dù trong lòng Phùng Thiên Tâm có một nghìn tâm địa, cô ta cũng không dám làm chuyện xấu với chị nữa...”.

Nghe mấy câu nói há lòng há dạ này, tâm trạng của Hạ Từ Nhược vô thức nao nao.

Ai cũng biết con đường chức nghiệp giống như biển cả, khi chìm khi nổi. Đôi khi như nước chảy bèo trôi, đôi khi đột ngột chảy xiết, thẳng cho đến đích, chìm vào đáy biển. Đến khi trôi qua, chỉ còn lại biển cả rộng lớn với bầu trời xanh biếc.

Giờ phút này, những suy nghĩ ngổn ngang lẫn lộn của Tống Nhã rơi vào tai Hạ Từ Nhược, cô thầm nghĩ đến một từ –

Nhấn nhẹn.

Đúng vậy, năm năm, rốt cuộc cô đã nhấn nhẹn năm năm.

Hạ Từ Nhược vừa thay xong đồng phục, cuộc họp cũng bắt đầu.

Trên chiếc bàn chủ tọa hình elip, Mã Điểm Trường ngồi nghiêm chỉnh, nước miếng bay tứ tung: “Như mọi người đều biết, tập đoàn Giai Cảnh vẫn đang dốc sức mở rộng văn hóa ẩm thực Pháp. Để phù hợp với nhu cầu phát triển chiến lược của tổng bộ nên nội bộ S cũng lên kế hoạch ngắn hạn là mở thêm chi nhánh. Vì vậy, đề bạt Phó quản lý nhà hàng, cũng là để đào tạo quản lý cho nhà hàng mới của chúng ta”.

Quản lý Mã từ trước đến nay hay dài dòng, người nghe hận không thể buồn ngủ. Nhưng hôm nay, ba mươi nhân viên dường như rất nhiệt huyết, suốt cả quá trình lỗ tai đều dựng đứng, nghe không bỏ sót chữ nào.

Sau lời dạo đầu dông dặc, Mã Điểm Trường làm bộ háng giọng, đi vào chủ đề: “Trải qua một loạt đánh giá, tôi tuyên bố người nhậm chức phó quản lý nhà hàng S là...”.

Ông ta bỗng nhiên dừng lại, tất cả mọi người đang ngồi kiềm chề không được rục rịch, khỏe mắt đều liếc về phía hai người được đề cử – Hạ Từ Nhược thân nhiên như thường, và Phùng Thiên Tâm tràn ngập ý cười.

“Phùng Thiên Tâm”. Mã Điểm Trường chỉnh lại âm môi.

Cử tọa ồ lên, nhìn nhau ngơ ngác, thời gian như đóng băng trong một giây mới vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt.

Giữa tiếng ồn ào xôn xao, Tống Nhã ngạc nhiên giọng nói cực kỳ sắc nhọn: “Cô ta dựa vào cái gì cơ chứ! Kết quả đánh giá thành tích không phải như vậy...”.

Mã Điểm Trường vuốt ve vài sợi tóc thưa thớt trên đỉnh đầu, nghiêm túc nhắc nhở: “Kết quả đánh giá thành tích chỉ là một phương diện. Kết quả cuối cùng là sau khi trụ sở cấp cao bàn bạc và đưa ra quyết định”.

Trụ sở cấp cao... Lí Đức Thắng.

Miệng Tống Nhã giật giật, đang định tranh cãi gì đó thì bị Hạ Từ Nhược nhéo tay dưới gằm bàn, ý bảo cô thôi đi.

“Thật ghê tởm, đồ tiểu tam”. Tống Nhã không hề ghen ngào, cũng không khâm phục nhỏ giọng phun ra một câu.

Mặc dù mọi người không nghe thấy tiếng cô nhưng nhìn khẩu âm cũng biết, bởi vậy mà sắc mặt thoáng trở nên phức tạp. Một loạt ánh mắt kiềm chề xem thường, hoặc dò xét bắn cả lên người Phùng Thiên Tâm nhưng cô ta không thêm để ý, ngay cả độ cong nơi khỏe miệng cũng không thay đổi mà vẫn cười công khai.

Người thắng làm vua người thua làm giặc, cô ta đúng là rất muốn chữ “thắng”.

Tương tự như vậy, nếu đặt lên người Hạ Từ Nhược, sẽ chỉ rơi vào một chữ “bại”. Đối với trận thắng thua đã sớm quyết định như thế này, sự kỳ vọng của cô, sự tin tưởng của cô, sự lạc quan của cô, giờ đây, cô có quyền cho rằng mình đã quá ngây thơ.

Sắc mặt Hạ Từ Nhược không thay đổi quá nhiều, cô im lặng quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ – mây đen dày đặc phủ phía chân trời, một trận tuyết lớn như lập tức sẽ đến gần, các nhánh cây trơ trụi run rẩy trong gió lạnh u ám, làm tăng thêm vẻ đui hiu.

Tựa như tâm trạng của cô bây giờ.

Rất nhanh đã đến giờ làm, mặc dù tâm trạng của Hạ Từ Nhược buồn bã thế nào đi nữa, cô vẫn muốn xốc lại tinh thần để làm việc.

Không ngờ, ngay thời điểm bận rộn nhất, Mã Điểm Trường lại gọi cô vào văn phòng.

Lúc chỉ có hai người, không cần nói chuyện một cách hình thức, vị quản lý trưởng nghiêm khắc xưa nay hiếm khi buông lời thành khẩn: “Tiểu Hạ à, đừng nhất thời suy tính thiệt hơn. Cô còn trẻ, sau này còn có cơ hội...”. Ngoài đồng cảm còn là sự trấn an, cũng ít nhiều mang theo vẻ bất lực.

Tuy đối phương không vạch trần nhưng Hạ Từ Nhược hiểu, trụ sở cấp cao tạo áp lực, quyền lực của quản lý trưởng liền như thùng rỗng kêu to, khiến cuộc bình xét vốn công bằng, cuối cùng kết thúc chỉ là trò đùa, gây bất ngờ cho kẻ khác.

“Vâng, tôi biết rồi”. Cô gật đầu, không muốn nói về chủ đề này: “Bên ngoài rất bận, tôi phải ra ngoài trước”.

Nhưng, đúng lúc cô xoay người định đi, Mã Điểm Trường lại nói: “Thực ra tôi rất coi trọng cô, đừng nản lòng, hãy tiếp tục cố gắng”.

Bước chân Hạ Từ Nhược đột nhiên khựng lại nhưng không dừng hẳn, cũng không quay đầu, hồ hững trả lời: “Cố gắng mà không có người đứng sau chỉ là vô ích thôi”. Nói xong, cô kéo cửa, không chút do dự bước ra khỏi văn phòng.

Mã Điểm Trường ngẩn người, sau đó lắc đầu, thờ dài.

Cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi.

Không phải những bông tuyết lớn như lông ngỗng mà chỉ là những hoa tuyết nhỏ. Ánh đèn rục rờ sáng lên, sắc trời hoàn toàn tối đen, qua khẩu độ đèn đường, loáng thoáng có thể thấy những bông tuyết rất nhỏ bay lượn khắp trời. Mặt đất không đóng băng, ướt sũng, nhưng tốc độ xe trên đường chậm rõ rệt, nhất là đường vòng bao quanh thành phố, quá thực chặt như nêm cối.

Một chiếc Bentley màu đen lẩn giữa dòng xe dày đặc, di chuyển với tốc độ rùa bò về phía trước.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau chống tay lên gờ cửa sổ, khép mắt suy nghĩ, sắc mặt lạnh hơn cả mảnh đồng hồ kim loại đeo trên cổ tay. Hoắc Quý Ân bị mắc kẹt trên đường cả tiếng đồng hồ, tối nay anh vốn có tiệc xã giao nhưng xem ra với nhịp điệu đi như thê này, chờ xe chạy đến, tiệc tối cũng đã xong.

Anh từ từ mở mắt ra, phân phó: “Khuong Bình, cậu gọi điện cho Lí chủ tịch hiệp hội khách sạn, bảo bữa tiệc tối nay tôi không đi được”. Quanh năm suốt tháng có rất nhiều hoạt động của các hiệp hội khác nhau được tổ chức, thiếu đi một hội cũng không sao.

Khuong Bình vâng lời, thực hiện cuộc gọi từ di động trên vô lăng. Thông báo cho đối phương xong, anh ta hỏi: “Hoắc tổng, tôi đưa ngài quay về Lệ

Cảnh Loan ạ?”.

Im lặng một lúc, Hoắc Quý Ân mới nghiêng đầu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đáp: “Cậu tìm chỗ dừng xe, tôi muốn đi bộ một lát”.

“Vâng”. Khương Bình không biết ông chủ còn có thú đi bộ nhàn tản nhưng anh ta vẫn tách xe khỏi đường chính để vào đường phụ, rồi dừng xe sát bên cạnh.

Anh ta khom người mở cửa sau, chỉ thấy Hoắc Quý Ân nhướng mi hỏi: “Cậu có muốn đi cùng không?”.

Lúc này, Khương Bình hỗn loạn, đầu óc còn đang tưởng tượng hình ảnh hai người đàn ông cao lớn chậm rãi đi dưới tuyết trông thật quý dị, ngoài miệng đã tuân mệnh đáp lời: “Đi ạ”.

Những bông tuyết trắng toát gần như trong suốt, giống như rơi ra từ lớp áo phủ phía chân trời, bay bổng, không có trọng lượng, dính lên quần áo, rồi lập tức hòa tan. Hoắc Quý Ân mặc áo khoác, hai tay đút túi, bước chân không nhanh không chậm, dọc theo lối đi bộ tiến lên phía trước.

Một đường đón tuyết, một đường hứng gió, giống như người đi đường vượt qua nỗi nhớ nhà để tiến lên. Hoắc Quý Ân không giống những người đi đường đó. Anh ăn mặc đẹp đẽ, dáng người cao ngất, thần sắc lạnh nhạt, thời tiết rõ ràng rất xấu, đến với anh, giống như biến thành sự... hường thụ.

Khương Bình xoa bàn tay đông cứng, đi theo bên cạnh anh, nhất thời không biết có nên nhắc nhở ông chủ, rằng bọn họ đã rời xe quá xa: “Hoắc tổng, chúng ta đi đâu đây?”.

Hoắc Quý Ân không đáp, tiếp tục đi về phía trước, như không có mục đích, hoặc như đã quyết định được nơi đến.

Qua hai giao lộ, anh bỗng nhiên dừng lại, giờ ngón tay chỉ về nhà hàng phía bên phải: “Đi vào kia ngồi”.

Khương Bình vừa ngẩng đầu, liền ngạc nhiên khi nhìn thấy biển hiệu nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hoắc Quý Ân điềm nhiên như không đi vào S. Bên ngoài gió lạnh và tuyết bay, lập tức bị cánh cửa xoay tròn chặn trở lại. Ánh sáng trong nhà hàng rất nền nã, không gian lãng mạn, không khí đầy lên mùi thơm của thức ăn ngon và rượu vang, cùng sự ấm áp thấm vào lòng người.

Vào giờ cao điểm dùng cơm, chỉ còn một chiếc bàn trống ở trong góc. Hoắc Quý Ân thông thả đi tới, cởi áo khoác trên người, tào nhả ngồi xuống. Khương Bình tuy luôn có bộ dạng khúm núm, nhưng anh ta không phải kẻ ngốc, theo ông chủ đi vài con phố, khoảnh khắc bắt đầu bước vào nhà hàng này, anh ta đã cảm thấy thú vị. Anh ta nhìn quanh một vòng, cười nhỉnh nhọt: “Hoắc tổng, hình như quản lý Hạ không ở đây, hay là tôi giúp ngài...”. “Tôi không tìm cô ấy”. Hoắc Quý Ân thần nhiên đáp, anh chỉ chỉ vào thực đơn: “Tôi đến để ăn cơm”. Ý cười của Khương Bình phút chốc đọng lại trên mặt, anh ta nghĩ hoặc giả đầu, im lặng oán thâm, anh ta sao không biết ông chủ tới đây để ăn cơm cơ chứ! Về phía Hạ Từ Nhục. Gương nhà vệ sinh chạm khắc hoa văn, phản chiếu gò má cô đơn. Ngũ quan xinh xắn của cô gái vốn được trang điểm một cách nền nã chuyên nghiệp, lúc này hai tròng mắt phiếm đỏ cùng kẻ mắt nhòe nhoẹt, làm cho khuôn mặt của Hạ Từ Nhục lộ vẻ chật vật. Dung nhan trong gương đột nhiên mờ đi, suy nghĩ của cô không thể kiểm soát được quay về vài phút trước. Các đồng nghiệp ngoài miệng vẫn an ủi chuyện cô thất bại trong cuộc tranh cử chức phó quản lý nhà hàng, nhưng một lần nữa hai chân họ đã bắt giặc lựa chọn phe để đứng. Bọn họ khinh bỉ kiểu lợi dụng quy tắc ngầm để nhanh chóng lên chức của Phùng Thiên Tâm. Vài giây ngắn ngủi sau, họ thu hồi mọi lời phê bình trong lòng, ngược lại bắt đầu sun xoe, nịnh bợ vị phó quản lý mới nhậm chức này. Hạ Từ Nhục chậm rãi khom lưng, hai tay đặt lên bồn rửa làm bằng đá cẩm thạch xanh, nhìn ngắm gương mặt tràn vẻ cười khỏ. Ngay chính cô cũng ngạc nhiên không thôi, thì ra cô vẫn còn có thể cười được. Dù sao, ở nơi làm việc, nhân viên lựa chọn phe phái nào cũng chính là bát cơm. Đối mặt với thực tế quá ư bình thường này, Hạ Từ Nhục xót xa nhận ra, dường như người không bình thường chỉ có mình cô. Cô lắc lắc đầu, rút khăn giấy ra khỏi hộp, nhưng một ít nước, cẩn thận lau mí mắt đã bị nhòe nhoẹt đen xì. Kẻ mắt bị nhòe, giống như mây mù bao phủ trái tim cô, cô cần phải từng chút từng chút một rửa thật sạch sẽ. Đúng lúc đó, “rầm” một tiếng, cửa nhà vệ sinh bỗng nhiên bị ai đó đẩy ra. Tổng Nhã chân nam đá chân chiêu xông tới, nét mặt cô quái dị hơn cả Hạ Từ Nhục, giọng run rẩy hô to: “Chị Hạ, nguy rồi, có chuyện lớn”. Hạ Từ Nhục đã quen với việc nhìn thấy cô nàng hoảng hốt nên không trách mắng, liếc mắt nhìn cô nàng qua gương rồi hỏi: “Sao vậy?”. Khuôn mặt Tổng Nhã chuyển sang màu đỏ, khăn trương xoa tay: “Em không cẩn thận làm đổ đồ uống lên người khách hàng, hiện tại bên kia không chịu bỏ qua nào loạn đòi bồi thường...”. Sự cố như vậy thường xảy ra ở nhà hàng nên không tính là chuyện mới mẻ nhưng đối với một nhà hàng sang trọng mà nói... Quả thật hơi khó giải quyết. Sắc mặt Hạ Từ Nhục hơi trầm xuống. Cô vo viên khăn giấy, ném vào thùng rác, cất bước ra ngoài: “Chị ra ngoài xem sao”. Tổng Nhã vui mừng theo sát sau cô, lúng túng bổ sung thêm: “Khách ở bàn số 2”. Chưa đến gần sảnh trước, tai Hạ Từ Nhục đã nghe thấy tiếng chửi rủa giận dữ của một phụ nữ, cô vội vã bước nhanh, nhìn thẳng phía trước hướng về cửa sổ ở bàn số 2. Khi lại gần, hai quý bà dò xét nhìn cô đánh giá từ trên xuống dưới: “Cô là quản lý phòng ăn?”. “Đúng vậy”. Hạ Từ Nhục gật đầu, liếc mắt nhìn vị khách nữ trong số đó vật áo trước bị bẩn một mảng lớn. Cô khiêm tốn tỏ thái độ xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, nhân viên phục vụ của chúng tôi đã không chu đáo, làm bẩn quần áo của quý bà. Cửa hàng có thể giúp quý bà mang đi giặt. Ngoài ra, bữa cơm tối nay, tôi có thể giảm giá hai mươi phần trăm cho quý bà”. Bình thường gặp tình huống kiểu này, nhà hàng đều xử lý như vậy. Đó cũng là quyền hạn lớn nhất của Hạ Từ Nhục. Đối phương hiển nhiên không chấp nhận. Dung mạo được chăm sóc vô cùng tốt của hai quý bà méo mó vì tức giận, kẻ xướng người họa gây âm ỉ: “Giảm hai

mười phần trăm? Cô lừa ai thế? Cô nhìn xem bộ quần áo này của tôi giá vài vạn đấy. Hơn nữa, mang quần áo đi giặt, cô để tôi ở trần từ đây ra ngoài à?”. Không ít khách theo dõi câu chuyện, nhìn không được cười trộm. Hạ Từ Nhục không khỏi nắm chặt tay bên người, lần này đụng phải khách khó chơi rồi đây. Cô còn đang nhủ mảy nghĩ cách, một bóng hình xinh xắn đột nhiên khoan thai đi tới, đầu lắc lư ngẩng cao, đôi mắt đẹp lay động, bình tĩnh đứng bên bàn ăn. Không phải Phùng Thiên Tâm thì còn ai. Cô ta nhìn hai vị khách thân nhiên mỉm cười: “Tôi là cửa hàng trưởng ở đây, xin hai vị ngồi yên, tất cả đều do nhân viên phục vụ của chúng tôi bắt cần...”. Nói xong, cô ta quay lại, chỉ vào Hạ Từ Nhục và Tống Nhã đang đứng im lặng đằng sau, giọng nói lạnh hắt đi: “Tống Nhã, bữa cơm này cô phải chi trả”. Quý bà một giây trước còn khóc lóc om sòm, giây thứ hai như bị trúng thuốc an thần, lập tức ngừng lại: “Như thế cũng không tệ lắm”. Tống Nhã nghe vậy kinh hãi, mặt càng cúi gằm xuống. Cô lên kéo tay áo Hạ Từ Nhục, nhe răng: “Chị Hạ, chị giúp em đi...”. E là cô sẽ phải bồi thường hơn nửa tháng lương mất! Cần thận theo dõi tình hình trước mắt, tâm trí Hạ Từ Nhục nhất thời lạnh đi phần nửa. Rõ ràng, Tống Nhã và toàn bộ những người xuất đầu lộ diện đứng ra giúp đỡ cô hôm nay, đều bị Phùng Thiên Tâm đưa ra lời cảnh báo. Hai trông mắt Hạ Từ Nhục buông xuống, rồi lại ngước lên, nhìn không ra cảm xúc gì: “Chuyện nhân viên phục vụ làm sai, đúng là nên phạt. Nhưng S từ trước tới nay không có tiền lệ trừng phạt như vậy. Theo tôi vẫn nên mới quản lý trưởng đến rồi hãy quyết định”. Ý cười trên mặt Phùng Thiên Tâm không còn, cô ta trả lời bằng giọng nghiêm túc: “Quản lý Hạ, nếu chị nghĩ tôi đã phạt quá nặng, thì có thể giúp Tống Nhã cùng gánh vác chi trả thực đơn”. “...” Không khí càng thêm căng thẳng, toàn bộ tâm tư của Hạ Từ Nhục đều sử dụng vào việc giải quyết tranh cãi, nên không nhận ra bàn ăn cách đó mấy mét – có một đôi mắt đen sắc bén, đem hết cảnh này thu vào đáy mắt. Hoắc Quý Ân điềm nhiên thu hồi con ngươi, tiếp tục cắt một miếng thịt bò nhỏ, đưa lên miệng: “Khương Bình, cậu xử lý giúp quản lý Hạ một chút đi”. Khương Bình giật mình: “Xử lý như thế nào ạ?”. Tuy anh ta cũng giống ông chủ, đều nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhưng xen vào loại chuyện như vậy, hoàn toàn không phù hợp với tác phong của Hoắc tổng! “Hung hãn một chút”. Hoắc Quý Ân chậm rãi nhấm nháp miếng thịt bò, yết hầu chuyển động, thốt ra một chữ lạnh lùng như băng. Khương Bình vẫn đang suy nghĩ, anh ta đứng lên, đi về phía chiếc bàn đang hỗn loạn kia. Mọi chuyện tiếp theo xảy ra rất nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng – chỉ thấy Khương Bình cầm ly nước trên bàn hất lên một vị khách nữ. Lần này, hai quý bà vô cùng xấu hổ và chật vật, một người cơ thể dính bàn, còn một người... hoàn toàn ướt sũng. “A”. Bọn họ la hét thất thanh. Không hề phòng bị bị một người xa lạ hất nước lên người, chưa kể đến việc đương sự tỏ ra sợ hãi, toàn bộ thực khách có mặt ở nhà hàng cũng đều hít phải khí lạnh. Có lẽ không ngờ tới bữa cơm còn có trò hay để xem, các thực khách không khỏi tỏ ra vô cùng hứng thú. Hạ Từ Nhục há miệng ngạc nhiên, nào ngờ không đợi cô cất lời, Khương Bình đã gõ xuống bàn ăn, mặt không chút thay đổi trước vẻ sững sờ của Phùng Thiên Tâm bên cạnh, nói: “Chi phí của bàn này, ông chủ tôi sẽ trả”. “...”. Hạ Từ Nhục trong lòng giật mình, cô vô thức quay đầu, ngạc nhiên khi thấy... một gương mặt quen thuộc hiện ra. Bốn mắt thoáng nhìn nhau, khoảng cách giữa hai người lúc đó không xa không gần, tựa như không tồn tại, bọn họ đều nhỏ bé trong mắt nhau – Anh điềm tĩnh. Cô hoảng hốt. Khi Hạ Từ Nhục vẫn đang mắc kẹt trong trạng thái ngạc nhiên, thì trên khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Quý Ân vốn lộ vẻ hồ hững hờ bỗng hiện lên ý cười. Hạ Từ Nhục cảm thấy nhất định mắt mình bị mù, nếu không sao cô có thể nhìn thấy người đàn ông kia nâng chiếc ly chân dài hướng về phía cô, rõ ràng mang theo ý tranh công. Gần như không kiềm chế được, cô ném cái nhìn u ám về phía Phùng Thiên Tâm, nhếch miệng cười với Tống Nhã, uốn éo đi tới chỗ Hoắc Quý Ân. “Anh theo tôi ra ngoài một lát”. Hạ Từ Nhục đến bên bàn ăn của anh buông một câu rồi bước nhanh ra khỏi nhà hàng. Hoắc Quý Ân liếc mắt nhìn nửa bàn đồ ăn còn lại, anh cảm áo khoác trên thành ghế, không nhanh không chậm mặc vào, lúc này mới đi ra ngoài nhà hàng. Tuyệt không biết lại lớn từ khi nào. Nhưng gió thì đã ngừng. Những bông tuyết nhỏ đã biến thành những mảnh tuyết lớn, lưu loát trôi xuống dưới. Trên các tòa nhà gần xa đều bao phủ một lớp sương trắng. Đèn đường màu vàng ấm áp xen lẫn ánh đèn neon rực rỡ, làm mờ những ánh đèn yếu ớt nơi đây, cả thành phố đều như hiện ánh hào quang trong suốt. Mắt hạnh của Hạ Từ Nhục mở lớn, ngửa đầu nhìn Hoắc Quý Ân, không khách khí chất vấn: “Có phải anh không uống thuốc trước khi ra khỏi cửa không? Sao lại hắt nước lên khách của tôi như thế?”. “Khách của cô?”. Hoắc Quý Ân không thể không bật cười, anh sờ sờ mũi: “Hạ Từ Nhục, tôi vốn nghĩ cô rất thông minh, không ngờ cô cũng có lúc ngớ ngẩn như vậy”. “Anh có ý gì?”. Cô nhìn nghi ngờ. “Vừa rồi rõ ràng hai vị khách nữ kia tìm đến phó quản lý nhà hàng của bọn cô để tạo nên cuộc làm loạn. Tôi đã nhìn thấy cô ta ngáng chân đồng nghiệp của cô mới khiến đồng nghiệp của cô làm đổ đồ uống...”. Hoắc Quý Ân chậm rãi nói. Trái tim Hạ Từ Nhục “lộp bộp” rơi xuống, chân tưởng sự việc cứ như vậy được xâu chuỗi lên – Hóa ra tất cả mọi việc đều là món quà Phùng Thiên Tâm tự biên tự diễn ban tặng. Cũng khó trách Hoắc Quý Ân không chút nương tay. Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này rất có khả năng quan sát và phán đoán. “Cô và phó quản lý nhà hàng có thù với nhau à?”. Anh bỗng ung dung hỏi. Không biết do sợ hãi trước hành động của Phùng Thiên Tâm hay do chỉ mặc mỗi bộ đồng phục trong khi nhiệt độ ngoài trời rất thấp, mà Hạ Từ Nhục theo bản năng hai tay ôm vai. Cô buột ánh mắt buồn bã, nói phả ra lời: “Chúng tôi... không có gì”. Cô cảm thấy không quen khi nói với anh nỗi khổ tâm của mình. Hoắc Quý Ân cũng không câu nệ vấn đề. Ánh mắt anh quét lên đôi giày cao gót dưới chân Hạ Từ Nhục, vấy bẩn đến đầu gối, tất đen bao bọc đôi chân thon thả... Bỗng nhiên, vai cô hơi trĩu xuống – tiếp đó là một sự ấm áp, mang theo hương vị mát lạnh dễ ngửi. Hạ Từ Nhục ngẩng mạnh đầu liên thấy, Hoắc Quý Ân đứng trước mặt cô, đúng là đã đem áo khoác của mình choàng lên người cô. Hành động của đôi phương rất đường đột, vì thế mà hơi thở của cô không thông, nếu không phải thật sự cảm thấy lạnh, cô khẳng định sẽ không khoác áo của anh. Tuyệt rồi mỗi lúc một lớn, như bị người nhỏ lỏng, những chiếc lông chim màu trắng bay tán loạn bầu trời. Đầu vai Hoắc Quý Ân hơi ướt, mái tóc cắt ngắn kéo lêo, hàng mi dày dính những mảnh tuyết vụn. Những bông tuyết sáng trong suốt khiến toàn thân người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen bị phủ một tầng hơi lạnh. Còn trong mắt anh, lại như những quảng sáng nhân nhật. Chính những tia sáng nhật này, tựa như mạch nước ngầm im lặng, nháy mắt lọt vào lòng Hạ Từ Nhục. Có nhất thời không biết đôi mắt thế nào với người đã giúp cô giải vây, người đàn ông đã giúp cô sưởi ấm... Trái tim khẽ xao động, cô cảm môi: “Hoắc Quý Ân, cảm ơn anh”. “Cảm ơn tôi vì cái gì?”. Khi hỏi câu đó anh cười như không cười, dừng lại ở ánh mắt không hề chớp của Hạ Từ Nhục. Đó là một đôi mắt rất đẹp, trong veo hơn tuyết, khiến anh nhìn mê muội một cách khó hiểu. Hạ Từ Nhục không tự nhiên khi bị anh nhìn, cô quay đầu đi, mỉm cười: “Anh biết rõ rồi còn hỏi”. Nào ngờ, tia cảm động trong lòng cô chưa kịp phóng thích xong, chỉ thấy Hoắc Quý Ân trề môi dưới, khẽ nói: “Tôi không phải giúp cô không công”. “Sao cơ”. Đầu óc cô tạm thời không xoay chuyển. “Cô cũng phải giúp tôi một việc”. Anh đáp. Hạ Từ Nhục đột nhiên cảnh giác, ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt và ngữ khí đều gần như đề phòng: “Việc gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

“Cô cũng phải giúp tôi một việc”. Hoắc Quý Ân nói.

Hạ Từ Nhục đột nhiên cảnh giác, ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt và ngữ khí đều gần như đề phòng: “Việc gì?”.

“Cô giúp tôi cùng đi gặp một vị khách quan trọng”. Hoắc Quý Ân nhướn mày đáp.

Cô kinh ngạc, hỏi: “Chuyện làm ăn của anh, tôi không hiểu gì cả”.

Đối với cô gái sắc mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, Hoắc Quý Ân không hề quan tâm: “Cô không cần hiểu, cô chỉ cần đảm nhận việc đi cùng tôi là được rồi”.

Hạ Từ Nhược nghe ra manh mối: “Xem ra anh chỉ cần một bình hoa đúng không?”. Không để anh có thời gian trả lời, cô nhủ mảy nói: “Chắc chắn bên cạnh anh không có ít phụ nữ, anh nên tìm người khác đi”.

Dù sao đây không phải lần đầu tiên bị người cô gái này cho ném mùi thất bại, Hoắc Quý Ân có thể ứng đối một cách tự nhiên, anh bình thản nhắc nhở: “Hạ Từ Nhược, cô đừng quên, cô mắc ơn tôi”.

Sắc mặt cô cứng đờ, trong đầu bỗng hiện lên lời khuyên của Tô Khai –

Người như Hoắc Quý Ân sẽ không làm chuyện không có mục đích.

Quả nhiên, anh vừa mới vội vàng giúp cô, hiện tại liền vội vã đòi lại.

Biết rõ mình bị đối phương tính kế, nhưng Hạ Từ Nhược không có cách nào để nắm bắt được người đàn ông kia. Cô thậm chí còn không biết mọi thứ do anh nhất thời nảy sinh ý tưởng, hay có dự định từ lâu: “Hoắc Quý Ân, anh đúng là đồ vô lại!”. Cô nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu.

Dáng dấp giận dữ của cô, kết hợp với câu mắng chửi không hề có lực uy hiếp đối với Hoắc Quý Ân, nhưng lại khiến anh ngửi thấy mùi vị ngây thơ và thú vị: “Hình như tôi không làm chuyện gì khiến cô phải chửi rủa”.

Về mặt anh nghiêng ngả khi nói ra những lời ấy, tay anh, vô cùng tự nhiên giờ lên, phất tuyết rơi trên vai Hạ Từ Nhược. Đó là những ngón tay thon dài sạch sẽ, khớp xương rõ ràng, động tác rất nhẹ, giống như những bông tuyết bay lượn khắp bầu trời, cảm giác không có trọng lượng rơi xuống bờ vai, nhưng người khác không để ý đến.

Bả vai Hạ Từ Nhược khẽ run rẩy. Cô thở sâu, kìm nén tất cả cơn sóng ở trong lòng, thay đổi chủ đề và hỏi: “Ngày nào?”. Nợ người phải trả, cô thầm nghĩ đem phiền toái này giải quyết cho nhanh.

Hình như đã sớm dự liệu cô gái không thể từ chối anh, Hoắc Quý Ân khẽ nhếch đôi môi mỏng, cong lên thành một nụ cười tuyệt đẹp: “Ngày kia”.

Cô nhìn anh sắc mặt lộ vẻ bất buộc: “Được, tôi biết rồi”.

“Ngày mai tôi sẽ bảo người mang lễ phục đến cho cô”. Anh chậm rãi nói.

Hạ Từ Nhược lắc đầu: “Không cần, tôi có quần áo để mặc rồi”.

Hoắc Quý Ân như nhớ ra điều gì: “Cô định mặc chiếc váy tôi gửi cho cô lần trước?”.

“Anh gửi cho tôi?”. Hai gò má Hạ Từ Nhược vẫn siết chặt, rồi đột nhiên thả lỏng, vẻ mặt vừa tức giận vừa buồn cười: “Anh đừng quên, cái váy ấy chính là dùng tiền của tôi để mua”. Lúc này anh đúng là đã nói như vậy.

Hoắc Quý Ân không khỏi cong môi: “Cô tính toán khá rõ ràng với tôi”.

“Đương nhiên rồi”. Bằng không người cuối cùng bị thiệt chính là cô.

Hạ Từ Nhược cười bỏ chiếc áo khoác trên người, trả về chính chủ: “Tôi còn phải làm việc, anh đi đi”.

Tuyết vẫn đang rơi, vừa rồi khoác áo của Hoắc Quý Ân, cô không thấy lạnh. Bây giờ cởi ra, cô bắt giác rụt cổ, xoay người chạy nhanh, quay trở lại nhà hàng.

Ánh mắt Hoắc Quý Ân rơi trên bóng dáng của cô, nhất thời không chuyển, anh khẽ nheo con ngươi, giọng nói trầm thấp khinh mạn: “Hạ Từ Nhược, ngày kia gặp lại”.

Cô bước không dừng, ngay cả khi không quay lại nhìn, cô vẫn có thể tưởng tượng khuôn mặt của người đàn ông lúc này mang theo loại biểu cảm gì-kieu căng, trêu tức, hoặc là, một đôi mắt có chút nồng nàn mê người.

Anh đem thế giới của cô đảo lộn, luôn giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát, đó là Hoắc Quý Ân. Hạ Từ Nhược cảm thấy ngoài anh ra, rốt cuộc cô không tìm thấy người đàn ông thứ hai không biết xấu hổ.

***

Nhân lúc Hoắc Quý Ân và Hạ Từ Nhược ra ngoài nhà hàng nói chuyện, Khương Bình tính tiền cho cả hai bàn cơm.

Anh ta đang định ra khỏi nhà hàng, tay áo liền bị ai đó kéo mạnh.

Quay lại, anh ta nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của Tống Nhã, khóe miệng tươi cười nói: “Anh là trợ lý của Hoắc tổng phải không? Vừa rồi thực sự cảm ơn anh, nếu không tôi đã thảm rồi”.

Khương Bình bao năm đi theo Hoắc Quý Ân, coi như đã nhìn thấy nhiều khía cạnh thiết yếu của xã hội, hơn nữa, có mỹ nữ đến gần, anh ta ngay lập tức trở nên ngạo mạn, vuốt mái tóc đẹp đẽ, khẩu khí hào sảng: “Có gì đâu, chút lòng thành ấy mà”.

Tống Nhã cười càng thêm sáng lạn, cô chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, cúi đầu sát về phía Khương Bình, bí ẩn hỏi: “Đúng rồi, không phải Hoắc tổng của các anh đang theo đuổi chị Hạ của chúng tôi đấy chứ? Lần trước anh ấy đến S, còn chỉ đích danh chị Hạ phục vụ...”.

Nếu là mấy hôm trước, Khương Bình khẳng định sẽ không do dự phủ nhận. Anh ta chỉ thấy phụ nữ theo đuổi Hoắc tổng, chưa từng thấy Hoắc tổng theo đuổi người con gái nào.

Nhưng hiện tại...

Anh ta bỗng không chắc chắn.

Anh ta nghiêng mặt, ghé sát tai Tống Nhã, nhỏ giọng nói: “Gần đây ông chủ của tôi có chút khác thường, tôi sẽ quan sát xem sao”.

Lỗi tai Tống Nhã tê rần, gật mạnh đầu: “Tôi cũng sẽ theo dõi chị Hạ”.

Để thông báo kết quả theo dõi bất kỳ lúc nào, hai người tự nhiên trao đổi số điện thoại, weibo, wechat, QQ và một loạt công cụ nói chuyện.

Nhìn Khương Bình rời khỏi nhà hàng, Tống Nhã không khỏi cảm xúc lẩn lộn.

Cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông đó. Là đêm Giáng sinh, anh ta đến nhưng không ăn không uống, cứ chỉ kỳ quái, hại cô nghĩ làm đôi phương là “sắc lang”. Nhưng hôm nay, ấn tượng của Tống Nhã đối với Khương Bình hoàn toàn khác, anh ta vừa mới anh hùng cứu mỹ nhân, khí thế có phần điên cuồng tàn bạo, quả thực khiến trái tim cô cảm thấy dễ chịu.

***

Ngày cuối tuần, tuyết rơi hai ngày liên tục cuối cùng cũng đã ngừng. Ban ngày, bầu trời quang đãng, trong không khí ngập tràn mùi ẩm ướt của băng tuyết hòa tan hoàn toàn. Nhưng tới tối, thời tiết liền lạnh vô cùng, mặt đường bắt đầu kết băng.

Bữa tiệc của Hoắc Quý Ân được đặt vào bảy giờ tối, tại nhà hàng kiểu Pháp của khách sạn Quý Đình. Vị khách này đối với anh hết sức quan trọng, cho nên bất luận là phô trương, hay kiểu cách, đều không được qua loa.

May mà Hạ Tử Nhục làm ca sáng nên không cần xin phép, nếu không vị quan mới tiền nhiệm Phùng Thiên Tâm chắc sẽ làm khó dễ một phen.

Sau khi tan tầm, cô vội vội vàng vàng từ S về nhà để thay quần áo.

Thời tiết kiểu này, cô khẳng định không thể trực tiếp mặc váy ra khỏi cửa. Vì thế mà Hạ Tử Nhục lục tung đáy tủ lôi ra chiếc áo khoác lông thú và đôi giày cao gót. Quần áo năm năm không mặc vẫn được giữ gìn rất tốt. Lốp lông nhẵn nhụi, không dính dấu vết thời gian. Vì kiểu cách cổ điển, nên mặc dù đã vài năm nhưng vẫn không bị lỗi mốt.

Vội vã thay quần áo, sau đó trang điểm thêm, Hạ Tử Nhục mặc váy đứng trước gương –

Cách ăn mặc như vậy, khuôn mặt trang điểm như vậy, cô không còn thấy xa lạ, rồi đột nhiên nội tâm xuất hiện ảo giác.

Ngày xưa vẫn còn, cô thường xuyên mặc lễ phục đi cùng cha đến tham dự các buổi gặp gỡ của giới thượng lưu. Cô gái ấy vô cùng xinh đẹp, hoạt bát vui tươi, toàn thân sôi nổi, giống như một bông hoa nở rộ, luôn là tiêu điểm của toàn bữa tiệc.

Nhưng hôm nay...

Hạ Tử Nhục sờ vào gò má được trang điểm khéo léo. Rõ ràng không thay đổi, nhưng sao cô vẫn có cảm giác không giống với trước kia.

Có lẽ, con người đã thay đổi, hay có lẽ, chính trái tim đã thay đổi.

Thu lại cảm xúc phức tạp, cô cầm túi xách, khóa cửa rồi đi. Vừa lúc chiếc chìa khóa chuyển động “răng rắc” trong ổ khóa, tiếng nói kinh ngạc từ cầu thang bỗng truyền đến.

“Chị Hạ?”. Cô gái trước mặt, Hoắc Đình Đình gần như không nhận ra.

Chiếc áo khoác ngắn màu trắng bằng lông thú, chiếc váy liền màu đen, mi đen môi đỏ mọng. Màu sắc tương phản khéo léo khiến Hạ Tử Nhục tăng thêm phần quý phái. Nhất là chiếc váy liền được thiết kế xẻ cao tà, giấu đôi chân đẹp đẽ tỉ lệ hoàn hảo như ẩn như hiện sau làn váy, khiến kẻ khác chỉ muốn vén lên nhìn ngó.

“Trời ạ, gọi cảm quá”. Hoắc Đình Đình nằm mơ cũng không nghĩ Hạ Tử Nhục lại có mặt như vậy. Trông mắt cô thiếu chút nữa rơi ra ngoài: “Hi hi, chị

định đi đâu đấy?”.

“Cùng anh trai em đi ra ngoài”. Hạ Từ Nhược đang vội, không quay đầu lại buông một câu.

“Sao?”. Lượng tin tức quá lớn, Hoắc Đình Đình cảm thấy đầu óc mình như bị lừa dối, hoàn toàn không đủ để sai khiến.

Hai người này định hẹn hò sao?

Bóng hình xinh đẹp đáng ngạc nhiên kia nhanh chóng biến mất ở đầu cầu thang. Hoắc Đình Đình hai tay chấp trước ngực, im lặng cầu nguyện:

Anh trai, tối nay anh phải nắm cho chắc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Hoắc Quý Ân đã sắp xếp tài xế đón Hạ Từ Nhược. Khi lái xe đưa cô đến khách sạn thuận lợi, vừa vặn bảy giờ kém năm phút.

Hạ Từ Nhược từng một lần cùng Hoắc Quý Ân đến nhà hàng Pháp của khách sạn Quý Đình. Nên cô thành thạo đón thang máy lên tầng hai, đi về phía nhà hàng ở góc hành lang. Trên mặt đất trải một tấm thảm kiểu cách hoàng gia châu Âu mềm mại, cho dù giày cao gót bước lên trên cũng không hề có tiếng động.

Hoắc Quý Ân đứng trước cửa nhà hàng, đang dự tính gọi điện thoại cho Hạ Từ Nhược, đột nhiên anh nhìn thấy bóng dáng cô bước đến, tay cầm di động bắt gặp ánh sáng chói lọi.

Mặc dù, anh rất tự tin vào gu thẩm mỹ của mình trong việc chọn lựa trang phục, nhưng khi nó được khoác trên người của Hạ Từ Nhược lại khác hẳn. Vóc người cao gầy, dáng vẻ yếu điệu, khí chất tự nhiên, gợi cảm, khiến anh có chút ... mê đắm.

Hoắc Quý Ân đã gặp qua không ít phụ nữ, tất cả đều là những cô gái rất giỏi sử dụng kỹ năng cơ thể để bày ra vẻ gợi cảm của bản thân, thu hút ánh nhìn của người khác phái, dường như sợ đàn ông không biết viết hai chữ “phụ nữ” như thế nào. Nhưng Hạ Từ Nhược lại khác hoàn toàn những cô gái đó, cô giống như mảnh vải ren nửa kín nửa hở trên áo lót, nhìn rõ được bên trong, nhưng vì cách một lớp sợi mà đem một mảng lớn cảnh xuân trước ngực phác họa như có như không, khiến người ta nhìn như thấy sương mù. Chỉ ngần ngại trong giây lát, Hoắc Quý Ân liền thu hồi tầm mắt, nhếch môi như không thèm quan tâm “Hôm nay cô đúng là biết cách cho tôi chút mặt mũi.”

“Chẳng qua là trả ơn anh mà thôi.” Hạ Từ Nhược nhún vai, hỏi ngược lại: “Khách của anh chưa đến à?”

Anh liếc nhìn đồng hồ: “Chắc sắp tới rồi!”

Vị khách có thể khiến Hoắc Quý Ân tự mình đứng đợi trước cửa nhà hàng, mức độ tôn quý có thể tưởng tượng ra, nên Hạ Từ Nhược không suy nghĩ nhiều. Cô đang định mở miệng hỏi về địa vị của vị khách này, thì phía trước có một cặp đôi trung niên từ phía hành lang bước đến.

Người đàn ông xem ra là người Trung Quốc, dáng người mặc dù hơi mập, nhưng quần áo lại rất sang trọng, tác phong không tầm thường, đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh cùng gương mặt hình chữ điền, vô tình làm người khác có cảm giác không thể đến gần. Còn người phụ nữ đi bên cạnh ông ta lại có mái tóc màu nâu và đôi mắt xanh, gương mặt mang theo ý cười, bộ váy dài cùng áo choàng len mang đến bộ dạng cao quý tao nhã.

Hai người vừa đến gần, Hoắc Quý Ân liền tiến lên trước để đón, ân cần chào hỏi: “Trần tổng, Trần phu nhân, lần đầu gặp mặt, xin chiêu cố!”

Trần Tổng chỉ khẽ gật đầu, bắt tay anh trọng trung, sau đó dời tầm mắt hướng về Hạ Từ Nhược: “Vị này là ... bạn gái của Hoắc tổng?”

Vừa đến liền “nhận đôi nhận cặp”, Hạ Từ Nhược hơi dờ người, đang định lắc đầu phủ nhận, lại nghe tiếng Hoắc Quý Ân nhàn nhạt nói: “Trần tổng quả có cặp mắt hơn người, cô ấy là bạn gái của tôi, tên Hạ Từ Nhược.”

Trần phu nhân mỉm cười, nhìn về phía Hạ Từ Nhược, dùng thứ tiếng trung lơ lửng nói: “Cô thật xinh đẹp, rất vui được biết cô.”

“Hân hạnh được biết bà!”

Nội dung vở kịch không theo như kịch bản, được thêm “danh phận” này khiến cô không kịp chuẩn bị tâm lý, đột nhiên cô cảm thấy hơi ngại ngùng. Nhưng lúc này, cô không có thời gian nghĩ nhiều, Hoắc Quý Ân đã cùng các vị khách bước vào nhà hàng, cô phải đuổi theo ngay.

Rất nhiều món ăn Pháp tinh tế được bày trên chiếc bàn ăn hình chữ nhật có thể chứa tới mười thực khách tới dùng cơm, khăn bàn màu trắng tinh khiết,

bên trên là những chiếc mâm mạ vàng, cùng dao nĩa bằng bạc. Những chiếc ly cao bằng pha lê sang trọng. Giá nền chạm khắc khéo léo, tinh xảo, được nhập về từ Pháp. Tất cả đều được bài trí một cách hoàn mỹ, làm nổi bật ánh sáng ấm áp nhu hòa, phản chiếu những tia sáng lấp lánh. Kết hợp với màu khói tím trên vách tường, một bên trưng bày những hàng rượu vang đỏ, khiến không gian dù chỉ có bốn người nhưng lại không mang cảm giác trống trải.

Vừa rồi chưa kịp hỏi, bây giờ trong lúc chuyện trò, Hạ Từ Nhượng đã biết được chút ít về địa vị của vị Trần tổng này.

Ông ta là người Pháp gốc Hoa, phu nhân là người Pháp chính gốc. Ông ta là người đứng đầu trong việc kinh doanh khách sạn nhà hàng tại Pháp. Ông ta hết sức coi trọng thị trường Trung Hoa. Theo kế hoạch, năm nay ông ta muốn đầu tư vào quốc nội một nhà hàng cao cấp năm sao. Lần này, mang theo cả phu nhân đi cùng nhằm tìm kiếm một người đầu tư thích hợp. Một hạng mục lớn như vậy, đương nhiên sẽ không có ít khách sạn, nhà hàng đồ xô chen chân vào. Hoắc Quý Ân cũng nhờ được người tiền cử, mới có cơ hội cùng ông ta bàn bạc.

Từ trước đến nay thương trường luôn cạnh tranh khốc liệt, mà Hoắc Quý Ân thành công hay thất bại, cũng chỉ quyết định trong đêm nay.

Tuy nhiên bữa cơm có chút tẻ nhạt, không biết là do ... ông chủ lớn này chưa có hứng thú với tập đoàn Quý Đình, hay là do thái độ thận trọng, tóm lại trong suốt bữa ăn, Trần tổng không nói gì nhiều, chỉ dựa vào mấy lời Hoắc Quý Ân, giữ chút thể diện.

Hoắc Quý Ân rất hiểu tình hình kinh doanh của ngành nhà hàng khách sạn trong nước, anh tiến hành phân tích nhịp nhàng, rõ ràng, khiến Hạ Từ Nhượng có phần kinh ngạc. Đứng nhìn người đàn ông này vẻ ngoài bình thường trầm mặc, nhưng kỳ thực là một người khá có tài ăn nói.

Giữ nét trầm tĩnh một lúc, sau đó Trần Tổng đột nhiên hạ ly rượu, nói: “Kỳ thực, tôi có một tật xấu, lần đầu tiên gặp mặt, không thích bàn chuyện kinh doanh.”

Lời nói không mặn không nhạt nhưng cũng khiến lông mày Hoắc Quý Ân khẽ động, trong chốc lát không biết phải mở miệng thế nào để khiến cho bữa cơm khỏi mất tự nhiên.

Hạ Từ Nhượng quay trở về làm “bình hoa” đúng nghĩa, yên lặng hưởng thụ mỹ thực. Vô tình ngược mắt, lại đối diện phải ánh mắt của Trần phu nhân, hai người phụ nữ nhìn nhau cười.

Cuối cùng, bữa ăn cũng đến hồi kết thúc, đột nhiên lúc này Trần phu nhân mở miệng nói bằng tiếng Pháp: “Món soufflé này không tệ, mùi vị giống hệt như đang ăn ở Pháp.” Hạ Từ Nhượng đáp lời một cách tự nhiên: “Không biết Trần phu nhân đã từng thử món này ở nhà hàng Le soufflé, Paris chưa? Tôi thấy vị soufflé ở nhà hàng đó là ngon nhất.”

*Món soufflé: hay còn gọi là trứng rán phồng, là một loại bánh nướng làm từ lòng đỏ trứng, đánh với lòng trắng, kết hợp với một số gia vị khác nhau. Thường được dùng làm món khai vị hoặc món tráng miệng.

<http://graphics8.nytimes.com/images/2009/02/12/dining/molten-cake.jpg>

Trong nháy mắt, bàn cơm yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả tiếng va chạm nhỏ của dao nĩa đều đột nhiên ngưng bật. Sắc mặt ai cũng khắc một tia kinh ngạc. Sau đó, không hẹn mà cùng dừng trên mặt Hạ Từ Nhượng.

“Hạ tiểu thư, cô biết nói tiếng Pháp?” Trần phu nhân khoảng hơn 40 tuổi, nhìn cô gái trẻ có chút kinh ngạc.

Hạ Từ Nhượng cũng ngẩn người, vô thức sờ vào môi, vừa rồi cùng Trần phu nhân trò chuyện cô đã quên mất mình dùng tiếng Pháp.” Cô mỉm cười, thẳng thắn thừa nhận: “Tôi từng học ở Pháp, nên có biết chút ít.”

Trần tổng ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Hoắc tổng, đem mọi biểu hiện trên mặt đối phương thu vào đáy mắt: “Hoắc tổng, anh không biết bạn gái mình có thể nói được tiếng Pháp?”

Bị người khác cắt đứt dòng suy nghĩ sâu xa, đầu óc của Hoắc Quý Ân vẫn đang chìm trong sự ngạc nhiên tốt độ, anh vội vàng khôi phục vẻ bình tĩnh: “Tôi đương nhiên biết!”

Vừa dứt lời, anh nghiêng người, hướng sát Hạ Từ Nhượng. Ánh mắt anh bình thản, động tác rất nhỏ nhưng không có nửa phần do dự, cứ như vậy chạm nhẹ môi lên má cô.

Biết rõ đối phương dùng cách này để chứng minh với những người khách đối diện rằng – mối quan hệ tình nhân giữa hai người không phải là giả, nhưng trái tim Hạ Từ Nhượng vẫn nhảy rớt hai nhịp. Cô còn đang lơ lửng với nụ hôn kiểu chuẩn chuẩn đập nước của anh, thì Hoắc Quý Ân đã ghé sát vào vành tai cô, nửa cười nửa không nói: “Bạn gái của tôi luôn biết cách làm người khác có những ngạc nhiên bất ngờ.”

Câu nói của người đàn ông này chắc chắn có ẩn ý, mấy từ cuối mang theo vẻ hờ hững, hơn nữa sự đụng chạm như có như không kia khiến vành tai Hạ Từ Nhượng nóng lên. Phảng phất như có nguồn điện tiến vào lỗ tai cô, tuy không nặng không nhẹ, nhưng lại hung hăng khiêu khích dây đàn nào đó trong lòng cô.

Cô chớp mắt, sắc mặt có chút ngại ngùng. Tuy tiếng Pháp của cô không được xem là tốt nhất, nhưng giao tiếp cơ bản thì cũng có chút tự hào. Quả nhiên, Trần tổng bày ra bộ mặt vui vẻ, hứng thú: “Tôi thích những điều ngạc nhiên bất ngờ.”

Chẳng mấy chốc, không khí Hoắc Quý Ân đang cố gắng tạo dựng đã trở nên có chút thân thiện. Đã không còn rào cản ngôn ngữ, Trần phu nhân trở nên nhiệt tình, cùng Hạ Từ Nhượng trò chuyện vui vẻ. Ánh mắt Trần tổng hiện lên tia ôn hòa. Trầm mặc trong chốc lát, ông ta hướng về phía Hoắc Quý Ân: “Nếu như Hoắc tổng ngày mai không có lịch trình, tôi có thể ghé qua tham quan nhà hàng Quý Đình?”

Đây là một tín hiệu tốt, trong lòng như trút được gánh nặng, anh liền gật đầu: “Không có vấn đề thưa ông.”

Trong một giây, nhưng Hạ Từ Nhục cũng nhìn ra ý cười trong ánh mắt của Hoắc Quý Ân, nụ cười ẩn chứa sự hài lòng khi mọi việc đã tiến hành thuận lợi theo đúng kế hoạch của anh. Cô không khỏi trầm nghĩ, người đàn ông này đúng là thâm tàng bất lộ, yêu ghét chưa bao giờ hiện ra mặt, sắc mặt cùng thái độ luôn đúng mực.

Trần phu nhân thuận miệng hỏi: “Hạ tiểu thư, ngày mai hai người bọn họ đều có việc, cô có thể ra ngoài cùng tôi đi mua sắm không?”. Tâm trạng của Hạ Từ Nhục bị kéo trở lại thực tại, không chút do dự, cô nói: “Xin lỗi, nhưng ngày mai, tôi sợ không thể ....”

“Cô ấy đi được ...” Hoắc Quý Ân nhếch môi, cắt ngang lời cô.

Trần phu nhân thấy hai người không cùng câu trả lời, ánh mắt có chút nghi ngại: “Hai người ...?”

Hạ Từ Nhục liếc Hoắc Quý Ân bằng ánh mắt u ám, cô chỉ là diễn viên thời vụ, ăn xong là phải mộng đi, cô không cho phép người đàn ông này tùy tiện lợi dụng thêm nữa.

Không ngờ, Hoắc Quý Ân không có chút biểu cảm, giờ tay xoa nhẹ đầu cô. Ngón tay anh thon dài, động tác ôn nhu, làm cho cô bất giác dâng lên cảm xúc không thể diễn tả.

Hạ Từ Nhục da đầu tê rần, chỉ nghe thấy anh nhàn nhạt nhắc nhở: “Từ Nhục, đừng quên, cô đang là bạn gái của tôi.”

“...” bị gài bẫy, cô nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Vợ chồng Trần tổng rất hài lòng về bữa cơm, trước cửa khách sạn, bọn họ còn dùng cách thức ôm hôn để chào tạm biệt Hoắc Quý Ân và Hạ Từ Nhục.

Nhìn chiếc xe có rèm che vừa rời khỏi, nụ cười trên mặt Hạ Từ Nhục cũng tan biến. Cô giờ chân đá Hoắc Quý Ân: “Sao tôi lại hồ đồ trở thành bạn gái của anh cơ chứ?”. Nhịn cả đêm, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc tỉnh số. Hạ Từ Nhục ra đòn vừa nhanh vừa hiểm. Hoắc Quý Ân không kịp né tránh, gót giày nhọn hoắt đâm trúng ngay giữa chân anh, không khác gì bị một chiếc đinh đâm phải. Anh đau đến nổi há mồm hít khí lạnh, nhưng vẫn cố nén để duy trì vẻ lạnh lùng cao quý theo thói quen: “Tôi cũng là bất đắc dĩ. Trần tổng là người rất coi trọng cuộc sống gia đình, ông ấy lựa chọn đối tác ngoài điều kiện bên ngoài tốt ra, quan trọng nhất chính là cuộc sống tình cảm của đôi phương có ổn định hay không. Suy cho cùng, các thương nhân có chung thủy trong tình cảm, thì mức độ trung thành đối với sự nghiệp mới có thể cao”. Hạ Từ Nhục là người thông minh, nghe qua liền hiểu ngay đến mối quan hệ nhân quả, nhưng cô không thêm quan tâm đến chuyện làm ăn của Hoắc Quý Ân mà như thế này hỏi: “Anh đã sớm biết vậy, tại sao không nói trước cho tôi hay?” “Nếu như nói cho cô nghe, cô sẽ tới sao?” Chân đã bắt đầu, Hoắc Quý Ân cong môi nói. Anh dập tắt sự ngạc nhiên của cô, lại còn tỏ ra không chút áy náy. Hạ Từ Nhục tức đến nghiêng răng, mở miệng chế nhạo: “Anh đến tìm tôi lấp chỗ trống làm gì, chả lẽ anh không có bạn gái ư?” “Không có!” Anh đáp. Chỉ hai chữ đơn giản, ngắn gọn lại khiến Hạ Từ Nhục giật mình kinh sợ. Cô nheo mắt, chăm chú quan sát Hoắc Quý Ân. Ánh đèn trước cửa khách sạn sáng choang, quầng ánh sáng trắng trên đầu, soi rọi nét anh tuấn không chút tỳ vết trên gương mặt của Hoắc Quý Ân. Thêm khoảng sân đại sảnh của khách sạn làm nền, trông anh lúc này không khác một người đàn ông đang tỏa ánh hào quang. Một người đàn ông ưu tú thế, có sao vẫn chưa có bạn gái? Ánh mắt Hạ Từ Nhục có chút hoài nghi, khiến Hoắc Quý Ân cảm giác câu trả lời của mình vừa rồi có độ tin cậy quá thấp, anh liền lười nhác nói thêm: “Tôi không thích phụ nữ phiền phức!” Hạ Từ Nhục bật cười: “Anh mới phiền phức ấy.” Vừa nói đến đây, cô liền nhớ đến chuyện quan trọng: “Ngày mai tôi không thể ra ngoài tiếp Trần phu nhân được.” Hoắc Quý Ân nghiêm mặt: “Vị Trần tổng này là một vị khách quan trọng của tôi.” “Đó là việc của anh, không liên quan gì đến tôi. Coi như việc tôi nợ anh, tôi đã trả hết.” Ném lại câu nói, cô nhanh chóng vẫy taxi, cũng không quay đầu, vội vàng bước lên xe. Người phụ nữ này tại sao lại nhẫn tâm như vậy? Hoắc Quý Ân đứng chôn chân tại chỗ, gương mặt có chút u ám. Xe taxi dừng ở tiểu khu, Hạ Từ Nhục nhanh chóng thanh toán, chỉnh lại áo khoác, bước về phía cổng khu nhà. Giữa đường, cô chợt dừng bước. Trong vườn hoa, có một đôi nam nữ đang ôm hôn nồng nhiệt. Ánh đèn đường, cùng ánh trăng mờ lung, khiến không gian có chút mờ mờ ảo ảo, nhưng chiếc áo khoác lông màu hồng chói mắt, lại như chiếu thẳng vào từng dây thần kinh của Hạ Từ Nhục ... là Hoắc Đình Đình và Hạ Từ Bằng. Hạ Từ Nhục biến sắc, rất lâu không phản ứng. Cuối cùng cô lựa chọn ngẩng đầu, bước nhanh về phía cổng chung cư. Xem ra khi tình yêu gõ cửa, muốn ngăn cũng không được nữa. Những điều muốn nói, đã nói; muốn làm, cũng đã làm. Bây giờ cô cũng đã hết cách đối với mối tình nồng cháy của bọn họ, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ. Bước nhanh lên cầu thang, cho đến khi mở cửa vào nhà cô vẫn còn thở dốc. Đêm nay, tâm trạng của Hạ Từ Nhục thật sự không được tốt, đầu tiên là bị Hoắc Quý Ân tính kế dụ cô vào bẫy, sau đó là gặp một màn khiến cô đau đầu. Cô buồn bực gãi đầu, cảm túi xách ném lên sofa, sau đó cũng thả mình xuống ghế. Hạ Từ Nhục hai tay ôm vai, chân gác lên bàn trà, từ từ nhắm mắt suy nghĩ. Nếu thời gian quay ngược, trở lại như tuổi của Hạ Từ Bằng bây giờ, cô có liều lĩnh để yêu như thằng bé hay không? Đáng tiếc, cô suy nghĩ hồi lâu vẫn tìm không ra đáp án. Cô đã không còn ở độ tuổi, gặp được một người đàn ông khiến cô có thể móc tim gan ra để yêu. Mà con người khi đã qua thời tuổi trẻ, lại càng không dễ dàng toàn tâm toàn ý yêu một ai đó. Trái tim cô như chiếc rương có khóa, phía trong chứa rất nhiều thứ. Còn chiếc khóa trong tay người nào, thì không ai biết. Chiếc đi động trên bàn trà của cô đột nhiên reo vang. Cô buông chân, nhào người cầm lên điện thoại, thoáng chốc nhường mi: “Hoắc Quý Ân, vẫn chưa xong

à?” Bị khẩu khí mất kiên nhẫn của cô đánh sâu vào tai, Hoắc Quý Ân nhất thời không đáp trả. Nếu như nói, ngay từ đầu, anh tìm Hạ Từ Nhượng phối hợp diễn xuất, tất cả đều xuất phát từ cảm xúc nhất thời. Nhưng tình huống hiện tại, đâm lao phải theo lao. Anh chưa bao giờ cầu xin người khác, lại không biết nên phải mở lời thế nào, nhất là loại phụ nữ mềm cứng cũng không ăn như Hạ Từ Nhượng. Giờ khắc này, anh buộc phải thừa nhận, anh đã gặp được đối thủ ngang tài ngang sức. Im lặng một lúc, trong điện thoại vang lên giọng nói của anh: “Trần tổng tối nay tỏ thái độ thoải mái là bởi vì cô và vợ ông ta hợp nhau, nếu cô không giúp tôi lần này, chuyện làm ăn có thể coi như thất bại...” Giọng nói của người đàn ông không còn trầm thấp khinh mạn như mọi ngày, mà khàn khàn và có chút mệt mỏi. Hạ Từ Nhượng xoa ấn đường, ngồi thẳng người, không nói câu gì. Điện thoại của hai bên bỗng chốc rơi vào trạng thái yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của cả hai, không nhẹ không nặng, như quện vào nhau. Ngay lúc Hoắc Quý Ân cho rằng cô sẽ không nói lời nào, trong nháy mắt Hạ Từ Nhượng thông thả mở miệng: “Được! Tôi đồng ý giúp anh chuyện đó.” Không khí yên tĩnh lại một lần nữa bao trùm. Hạ Từ Nhượng có thể đoán được biểu cảm kinh ngạc của anh ở đầu dây bên kia, tuy nhiên thanh âm vẫn nhàn nhạt nói: “Từ Nhượng! Cảm ơn cô.” Hai từ “Cảm ơn” xuất phát từ miệng anh khiến người nghe cảm động rớt nước mắt. Nhưng Hạ Từ Nhượng lại cười lớn: “Hahaha”, sau đó cô không hề đề tâm nói tiếp: “Anh không cần cảm ơn tôi. Tôi cũng có điều kiện, cần anh giúp tôi một việc.” Hoắc Quý Ân có chút ứng sốt: “Từ bao giờ cô học được cách ra điều kiện với tôi thế?” “Học từ anh thôi!” Cô ung dung trả lời. Thảo nào anh cảm thấy cuộc đối thoại này có phần quen tai. Hai ngày trước, hai người cùng đưa ra điều kiện để nói chuyện với nhau, chỉ có cô chấp nhận thỏa hiệp. Ai ngờ tình thế đảo ngược, quyền chủ động của anh liên bị cô cướp mất. Hoắc Quý Ân không hề tức giận, trái lại còn cảm thấy thú vị: “Chỉ cần cô tiếp khách giúp tôi, mọi điều kiện của cô tôi đều đồng ý.” Vẫn giữ được khẩu khí của một ông chủ lớn, Hạ Từ Nhượng bắt giác cười cười. Cô từ sofa đứng dậy, vận động một chút cho gân cốt khỏi tê: “Tốt! Anh đồng ý với tôi, từ nay về sau không được phản đối chuyện kết giao của Từ Bằng và Đinh Đình.” “...” Trong cuộc đời Hoắc Quý Ân chưa bao giờ có loại cảm giác nào như lúc này, chỉ hận muốn nói nhưng vẫn phải cố kìm nén nuốt lời cô trở vào. Anh cho mình trước giờ vẫn cao cao tại thượng, động ngón tay có thể nắm được đại cục. Không ngờ vòng đời xoay tròn, anh bị một cô gái nắm gáy, hơn nữa còn nắm chặt không thể phản kháng. Hạ Từ Nhượng nghe loáng thoáng tiếng bước chân, từng bước thông thả và có quy luật, có lẽ anh đang suy nghĩ, cô cũng không hỏi thúc: “Anh cứ từ từ suy nghĩ, khi nào nghĩ xong thì gọi điện cho tôi.” Đang lúc cô muốn cúp máy, đột nhiên anh hỏi trong điện thoại: “Hạ Từ Nhượng, cô nghĩ tình yêu không môn đăng hộ đối có thể lâu dài sao?” Đây là vấn đề cũ rích, quanh quẩn trong đầu của cô từ rất lâu, nhưng bây giờ cô đã thông suốt: “Tình yêu không thể duy trì nguyên nhân chỉ có một.” “Là sao?” Hoắc Quý Ân thấy khó hiểu. “Là không còn yêu nhau nữa.” Cô lãnh đạm nói “Bởi vì khi yêu nhau, họ sẽ vĩnh viễn không thỏa hiệp với thực tế.” Trong chớp mắt, tiếng bước chân dừng lại. Hoắc Quý Ân không giỏi thảo luận chuyện tình yêu, đây là lần đầu tiên anh cùng một cô gái nói chuyện về vấn đề tình cảm. Anh không phải dạng người dễ bị thuyết phục, anh biết rõ trên thế giới này có rất nhiều mối tình, giống như cô đại, có thể phát triển nhưng lại không cách nào dom hoa kết trái. Nhưng giờ đây những câu nói của Hạ Từ Nhượng như một tia sáng chiếu vào nơi u tối, khiến giữa bụi cỏ đại mục trong lòng anh, bỗng chốc nở hoa rực rỡ. Chính Hoắc Quý Ân cũng không biết, bản thân anh đang rung động, phảng phất có gì đó đã len sâu vào trong trái tim anh, chỉ là thanh âm của cô hay chính con người cô. Có lẽ là giọng nói của cô. Cũng có thể, là con người của cô. *** Cuối cùng, Hoắc Quý Ân cũng đồng ý với điều kiện của Hạ Từ Nhượng. Ngoại trừ việc xin nghỉ phép không được thuận lợi. Còn lại, tất cả mọi việc đều được Hạ Từ Nhượng sắp xếp chu đáo, thậm chí còn lên kế hoạch chi tiết cho một ngày. Hoắc Quý Ân cũng đã sắp xếp tài xế đi cùng hai người phụ nữ. Mới sáng sớm, Hạ Từ Nhượng đã thấy chiếc xe Bentley đứng đợi dưới cửa khu. Xe và tài xế đều là của khách sạn Quý Đình sử dụng ngày hôm qua, không phải chỗ xa lạ. Cô cúi người bước vào trong xe, nói: “Chào ông Lưu. Chúng ta đến khách sạn trước để rước Trần phu nhân.” Tài xế Lưu ngoài miệng vâng dạ nhưng không vội khởi động xe, ông nghiêng người đưa cho Hạ Từ Nhượng một tấm thẻ vàng: “Hoắc tổng có dặn, mọi chi phí mua sắm của Trần phu nhân hôm nay đều dùng thẻ này để quét.” Hạ Từ Nhượng gật đầu, cho tấm thẻ vào túi xách. Không ngờ tài xế Lưu lại buông thêm một câu: “Hoắc tổng còn nói, nếu cô thích thứ gì, cũng có thể dùng thẻ của ngài ấy để mua.” Hạ Từ Nhượng nao nao trong lòng, lập tức mỉm cười: “Vâng, tôi biết rồi”. Về phía Hoắc Quý Ân. Khách sạn Quý Đình áp dụng hệ thống quản lý khách sạn nổi tiếng toàn cầu của Agilysys. Mọi nhân viên đều được huấn luyện nghiêm túc, từng tiếp đãi không ít các doanh nhân, chính khách. Hoắc Quý Ân trong vai là chủ nhà, tự mình đón tiếp Trần tổng tham quan hệ thống nhà hàng của khách sạn, phòng tổng thống cùng khu làm việc nội bộ. * Hệ thống quản lý Agilysys: Agilysys là nhà cung cấp hàng đầu của Mỹ về công nghệ thông tin đổi mới và các giải pháp phần mềm nhằm phục vụ khách trong lĩnh vực khách sạn nhà hàng trên toàn thế giới. Gương mặt Trần tổng không biểu lộ bất cứ biểu cảm nào, không nhìn ra được ông ta đang yêu thích hay không quan tâm. Duy có một chuyện, đi được một vài đoạn, ông ta sẽ đặt những câu hỏi thắc mắc. Điều này chứng minh, đối với tập đoàn ông ta cũng có chút hứng thú. Tới gần trưa, Hoắc Quý Ân mời Trần tổng dùng bữa tại chính nhà hàng của tập đoàn, anh còn gọi một số nhân viên cao cấp ra để tiếp ông ta. Không ngờ, vừa ngồi xuống, điện thoại trong túi anh liên vang lên. Anh rút đi động từ trong túi quần tây ra, cúi đầu nhìn tên người gửi, khoe miệng không khỏi nhếch nhếch. Là Hạ Từ Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Tin nhắn đúng là do Hạ Từ Nhượng gửi đến. Chỉ ngắn gọn một câu: “Anh mặc đồ lót size mấy?” Tròn mắt nhìn điện thoại, nụ cười thoáng trên khóe môi Hoắc Quý Ân vô thức cứng lại.

Anh nhất thời không biết trả lời câu hỏi của cô gái này như thế nào. Bên phía Hạ Từ Nhượng. Trần phu nhân ở thành phố B đã được vài ngày, các danh lam thắng cảnh đều đã thưởng ngoạn. Lần này, Hạ Từ Nhượng đưa bà đến phố Tử Thủy bởi có rất nhiều khách nước ngoài thích đến đây mua sắm. Quả nhiên, Trần phu nhân rất thích thú, không ngừng khen ngợi Trung Quốc. Dùng máy ảnh chụp lịa bên trái, bên phải, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ: “Hướng dẫn viên du lịch đưa tôi đến nhiều cửa hàng nổi tiếng, so với nước Pháp không có gì khác biệt. Chỉ có nơi này vẫn còn in đậm nét đặc sắc văn hóa Trung Hoa.” Hạ Từ Nhượng mỉm cười: “Bà có muốn mua một ít sản phẩm tơ lụa mang về Pháp tặng bạn bè không?” “Được!” Bà liền tán thành. Hai người vào khu chuyên kinh doanh các tinh phẩm về tơ lụa, Trần phu nhân say mê chọn lựa nào cả vạt, sườn xám, các đồ dùng trong phòng ngủ. Khăn quàng cổ và áo choàng không ít hơn 10 bộ, đáng giá như đi quét hàng hóa. Tài xế Lưu theo sau hai người, hai tay cầm túi lớn túi bé một như muốn gây đôi người. Tinh lực mua sắm của Trần phu nhân trước sau như một, không hề suy giảm: “Hạ tiểu thư, không phải cô vừa mới giới thiệu một loại tơ có khả năng đồng âm hạ mát sao. Tôi nghĩ nên chọn mấy loại đó dùng làm nội y cho ông xã của tôi.” Hạ Từ Nhượng dù sao cũng là người tiếp đón, cô không ý kiến gì, hai tay ôm vai đứng ở khu bán đồ lót: “Bà cứ từ từ chọn!” Trần phu nhân mặc dù tự mình lựa chọn, nhưng lần này lại kéo theo Hạ Từ Nhượng chọn cùng: “Cô không chọn cho bạn trai mấy cái sao?” Câu nói khiến Hạ Từ Nhượng bừng tỉnh, cô liền nhớ đến thân phận của mình bây giờ chính là bạn gái của Hoắc Quý Ân. Cô cảm thấy thân thể cứng đờ, vội vã lắc đầu: “Không ... không cần đâu!” “Không phải cô đã từng đọc qua sách vở của Pháp

sao, sao vẫn chưa học được tính lãng mạn của đất nước chúng tôi vậy?”, Trần phu nhân buông lời chòng ghẹo, miệng tiếp tục thuyết phục: “Vài này rất tốt, đàn ông nhất định sẽ thích.” “...” Hạ Từ Nhượng chỉ còn biết ôm mặt xấu hổ. Nhìn biểu cảm trên gương mặt Hạ Từ Nhượng, Trần phu nhân có chút không hiểu: “Cô sao vậy? Tình cảm của cô và Hoắc tổng có vấn đề gì à?” Hạ Từ Nhượng gấp giọng phủ nhận: “Không, tình cảm chúng tôi ... rất tốt.” Nói xong những lời ấy bản thân Hạ Từ Nhượng cũng thấy chột dạ, hơn nữa bị ánh mắt đối phương dòm ngó, cô chợt cảm thấy không mua nội y là không được, liền lên gửi một tin nhắn cho Hoắc Quý Ân. Qua vài phút, Hoắc Quý Ân cũng nhắn lại, không dài dòng chỉ có hai chữ cái tiếng Anh: “XL” Hoắc Quý Ân thân hình tương đối hoàn mỹ, tuy nhiên đối với Hạ Từ Nhượng cô không có chút khái niệm gì về mấy số đo đó. Cô cắt điện thoại, tùy tiện cầm hai chiếc quần size XL lên. Toàn bộ quá trình, Hạ Từ Nhượng chỉ muốn chết cho xong. Cả đời cô, đây là đầu tiên đi mua thứ này, mà người được hưởng lại là .... Hoắc Quý Ân, người cô không muốn có bất kỳ quan hệ. Người đàn ông cô chỉ muốn gỡ bỏ quan hệ, rồi sau đó tránh xa. Đến lúc tính tiền, Trần phu nhân nhủ mảy, chỉ vào đồng “chiến lợi phẩm” của Hạ Từ Nhượng, nói: “Sao cô lại chọn mấy kiểu này?” “Hả?” Hạ Từ Nhượng có chút nghi ngại, chớp chớp mắt. Trần phu nhân rất nghiêm túc, rút mấy chiếc quần kiểu dáng bảo thủ trong tay Hạ Từ Nhượng ra, sau đổi thành hai chiếc quần “hình tam giác”: “Đàn ông mặc kiểu này mới hấp dẫn.” “...” Hạ Từ Nhượng tròn mắt kinh ngạc. Thanh toán xong xuôi, Hạ Từ Nhượng đưa Trần phu nhân đi ăn đồ ăn chính gốc của thành phố B, sau đó chuyển đến uống trà ở một quán có danh tiếng lâu đời. Bởi vì chồng của Trần phu nhân là người gốc Hoa nên bà cũng có chút hiểu biết đối với văn hóa Trung Quốc. Nhưng vì không thường xuyên uống trà nên bà không rành cho lắm, chỉ có thể nếm thử một chút. Thực ra, Hạ Từ Nhượng là gà mờ đối với trà đạo, nhưng trước kia cô có học qua loa trên mạng, nên cũng đủ để giới thiệu trước mặt người nước ngoài. Vợ chồng Trần tổng đáp chuyến bay đêm trở về Pháp, bọn họ gặp nhau trực tiếp ở sân bay. Trong phòng cách ly, Trần phu nhân giang tay ôm chặt Hạ Từ Nhượng: “Nếu biết cô sớm hơn thì tốt quá. Đây là những ngày vui vẻ nhất của tôi ở Trung Quốc. Luôn chào đón cô và Hoắc tổng đến với Paris.” Hạ Từ Nhượng cũng thoải mái ôm lấy bà: “Tôi cảm thấy rất vinh hạnh, chúc ông bà một chuyến bay bình an” Trần tổng đứng bên nhìn thấy cảnh này, đáy mắt hiện ý cười. Đừng xem thường nụ cười đó, vì đối với những thương nhân lâu năm như ông ta, nụ cười ấy thâm sâu không lường được. Ông cũng bắt tay từ biệt Hoắc Quý Ân, cái bắt tay thật chặt đầy ẩn ý bất giác buột lòng: “Cảm ơn Hoắc tổng đã đón tiếp tận tình! Tôi thực sự cảm thấy hứng thú đối với kế hoạch hợp tác mà tập đoàn Quý Đình đưa ra. Tôi sẽ sắp xếp cùng Ban giám đốc để bàn kế hoạch cụ thể hơn. Chúng ta giữ liên lạc nhé.” Một mối làm ăn lớn đã thắng được hơn nữa, tiến triển thuận lợi hơn so với tưởng tượng của Hoắc Quý Ân. Anh mỉm cười phong độ: “Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” “...” Trên đường quay về, trên xe chỉ có ba người. Khương Bình lái xe. Hoắc Quý Ân cùng Hạ Từ Nhượng ngồi cạnh nhau ở hàng ghế sau. Hoắc Quý Ân dặn dò Khương Bình: “Đưa Từ Nhượng về nhà trước!”. Kiểu cách xưng hô thân mật này anh cũng đã hơi quen. “Dạ được!” Khương Bình gật đầu đáp. Trên đường cao tốc, xe lao vun vút, không nghe được tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh đèn loang loáng vút qua như điện xẹt, chiếu lên mặt người, phảng phất những tia sáng. Không khí trong xe khá yên tĩnh. Sau đó, Hoắc Quý Ân nghiêng đầu về người phụ nữ ngồi bên cạnh. Anh nhẹ giọng: “Từ Nhượng, lần này là nhờ cô, cảm ơn.” Mới vừa rồi, vì còn ngại sự có mặt của vợ chồng Trần tổng, nên Hạ Từ Nhượng phải cố gắng phối hợp diễn xuất. Hiện tại, vở kịch đã hạ màn, cô cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm. Cô dựa người vào thành ghế êm ái, điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái. “Anh không cần cảm ơn, chúng ta lúc này hai bên không ai nợ ai.” Cô không mặn không nhạt trả lời. Chỉ mấy chữ “hai bên không ai nợ ai” khiến khóe môi Hoắc Quý Ân thấp thoáng cứng đờ. Cô gái nói ra những lời đó không chút cảm xúc, khiến anh có cảm giác giờ phút này bọn họ giống như đường ranh giới – cô là cô, anh là anh, từ nay về sau không bao giờ cùng xuất hiện. Hạ Từ Nhượng thấy Hoắc Quý Ân trầm mặc không nói lời nào, liền lấy trong túi ra một chiếc hộp đưa cho anh: “Đúng rồi, đây là quà Trần phu nhân gửi anh!” Anh hơi sững sờ, sau đó nhận lấy, mở ra xem. Là một cặp đồng hồ tình nhân, hàng hiệu của Pháp. Chiếc đồng hồ đường nét tinh xảo, bằng kim loại phản chiếu những tia sáng lạnh lẽo, nhưng không khiến cho người ta cảm thấy băng giá mà trái lại ấm áp hoàn mỹ. Hoắc Quý Ân lập tức hiểu vấn đề, anh tự nhiên lấy ra chiếc đồng hồ của nam, còn chiếc của nữ anh cất đi, trực tiếp nhét vào túi của Hạ Từ Nhượng: “Cái còn lại là của cô.” Lúc này, đối lại là Hạ Từ Nhượng có chút căng thẳng, cô nói: “Đồng hồ tình nhân là dành cho tình nhân, tôi với anh không phải.” “Trần phu nhân tặng quà tình nhân cho chúng ta, cô cứ cầm lấy coi như nhận tâm ý của bà ấy là được rồi.” Anh vẫn bình thản đáp lời. Khương Bình nắm chặt tay lái, tai anh ta nghe không sót một chữ, anh ta nghĩ thầm: “Hoắc tổng nói những lời đó rốt cuộc là có ý gì?” Khi nói ra những lời ấy bộ dạng anh vẫn ung dung nhìn Hạ Từ Nhượng, nhưng đôi mắt của anh lại thâm trầm sâu xa, ẩn chứa một tia sáng. Tia sáng rất nhỏ nhưng chiếu sáng đêm đen, khiến người khác có chút mê đắm. Trái tim Hạ Từ Nhượng khẽ run, cô không biết tâm tình của người đàn ông này như thế nào. Thân thể cứng lại, cô né tránh ánh mắt của anh, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ. Cô đã từng né tránh anh. Nhưng hôm nay cảm giác của cô đối với anh không thể diễn tả được. Đây không phải là một tín hiệu tốt. Buổi tối, đường không kẹt xe, khoảng 40 phút, xe đã về đến tiểu khu. Hạ Từ Nhượng chuẩn bị bước xuống xe, đột nhiên bị Hoắc Quý Ân gọi giật lại: “Cô để quên đồ!” Chiếc túi mua sắm để trên hàng ghế sau. Cô quay đầu nói: “À, cái đó là cho anh.” Hoắc Quý Ân mở túi nhìn, biểu hiện ngạc nhiên tột độ hoàn toàn không cân xứng với dáng vẻ cao sang. ... Thật quái dị! Quà tặng này quá mờ ám, khiến anh phải nheo mắt nhìn về phía cô có chút không hiểu. Anh hỏi: “Cô mua cho tôi?”. Nhìn không ra cô gái này lại có “đầu óc đen tối” như vậy, lấy nội y làm quà tặng. Cửa xe mở rộng, cô đứng phía ngoài, anh ngồi bên trong. Mặc dù ánh đèn hắt xuống mờ mờ, nhưng Hoắc Quý Ân vẫn nhìn thấy hai má cô gái ửng đỏ. “Không phải tôi tặng anh, mà là dùng thẻ của anh để thanh toán.” Vừa nói xong mấy lời này, Hạ Từ Nhượng tức tốc quay người bỏ chạy. Nhìn hình bóng xinh đẹp đang từ từ khuất dần, Hoắc Quý Ân bỗng nở nụ cười, anh cười lớn không thể kìm được. Hạ Từ Nhượng rời khỏi, trong xe chỉ còn hai người, . Hoắc Quý Ân hồi phục tâm trạng, hướng Khương Bình hỏi: “Đình Đình hôm nay về nhà à?” Ông chủ cả ngày làm việc bên ngoài, nhiệm vụ đón Hoắc tiểu thư về nhà đương nhiên rơi trên người của trợ lý đặc biệt như anh ta, anh ta gật đầu: “Đúng ạ, buổi chiều tôi đưa tiểu thư về Lệ Cảnh Loan.” Hoắc Quý Ân không nói lời nào, chỉ “Ừ” một tiếng. Khương Bình từ kính chiếu hậu nhìn không ra tâm tình trên gương mặt ông chủ, anh ta đánh bạo nói thẳng: “Hạ tiểu thư thật không đơn giản. Ngồi xem, quãng ra một chiếc vòng lớn, cuối cùng tất cả mọi chuyện đều dựa theo bước đi của cô ấy.” Hoắc Quý Ân liếc một cái, lập tức trả lời: “Không hẳn vậy!” “Dạ?” Khương Bình không hiểu. Hoắc Quý Ân chậm rãi nói: “Câu giúp tôi sắp xếp thời gian, gặp mặt Lý Đức Thắng của tập đoàn Giai Cảnh.” Khương Bình càng nghi ngờ hơn “Ngài không phải đang suy xét lại việc hợp tác với bọn họ sao?” Chuyện này nói ra rất dài dòng. Tập đoàn âm thực Giai Cảnh dự kiến sẽ mở thêm chi nhánh thứ hai của S tại thành phố B trong năm nay. Người kinh doanh âm thực đều biết, chỉ cần mặt tiền nhà hàng có vị trí tốt, chắc chắn sẽ thu không ít lợi nhuận. Mà Lý tổng hiện nay lại có ý định hợp tác cùng khách sạn Quý Đình, nằm trên con đường hoàng kim, đông người qua lại. Bởi vậy ông ta toàn tâm toàn ý muốn S tiến vào chiếm giữ khách sạn này, biến thành nhà hàng 5 sao. Nhưng nửa tháng trước, Hoắc Quý Ân đã buông một câu: “Tôi sẽ tự kinh doanh toàn bộ nhà hàng của khách sạn.”, dập tắt ý đồ hợp tác của đối phương. “Hiện tại tôi đã thay đổi ý định.” Hoắc Quý Ân không nhanh không chậm nói với Khương Bình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24

Chẳng mấy chốc đã tới kỳ nghỉ đông. Hạ Tử Bằng kiểm được việc ở chuỗi cửa hàng cà phê ngay gần trường học để làm trong kỳ nghỉ đông, buổi sáng đi làm, buổi tối tan ca, cậu ngủ luôn ở trường không về nhà.

Hạ Tử Nhược chỉ có một mình nên nhàn rỗi, hàng ngày đi làm như bình thường. Nhưng thời tiết trở nên lạnh hơn, ngày càng ngày càng ngắn, chưa đến sáu giờ, toàn thành phố như bị hoàng hôn bao phủ thật sâu. Kể từ trận tuyết dày một tuần trước, thành phố B đã không còn tuyết rơi, không khí lơ lửng hơi lạnh khô khốc. Buổi tối, từ cuộc họp ở trụ sở chính của Giai Cảnh, quản lý Mã toàn thân quần áo lạnh, bị bấm mệt mỏi trở về S. Ông ta bước nhanh vào sảnh trước, nhìn một vòng, tìm thấy Hạ Tử Nhược: “Cô vào văn phòng của tôi để nói chuyện đi”. “Vâng, được ạ”. Ngữ điệu của đối phương có phần khẩn cấp, Hạ Tử Nhược không dám trì hoãn, vội vàng buông chiếc khay trong tay, đi theo ông ta vào văn phòng. “Cô cảm thấy tình hình công việc của mình gần đây thế nào?”. Quản lý Mã vừa cởi áo khoác vừa hỏi. Mi tâm của Hạ Tử Nhược vốn đang giãn ra, nghe thấy câu hỏi liền nhúu chặt lại. Quản lý Mã không phải kiểu người đối xử ân cần với nhân viên. Ông ta bất ngờ quăng ra một câu như vậy, không khỏi khiến Hạ Tử Nhược bồn chồn trong lòng. Cô vội suy nghĩ, sau khi xác định mình không phạm phải sai lầm gì, cô liền thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, thoải mái trả lời: “Tôi cảm thấy vẫn ổn. Có vấn đề gì sao?”. Không biết do tâm tư không còn đề trên mặt, hay do hơi lạnh từ bên ngoài hoãn lại, quản lý Mã không trả lời, ông ta xoa tay, tự pha cho mình một chén trà. Quá trình pha trà hết sức nhạt nhẽo, động tác của ông ta rất chậm, khiến cuộc nói chuyện tiếp theo trở nên tương đối thận trọng. “Tiểu Hạ à”. Nhấp một ngụm trà nóng, sắc mặt quản lý Mã bình thường trở lại, ngược mắt nhìn cô, nói: “Qua tết âm lịch, S sẽ mở thêm chi nhánh. Tổng bộ quyết định điều cô đến làm quản lý trưởng”. Quản lý trưởng? Nhảy hẳn hai cấp ư?! Hạ Tử Nhược mới thất bại trong cuộc tranh cử chức phó quản lý không lâu, đương nhiên không thể tin chuyện tốt rơi ngay đầu mình, cô ngạc nhiên tròn tròn mắt: “Ngài không phải... bị nhầm lẫn chứ?”. Quản lý Mã sờ cằm, cười híp mắt: “Tôi mới cảm thụ bổ nhiệm từ trụ sở chính về đây, giấy trắng mực đen viết tên của cô, sao lại nhầm được”. Nói xong, ông ta đưa cho Hạ Tử Nhược một cặp công văn màu đen: “Nhà hàng mới tại khách sạn Quý Đình”. Giọng nói trầm tĩnh của đối phương, giống như một quả bom đầy uy lực, nổ “ầm” một tiếng trong đầu Hạ Tử Nhược, nhất thời khiến đầu óc cô choáng váng. Cô gơ tay lên, chớp mắt khựng lại giữa không trung, sau đó từ từ hạ xuống. Rốt cục cô đã không chạm vào cặp công văn kia. Vô số suy nghĩ hiện lên, nhưng ngay bản thân Hạ Tử Nhược cũng chưa từng nghĩ đến. Cô đưa ra câu hỏi nhưng chỉ có một câu – “Nếu tôi không đi thì sao?”. Trên mặt quản lý Mã lộ vẻ “kinh ngạc”, ông ta nhìn Hạ Tử Nhược như nhìn thấy quái vật: “Đây là cơ hội tốt người khác cầu còn không được! Tôi biết cô không muốn đối phó với Tiểu Phùng. Hiện tại vừa lúc có thể thay đổi môi trường mới để tôi luyện, đối với cô cũng là điều tốt...”. “Nếu tôi không đi thì sẽ như thế nào?”. Cô lặp đi lặp lại. Hạ Tử Nhược hỏi vấn đề này, đơn giản giống như hỏi người ta ăn cơm chưa. Nhưng ngọn sóng Hải Lăng cuộn cuộn trong lòng, chỉ có cô mới hiểu rõ. Giám đốc Mã chống đầu, thoáng rơi vào trầm tư, như đang suy nghĩ về mọi hậu quả. Tập đoàn Quý Đình là một khúc xương lớn, Lý Đức Thắng có thể chiếm lĩnh quả thực là một phép lạ. Nhưng, đáng kinh ngạc hơn cả phép lạ, đó là điều kiện mà ông chủ của Quý Đình đưa ra – Quản lý trưởng của nhà hàng mới phải do Hạ Tử Nhược đảm nhiệm. Hôm nay trong cuộc họp nghe được tin này, quản lý Mã vô cùng ngạc nhiên, dùng tất cả các cách để tiêu hóa mà không tiêu hóa hết. Dù sao chuyện đó liên quan đến lợi ích của hai tập đoàn, ông ta không thể làm gì, cùng lắm chỉ xem như người đưa tin. Suy nghĩ một lúc, giọng điệu ông ta trở nên thâm trầm: “Tiểu Hạ, nếu cô cưỡng lại mệnh lệnh điều người của công ty, e là sẽ phải từ chức”. Trái tim Hạ Tử Nhược “lộp bộp” chìm xuống, khoe môi mím thành một đường, kéo căng thành hình vòng cung... Vừa bước bình vừa quật cường. Quản lý Mã đã hơn bốn mươi, lòng dạ đương nhiên sâu sắc, nhìn điệu bộ chống đối của cô, cũng không tỏ thái độ ép cô ngay tức khắc: “Cô về suy nghĩ hai ngày, sau đó trả lời tôi”. Hạ Tử Nhược hơi chán chừ, rầu rĩ “vâng” một tiếng. Vừa xoay người ra cửa, quản lý Mã hướng theo bóng lưng cô, căn dặn một câu, ý nghĩa sâu xa: “Liên quan đến tương lai của cô, đừng xử lý theo cảm tính”. Bước chân của cô hơi ngừng lại nhưng rốt cuộc cô vẫn không lên tiếng, mãi miết bước ra khỏi văn phòng. Trong cuộc sống luôn luôn gặp phải rất nhiều ngã rẽ. Có nhiều khi, lựa chọn qua quyết, dù có đi nhầm, chỉ cần quay người lộn trở lại, chọn một con đường khác là xong. Nhưng cũng có lúc, bước từng bước sai, muốn quay đầu trở về thì đã không được rồi. Hạ Tử Nhược cảm thấy mình lúc này đang đối mặt với hai loại tình huống đó. Khi tâm trạng ngột ngạt, có người dựa vào nicotin, có người dựa vào rượu, có người dựa vào đồ ăn, cũng có người kể lể với bạn bè để chữa trị. Còn Hạ Tử Nhược, cô có thói quen đi dạo. Hôm đó, để tránh bị tắc đường, tan tầm cô không lái xe mà một mình đi bộ về nhà. Gió lớn, nhiệt độ không khí thấp, cô bao bọc cơ thể như một chiếc bánh chưng. Trên người mặc áo khoác ngắn dày, một chiếc khăn len lớn quấn hai vòng quanh cổ, bịt kín từ đầu đến chân, chỉ để lộ hai con mắt. Ấy vậy, gió lạnh thấu xương vẫn thổi mạnh vào người, giống như một con dao nhỏ, trong chốc lát liền cắt toàn thân cô đau đớn. Gió lạnh thổi tới, tâm trí hỗn loạn của Hạ Tử Nhược đương nhiên thanh tĩnh. Trái tim cô đang mở ra, phân thành hai bằng, một bên là lý do để chấp nhận chuyển công tác, một bên là lý do để từ chối. Lý do để đồng ý thật sự có rất nhiều, thậm chí không cần phải nghĩ. Ví dụ như thăng chức tăng lương, tiền đồ rộng mở. Lại ví dụ như, cuối cùng không cần phải đối mặt với thái độ vênh váo hắt hăm sai khiến của Phùng Thiên Tâm... Còn lý do để từ chối thì chỉ có một. Trong đầu Hạ Tử Nhược bỗng lóe lên gương mặt của người nào đó – đôi mắt hẹp dài, diện mạo mạnh mẽ, cùng vẻ mặt lạnh lùng vĩnh viễn khiến cô nhìn không ra. Không phải Hoắc Quý Ân thì là ai. Trực giác của phụ nữ từ trước đến nay rất chuẩn xác. Mặc dù quản lý Mã không vạch trần, Hạ Tử Nhược cũng ý thức được tất cả đều do người đàn ông kia ban tặng. Nguyên nhân chính là vậy nên trước đó cô mới nghĩ tới nghỉ lui. Bỏ qua không nói đến hiềm khích trước kia giữa hai người, cho dù cô có vất óc suy nghĩ cũng nghĩ không ra Hoắc Quý Ân muốn diễn trò gì. Vì đoán không được nên cô không dám liều lĩnh đi trên con đường đó. Hạ Tử Nhược đột nhiên phát hiện, bản thân vừa mới tháo gỡ sự sợ hãi, nhưng khi chiến đấu trở lại, thì cô lại thất bại thảm hại. Không biết cứ đi như vậy bao lâu, cho đến khi một cơn gió lạnh ào tới, cô mới có cảm giác cơ thể đã đông cứng không còn là của mình. Cô vội vàng rút đầu rút cổ, đội gió đi lên phía trước. Bên tai là âm thanh của dòng xe cộ đi như nước chảy, trước mắt là ánh đèn neon nhấp nháy trên con phố tưng bừng. Nhưng cơn gió lạnh như tấm bình phong che lấy cơn người, cô không thể xông lên để phá, cũng không thể tránh ra. Vì vậy năm năm giác quan không còn nhạy bén, do đó, rõ ràng cơ thể chạm vào mọi thứ xung quanh mình nhưng tất cả đều trở nên khó thực hiện. Mặc dù cô sử dụng toàn bộ sức lực để đi ngược gió, nhưng vừa nhấc chân lên liền bị thổi làm liên tục lùi về phía sau. Cơn gió ấy – giống như Hoắc Quý Ân. Quản lý Mã cho Hạ Tử Nhược hai ngày để suy nghĩ, nói vậy nhưng cô hiểu rõ. Đây là người thông minh, Hạ Tử Nhược hiểu ngay ý nghĩa của những ngày này. Nếu cô đồng ý thì trở về, còn nếu cô không chấp nhận, thì vĩnh viễn không cần phải quay trở lại S. Cô không muốn lãng phí hai mươi tám giờ đó. Cô dọn dẹp nhà cửa, tiếp theo đi mua đồ đông lạnh xếp đầy trong tủ lạnh để Hạ Tử Bằng hâm nóng lên ăn. Đặt trên mặt bàn làm việc màu trắng là hai thứ khác nhau. Một phong bì có đơn từ chức đã được đóng dấu, và một chiếc máy tính cùng sổ ghi chép. Trên màn hình vi tính hiện lên một trang web đặt vé, Hạ Tử Nhược buộc tóc đuôi ngựa, mặc bộ quần áo ở nhà, ngồi xếp bằng trên ghế, tìm vé máy bay giá rẻ. Cô cần đi du lịch. Không có điểm cố định, cũng không có kế hoạch du lịch, cô chỉ muốn tới thành phố nào đó có giá vé tương đối rồi mới suy nghĩ. Đáng tiếc, gần tới tết âm lịch, là thời kỳ đỉnh điểm của các chuyến bay, giá vé trong nước cũng không rẻ lắm. Hạ Tử Nhược chống khuỷu tay lên trên bàn, nâng cằm cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đã định ra lộ trình. *** Hai ngày sau. Tập đoàn Quý Đình đang tổ chức một cuộc họp cấp cao. Phòng họp được thiết kế theo phong cách trang nhã. Cho dù ban ngày, tấm rèm hoa văn cũng khép hờ, đem ánh nắng bên ngoài chiếc cửa sổ sắt đất ngăn lại không dấu vết. Chỉ ánh sáng vàng tỏa ra từ chùm đèn pha lê làm ấm áp con người. Trên chiếc bàn họp rộng lớn hình chữ nhật đặt chính giữa, ba bình hoa thấp bằng pha lê kiểu dáng tinh xảo xếp thành hàng, bên trong cắm mấy cành sơn chi nho nhỏ. Hai bên bàn hội nghị là những chiếc ghế da màu trắng mang phong cách hiện đại. Lúc này, toàn bộ hai mươi giám đốc điều hành của tập đoàn đều tây trang giày da hăng hái ngồi trên ghế. Người đàn ông ngồi ở vị trí chủ tọa, nét mặt lộ vẻ thân thiện mệt mỏi, ngón tay thon dài cầm chiếc bút kim loại đen, thì thoảng lại lơ đãng xoay nhẹ cán bút. Cũng khó trách Hoắc Quý Ân không kiên nhẫn, cuộc họp thường kỳ báo cáo tình hình công việc đã diễn ra khoảng ba tiếng. Tất cả mọi người đều rất hăm hở, đến phiên ai phát biểu, cũng đều thao thao bất tuyệt một tràng dài, dường như sợ bỏ qua cơ hội thể hiện trước mặt ông chủ. “Được rồi, hôm nay đến đây thôi”. Hoắc Quý Ân sau khi nghe bản báo cáo cuối cùng, mặt không chút thay đổi lên tiếng. Nghe vậy, mọi người đang định thu dọn rồi đi, chợt nghe có người nói một câu: “Hoắc

tổng, xin đợi một chút”. Động tác của mọi người đều dừng lại, tức thì tìm kiếm giọng nói vừa truyền đến. Tiêu điểm mọi ánh mắt dừng trên người của Trình Huyền tổng giám sát nhà hàng. Người phụ nữ này hơn ba mươi tuổi, tóc ngắn, đồ trang sức trang nhã, cách ăn mặc đơn giản lão luyện. Trình Huyền là người nói chuyện không vòng vo, cô ta nói thẳng: “Hoắc tổng, tôi nghĩ mọi người nên thảo luận một chút chuyện S vừa tiến vào chiếm giữ khách sạn Quý Đình của chúng ta”. Hoắc Quý Ân ngồi không nhúc nhích, nhướn mày ý bảo cô ta nói tiếp. Giọng Trình Huyền không cao không thấp, thanh sắc dễ nghe lại không kiêu cách: “Việc hợp tác lần này, chúng ta và tập đoàn Giai Cảnh nắm 50% quyền kinh doanh, cũng như mọi hoạt động phát triển của nhà hàng trong tương lai nên cần phải lập kế hoạch chung giữa hai bên”. Hoắc Quý Ân không ý kiến, chiếc bút chuyển động trên tay ngừng lại: “Thì sao?”. “Cho nên, Quý Đình có thể nắm quyền chủ đạo nhiều hơn. Cá nhân tôi cảm thấy quản lý nhà hàng S nên là người do chúng ta điều khiển, mà không dùng người của Giai Cảnh”. Người mà Trình Huyền nói đến đích thị là – Hạ Từ Nhượng. Một câu của cô ta, mấy giám đốc điều hành liên tục gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, quả là nên dùng người nhà”. Về mặt lạnh lùng của Hoắc Quý Ân không thay đổi nhưng khẩu khí lại mát mẻ tươi sáng: “Tổng giám sát Trình lo lắng nhiều rồi”. Không đợi mọi người hiểu rõ thâm ý của câu nói đó – anh đã lạnh nhạt nói: “Vị quản lý mới của nhà hàng S là người của tôi”. Người của ông chủ?! Cừ tọa ồ lên. Chỉ là câu nói hờ hững như nước chảy nhưng lượng tin tức bên trong lại lớn đến nỗi đủ để kẻ khác suy nghĩ viên vông, lập tức ngăn chặn miệng lưỡi của nhiều người. Nhất là Trình Huyền, sắc mặt trắng bạch, không thể nói nên lời. Hoắc Quý Ân không để tâm đến ánh mắt kinh ngạc đó, anh đứng lên, bước những bước dài, vững vàng ra khỏi phòng họp. Nào ngờ, anh vừa đẩy cánh cửa phòng họp ra, chào đón anh là vẻ mặt hốt hoảng của Khương Bình canh giữ ở ngoài. “Hoắc tổng, mời ngài ra đây nói chuyện”. Anh ta căn bản không để ý đến việc phân chia chủ tớ, đảo mắt liền kéo Hoắc Quý Ân đến chỗ rẽ hành lang. Nuốt nước bọt, Khương Bình đỏ mặt tía tai nói: “Hạ tiểu thư... cô ấy... từ chức rồi”. Trong nháy mắt, Hoắc Quý Ân khí huyết dâng trào, choáng váng một trận. Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, thậm chí mọi lời nói đều đã phát ngôn, nhưng anh lại quên mất năng lực của người con gái ấy. ... Thật là một cô gái không khiến người ta bớt lo. Máu mắt anh thăm lại: “Chuyện xảy ra khi nào?”. “Hai ngày trước”. Khương Bình vẻ mặt đau khổ, trả lời trung thực. “Sao cậu không nói sớm?”. “Ồ S, Hạ tiểu thư có chị em tốt tên là Tống Nhã, người ta mới nói cho tôi biết”. Khương Bình tay cầm điện thoại, khẩn trương đến phát run: “Hay là tôi gọi điện cho Lý Đức Thắng hỏi tình hình cụ thể?”. “Không cần”. Hoắc Quý Ân nhanh chóng từ chối đề nghị của đối phương rồi hỏi ngược lại: “Hiện tại cô ấy đang ở đâu?”. “Đi du lịch ở Macao”. Tin tức này cũng đến từ Tống Nhã. Hoắc Quý Ân gần như không suy nghĩ mà trả lời: “Cậu lập tức đi đặt vé máy bay giúp tôi”. “Dạ? Ngài định đi đâu?”. Khương Bình giật mình, nhất thời không phản ứng kịp. “Tôi, đi, tìm, cô ấy”. Anh nói từng chữ một.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Năm ngoái tập đoàn Giai Cảnh tổ chức cho nhân viên đi du lịch Hong Kong và Macao. Hạ Từ Nhượng đã làm xong xuôi giấy thông hành, nhưng do tự dụng bị sốt cao, nên đành phải ở lại. Visa vẫn còn hiệu lực, không nên để lãng phí. Vì thế, cô đã lựa chọn điểm đến là ở đó.

Một mình ở Macao chơi 2 ngày, cô chợt nhận ra thành phố nhỏ này đẹp hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều. Không chỉ có các sông bãi thiết kế hoa lệ, mà còn có rất nhiều di sản văn hóa thế giới được lưu lại từ thời kì thực dân Bồ Đào Nha.

Thời tiết đẹp, gió thổi hiu hiu, cho dù trời mùa đông đang dần về chiều cô cũng không cảm thấy quá lạnh lẽo. Hạ Từ Nhượng mặc trang phục nhẹ nhàng, đơn giản. Cô cầm bản đồ du lịch trong tay, hành trình cuối cùng trong ngày vừa khớp thời gian đến Miếu Thiên Hậu.

Ngôi miếu này có hơn trăm năm lịch sử, được xây dựng ở sườn núi ven biển, mái gỗ che một vùng trời, bên trong nhang khói nghi ngút. Nhưng Hạ Từ Nhượng là người không tin số mệnh. Sau khi leo xong các bậc thang bằng đá, cô hơi mệt nên chỉ đi dạo loang quanh, cũng không vào trong miếu xem như thế nào.

*Miếu Thiên Hậu: còn có tên là Miếu Nương Ma hay Miếu Ma-Các (Các ở đây còn có nghĩa là gác). Đây là miếu linh thiêng nhất của Macau.

Một vị sư thầy thấy cô không tế bái, cũng không thắp hương, liền đi đến bên cạnh cô nói một tràng dài.

“Sao ạ?” Cô gái đầu hỏi lại: “Xin lỗi! Tôi nghe không hiểu lắm!”

“À .... Thí chủ không phải là người địa phương sao?” Sư thầy nhiệt tâm vội vã bỏ tiếng Quảng Đông mà dùng tiếng phổ thông ngọt ngào để chuyển trò: “Miếu này rất linh, thí chủ có tâm sự, cứ thành tâm khấn vái là được.”

Hạ Từ Nhượng cười cười: “Tôi đã biết, cảm tạ thầy.”

Ngẫm lại, đã cất công đến đây, cũng nên vào cầu xin một chút.

Cô bước lên đại điện, thấp ba nén nhang. Mùi khói nhang nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt thấm vào trong lòng cô. Cô quỳ gối lên đệm cỏ, hai tay chắp trước ngực, thành tâm khấn nguyện. Xong xuôi, cô không xuống núi ngay, mà đứng ngửa đầu nhìn tượng Phật to lớn ở trước mắt, ánh mắt cô trong veo nhìn Phật từ bi như có điều muốn nói.

Không biết sau này Nương Nương có thực hiện lời nguyện cầu của cô hay không?

Rời khỏi miếu, trời đã nhá nhem tối, nhìn phía trạm xe bus đằng xa đã có hàng dài người đứng đợi. Cô liền nhanh tay ngoắc một chiếc taxi quay về khách sạn.

Chú lái xe nói tiếng phổ thông khá lưu loát, nên trao đổi không gặp trở ngại. Cô ngồi hàng ghế sau, nói địa chỉ, sau đó dựa lưng vào thành ghế, đầu tựa vào kiếng xe, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đường xá của MaCao và thành phố B không giống nhau. Bên trong nội thành không có nhiều xe cộ lưu thông chằng chịt, đường khá thông thoáng, nhưng có nhiều con hẻm nhỏ. Đi loang quanh một chút mà Hạ Từ Nhượng đã rối mù, đúng lúc này, điện thoại di động của cô reo lên.

Thu hồi ánh mắt, cô nghiêng người lấy di động trong túi xách, liếc nhìn màn hình, sau đó cất giọng lười biếng: “Điện thoại quốc tế, cước rất đắt, có gì mau nói đi.”

“Chị Hạ à ...”. Đầu dây bên kia Tống Nhã khá yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước nở của cô nàng là rõ ràng: “Chị mới từ chức có hai ngày thôi, Phùng Thiên Tâm như đưa em vào địa ngục, cả ngày hôm nay thím dọn dẹp vệ sinh không tới. Bây giờ cô ta còn bắt em phải đi chà nhà xí! Ôi cuộc sống ... không còn cách nào sao chị ....?”

Tuy rằng Hạ Từ Nhượng đã làm ở công ty S này nhiều năm, nhưng nói đến bạn bè thì chỉ có một mình Tống Nhã. Cô đành lãng phí chút tiền điện thoại, đôi mắt tối lại, ngồi thẳng lưng, bắt đầu đi nói:

“Chị đã nghỉ, bây giờ muốn giúp em cũng không được.”

Đầu dây bên kia im lặng, có lẽ là vài giây, có lẽ khoảng nửa phút, lâu sau Tống Nhã như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không để cho Phùng Thiên Tâm ức hiếp nữa, em sẽ xin nghỉ giống chị.”

“Đừng đùa!”

“Em rất nghiêm túc!”

Hạ Từ Nhượng hơi nóng lòng, đừng thấy Tống Nhã thường ngày nhút nhát, nhưng khi nói ra những lời này, cô nàng không còn nước nở thay vào đó là thanh âm cực kỳ bình tĩnh.

Hạ Từ Nhượng có thể nghe ra được sự quyết tâm của cô nàng, liền nhú chặt mi.

“Két” ... xe taxi đã dừng trước cửa khách sạn.

Hạ Từ Nhượng liếc mắt nhìn đồng hồ tính tiền, vội vàng lấy điện thoại kẹp ở cổ, móc tiền từ túi sau quần jeans, nhào người đưa cho tài xế.

Cô mở cửa bước xuống xe, sau đó đôi tay cầm điện thoại, chậm rãi đi vào đại sảnh khách sạn: “Không phải ba em vẫn chưa khỏe sao? Tiền thuốc men của ông em tính thế nào?”

“Em có dành dụm được ít tiền, có thể trước mắt lấy ra xài.” Không biết là an ủi bản thân hay an ủi cô, Tống Nhã nói: “Không sợ. Đến lúc đó hai chị em chúng ta bắt đầu đi tìm công việc mới!”

“...”

Cúp điện thoại, Hạ Từ Nhượng trong lòng đầy tràn tâm sự, tâm trạng bỗng chốc trở nên nặng nề bước ra khỏi thang máy. Sở dĩ Tống Nhã cùng Phùng Thiên Tâm đối đầu, xét cho cùng là do cô, bè phái đầu đầu, cho tới bây giờ đều là một gậy tre đánh nghiêng một thuyền người, không ai may mắn thoát khỏi.

Vô thức bước đến cửa phòng, Hạ Từ Nhượng thở dài, lấy thẻ mở cửa từ trong ba lô.

Nhưng động tác bình thường này –

Lại khiến cả người cô cứng đờ.

Túi, cửa, cô, không, thấy, đâu!

Cô nhớ ra có thể vừa rồi vừa nghe điện thoại vừa phân tâm nên để quên túi trên taxi, Hạ Từ Nhượng quay người chạy nhanh xuống lầu.

Khi cô thở hồng hộc vọt qua cửa khách sạn, cô chỉ cảm thấy hai mắt tối đen, gần như xụi lơ trên mặt đất.

Bóng dáng của chiếc taxi chẳng thấy đâu.

Thẻ mở cửa phòng, ví tiền, máy chụp hình và toàn bộ giấy tờ nằm trong balo. Bây giờ bên cạnh cô chỉ còn mỗi chiếc di động sắp hết pin, cùng một ít tiền lẻ.

Cô tự nhủ không được hoảng sợ, cần phải bình tĩnh. Cô đến quầy tiếp tân hỏi số điện thoại bàn của hãng taxi. Cô nhớ vừa nãy trong xe, tài xế taxi có sử dụng điện thoại vô tuyến để nghe tình hình giao thông và tin tức gọi xe.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, cô nói nhanh tình huống, sau đó nói với nhân viên tổng đài: “Phiền cô có thể phát trên hệ thống để tìm đồ được không?”

Hạ Từ Nhược còn chưa nói hết câu, bỗng thấy điện thoại không còn bất cứ âm thanh nào khác.

“Này, này, này ...” Cô cầm chặt điện thoại, la lớn

Thôi xong, điện thoại hết pin, màn hình tối đen như mực.

Trên người không có giấy tờ, làm sao nhân viên khách sạn dám cho cô vào trong phòng, cũng không thể lấy sạc điện thoại ra. Chạy qua chạy lại, Hạ Từ Nhược cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, cô ngồi xuống bậc đá phía trước khách sạn. Hạ Từ Nhược thuộc dạng người chẳng hề sợ hãi trong bất cứ tình huống nào ... nhưng giờ khắc này, ở một đất nước xa lạ, cô cũng mất đi mấy phần can đảm.

Thật sự tình cảnh của cô lúc này thật giống với câu nói: “Kêu trời trời không nghe, gọi đất đất không thấu.”

Trời đã dần về chiều, trước mắt cô là khung cảnh xa hoa của một đất nước mệnh danh “không bao giờ ngủ”, hiện tại là thời gian nhộn nhịp nhất. Từng mảng đèn sáng trưng chiếu sáng từng góc ngách trong thành phố, thỉnh thoảng có vài cô gái trang điểm xinh đẹp trong những bộ cánh gọi cảm đi qua đi lại, mắt sáng rỡ để tìm bắt “mồi”.

Hạ Từ Nhược ngồi trên bậc thềm ở đại sảnh khách sạn đã hơn 1 tiếng đồng hồ, bậc thềm rất thấp, cô vùi đầu vào giữa hai chân, hai tay vòng lại ôm lấy thân. Tiết trời lành lạnh dưới ánh trăng mờ ảo, một mình cô cô độc, giống như bóng ma lang vãng trần thế. Bả vai cô run nhẹ.

Lạnh cũng không phải là lạnh, nhưng cô rất sợ.

Đời này, cô đã từng trải qua hai lần cảm giác như vậy. Lần đầu tiên là khi ba cô bỏ đi không lời cáo từ, lần thứ hai chính là lúc này đây. Không phải kinh hoàng mà là ... sợ hãi.

Sợ bước tiếp theo, giây tiếp theo, mình sẽ sống như thế nào.

Đang mơ mơ hồ hồ, đột nhiên có tiếng vọng đến: “Tiểu thư! Một đêm bao nhiêu?”

Hạ Từ Nhược bờ vai còn đang run run, bắt giác cứng đờ.

“Coi tôi là loại gì vậy. Tôi không phải là dạng ....” Cô tức giận, ngẩng đầu, những lời này xuất phát từ bản năng.

Ánh mắt của Hạ Từ Nhược rất nhanh ngược lên, cảnh giác nhìn về phía vị “khách” tình trùng lên não ... nhưng vừa bắt gặp ánh mắt cùng gương mặt anh tuấn của đối phương, cô không thốt nên lời.

Có ai nói cho cô biết, tại sao Hoắc Quý Ân lại có mặt ở đây không?

Trong chớp mắt, nỗi kinh ngạc bao trùm toàn bộ cảm giác của cô.

Cô kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ giật mình ngược đầu nhìn anh.

Mái tóc hơi rối, roi xuống trán, đôi mắt đen to tròn đầy lo lắng, tất cả những hình ảnh đó vô tình tiến thẳng vào mắt Hoắc Quý Ân.

Nhìn cô lúc này trông giống như mèo con bị chủ vứt bỏ, lưu lạc đầu đường vô cùng đáng thương. Tia ngạc nhiên ấy từ trong đáy mắt như có như không lại tràn vào ngực, làm rung động trái tim Hoắc Quý Ân. Nhưng giọng nói của anh vẫn không có nửa điểm tình cảm, còn mang thêm chút chòng ghẹo: “Cô không phải đi “bán”, vậy sao buổi tối lại ngồi trước khách sạn?”

Hiếm khi thấy anh trêu đùa, nhưng Hạ Từ Nhược cười không nổi, cô thờ dãi, xua tan ngạc nhiên, cúi mặt xuống: “Tôi đánh mất balo, trên người bây giờ cái gì cũng không có ...” Cô đứng dậy, hoạt động tay chân một chút cho khỏi tê.

Hoắc Quý Ân đem biểu hiện như bưng bình đại ngộ trên mặt lộ ra vừa phải, anh nhún vai nói: “Quá tệ”.

Người đàn ông này, miệng thì nói “quá tệ” nhưng khóe môi giương lên rõ ràng ngập tràn ... ý cười.

Hạ Từ Nhược thiếu chút nữa bị bộ dạng bướng bỉnh buồn cười của anh làm cho tức giận, cô nhướn mi hỏi: “Sao anh đến Macao?”

Đứng ở nơi khuất sáng, gương mặt Hoắc Quý Ân đều bị tối đen, khiến người ta không thể nhìn rõ, nhưng đôi mắt sâu đen lại gọn sáng như ẩn chứa ánh trăng. “Tôi đến tìm người.” Anh khẽ thì thầm.

Hạ Từ Nhược đã dời tầm mắt, nên không nhìn ra được ẩn ý sâu xa

trong đôi mắt anh khi nói những lời kia, cô tiếp tục hỏi: “Anh tìm được chưa?”

“Tìm được rồi!” Anh cong môi nói.

Haizza, cô im lặng ca thán, người đàn ông này vận khí tốt hơn cô nhiều, còn balo của cô đến bây giờ còn không biết ở đâu.

Những sự việc phát sinh tiếp theo, không hề nằm trong dự liệu của Hạ Tử Nhục. Thậm chí cô không có thời gian để phản ứng. Bàn tay buông bên người đột nhiên có cảm giác ấm áp, Hoắc Quý Ân cứ như vậy nắm lấy tay cô.

“Em theo tôi đi!” Anh nắm tay cô bước ra khỏi khách sạn.

“Hà?” Hạ Tử Nhục bị anh lôi kéo toàn thân lao đảo, trán thiếu chút nữa đập vào bả vai của anh.

Đứng tường làm người đàn ông này giọng điệu thì lạnh nhạt nhưng động tác lại rất dứt khoát, cô không cách nào rút tay trở về, đành bước nhanh đi theo anh, hướng về chiếc BMW X5 đậu ở ven đường

Mãi cho đến khi anh ấn cô ngồi vào ghế phụ, gương mặt Hạ Tử Nhục vẫn chưa hết kinh ngạc: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Mãi cho đến khi anh ấn cô ngồi vào ghế phụ, gương mặt Hạ Tử Nhục vẫn chưa hết kinh ngạc: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Hoắc Quý Ân khởi động xe, dùng đuôi mắt liếc nhìn cô: “Em không phải bị mất túi, người cũng ngốc đi đấy chứ? Chúng ta đương nhiên là đến đồn cảnh sát để báo mất đồ rồi”.

Báo mất đồ... Khụ khụ, sao cô lại không nghĩ tới nhỉ. Ở trong xe, Hoắc Quý Ân vẫn duy trì thói quen trầm mặc. Anh không thể không nghĩ đến những việc mình đã làm, sau đó, chính bản thân anh cũng thấy ngạc nhiên. Vừa rồi ở trên máy bay, anh có cảm giác không thể ngăn nổi cơn giận. Anh còn nghĩ thầm, chỉ cần đến nơi, sẽ mắng mỗ không thương tiếc người con gái không để anh bớt lo lắng kia một phen. Tập đoàn từ trên xuống dưới đều tập trung chuẩn bị khai trương chi nhánh mới của S, còn cô thì chống đối, ném cho anh một cái tin lớn như vậy rồi một mình từ chức chạy đi du lịch. Cũng không ngờ, trong nháy mắt lại nhặt được cô ở ven đường, toàn bộ nỗi tức giận của anh lập tức tan biến. Ánh mắt của cô vẫn sắc lạnh, nhưng lại có sức bùng cháy mãnh liệt, tựa như con người của cô, khả năng tự vệ cao, ý chí sắt đá, người bình thường không cách nào khiến cô yếu đi. Nhưng vừa rồi, ánh mắt của cô không còn lạnh lẽo, không còn mãnh liệt, mà chỉ ánh lên một tia sợ hãi. Phải thừa nhận, ánh mắt ôn nhu như thế, khiến Hoắc Quý Ân có chút dễ chịu. Chỉ cần liếc nhìn một cái, mọi bức tức của anh coi như chưa từng xuất hiện. Hạ Tử Nhục đương nhiên không biết tâm tư của đại ma đầu. Thấy anh không nói câu gì, cô liền hai tay ôm vai, nghiêng đầu, đổi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảm giác sợ hãi dần dần tan biến nhưng tâm tình cô trái lại ngày càng trở nên phức tạp. Thế giới này rốt cuộc là lớn, hay là nhỏ? Cô vì tránh né người đàn ông kia, tránh né người đàn ông luôn gây ra cho cô mọi nỗi bất an, nên mới trốn đến một nơi xa như vậy. Nhưng ai ngờ, ở một thành phố xa lạ, vào một buổi tối cô đang vô cùng chật vật – Bọn họ vẫn gặp lại nhau. Không sớm không muộn, vừa kịp lúc. Trái tim đột nhiên run lên, Hạ Tử Nhục vô thức quay đầu, nhìn sâu vào đôi mắt của Hoắc Quý Ân. Ánh mắt của anh rơi trên tấm kính chắn gió. Đôi mắt hẹp dài, gương mặt sáng sủa, pha chút lười nhác. Khớp xương rõ ràng nắm nhẹ tay lái, mặc dù không quen lái xe bên phải, nhưng anh có vẻ rất thành thạo. Tựa như cho dù phát sinh bất cứ chuyện gì, người đàn ông này chỉ cần giơ tay nhắc chân khiến mọi chuyện đều có thể giải quyết ổn thỏa. Chính là người đàn ông mà trước kia Hạ Tử Nhục từng đề phòng, giờ đây lại trở thành người mang đến cho cô cảm giác an toàn nhất. Trên xe có hệ thống định vị, nên chỉ cần đi qua hai con phố, bọn họ đã đến được đồn cảnh sát gần đó. Quy trình khai báo ở đây khá giống trong nước, trực ca là một viên cảnh sát trẻ trông dễ nhìn. Anh ta đưa cho Hạ Tử Nhục bản tường trình, sau đó bảo cô ký tên rồi lưu lại số điện thoại. Hạ Tử Nhục mất điện thoại, đành sử dụng số của Hoắc Quý Ân. Xong xuôi mọi chuyện, viên cảnh sát trẻ khách khí nói: “Nếu có người mang balo của Hạ tiểu thư tới, chúng tôi sẽ lập tức báo cho cô ngay.” “Xác suất tìm được đồ có lớn không?” Hạ Tử Nhục vội vàng hỏi. Anh cảnh sát gãi gãi đầu, trả lời thành thật: “Còn phải xem vận khí của cô.” Cô đành bĩu môi, nhìn sang Hoắc Quý Ân với vẻ trêu chọc, từ “vận khí” này, mau tránh xa cô ra. Đồn cảnh sát là một tòa nhà màu vàng nhạt được xây theo kiến trúc của Bồ Đào Nha. Trước cửa là những bậc thềm lát đá hoa cương, trụ đèn tinh xảo ở hai bên kết hợp với vườn hoa nhỏ. Đèn đường thanh nhã chiếu xuống, khác hẳn phong cách trong nước. Hạ Tử Nhục nằm mơ cũng không nghĩ mình còn có thể đến đồn cảnh sát để du ngoạn, thực sự còn khiến bản thân không mấy vui vẻ. Cô không lo đánh rơi mất tiền, quan trọng nhất chính là hộ chiếu. Mới vừa rồi anh cảnh sát đã giải thích hết sức rõ ràng, nếu như không tìm thấy balo, cô phải bổ sung thêm chứng nhận để có thể xuất cảnh, không chừng còn ở Ma Cao không biết mấy ngày nữa. Còn Hoắc Quý Ân vẫn bình chân như vại, đôi chân thon dài, thoáng chốc đã đến bên cửa xe, vươn tay giúp Hạ Tử Nhục ngồi lên ghế phụ: “Lên xe đi!” Hạ Tử Nhục ngồi vào trong xe, xoa xoa mi tâm: “Đêm nay thật lòng cảm ơn anh, phiền anh đưa tôi về khách sạn.” Hoắc Quý Ân khẽ gật đầu, đạp chân ga, xe mau chóng rời đi. Đã khá trễ, nhìn gương mặt mệt mỏi của Hạ Tử Nhục, anh liền nói: “Mệt thì ngủ một lát đi.” “À... vâng!” Chạy đi chạy lại một hồi, cô khá mệt mỏi, hai mí mắt giờ như đang đánh nhau, không kim được cô dựa lưng vào thành ghế, thiếp đi. Trong lúc cô mơ mơ màng màng, chiếc xe vẫn lao vun vút trên đường, một lúc lâu không thấy dừng lại. Giống một con đường không có điểm cuối, cho đến bây giờ chỉ có một mình cô đơn độc tiến bước, dù mệt mỏi hay gian khổ vẫn cắn răng bước lên. Nhưng trên đoạn đường đó, có bạn đồng hành, có người che gió che mưa, rốt cuộc cô cũng có thể bình tâm trở lại. Khi Hạ Tử Nhục tỉnh dậy, vừa lúc xe đã đậu trước cửa khách sạn. Toàn thân cô nghiêng hẳn sang ghế lái, trên người khoác chiếc áo vest nam, mang theo mùi hương mát lạnh dễ chịu. Dụi dụi mắt, Hạ Tử Nhục nghiêng đầu liếc nhìn Hoắc Quý Ân chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng, người cô bỗng chốc cứng đờ. Cô vội vàng ngồi thẳng dậy, đem áo vest trả lại cho anh: “Đèn rồi sao, tôi thật vô ý, ngủ quên mất.” Không ngờ, vừa bước chân ra khỏi xe, Hạ Tử Nhục đứng khựng lại. “Hoắc Quý Ân, anh có đi nhầm không vậy?”. Trước mắt là một khách sạn xa hoa, không phải khách sạn ba sao cô đang ở. Hoắc Quý Ân tắt máy, xuống xe, đi đến bên cạnh cô. Anh liếc mắt nhìn Hạ Tử Nhục, trong mắt như ẩn chứa ý cười nhàn nhạt: “Không sai, tôi ở đây!” Tâm trí Hạ Tử Nhục nhất thời chưa quay trở về: “Tôi thì sao?” “Đêm nay em có thể ở cùng tôi, tôi không để ý đâu”. Anh nói Sao câu nói này lại khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên, Hạ Tử Nhục đầu óc trống rỗng chừng hai giây, cô lập tức lắc đầu như đánh trống: “Không cần phiền anh, tôi có chỗ ở mà. Đồn cảnh sát đã viết giấy chứng nhận, đưa nó ra chắc chắn người bên khách sạn sẽ cho tôi vào phòng.” “Sau đó thì sao?” Anh nhướn mi. Đúng vậy, sau đó thì sao, cô bây giờ nghèo rớt mùng tơi, khác gì ăn mày đầu. Hoắc Quý Ân neho mắt, bộ dạng ung dung nhìn vào gương mặt thanh tú pha chút khấn trương của Hạ Tử Nhục, giống như đang đợi quyết định của cô. Người phụ nữ này còn khó đối phó hơn tưởng tượng của anh nhiều, rõ ràng đang lâm vào cảnh khôn đốn, vậy mà vẫn không chịu “quy phục”

anh. Anh cứ như vậy không chịu nhận muốn giữ cô lại sao? Đầu óc nhanh chóng toan tính, Hạ Từ Nhượng quyết định nói: “Anh có thể ...”. Hơi dừng một chút, cô bối rối xoa tay: “Anh có thể cho tôi mượn ít tiền không?” Thật không ngờ cô lại nói ra câu này, Hoắc Quý Ân sắc mặt không đổi, con người thoáng lóe lên một tia thất vọng: “Không thể!”, không chút lưu tình từ chối Hạ Từ Nhượng. Sau đó, anh để mặc Hạ Từ Nhượng ở trước cửa khách sạn, tự mình đi vào đại sảnh. Cô giật mình, người đàn ông này trở mặt còn nhanh hơn cô sao? Không ngờ, Hoắc Quý Ân dừng lại giữa đường, quay đầu hờ hững ném một câu: “Hạ Từ Nhượng, một là em đi theo tôi, hai là cứ đứng ngây ngốc ở đó đi.” “...”

Khách sạn tư nhân Venice. Trong căn phòng xa hoa của khách sạn, trên chiếc bàn ăn hình tròn màu nâu đậm là một bát cà ri nóng hổi. Cho đến khi ăn như hổ đói hết hơn nửa bát cà ri, cô vẫn có cảm giác không thực tế: Sao cô và Hoắc Quý Ân lại có thể chung sống hòa bình trong cùng một căn phòng như thế được? Giữa lúc cô đang cảm thấy vô cùng khó tin, thì Hoắc Quý Ân từ trong phòng ngủ đi tới, anh đã ăn xong cơm tối, nên gọi một nhân viên đến phục vụ cho Hạ Từ Nhượng. “Cơm nước xong rồi, em đi tắm đi. Trong phòng tắm có quần áo để thay đây”. Anh lãnh đạm nói. Một nửa khuôn mặt của Hạ Từ Nhượng vẫn vùi trong bát, chỉ để lộ ra hai con mắt, miệng nhai cà ri, nhồm nhoàm nói không rõ: “Vâng, cảm ơn anh”. Hoắc Quý Ân liếc nhìn cô một cái, kéo kéo khóa môi: “Ăn từ từ thôi, không ai tranh của em đâu”. Thành thật mà nói, Hoắc Quý Ân chưa từng nhìn thấy Hạ Từ Nhượng dịu dàng như vậy bao giờ. Bình thường, cô giống như một mỹ nhân lạnh lùng, con người tuy xinh xắn trang nhã nhưng bản chất lại là một người vô cùng bướng bỉnh, toàn thân luôn có cảm giác sẵn sàng chiến đấu. Nhưng cô của bây giờ, nhìn thế nào đi chăng nữa, cũng khiến anh cảm thấy hết sức ngây thơ và đáng yêu. Nghe anh nói vậy, bàn tay Hạ Từ Nhượng đang cầm chiếc bát Đại Hải bỗng cứng đờ. Cả buổi tối chỉ ăn một tí cà ri như thế này, cô thật sự vẫn còn đói đấy. Mà thôi, trong giai đoạn đặc biệt, hình tượng hay gì đi đó, không đáng để nhắc đến.

Hoắc Quý Ân cầm quyển sách, ngồi trên sofa cách bàn ăn mấy bước, đôi chân dài vắt chéo, vừa lười biếng vừa phong cách: “Nếu thích ăn cà ri, tôi biết ở Macao có một nhà hàng Bồ Đào Nha khá ngon, ngày mai sẽ dẫn em đi ăn thử”. Còn có ngày mai ư? Hạ Từ Nhượng ngẩn người, về mặt nghi hoặc buông bát, quay đầu nhìn về phía anh: “Không phải anh đến để tìm người à?”. Hơn nữa, cô nhớ Hoắc Quý Ân nói đã tìm được người. Anh không thay đổi tư thế, dùng giọng điệu hờ hững để trả lời: “Ừ, chuyện của người đó vẫn chưa xử lý xong nên tôi tạm thời ở lại”. “Vâng”. Hạ Từ Nhượng không nghĩ ngợi nhiều, dùng khăn tay lau khô miệng: “Vậy anh định đợi ở đây bao lâu?”. “Tôi chưa biết”. Anh thản nhiên nói. Ánh mắt Hoắc Quý Ân vẫn dừng trên quyển sách, dường như bình tĩnh, không chút gợn sóng. Nhưng cho đến khi tiếng nước ào ào từ phòng tắm truyền đến, trang sách trong tay anh không hề gợn qua. Cửa phòng tắm là cửa gỗ đôi màu trắng khắc hoa văn. Trong phòng tắm không chỉ có mỗi vòi sen mà còn có một bồn tắm xa lớn, kết hợp với chiếc tivi LCD không thấm nước. Tất cả nội thất đều khắc “vàng”, cộng thêm thiết kế mang phong cách cung điện châu Âu, toàn bộ đều mang dáng vẻ xa hoa thanh lịch. Diện tích thậm chí còn lớn hơn phòng khách sạn mà Hạ Từ Nhượng ở trước kia. Cô không dùng bồn tắm lớn mà dùng vòi sen để tắm. Sau khi xong xuôi, cô cầm lấy bộ quần áo sạch mà Hoắc Quý Ân đã chuẩn bị – đó là một chiếc sơ mi nam màu trắng. Quả thật nếu không vì không còn quần áo khác để mặc, Hạ Từ Nhượng chắc chắn sẽ không mặc đồ của người đàn ông kia lên người. Cô không thể không một lần nữa dùng cụm từ “giai đoạn đặc biệt” để thuyết phục bản thân. Chiếc áo sơ mi chất liệu hoàn hảo, được cắt may một cách khéo léo. Đáng tiếc, chiếc áo quá mức đẹp để này khoác lên người Hạ Từ Nhượng xem như lãng phí. Dù sao cũng là quần áo của Hoắc Quý Ân, mặc trên người cô, xem ra quá rộng. Cô đứng trước gương soi. Tay áo quá dài bị cô xắn lên, để lộ cổ tay mảnh khảnh trắng nõn. Vạt áo không dài không ngắn, vừa vặn trùm đến hông. Đôi chân thon dài thẳng tắp cứ như vậy hiện ra, nhìn không bỏ sót. Hạ Từ Nhượng nhún mào, xoay một vòng rồi vươn tay lấy chiếc áo choàng tắm ở trên giá xuống khoác vào người, sau đó mới bước ra khỏi phòng tắm. Hoắc Quý Ân ngồi trên sofa trong phòng khách, cuốn sách trên tay đã được anh đặt xuống, hai mắt nhắm lại, thân hình cao lớn hơi ngã về phía sau, dường như đang chợp mắt. Ánh sáng âm áp và mềm mại trong phòng khách bao phủ khắp người anh, hoàn toàn khiến người đàn ông toàn thân sắc bén và góc cạnh trở nên nhu hòa hơn một chút. Không biết có phải anh đang ngủ không, Hạ Từ Nhượng hạ giọng nói: “Tôi tắm xong rồi, anh tắm đi”. Nghe vậy, Hoắc Quý Ân từ từ mở mắt, ngược mắt nhìn cô, đôi môi mỏng cong lên. Cô gái này bọc người thật kỹ, áo choàng tắm dài tới mắt cá chân, trông giống như xác ướp. Anh khẽ xoa thái dương, nhìn như có chút mệt mỏi: “Em giúp tôi xả nước vào bồn đi, tôi muốn ngâm mình”. Con người này đúng là không thể chấp nhận được, về mặt Hạ Từ Nhượng vừa tức giận vừa buồn cười: “Anh xem tôi là người hầu đây à?”. “Em ăn của tôi, ở của tôi, mặc của tôi, chẳng lẽ em không thể làm được một việc vì tôi?”. Anh nhướn mày hỏi lại. “...”. Gặp phải người đàn ông tính toán chi li như vậy, cô chỉ biết vuốt cằm. Đến phiên Hoắc Quý Ân đi tắm, Hạ Từ Nhượng cầm quyển sách trên sofa lên. Đây là quyển sách nói về quản lý khách sạn, in bằng tiếng Anh, nội dung chuyên ngành khá buồn tẻ. Cô vốn chỉ tiện tay lướt qua, đang định ném sang một bên. Nào ngờ, một tờ giấy ghi chú từ trong quyển sách rơi xuống. Cúi người nhặt tờ giấy rơi trên thảm, ngón tay Hạ Từ Nhượng bỗng chốc cứng lại. Chỉ là một tờ ghi chú hết sức bình thường, trên đó viết tên của một khách sạn và số phòng. Hạ Từ Nhượng không biết chữ viết của Hoắc Quý Ân, nhưng bất luận có phải là bút tích của Hoắc Quý Ân hay không không quan trọng. Bởi vì tên của khách sạn kia – đúng là nơi cô đang ở tại Macao. Mà số phòng cũng chính là phòng của cô. Đầu óc của Hạ Từ Nhượng bất giác căng thẳng mãnh liệt. Không lẽ, người mà Hoắc Quý Ân gần gũi xa xôi tìm đến – Hóa ra là cô?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tắm rửa xong, Hoắc Quý Ân trên người mặc áo choàng tắm từ phòng tắm bước ra, dây lưng thắt hồ hững, dưới chân đi dép lê của khách sạn.

Áo choàng tắm cùng kiểu dáng kích cỡ mặc trên người Hạ Từ Nhượng có vẻ quá rộng nhưng mặc trên người anh lại có hình có dáng. Dù sao với dáng người cao lớn, Hoắc Quý Ân chính là cái móc quần áo trời sinh. Tuy chỉ là áo choàng tắm, nhưng anh mặc vào cũng có thể để lộ vẻ lười biếng quyến rũ. Nhìn vào đôi chân cân xứng dưới vạt áo choàng, đủ biết anh là kiểu người mặc quần áo thì gầy, cởi ra lại vô cùng nam tính. Không thấy Hạ Từ Nhượng trong phòng khách. Cánh cửa kính rộng lớn mở lối ra ban công, Hoắc Quý Ân đẩy cửa bước ra ngoài. Ban công thực ra là một hoa viên nhỏ đẹp đẽ, không gian ở giữa được tu bổ ngay ngắn thành vườn hoa, xung quanh phủ kín những thảm cỏ xanh biếc, ngoài ra còn có mấy loại cây chóp nhọn không biết tên đứng lặng một góc. Ánh đèn hòa lẫn cùng ánh trăng ẩn hiện dưới mặt cỏ, khiến toàn bộ khu vườn như chìm trong màu rượu vang âm áp. Trong tầm mắt Hoắc Quý Ân là một bóng hình mảnh khảnh bọc trong chiếc áo choàng lớn. Cô im lặng đứng một chỗ, không hề nhúc nhích, giống như bức tranh người, hòa cùng khung cảnh xung quanh thành một thể thống nhất. “Anh tới Macao là để tìm tôi?”. Cảm giác có người tới gần, Hạ Từ Nhượng không quay đầu lại, hỏi thẳng. Có lẽ câu hỏi quá mức thẳng thắn nên bước chân Hoắc Quý Ân đang hướng về phía cô bỗng chốc khựng lại. Im lặng một lúc, anh đi đến bên cạnh cô, miệng không phủ nhận: “Phải”. Mặc dù đáp án đúng như dự đoán nhưng Hạ Từ Nhượng vẫn hít thở không thông, kìm nén

con sóng lòng, cô hỏi: “Vì sao?” Vì sao lại vượt qua ngàn dặm để đến tìm cô? Vì sao lại nhất định là cô mà không phải ai khác? Chỉ là câu hỏi đơn giản nhưng khiến Hoắc Quý Ân như không còn đường sống. Từ đối nghịch như nước với lửa lúc ban đầu, đến chung sống hòa bình như hôm nay, anh cảm thấy giữa mình và cô gái này có thứ gì đó đang trở nên khác biệt. Nhưng anh hiểu rất rõ, Hạ Từ Nhục chưa bao giờ thay đổi. Có lẽ, người đang thay đổi chính là anh. Trái tim anh đang đến gần cô từng chút từng chút một. Thoảng thần thờ vài giây, về mặt phức tạp của Hoắc Quý Ân đã biến mất, anh chưa nói tiếp, ngược lại hỏi cô: “Em từ chức là vì tôi sao?”. Không nghĩ vấn đề như viên đạn liền bị người đàn ông này ném trả, Hạ Từ Nhục ngăn người. Che giấu vấn đề không phải là tính cách của cô nên cô trả lời thành thật: “Hoắc Quý Ân, tôi không thích cảm giác anh mang lại cho tôi. Anh giống như người cầm chiếc gậy quyền lực, chỉ cần động đậy đầu ngón tay là có thể chi phối vận mệnh của tôi”. “Tôi ở trong mắt em chính là một người như thế sao?”. Hoắc Quý Ân hai tay đút trong túi áo choàng tắm, về mặt không thay đổi, lạnh nhạt hỏi lại. “Chẳng lẽ không đúng à?”. Hạ Từ Nhục hít sâu, tiếp tục nói: “Nếu tôi không chấp nhận việc chuyển đến nơi khác thì phải từ chức. Anh không nhớ anh đã bắt tôi phải lựa chọn như vậy ư?”. Hoắc Quý Ân nhún mày: “Em hiểu lầm rồi”. “Anh có ý gì?”. Hạ Từ Nhục cảm thấy nghi ngờ, nhìn anh chăm chú. Cô không ngờ được phải ánh mắt của đối phương. Hoắc Quý Ân không lên tiếng, đôi môi mỏng khẽ mím lại, ánh mắt lảng lạng rơi trên người cô, nhìn như lạnh nhạt. Nhưng sâu trong con người hình như có cảm xúc không tên nào đó đang bắt đầu khởi động. Sự đối mặt trong im lặng này chỉ diễn ra trong thoáng chốc, anh nhanh chóng rời mắt, nhìn về phía xa xa. Xa xa, ánh đèn rực rỡ của Las Vegas (1) xuyên thấu bầu trời đêm, khiến đêm đen vốn dày đặc được bao phủ một lớp ánh sáng nhìn chói lóa như ban ngày. (1): Macao được ví như Las Vegas của thế giới “Hạ Từ Nhục, theo như tôi biết, em đã thất bại trong cuộc tranh chức phó quản lý nhà hàng với đồng nghiệp. Tôi chỉ cho em một cơ hội để chứng minh năng lực của bản thân mà thôi”. Giọng nói của Hoắc Quý Ân không nhanh không chậm, cánh tay nâng lên, nhẹ nhàng nắm lấy vai cô: “Rất nhiều người nghĩ rằng đường đời của họ đã sớm được trải sẵn, chỉ cần bước lên đó là xong. Nhưng họ không biết rằng, bỗng một ngày nào đó sẽ có một con đường khác mở ra. Trên con đường đó có gì, nếu không bước lên, họ sẽ vĩnh viễn không biết và bỏ lỡ cơ hội duy nhất”. Anh nói không sai, nếu cô không đứng ở đây, sẽ mãi mãi không nhìn thấy ánh đèn trong đêm tối. Nếu cô không chấp nhận những thách thức mới, sẽ vĩnh viễn dậm chân tại chỗ trong thế giới của chính mình. Bà vai Hạ Từ Nhục khẽ run rẩy, không biết vì suy nghĩ câu nói sâu xa của anh hay vì bàn tay đang đặt trên vai mình kia. Cô cảm thấy lồng ngực như được khai thông, mọi lo lắng tích lũy mấy ngày nay đều được trút bỏ, cuối cùng trở về và đưa ra ánh sáng. Cảm xúc lên xuống quá mức căng thẳng, cô im lặng hồi lâu mới phui móng vuốt trên vai xuống, nhướn mi hỏi: “Hoắc Quý Ân, kiếp trước anh là nhân viên bán hàng đa cấp đúng không?”. Ngồi ở vị trí của anh, chỉ cần ra lệnh là được, không cần lắng phí lời nói để thuyết phục cấp dưới. Nhưng khoảnh khắc này, Hạ Từ Nhục không thể không thừa nhận, người đàn ông đó đã thuyết phục được cô. Hoắc Quý Ân khẽ nghiêng mặt, nói: “Tôi xem như em đang khen tôi”. “Tôi có thể cùng anh trở về”. Tiếp theo, cô bổ sung thêm một câu: “Nhưng tôi có điều kiện”. Hình như cô đang nghiên ra điều kiện với anh, khước môi Hoắc Quý Ân tràn ý cười: “Em nói đi”. “Tôi muốn mang Tổng Nhã sang nhà hàng mới của S”. Cô không thể để Tổng Nhã ở nơi nước sôi lửa bỏng. Anh mỉm cười: “Có thể”. Khí hậu phía Bắc khác khí hậu phía Nam, hơn nữa Macao về đêm, độ ẩm tăng cao, ít nhiều có cảm giác ẩm ướt. Hai người không đứng ở ban công lâu, nói chuyện xong liền quay trở về phòng. Lúc này Hạ Từ Nhục mới nhận ra điều cô nên sớm nghĩ đến, nhưng vì lúc này tâm trạng hỗn loạn đã bỏ qua vấn đề. Căn phòng này chỉ có một phòng ngủ và một chiếc giường. Trong lúc cô đang nhún mày suy nghĩ xem nên sắp xếp chiếc giường kia như thế nào thì di động của Hoắc Quý Ân bỗng vang lên. Di động đặt trên tủ đầu giường trong phòng ngủ, anh đi tới nhận điện. Là đồn cảnh sát gọi tới, vẫn là viên cảnh sát trẻ hôm trước, anh ta thông báo tin tốt: “Có du khách trên xe taxi nhặt được túi của Hạ tiểu thư, vừa mới đưa tới đồn. Mời hai người nhanh chóng sắp xếp thời gian đến đồn để nhận lại”. Hoắc Quý Ân không nhiều lời, chỉ đáp một câu: “Được”. Ngắt điện thoại, anh thay áo ngủ, từ phòng ngủ đi vào phòng khách, phát hiện – Hạ Từ Nhục đang nằm ngủ trên ghế sofa. Nhìn tư thế ngủ của cô không giống như kiểu ngủ tùy tiện mà trực tiếp coi sofa là giường. Trên người cô là chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình, đầu gối lên tấm lót mềm mại, đôi dép lê màu trắng đặt ngay ngắn dưới sofa. Không biết do không đuổi được người hay do không đủ cảm giác an toàn mà toàn thân cô nằm nghiêng ở tư thế cuộn người trong sofa, mấy lọn tóc rơi xuống che khuất nửa khuôn mặt, chỉ để lộ sống mũi thẳng thanh tú, đôi môi ngầy thơ, đôi mắt khép lại. Cô gái này đúng là ở đâu cũng có thể ngủ được. Hoắc Quý Ân về mặt bất đắc dĩ lắc đầu. Cuộc hành trình vốn vất vả, hơn nữa lần lộn mất cả tối, Hạ Từ Nhục thật sự rất mệt mỏi. Không ngờ trong lúc lơ mơ nửa ngủ nửa tỉnh, cô bỗng cảm thấy trên người lạnh lạnh, tiếng hét vẫn đang mắc kẹt trong cổ họng, chiếc áo choàng tắm trên người đã bị kéo ra. Sau đó, cô cứ như vậy bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy rồi khỏi sofa, tiếp theo, toàn thân rơi vào một vòng ôm vô cùng ấm áp. Động tác của đối phương rất nhẹ, nhưng vẫn đủ khiến Hạ Từ Nhục bừng tỉnh. Cô vừa mới ngạc nhiên mở to mắt, đã thấy gương mặt tuấn lãng của Hoắc Quý Ân hiện lên trong tầm nhìn. Khoảng cách giữa hai người thật sự... quá gần. Đến hàng mi dày của anh Hạ Từ Nhục cũng có thể đếm được. Cô vội vã quay mặt đi: “Anh... anh làm gì vậy?”. Hoắc Quý Ân thì thầm “Ôm em lên giường ngủ”. Kiểu dụ dỗ khó hiểu này, chính anh cũng không nhận ra. “Không cần. Anh để tôi xuống”. Hạ Từ Nhục bị hơi thở của người đàn ông làm cho toàn thân râm ran nóng lên. “Đừng lộn xộn”. Anh nói. Nửa người cô kê sát lên người Hoắc Quý Ân, cách nhau một lớp áo mỏng. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, cùng với sức mạnh của cánh tay anh truyền đến. Tất cả đều nhắc nhở cô, cô đang đối mặt với một người đàn ông tràn đầy tinh lực. Cô quả thực không dám lộn xộn, vô thức cúi đầu nhìn lên người. Áo choàng tắm đã không cánh mà bay. Trên người Hạ Từ Nhục chỉ còn lại chiếc áo sơ mi nam, hàng cúc tuy đóng kín, nhưng cặp đùi thon thả của cô hoàn toàn bị lộ ra ngoài, lại nhếch lên trên, thấp thoáng có thể nhìn thấy viền của chiếc quần lót ren. Cảnh tượng này đã bị anh nhịp nhàng nhìn thấy hết. Hạ Từ Nhục đỏ mặt, ngượng ngùng nhắm mắt lại. Động tác của Hoắc Quý Ân rất lưu loát, mất ba đến năm giây liền đem cô ôm vào phòng ngủ, đặt lên chiếc giường lớn mềm mại. Cho đến khi dùng chiếc chăn to trùm quấn kín từ chân lên đến đầu, trái tim Hạ Từ Nhục vẫn đập “thình thịch” hỗn loạn. “Anh ngủ ở đâu?”. Tiếng cô từ trong chăn truyền ra, nghe như bị mắc nghẹn. “Sofa”. Giọng nói của Hoắc Quý Ân vẫn rõ ràng. Cảm giác người đứng ở đầu giường đã rời đi, ánh sáng xung quanh biến mất, lúc này Hạ Từ Nhục mới kéo chăn xuống, lộ ra hai con mắt. Bỗng nhiên đèn tắt, thị giác chưa thích ứng với bóng tối trong phòng, cô chỉ thấy thấp thoáng một bóng người đi đến chiếc sofa trong phòng ngủ rồi nằm xuống. Rốt cuộc cũng bị rung động, Hạ Từ Nhục há hốc môi: “Hoắc Quý Ân, chúc anh ngủ ngon”. “Hạ Từ Nhục, ngủ ngon”. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu đến khó tin. Cô và đại ma đầu ngủ chung phòng, sau đó còn nói chúc ngủ ngon. Người ở trong bóng tối thính giác trở nên vô cùng nhạy bén. Hạ Từ Nhục mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của hai người, cùng âm lượng, như hòa quyện vào nhau. Tiếng hít thở đó rất nhẹ, như ánh trăng chiếu ngoài cửa sổ, lướt khắp khuôn mặt nhưng không để lại dấu vết, khiến Hạ Từ Nhục trở nên mềm lòng. Không biết qua bao lâu, khi cô đang chìm dần vào giấc ngủ thì một giọng nói trầm thấp bỗng nhẹ nhàng tiến vào tai cô: “Em ngủ chưa?”. Hoắc Quý Ân hỏi. “Đang ngủ”. Cô trả lời. “Ngủ mà vẫn nói chuyện”. Thấp thoáng có tiếng cười rất nhỏ. Con buồn ngủ của Hạ Từ Nhục liền bị anh xua tan. Cô mở mắt ảo não nhìn về phía sofa. Ánh trăng đỏ xuống, lơ mơ phác họa một thân hình cao lớn. Hoắc Quý Ân nằm thẳng trên sofa, cánh tay gối sau đầu, đôi chân dài hơi cong, một tư thế lười biếng và gọi cảm. Hạ Từ Nhục trở mình, xoay mặt về phía anh, khuỷu tay đè xuống chân, hỏi: “Đồn cảnh sát có gọi điện cho anh không?”. Nhận được túi xách, cô sẽ không làm phiền anh nữa. Con người đen láy của Hoắc Quý Ân ẩn chứa ánh trắng, nhìn không quá rõ, anh cong môi nói: “Không có”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28

Nhà thờ Mân Côi.

Là một trong những nhà thờ cổ nhất Macao, vẻ ngoài tao nhã trang nghiêm mang phong cách Baroque, bức tường màu vàng nhạt cùng những ô cửa sổ màu xanh lá cây, kết hợp với mái chóp nhọn, khiến toàn bộ công trình thoát nhìn giống như lâu đài cổ tích trên thế giới. Sánh chính sâu và rộng, mái vòm rộng lớn như màn trời. Những bức tranh rực rỡ mang màu sắc Công giáo. Trên đàn thờ, là bức tượng Đức Mẹ ôm Chúa hài đồng, nhìn từ xa, ánh sáng lay nhiễm về từ bi.

Lúc này, bên ngoài giáo đường đổ cơn mưa nhỏ; Bên trong giáo đường là màn hôn lễ truyền thống kiểu Tây Âu lãng mạn và sang trọng.

Cổng giáo đường khép hờ, cánh cửa gỗ cao lớn nặng trĩu bị đẩy ra, không phát ra bất kỳ âm thanh nhỏ nào.

Không biết trong giáo đường đang cử hành hôn lễ, nên khi đẩy cửa bước vào, bước chân Hạ Từ Nhục liền chững lại. Cô vội vã xoay người, nhỏ giọng nói với người đàn ông bên cạnh: “Chúng ta trú mưa ở đây không được rồi”.

Hoắc Quý Ân vẫn một thân tây trang trắng thớm, trên bờ vai vuông vức dính vài hạt nước mưa, một lớp mỏng mảnh, không ướt lắm. So với dáng dấp câu nệ ngay nhiên của Hạ Từ Nhục, anh tỏ ra bình tĩnh tự nhiên hơn: “Không sao, vừa hay học hỏi để lấy kinh nghiệm”.

Cô còn chưa đoán ra thâm ý của đối phương. Hoắc Quý Ân đã khẽ ôm lấy vai cô, đi đến hàng ghế dài cuối cùng, ngồi xuống. Mặc dù đây là một đám cưới mở, không cấm du khách vào xem, Hạ Từ Nhục vẫn cảm thấy bức tranh phong tục trước mắt có gì đó không đúng cho lắm.

Chuyện này phải bắt đầu từ vài giờ trước.

Hạ Từ Nhục không có tật xấu ngủ nướng. Nhưng có lẽ do chiếc giường kingsize của khách sạn thực sự rất thoải mái, cộng thêm tối qua ngủ muộn do bị Hoắc Quý Ân quấy rầy. Nên hôm nay khi cô tỉnh lại thì trời đã gần trưa.

Chấp nhận ở cùng một người đàn ông trong cùng một căn phòng là giới hạn cao nhất của Hạ Từ Nhục. Nếu hai người tiếp tục sống chung trong một thời gian dài, cô sợ mình sẽ bị điên mất. Nhưng đúng là không còn lựa chọn nào khác. Trên người cô không có tiền, không giấy chứng nhận, muốn bỏ đi không được. Nên khi Hoắc Quý Ân nói: “Hôm nay tôi sẽ sắp xếp hành trình”, cô chỉ biết chấp nhận.

Anh chàng này rốt cuộc vẫn không chịu buông chiếc quyền trượng trong tay.

Sử dụng tính áp đặt, Hoắc Quý Ân có thói quen dùng một số thứ anh có mà người khác không có để áp bức người khác. Trong làm ăn cũng thế, trong cuộc sống cũng vậy. Chính là kiểu “áp bức” như thế này, khi áp dụng lên người Hạ Từ Nhục, nhiều hoặc ít lại trở thành sự cung chiều.

Hạ Từ Nhục cùng anh đi ăn ẩm thực Bồ Đào Nha, sau đó tham quan một vài cảnh đẹp trong nội thành. Ban đầu chỉ là chuyến đi hết sức bình thường nhưng vì một cuộc gặp gỡ bất ngờ khiến cho không khí trở nên có chút lạ kỳ.

Giống như cơn mưa bất ngờ.

Giống như màn hôn lễ này.

Khoảng cách cách mấy thước, Hạ Từ Nhục ngồi ở ghế trên, nhìn không chớp mắt cô dâu chú rể trước đàn thờ. Chưa từng gặp một người xa lạ, quần áo màu trắng, kéo lân váy dài phía sau, vô cùng xinh đẹp, bầu không khí thiêng liêng, cô có cảm giác như đang lạc vào thế giới kỳ lạ trong phim ảnh nên không khỏi thất thần.

“Hoắc Quý Ân, anh có tin vào tình yêu không?”. Ánh mắt Hạ Từ Nhục không rời khỏi cặp đôi đang trao nhẫn cưới, hỏi ngẫu nhiên.

Anh hơi sững sốt, tư thế lười biếng không thay đổi, miệng thần nhiên đáp: “Trước kia không tin, nhưng bây giờ tin rồi”.

Bây giờ?

Mặc dù giọng nói của đối phương rất nhỏ, giống như âm lượng trò chuyện trong rạp chiếu phim nhưng vẫn khiến trái tim Hạ Từ Nhục chấn động, như nghe ra thâm ý nào đó.

Trong khi cô còn đang rơi vào hoang hốt, Hoắc Quý Ân đã hỏi lại: “Em thì sao?”.

“Tôi tin”. Cô gật gật đầu, nhưng rất nhanh lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng tôi không tin tình yêu sẽ đến với tôi”. Cái gọi là tình yêu, hai mươi mấy năm chưa tới, hẳn là nó sẽ không tới nữa.

Có lẽ tâm tư không đặt ở giáo đường, Hoắc Quý Ân hơi quay đầu, nhìn sườn mặt của Hạ Từ Nhục, ánh mắt trở nên nghiền ngẫm: “Người có bạn trai sao lại nói như vậy?”.

“Tôi có bạn trai?”. Hạ Từ Nhục giật mình, sao cô lại không biết nhỉ?

“Vị luật sư, gọi là gì nhỉ? Tô...”. Hoắc Quý Ân làm bộ hào tâm nhắc nhở cô, ý cười trên khóe miệng tăng vẻ trêu tức.

Hạ Từ Nhục thiếu chút nữa đã quên chuyện đó: “Anh nói đến Tô Khải phải không? Anh ấy...”. Một cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy, nhất thời không biết nói dối như thế nào, bỗng nhiên nói lắp.

Cô cau mày, điều bộ cổ gắng sắp xếp từ ngữ rơi trong mắt Hoắc Quý Ân, anh cảm thấy có chút thú vị. Anh chỉ lên đàn thờ, thản nhiên nhắc nhở: “Đức Mẹ ở đằng kia, không thể nói dối”.

Hạ Từ Nhục bị anh chặn ngang càng nói không ra lời, thở hổn hển trừng mắt nhìn anh: “Tô Khải không phải là bạn trai của tôi, được chưa?”.

“Ha ha”. Hoắc Quý Ân bật cười ra tiếng: “Đình Đình đã sớm nói cho tôi biết rồi”.

“...”. Người đàn ông này quá là nham hiểm.

Hôn lễ đã xong, giáo đường trống trải hẳn.

Mưa vẫn không ngớt, ngược lại càng lớn hơn, như bị gió thúc giục, rơi tí tách vội vã. Chờ đợi không phải là cách, Hạ Từ Nhục hai tay ôm vai đi đến cửa giáo đường, lo lắng nhìn ra ngoài.

Chấp và chẳng chịt hai bên hông của giáo đường là những tòa nhà thấp bé mang phong cách châu Âu, giữa hai dãy nhà là đường dành cho người đi bộ, không quá dài, có lẽ chỉ bốn hay năm trăm mét. Xuyên qua con đường dành riêng cho người đi bộ là đường lớn, nơi Hoắc Quý Ân đỗ xe ở đó.

Hạ Từ Nhục vuốt cằm xem xét. Cô bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “Hoắc Quý Ân, anh có dám dầm mưa không?”.

“Sao lại không dám?”. Anh nhướn mi trả lời.

Nghe anh nói vậy, cô rụt cổ không nói nhiều, lao thẳng vào giữa màn mưa nặng hạt. Phía nam mưa đông lạnh hơn so với tưởng tượng, những hạt mưa bụi nhỏ mịn cuốn theo gió lạnh ẩm ướt lùa vào trong cổ khiến Hạ Từ Nhục rung mình một cái.

Nhưng, chỉ trong một giây, hơi lạnh liền biến mất.

Cô ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn, Hoắc Quý Ân vừa sau cô mấy bước lúc này đã đứng bên cạnh, cầm áo vest khoác lên đỉnh đầu hai người.

Hạ Từ Nhục lau nước mưa trên mặt, nhìn Hoắc Quý Ân chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, hỏi: “Anh không lạnh à?”.

“Không lạnh”. Anh gượng cười nói dối.

Gió mưa vẫn vũ, cô hoàn toàn bỏ qua việc cơ thể hai người kề sát, hai tay anh nâng lên kéo căng chiếc áo, lại sợ mưa hắt vào người cô, toàn bộ phần ngực như dán sau lưng Hạ Từ Nhục. Hai người cứ như vậy bất chấp mưa gió, xuyên qua những tán ô của người đi đường, tiếp nhận mọi ánh nhìn của những người xa lạ, chạy nhanh về phía trước.

Thời tiết xấu như vậy, bung dù cũng chưa chắc đã sử dụng được, huống chi hai người chỉ có áo vest để che mưa. Khi bước nhanh đến lề đường, ông quần Hạ Từ Nhục đã bên cao bên thấp.

“A”. Một tiếng hét ngắn ngủi bỗng vang lên.

Mặt đường rải đá theo phong cách Bồ Đào Nha, đã được rửa sạch sẽ sau cơn mưa xối xả, hiện ra như bức rèm sáng bóng nhưng rất trơn. Hạ Từ Nhục bước quá nhanh, không cẩn thận bị trượt, ngã dúi về phía trước.

Ngay khi cơ thể cô thoáng nhẹ bẫng, một đôi tay mạnh mẽ bỗng nắm lấy eo cô. Cô còn đang bàn thần rơi trong kinh ngạc, toàn thân đã bị khuỷu tay vô cùng rắn rỏi của Hoắc Quý Ân ôm chặt.

Gót chân Hạ Từ Nhục vừa mới đứng vững, ngay lập tức cảm thấy một trận mưa lớn đổ ướt người mình.

Vì Hoắc Quý Ân hai tay ôm cô nên đành ném chiếc áo trên đầu hai người xuống. Mà hai tay anh, đến lúc này vẫn chưa rời khỏi eo cô. Rõ ràng là rất lạnh nhưng hơi ấm từ hai bên hông truyền đến, giống như ngọn lửa không khói khiến cơ thể Hạ Từ Nhục nóng lên.

“Đúng là ngốc”. Anh nói.

Hạ Từ Nhục buồn bực ngẩng đầu, nhìn người đàn ông phía trước, trong khoảnh khắc con người anh đâm vào mắt cô, cô đã giật mình. Nước mưa làm mờ đi ánh mắt của mọi người, nhưng cô vẫn thấy hình ảnh ngược của chính mình trong mắt của Hoắc Quý Ân, tình cảm và dịu dàng như vẽ bề ngoài của anh.

Ánh mắt của Hoắc Quý Ân lặng lẽ rơi trên mặt cô, ướt sũng bụi mưa lất phất, trên mỗi tác da thịt cô đều dính nước mưa khiến người ta không thể không thấy rõ. Nhưng đôi mắt ngập tràn sương mù ấy lại tăng thêm vài phần hương vị so với ngày thường. Trong lúc không chú ý, anh liền chìm vào trong đó, trái tim bất ngờ bốc cháy như một ngọn lửa, bị cơn mưa to trút xuống không thể dập tắt.

Bị anh nhìn như vậy, Hạ Từ Nhục chỉ biết đứng sững một chỗ, thậm chí quên cả quay mặt. Cô cảm thấy bàn tay đang đặt trên eo mình ngày càng siết chặt hơn.

Ánh mắt Hoắc Quý Ân điềm tĩnh, động tác rất nhỏ, không một chút do dự, hướng về phía cô gần hơn...

Giờ phút này, trời đất đều trở lên tĩnh lặng.

Tiếng xe cộ xung quanh, tiếng mưa rơi, mọi âm thanh đều biến mất, trong một thế giới không lớn không nhỏ, dường như chỉ có hai người.

“Bíp bíp”.

Một hồi còi ô tô vang lên ngay cạnh hai người. Hạ Tử Nhược đột nhiên bừng tỉnh, quay người lại, liền thấy một chiếc xe có rèm che lao nhanh về phía bọn họ.

May mà Hoắc Quý Ân phản ứng nhanh nhẹn, khẽ túm lấy thắt lưng cô, kéo cô vào lề đường.

An toàn quay trở lại xe, hai người đã sớm bị ướt như chuột lột.

Chạy ra khỏi bãi, trong xe rơi vào im lặng, tiếng mưa rơi trên kính càng trở nên rõ ràng.

Tiếng mưa tí tách, khiến tâm trạng của Hạ Tử Nhược hơi kích động. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bụi mưa trên kính xe tụ lại thành dòng suối uốn lượn, sương mù một mảnh, không nhìn rõ thứ gì. Nhưng đôi mắt của cô vẫn cố chấp, như muốn chọc thủng cửa sổ xe.

Tuy đơn độc suốt hai mươi mấy năm nhưng cô không phải chưa từng có đàn ông theo đuổi. Khi bọn họ thổ lộ, cô chỉ cần từ chối là xong, gọn nhẹ và đơn giản.

Nhưng với Hoắc Quý Ân thì không như thế.

Anh như mạch nước ngầm im ắng, mưu đồ từng tác từng tác một xông vào trái tim cô. Sau đó, phá hủy hoàn toàn phòng tuyến của cô, rồi chiếm lấy trái tim cô. Loại cảm giác này, khiến tâm trạng của Hạ Tử Nhược căng thẳng hẳn lên.

Cưỡng ép bản thân hồi phục lại tinh thần, cô phát hiện trên xe có khăn giấy, tiện tay rút ra vài tấm, đưa cho Hoắc Quý Ân: “Anh lau mặt đi”.

Anh nắm tay lái bữu môi: “Tôi không có tay. Em giúp tôi lau đi”.

Bàn tay cầm khăn của Hạ Tử Nhược cứng ngắc, hơi chút do dự. Cô nghiêng người về phía anh, cầm khăn lau lung tung trên mặt anh. Khuôn mặt anh sáng sủa, góc cạnh, cô xem như mình đang lau cho một bức tượng điêu khắc.

Biết cô làm đôi phở, Hoắc Quý Ân vẫn vui vẻ chịu đựng.

Đúng lúc đó, chiếc xe đang chạy êm ru bỗng nhiên phanh lại.

Hạ Tử Nhược chưa kịp thu bàn tay đang để trên mặt anh, bất ngờ không kịp phòng thủ liền bị anh nắm chặt. Cô vừa mới ngạc nhiên mở to đôi mắt hạnh, gáy cô đã bị anh chụp lấy.

Tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh như tia lửa điện...

Anh vững vàng hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh như tia lửa điện.

Hoắc Quý Ân vững vàng hôn lên môi Hạ Tử Nhược. Anh hôn vội vã, lực rất mạnh, đầu lưỡi không chút lưu tình cạy đôi môi lạnh lẽo của cô ra, gần như điên cuồng truy đuổi, quấn quanh, mút vào. Dường như có một loại cảm xúc dồn nén từ lâu nào đó vì sự gần bó mật thiết này mà bùng nổ. Tiệm đã đem hết thảy mọi cảm xúc mãnh liệt triền miên vô tận gia tăng vào nụ hôn.

Quần áo bọn họ ướt đầm dẫm lên người. Rõ ràng bị cái lạnh xâm nhập nhưng trong cơ thể kẻ sát của cả hai như đang mở ra một chiếc lò, đẩy lên những ngọn lửa nóng bỏng, mọi cơ quan nội tạng đều bị cháy sạch.

Khoảnh khắc ấy, toàn thân Hạ Tử Nhược như bị đóng băng.

Bên tai tiếng mưa rơi lộp độp, đôi môi dịu dàng, đầu lưỡi ướt át của người đàn ông, trong thoáng chốc dệt thành một tấm lưới, trói buộc cô ngay cả tiếng thở dốc cũng không thừa lại. Cô kinh ngạc mở to hai mắt, chỉ thấy đôi con ngươi đen gần trong gang tấc ẩn chứa ý tiêu diệt, cùng từng đợt sóng nồng nàn nhẹ nhẹ.

“ Ầm”.

Tiếng sấm rền nổ vang phía chân trời mây đen vần vũ. Chỉ là âm thanh ở phía xa xa nhưng lại khiến dây đàn trong tim Hạ Từ Nhược bị chặt đứt.

Người đàn ông này, người đàn ông này

Chính trong giây phút thần thờ đó, cô bỗng nhiên khép nhanh miệng, thở sâu, đẩy người đàn ông ở phía trước ra.

“Hoắc Quý Ân, chúng ta... không nên như vậy”. Hạ Từ Nhược hai má ửng đỏ, môi vẫn còn hơi run, giọng nói run rẩy: “Chúng ta không nên có mối quan hệ như vậy”.

Cơ thể Hoắc Quý Ân thoáng cứng đờ, như bị hắt một chậu nước lạnh, trái tim nhất thời nguội lạnh, cất giọng hơi nghèn nghẹn: “Quan hệ của chúng ta như thế này là thế nào?”.

Hạ Từ Nhược không ngờ bản thân lại bị một câu hỏi đơn giản ép cho không thể chống đỡ, đầu óc cô trống rỗng không thể đưa ra đáp án, nhưng miệng cô vẫn trả lời theo bản năng: “Ông chủ và nhân viên”.

Hơi thở nóng hôi trong xe đã sớm tan biến không còn sót lại. Ánh mắt giận giữ của Hoắc Quý Ân cũng trở nên dịu đi, một giây sau lại nổi lên tia kiên nhẫn nhỏ, không chớp mắt nhìn cô: “Em đã gặp ông chủ nào vì nhân viên mà từ thành phố B đuổi theo tới Macao chưa?”. Ngực khí của anh không nặng nề nhưng áp bức cô.

Bị anh vừa nhìn vừa hỏi, cô sắp không chống đỡ nổi, cắn môi buông một câu: “Nhân viên cũng có quyền từ chối”.

Có lẽ chưa từng bị ai đó cự tuyệt, sắc mặt Hoắc Quý Ân trở nên khó coi, giọng nói cũng dần trầm xuống: “Em cho tôi một lý do để từ chối”.

“Tình yêu không môn đăng hộ đối không nên tồn tại”. Hạ Từ Nhược không nhìn thẳng, chân mày nhíu lại, nói tiếp: “Đó là những gì tôi đã từng nói”.

Không sai, nguyên nhân chính đó cô không nói sai một từ. Câu nói ấy vô cùng chói tai, khiến anh không cách nào phản bác. Giờ phút này, trong mắt Hoắc Quý Ân đã hiểu được chữ... thất bại mà anh chưa từng biết.

Anh trầm mặc khởi động xe.

Một sự im lặng khó hiểu, có gì đó không giống nhau, Hạ Từ Nhược cảm giác ngay cả việc tự mình suy nghĩ cũng trở nên gian nan. Mặc dù không nghiêng đầu nhìn, cô vẫn tưởng tượng ra vẻ mặt lạnh lùng của Hoắc Quý Ân lúc này.

“Hoắc tổng, phiền anh đưa tôi về khách sạn”. Khi nói ra những lời ấy, Hạ Từ Nhược quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng mình rơi trên cửa kính bị những giọt nước mưa cắt thành những mảnh nhỏ.

Cách xưng hô này thật khiến người ta không được thoải mái. Hoắc Quý Ân nhíu đôi môi mỏng, không nói một lời.

Chiếc xe đang lao về phía trước bỗng nhiên chuyển hướng, đuôi xe quay phắt một trăm tám mươi độ, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra những tạp âm chói tai. Bánh xe quay tròn cực nhanh bốc khói nghi ngút. Sau đó, hướng về phía ngược lại, bay như tên bắn.

Hạ Từ Nhược vội vã nắm lấy tay vịn, biết rõ Hoắc Quý Ân lấy xe để giận cá chém thớt nhưng cô không thể thốt ra một câu dịu dàng, tâm trí như một mớ hỗn độn.

Xe phanh “kít” trước cửa khách sạn, cô nói câu “cảm ơn” rồi mở cửa bước xuống.

“Hạ Từ Nhược”.

Giọng nam khàn khàn từ sau cửa kính xe truyền đến, bước chân của cô theo tiếng gọi hơi khựng lại.

“Không lẽ em không có chút động lòng nào với anh?”. Hoắc Quý Ân hỏi.

Giọng anh nặng nề, giống như một tảng đá, bấp bênh dưới tầng thấp nhất của thành phố, chìm trong trái tim cô. Nhưng Hạ Từ Nhược vẫn không quay đầu lại, cô nhấc mạnh chân chạy vào đại sảnh.

Có tờ giấy ghi mất đồ của đồn cảnh sát làm bằng chứng, nhân viên khách sạn không dưng dài liền giúp cô mở cửa phòng. Đi vào phòng, Hạ Từ Nhược ngay cả quần áo ướt cũng không thay, vén thẳng chăn trên giường, chui vào.

Cô cần bình tĩnh một chút.

Có đôi khi, phương pháp khiến người ta tự mình tỉnh táo – chính là nhớ lại. Nhớ lại những việc đã trải qua, sau đó suy nghĩ theo cách của mình. Khi Hạ Từ Nhược bắt đầu hồi tưởng, hình ảnh về nụ hôn ngắn ngủi liền dừng mảnh tràn vào tâm trí.

Cô quá hiểu sự lạnh lùng của Hoắc Quý Ân, xa cách và không có lý lẽ. Cho nên khi anh bỗng nhiên trở nên dịu dàng, cô cảm thấy vô lực chống đỡ, không biết phải làm sao. Khởi đầu của bọn họ không mấy tốt đẹp, anh mưu đồ dùng chi phiếu để sai cô chuyện của Từ Bằng. Đến bây giờ tấm séc đó vẫn khắc trong đầu Hạ Từ Nhượng. Dưới cơn mưa, thời điểm tìm đập thành thịch ở trong xe, mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng vẫn hiện diện rõ ràng trong tâm trí. Thậm chí, trên môi cô vẫn lưu dấu nụ hôn của anh, hơi thở của anh.

Anh đối xử tệ với cô, anh đối xử tốt với cô, giống như toàn bộ suy nghĩ của anh.

Vì quá nhanh nên cô không thể nắm bắt được.

Mưa vẫn rơi, gõ lộp độp lên cửa kính. Hạ Từ Nhượng vén chăn, ngồi ở đầu giường, buồn chán vuốt mái tóc rối tung. Cuộc sống của cô thật sự rất tệ, đến bản thân cũng mơ hồ không phân biệt được sự thật.

Không biết cứ co ro như vậy trên giường bao lâu, cho đến khi tiếng chuông cửa thánh thót cắt ngang suy nghĩ của cô. Thần kinh của cô căng thẳng mãnh liệt, trở mình xoay người đi xuống rồi chạy ra mở cửa.

Cửa phòng bật mở, lộ ra một khuôn mặt tươi cười đập ngay vào tầm mắt của Hạ Từ Nhượng.

Trái tim trống rỗng trong giây lát, cô nhìn nhân viên vận chuyển hành lý của khách sạn đứng ngoài cửa, hỏi: “Cậu có việc gì không?”.

Nam nhân viên vận chuyển hành lý trẻ tuổi lễ phép trả lời: “Hạ tiểu thư, ngài Hoắc có chuyển thứ này đến cho tiểu thư”.

Cô ngạc nhiên nhìn chiếc túi đối phương đưa qua. Động tác của Hạ Từ Nhượng chậm mắt nửa nhịp mới đưa tay nhận lấy: “Ồ, cảm ơn”.

Đóng cửa phòng, cô cầm chiếc túi của mình, cảm xúc lẫn lộn.

Cô tựa người lên cánh cửa, từ từ ngồi xổm xuống, không kiềm chế được đưa ra giả thiết. Nếu không có Hoắc Quý Ân, cô với hai bàn tay trắng sẽ như thế nào trong hai mươi mấy tiếng đồng hồ? Tuy chỉ là giả thiết nhưng đáp án đủ để cô nghĩ đến thấy sợ.

Ván cửa phía sau lạnh như băng, bộ quần áo ướt sũng cũng lạnh lẽo dán lên người. Đến cả lớp sương mù dày đặc trên tấm cửa kính cũng làm cho người ta có cảm giác se lạnh. Nhưng giờ phút này, người đàn ông tàn nhẫn kia, rốt cuộc đã khiến cho trái tim của Hạ Từ Nhượng nổi lên một tia... ấm áp.

***

Sấm tối, quán bar Samba, khách sạn tư nhân Vinich.

Không ồn ào như những quán bar khác, quán bar này muôn màu muôn vẻ, lượn lờ tiếng đàn, không gian thanh tĩnh. Có lẽ vì giá khá cao nên khách không nhiều, mấy chiếc bàn đều là các đôi tình nhân cùng bạn bè tụ tập, hiếm thấy những vị khách đi một mình. Điều đó khiến một bóng dáng lẻ loi ngồi ở góc quầy bar càng trở nên tịch liêu.

Những chiếc đèn pavers tỏa ánh sáng vàng ấm áp chiếu xuống mái tóc ngắn mềm mại sáng bóng của người đàn ông, cổ áo sơ mi trắng tấp, chiếc cổ mảnh mai, ngồi tách biệt một chỗ, toàn thân toát ra vẻ cô độc và kiêu ngạo khó miêu tả. Trên quầy bar trước mặt là một chiếc ly nhỏ trong suốt kiểu cổ điển, bên trong là whisky màu hổ phách. Ngón tay thon dài sạch sẽ nắm lấy ly rượu, nhấp nháp từng chút thật tao nhã.

“Thưa ngài, xin hỏi ở đây có người không?”. Bất chợt có người dùng tiếng Anh đề hỏi.

Hoắc Quý Ân ngồi phía trước quầy bar theo tiếng nói quay đầu lại, nhìn vị khách nước ngoài. Anh nhún vai đáp: “Không có”. Nói xong anh liền rời tầm mắt, kết nối lại với ly rượu.

Người khách nước ngoài không còn trẻ, nhìn khoảng năm sáu mươi tuổi, dáng dấp mập mạp, chiếc bụng phệ khiến chiếc áo sơ mi xanh mặc trên người tạo thành một đường cong. Ông ta tự cầm đĩa bánh hamburger lớn đặt trên quầy bar, sau đó đi khắp khiêng, lên cái mông tròn xoe lên chiếc ghế nhỏ chân cao, há to miệng để ăn.

Hai người đàn ông xa lạ cứ như thế ngồi song song với nhau, một già một trẻ, nhất cử nhất động.

Hoắc Quý Ân không có thói quen lấy rượu giải sầu, ngoài việc xã giao thường xuyên dùng các loại rượu chất lượng, bình thường anh không hề dính vào rượu. Nhưng hôm nay, rõ ràng không thuộc hai trường hợp trên.

Anh uống rượu rất hăng, hơn nữa còn liên tiếp mấy ly.

Ăn xong hamburger, vị khách nước ngoài bỗng nâng chiếc ly trong khay lên giữa mặt, liếc nhìn khuôn mặt cau có của Hoắc Quý Ân, nói: “Nhìn bộ dạng này của cậu, như đánh mất cái gì đó”.

Hoắc Quý Ân sững sốt, anh không ngờ vẻ mặt của mình lại thể hiện rõ như vậy: “Thật không?”.

Vị khách nước ngoài gật đầu, nở nụ cười hiền hòa như ông nội KFC: “Chàng trai, cậu đến đây du lịch à?”.

“Không phải”. Hoắc Quý Ân thờ ơ lắc lắc ly rượu trong tay, những viên đá lạnh trong ly chạm vào nhau, tạo ra những thanh âm trong trẻo, chính âm

thanh này lại làm nổi bật giọng nói trầm thấp của anh: “Tôi tới tìm người.”

Vị khách nước ngoài bỏ miếng hamburger cuối cùng vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Ồ! Xem ra cậu vẫn chưa tìm thấy người đó?”

“Người đã tìm được nhưng không may lại đánh mất rồi.”

Hoắc Quý Ân nở nụ cười bất lực, ngửa cổ, đem non nửa ly rượu dốc hết vào miệng.

Vị chất mạnh mẽ, không tính là tốt, trôi tuột xuống dạ dày khiến ruột gan nóng như lửa đốt.

Nhưng sao vẫn có người thích mùi vị này.

Có lẽ, hương vị này cũng giống như Hạ Tử Nhục khiến anh chìm đắm không cách nào cưỡng lại được.

***

Mưa to qua đi, bầu trời Macao ngày hôm sau rất trong, những áng mây trôi bồng bềnh phía chân trời trông như những cây kẹo bông nhìn rất mềm mại. Nhưng tâm trạng Hạ Tử Nhục vẫn cảm thấy có chút bồn chồn khó hiểu, giống như lớp sương mù do cơn mưa để lại.

Sau khi đeo hai con mắt đen sì rời giường, Hạ Tử Nhục nhắn tin cho ai đó. “Hôm nay, tôi sẽ về đây.”

Đối phương nhanh chóng trả lời: “Hả? Không phải ngày kia mới về sao?”

“Không muốn chơi nữa, tôi sẽ đổi vé máy bay.”

“Oke! Biết rồi! Thượng lộ bình an!”

Cất di động, Hạ Tử Nhục nhanh chóng rửa xong mặt, đem quần áo và một số đồ linh tinh vứt vào vali, sau đó kéo vali đến sảnh lễ tân để trả phòng.

Thu tục thuận lợi, cô nhận hóa đơn thanh toán từ nhân viên lễ tân, cúi đầu kí tên.

“Cô Hạ, kết thúc chuyến đi sớm vậy?” Cô vừa đặt bút xuống, bên tai truyền đến câu nói bằng tiếng Quảng Đông. Hạ Tử Nhục nghi hoặc quay đầu lại, trước mặt xuất hiện một cảnh sát trẻ mặc bộ đồng phục màu lam “Hóa ra là cậu!”. Nhận ra người đối diện, cô chạy đến nở nụ cười thật tươi: “Cảm ơn cậu đã tìm được ba lô cho tôi!”

“Do số cô may mắn thôi, ngày đêm đó đã tìm thấy được.” Viên cảnh sát trẻ đang đi tuần tra như thường lệ, thuận tiện tán gẫu với cô vài câu.

Hạ Tử Nhục hơi ngạc nhiên: “Tìm được vào buổi tối hôm đó?”

“Đúng vậy ạ, Tôi có gọi điện thoại báo cho bạn trai của cô....!”

Anh cảnh sát trẻ cao giọng nói thêm. Nhìn miệng anh ta mấp máy, tai Hạ Tử Nhục chỉ còn lại một mảng âm thanh ong ong, nụ cười đang nở trên môi cũng bất giác cứng lại. Cô ngăn người một lát rồi không thể không bật cười.

Đây mới là Hoắc Quý Ân mà cô biết...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chiếc máy bay Airbus320 bay lượn dưới bầu trời, hạ cánh xuống sân bay quốc tế thành phố B.

Cuộc hành trình dài ba tiếng đồng hồ không phải dài lắm, nhưng Hạ Tử Nhục ngồi trên ghế nửa tỉnh nửa mê suốt dọc đường, ngay cả tư thế cũng không thay đổi, nên không tránh được cảm thấy thất lưng đau nhức. Qua khỏi khu vực kiểm tra, cho tới lúc lấy vali cô vẫn chưa tỉnh hẳn, khoác một chiếc áo lông ngắn màu đen trên người, uể oải đi ra khỏi sân bay. Hơn bốn giờ chiều, mặt trời chiếu trên cao. Nhưng rốt cuộc, vẫn là gió mùa phương bắc làm cho người ta phải rùng mình. Gió lạnh thổi đến, khiến Hạ Tử Nhục hoàn toàn tỉnh táo. Cô nhanh chóng khoác chiếc áo ba – tờ – xuy vào người, kéo vali đến xếp hàng tại quầy bán vé xe buýt ở sân bay. Vừa đứng vào hàng, sau lưng truyền đến một giọng nam trong trẻo: “Tử Nhục.” Cô quay đầu lại, sững sờ một giây sau đó mới giật mình ngạc nhiên hỏi: “Ôi Khải, sao anh lại ở đây!” “Tử Bằng nói với anh hôm nay em về.” Ôi Khải mặc một chiếc áo khoác lông cừu cổ đứng, lấy chiếc vali trong tay cô, trên mặt vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt: “Đi Macao chơi không vui à? Sao lại về sớm thế?” “..... Không phải tại không vui.” Vốn dĩ muốn du lịch một chuyến cho khuây khỏa, kết quả lại biến thành ngột ngạt. Hạ Tử Nhục nhất thời

không biết nên giải thích thế nào, nên trả lời qua loa cho xong chuyện. Cô và Tô Khải đi đến bãi đỗ xe, thuận miệng hỏi: “Hôm nay, công ty luật của anh không có gì bận à?” Cho dù rất bận cũng sẽ dành thời gian để đi đón cô, nhưng anh chỉ cười cười nói: “Không bận lắm.” Hai người ngồi vào trong xe, Hạ Từ Nhượng thắt chặt dây an toàn, ngửa đầu ra sau gối lên chỗ tựa lưng. Tô Khải không khởi động xe ngay, cần nhắc một lát, anh gõ tay lên vô lăng, nói: “Có tin tức của bố em rồi!”. Anh vốn không định nói sớm như vậy, nhưng cuối cùng đã không kìm chế được. Quả nhiên, Hạ Từ Nhượng liền ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn anh, giọng gấp gáp: “Tin tức có chính xác không? Ba em đang ở đâu?” “Tin tức chưa chắc chắn lắm.” Tô Khải nói rõ hơn “Hình như ở huyện H.” Cô cau mày: “Huyện H?” Trung Quốc có hơn hai ngàn huyện, vì vậy cô không biết cũng là bình thường. “Huyện H ở tỉnh Cam Túc.” Tô Khải vừa lái xe, vừa điềm điềm nói: “Anh đặt vé máy bay rồi. Ngày mai sẽ đến đó xem thế nào.” Hạ Từ Nhượng vội vã nói: “Em đi với anh.” “Trước mắt, em cứ ở đây đã, đường xá xa xôi, em đi không tiện. Hơn nữa, anh không muốn lần này lại trở về tay không.” Công cuộc tìm kiếm đã kéo dài suốt năm năm, anh từng nhận được rất nhiều tin tức, đã vài lần cùng Hạ Từ Nhượng chạy tới chạy lui nhưng vẫn không có kết quả. Hi vọng càng lớn thất vọng càng cao, dù thế nào anh vẫn muốn Hạ Từ Nhượng luôn chuẩn bị sẵn tinh thần cho tình huống xấu nhất. “Nói không chừng lần này lại chính xác thì sao?”. Sâu trong ánh mắt cô sáng lên một tia hi vọng, thì thầm với chính bản thân. Ba ngày trước, khi viếng miếu Thiên Hậu, cô ngẩng đầu nhìn tượng Thiên Hậu rất lâu. Điều khắc câu trong lòng cô chính là – Hãy để cho ba cô trở về. Cô vừa thương ông vừa hận ông, không ngày nào là không nghĩ đến ông ấy. Cách lái xe của Tô Khải cũng giống với con người anh, luôn vững chãi. Nào ngờ, một chiếc xe có rèm che lái nhanh ra khỏi bãi đỗ, lướt vèo qua, hung hăng dừng trước mặt bọn họ. Tô Khải nhanh chóng đánh vô lăng sang trái, sau đó đạp gấp phanh mới tránh được va chạm. “Người này có biết lái xe không vậy?” Tô Khải thấp giọng chửi nhỏ một câu. Trong lòng Hạ Từ Nhượng đang nghĩ đến chuyện khác, đầu óc như đang trên mây bất ngờ bị như vậy nên cảm thấy hoảng sợ, trái tim đập mạnh liên hồi, bỗng chốc cô xoay mặt nhìn ra cửa sổ xe. Chiếc xe kia cũng dừng lại, đầu xe ngang ngược chắn ngang phía bên hông Hạ Từ Nhượng. Là một chiếc Land Rover, cửa kính xe màu tối nhanh chóng hạ xuống, dần hiện ra sườn mặt lạnh lùng của một người đàn ông. Mắt Hạ Từ Nhượng thoáng chốc trừng lớn: “Hoắc Quý Ân, anh ...” - bị điên à! Không phải Hoắc Quý Ân thì còn ai vào đây, anh đeo kính râm, khoe môi thoáng cong lên một cách đều đặn, phán một câu khiến cô cứng họng: “Cửa hàng trưởng Hạ, ngày mai mười giờ đến Quý Đình họp.” Suýt chút nữa anh đã gây ra tai nạn chỉ vì muốn nói câu này? Hạ Từ Nhượng thực sự nghi ngờ anh đã quên uống thuốc, nghiêng rãnh đáp: “Biết rồi”. Trông anh có vẻ rất vừa lòng: “Ngày mai gặp” Nâng kính xe lên, khoe miệng Hoắc Quý Ân từ từ san bằng, không còn nhếch lên nữa. Anh bực bội nghĩ được lắm Tô Khải, lại tạo kẻ hở cho anh ta chui vào rồi. Nhìn chiếc LandRover phóng nhanh như một mũi tên, Hạ Giai Ngôn vẫn chưa kịp hoàn hồn thì nghe thấy Tô Khải đề nghị: “Bây giờ, quan hệ giữa em và họ Hoắc kia là gì vậy?” Nói không có gì, nói không có mối quan hệ gì đi! Hạ Từ Nhượng chính lại thần sắc, giải thích: “Tập đoàn Quý Đình thu mua 50% cổ phần công ty. Bây giờ, Hoắc Quý Ân là ông chủ của em” Tô Khải là người thông minh, phớt lờ ánh mắt trầm xuống: “Ừ Nhượng, không phải anh ta nhìn trúng em đó chứ? Kiểu người như Hoắc Quý Ân muốn phụ nữ loại gì cũng có, em nên cẩn thận một chút...” Cô nghe xong liền cảm thấy đau đầu, nhún nhún mi tâm: “Anh đừng nói nữa, để em yên tĩnh một lát.” Anh đành im lặng, trong xe trở nên im ắng, một chút âm thanh cũng không có. Hạ Từ Nhượng nhắm mắt, dựa cả người vào sau ghế. Nhưng sao trong tim cô lại không cách nào để bình tĩnh được. Giống như đã bình tĩnh quá lâu, lâu đến nỗi như một mặt hồ phẳng lặng, bị người ta ném xuống một viên đá bé, rõ ràng chỉ tạo nên những gợn sóng nhỏ, nhưng rồi cuộc đã làm mặt hồ xao động. *** Buổi tối, tại nhà hàng hải sản thành phố B. Trong một căn phòng bao lớn, trên bàn bày kín thức ăn, toàn bộ đều được chế biến từ hải sản. Nhưng trên chiếc bàn tròn lớn lại chỉ có hai người ngồi. “Cùng đi trên một con thuyền với thư kí Khương rồi, cảm ơn anh đã chiêu đãi, tôi sẽ không khách sáo đâu nha.” Hai mắt Tống Nhã tỏa sáng, cầm đôi đũa trên bàn gấp một con tôm hùm lớn. Khương Bình cười ôn hòa, ngừng điệu mang theo chút cung chiêu nói: “Tống Nhã, cô cứ ăn nhiệt tình vào, hết lại kêu thêm” “Đủ rồi đủ rồi, hai người chúng ta chắc chắn ăn không hết đâu.” Miệng Tống Nhã dính đầy dầu mỡ, cầm con tôm hùm lên trước mặt: “Còn nữa, anh đừng gọi cả họ tên tôi như thể nghe ngại chết đi được.” Vừa ăn vừa nói, cô không khỏi cảm thán, cuộc đời đúng là cuộc đời, quả thật kì diệu. Trước đó không lâu, ấn tượng của cô đối với Khương Bình chỉ là —— trợ lý bé nhỏ bị áp bức bên cạnh tổng giám đốc mặt lạnh. Nhưng từ khi nhận được tin nhắn của anh ta, thoáng nhìn thấy chữ ký với nội dung: “Tôi có một chiếc thuyền, chỉ chờ người đến đi cùng”, trong nháy mắt cô liền cảm thấy vui vẻ. Hóa ra đối phương là một người vui tính hơn hẳn vẻ bề ngoài lạnh lùng. Kết quả, hai người nói chuyện rất hăng say, chỉ có thể dùng bốn chữ “vô cùng ăn ý” để hình dung. Khương Bình tách mai cua bỏ vào chén của cô: “Lần này thật sự cảm ơn cô, nếu không nhờ có cô nói cho tôi biết tin tức của cô Hạ, Hoắc tổng thế nào cũng thiên cả nhà tôi cho xem.” “Hi hi”. Tống Nhã ăn một miếng gạch cua thơm ngon, nói: “Tôi phải cảm ơn anh mới đúng, không nhờ anh chỉ tôi điên khổ nhục kể trước mặt chị Hạ thì sao tôi thoát khỏi móng vuốt của Phùng Thiên Tâm cơ chứ.” “Nào, cụng ly”. Khương Bình nâng ly, chạm vào ly cô: “Hợp tác vui vẻ.” “Hợp tác vui vẻ nào! Sau này hai chúng ta chính là cộng sự, phải giúp đỡ nhau nhiều hơn nữa.” Tống Nhã mang về mặt nịnh nọt, không hề cảm thấy áy náy khi bán chủ cầu vinh như thế. Tất nhiên, Khương Bình cũng vậy, anh ta xoa đầu cô: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ che chở cho cô.” “.....” Da đầu cô bỗng tê rần, trên mặt hiện lên nét ngượng ngùng. ** Mười giờ sáng hôm sau, tại phòng họp trên tầng cao nhất của tập đoàn Quý Đình. Ngoài cửa sổ là khung cảnh mùa đông giá rét nhưng trong phòng không khí lại ấm áp như mùa xuân. Máy điều hòa trung tâm phả ra hơi nóng, sát vách tường bày vài chậu cao su Ấn Độ cành lá tươi tốt. Trên bàn đặt vài nhánh hoa tươi thanh nhả, ấm áp không bị khô héo. Bốn người ngồi bên bàn hội nghị, cạnh tay mỗi người đều để một tách cà phê, chiếc chén sứ tinh xảo, trong đĩa đựng tách để một chiếc thìa bạc. Chính không khí yên tĩnh này lại ẩn chứa vẻ bất thường. “Nhà hàng S mới dự tính sẽ khai trương vào tết nguyên đán, chúng ta sẽ thông báo cho các nhà truyền thông lớn.” Người đang nói là Trình Huyền, một thân tây trang màu đen, giọng nói lưu loát đầy chuyên nghiệp. “Tết nguyên đán?”. Hạ Từ Nhượng ngồi đối diện, nghe nói thì liền nhíu mày, nâng mắt nhìn về phía cô ta nói: “Còn vài ngày nữa là tới tết nguyên đán, để khai trương sẽ có nhiều việc phải chuẩn bị, như vậy có kịp không?” “Cửa hàng trưởng Hạ, có lẽ cô không nắm rõ tình hình cho lắm”. Câu nói đầu tiên của Trình Huyền đã trực tiếp để bệch cô xuống. “Lần này, mặt tiền nhà hàng S sử dụng trước đây vốn là nhà hàng Pháp của khách sạn Quý Đình, không cần chỉnh sửa lại, không cần thay đổi thiết bị nhà bếp, cũng không cần tuyển nhân viên mới, chỉ cần đổi tên biển hiệu là được, tôi nghĩ vài ngày là đủ rồi.” Hạ Từ Nhượng thoáng giật mình, tối qua cô thức cả đêm xem tài liệu của hai bên, gần như thức trắng vậy mà chỉ đổi lại được một câu không nắm rõ tình hình cho lắm? Không biết do bản thân quá nhạy cảm, hay do lời lẽ của đối phương sắc bén mà khiến cô ngửi được mùi thuốc súng thoang thoảng đâu đây. “Giám đốc Trình, tôi nghĩ cô mới là người không nắm rõ tình hình, nhà hàng S có quy trình làm việc riêng của mình. Cho dù là nhân viên giàu kinh nghiệm cũng phải trải qua quá trình đào tạo. Hơn nữa thực đơn là của nhà hàng S chúng tôi, nhà bếp phía sau Quý Đình có thể bắt đầu ngay lập tức thì vẫn cần có thời gian để thích nghi.” Hạ Từ Nhượng nêu ra lập luận. “Cửa hàng trưởng Hạ, cô không cần phải quan trọng hóa vấn đề như vậy.” Trình Huyền quăng một câu xem vấn đề này không là gì, sau đó quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế chủ trì, buông lỏng giọng hỏi: “Tổng giám đốc Hoắc, ý anh thế nào?” Xung hô như thế, không hiểu sao lại khiến Hạ Từ Nhượng cảm thấy căng thẳng. Cô nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên người Hoắc Quý Ân. Trên mặt người đàn ông không hề biểu hiện bất cứ cảm xúc gì, một tay chống cằm đặt trên bàn, giống như tê liệt, nhưng trong cặp mắt thon dài kia của anh lại hiện ra một tia sắc bén. Anh trầm mặc liếc nhìn Hạ Từ Nhượng một cái, nhún nhún mi tâm nói: “Cứ làm theo sắp xếp của giám đốc Trình đi.” Một câu nhẹ nhàng băng quơ đó, truyền đến tai Hạ Từ Nhượng khiến tai cô chấn động kinh khủng. Cô cảm thấy lạnh xương sống, như có một luồng khí lạnh thổi lên. Cô mím môi, chuyển tầm mắt về người này giờ vẫn một mực im lặng là Lý Đức Thắng. “Tổng giám đốc Lý, ông nói gì đi chứ?”. Hạ Từ Nhượng hỏi, dù sao hai người cùng phe, cùng đi trên một chiếc thuyền. Dáng người của Lý Đức Thắng vừa mập lại vừa lùn, từ cái đầu hói và chiếc bụng phệ, có thể nhìn ra ông ta là một thương nhân quý quyết. Nhưng ông ta không nói giúp Hạ Từ Nhượng, mà chỉ nói một câu cho có lệ: “Nếu tổng giám đốc Hoắc đã quyết định như vậy thì Hạ Từ Nhượng cô nên tận dụng thời gian, khai trương ngay tết âm lịch thôi.” Không thêm đề ý tới sắc mặt xám xịt của Hạ Từ Nhượng, Lý Đức Thắng nở nụ cười đắc ý, bổ sung thêm vài câu: “Lần này, kết quả cuộc đàm phán của tổng giám đốc Hoắc với bên Pháp không tệ, có khả năng sẽ đầu tư mở một khách sạn cao cấp sáu sao, đến lúc đó S cũng sẽ tham gia.” Khó trách..... Hoắc Quý Ân quăng một miếng bánh béo bở để Lý Đức Thắng lao đầu vào, Hạ

Từ Nhựt đã hiểu. Cô không nói thêm lời nào nữa, chỉ thấy lồng ngực thất lại, không thể hít thở, bị bề mặt đến mức khó chịu, không khỏi đánh giá Hoắc Quý Ân bằng con mắt khác. Mặc dù anh ta trẻ tuổi như vậy nhưng trong giới kinh doanh, ngay cả các thương nhân lão làng đều bị anh nắm thóp. Trên người anh có sự bình tĩnh, quyết đoán chín chắn, khiến người khác không thể xem nhẹ. Loại đàn ông mang trong người sự sắc sảo, dù đã thu lại nhiều nhưng vẫn không giấu được sự sắc sảo đó. Tan họp, mọi người thu tài liệu trên bàn lại, đi ra ngoài. Hạ Từ Nhựt buồn bực, bước chân vội vã, không muốn nán lại dù chỉ một phút. Không ngờ, ngay khi chân cô vừa bước ra khỏi cửa, đột nhiên bị ai đó gọi lại. “Cửa hàng trưởng Hạ, Cô ở lại.” Không cần quay đầu lại, cô cũng biết giọng nói này phát ra từ đâu. Trong lòng cô “lộp bộp” trùng xuống, cô xoay người, đáp: “Tổng giám đốc Hoắc, xin hỏi có chuyện gì vậy?” Phòng hội nghị trống không, Hoắc Quý Ân đi tới đứng sát vào người cô, đem cửa đóng lại: “Chúng ta nói chuyện” Dáng anh vốn cao gầy, giờ đang đứng rất gần, khoanh hai tay nhìn chăm chăm vào cô, tạo cho người ta cảm giác uy hiếp khó hiểu. Thoáng do dự, Hạ Từ Nhựt thân nhiên nhìn vào mắt anh, hỏi thẳng: “Sao anh có thể mượn việc quan trọng như vậy để báo thù riêng?” Hoắc Quý Ân biết cô muốn nói chuyện gì, nhưng lại nheo mắt làm ra vẻ khó hiểu: “Giữa chúng ta có thù riêng hả?” Một câu hỏi vô cùng đơn giản nhưng khiến Hạ Từ Nhựt nghẹn họng, đành phải hỏi rõ ràng hơn: “Năng suất cùng chất lượng, sao anh có thể bỏ qua chất lượng chứ?” Hoắc Quý Ân nhún vai, không nhanh không chậm trả lời: “Đối với tôi mà nói, vấn đề của hai người không quan trọng, không liên quan đến bỏ hay không bỏ?” “Vậy vì sao lúc này anh lại thiên vị Trình Huyền?” Hạ Từ Nhựt không khỏi cảm thấy khó hiểu. Anh bỗng mỉm cười, một nụ cười đầy hứng thú: “Em ghen tị hả?” “.....” Tôi đang bàn công việc với anh đây.” Hạ Từ Nhựt nhướng mày. Nhìn bộ dạng nghiêm túc và bất đắc dĩ của cô, vẻ mặt anh cũng tỏ ra nghiêm nghị: “Tôi không thiên vị Trình Huyền, cái tôi quan tâm là lợi ích.” Với thương nhân mà nói lợi ích luôn là mục tiêu theo đuổi hàng đầu, Hoắc Quý Ân cũng không ngoại lệ. “Tết nguyên đán là thời kỳ cao điểm của khách sạn, tôi không thể để nhà ăn trong khách sạn đóng cửa.” Tuy anh nói một câu giải thích hết mọi thắc mắc, nhưng Hạ Từ Nhựt lại cảm thấy vô cùng khổ sở, vì chuyện lớn chuyện nhỏ toàn bộ đều đổ lên đầu cô, chỉ sợ cô sẽ mệt đến nổi nửa cái mạng cũng không còn: “Anh thật biết bóc lột sức lao động mà.” “Coi như lần này em giúp tôi đi.” Giọng nói Hoắc Quý Ân dịu xuống, ánh nắng ấm áp chiếu trên mặt anh, làm hiện lên vài nét dịu dàng trên khuôn mặt. “Được rồi!” Hạ Từ Nhựt là người chịu mềm không chịu cứng. Trong phán đoán của người nào đó, khi cô vừa thả lỏng anh liền bước từng bước lại gần, đem khoảng cách hai người rút ngắn thêm. Im lặng cân nhắc một chút, anh mới hỏi: “Từ Nhựt, vì sao em lại chưa học xong đại học?” Anh có chút khó hiểu hỏi. Bị hỏi bất ngờ, ánh mắt Hạ Từ Nhựt dừng lại đột ngột, ngừng ngay trước ánh mắt sâu xa như vực của anh, hô hấp cô trở nên dồn dập, ngực phập phồng. Hiện tại, anh là sếp của cô, biết rõ hồ sơ lý lịch của cô cũng là bình thường. Nhưng sâu trong lòng cô lại cảm thấy xấu hổ, vì cuộc đời của cô quá tồi tệ, không muốn bị người khác biết đến, huống chi người đó lại là anh. Lòng tự trọng của cô, trước mặt người đàn ông này trở nên vô cùng yếu ớt. Hạ Từ Nhựt nhắm mắt lại, đè nén tâm trạng tồi tệ, mặt cúi thấp, hỏi: “Anh hỏi hận vì đã mời tôi?” “Không hỏi hận.” Hoắc Quý Ân trả lời nhanh hơn so với tưởng tượng của cô. Dừng một khắc, anh nói tiếp: “Cuộc đời tôi chỉ hối hận đúng một việc.” Giọng điệu người đàn ông này có vẻ hơi tự giễu, hoàn toàn không hợp với dáng vẻ kiêu căng của anh. Hạ Từ Nhựt nâng mắt, lập tức rơi vào ánh sáng nhạt bên trong con ngươi đen láy của anh. Cô hỏi không cần nghĩ ngợi: “Là chuyện gì?” Sự trầm mặc ngắn ngủi không quá một giây nhưng dài như cả một thế kỷ. Thanh âm của Hoắc Quý Ân ôn hòa dịu dàng như nước từ từ xao động, hiện ra vẻ chân thành chưa bao giờ có: “Ngay từ đầu tôi không nên đối xử với em và Từ Bằng như vậy.” Người đàn ông này lại có thể nhận sai? Hạ Từ Nhựt giật mình, sững sờ nhìn anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

EDIT: Nguyễn Nguyễn

Có nói thật lòng hay không, chỉ cần nhìn ánh mắt là biết.

“Ngay từ đầu tôi không nên đối xử với em và Từ Bằng như vậy!”

Lúc Hoắc Quý Ân nói những lời này, trong mắt anh lảng động một tia thâm trầm, chân thành, không chút miễn cưỡng, Hạ Từ Nhựt không muốn tin thành ý của anh cũng không được.

Một câu nói trúng tim khiến trái tim xao động.

Mọi chuyện đến quá đột ngột, Hạ Từ Nhựt nhắm mắt, nghe tim mình đang nhảy liên tục hai nhịp một lần. Cuối cùng cô cảm thấy không thể nào tưởng tượng được, một người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, luôn cậy quyền cậy thế áp đặt người khác lại có thể cúi đầu nhận lỗi với cô?

“Hoắc Quý Ân, anh đang xin lỗi tôi?”. Cô hỏi.

“Phải”. Giữa khoảng cách ngắn ngủi anh chăm chú nhìn cô: “Tôi chính thức nói lời xin lỗi với em, vô cùng xin lỗi.”

Giọng nói của đối phương không nặng không nhẹ, trọng âm vừa đủ, Hạ Từ Nhựt không phải người thù dai, thoải mái trả lời: “Được, tôi nhận lời xin lỗi của anh.”

Làn môi mỏng khẽ mỉm lại của Hoắc Quý Ân theo đó hơi giương lên, như trút được gánh nặng.

Cô rất nhanh nói tiếp: “Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép đi trước!”

Ngoài dự đoán, Hạ Từ Nhựt vừa bước tới cửa, sau lưng liền truyền đến giọng nói của anh.

“Hạ Từ Nhựt”

Cô dừng bước, xoay người hỏi: “ Còn việc gì nữa sao?”

Hoắc Quý Ân không tiến lên, khoanh tay đứng đó, bộ âu phục màu đen được cắt may một cách tinh xảo. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, quanh người anh đều được bao bọc bởi một tầng hào quang màu vàng nhạt. Đôi môi cong lên một cách hồ hững những vẫn cực kỳ hút hồn.

“ Hạ Tử Nhược, bắt đầu từ hôm nay, tôi chính thức theo đuổi em.” Giọng nói của anh rõ ràng chỉ nhẹ như gió như mây, nhưng lại giống như đem sự dịu dàng đó đánh sâu vào xương tủy, ý tứ rất hàm xúc.

Toàn thân Hạ Tử Nhược cứng đờ, giống như bị đóng đinh tại chỗ. Cô cảm thấy vì câu nói của anh mà hai gò má của mình trở nên nóng hổi. Đầu óc trống rỗng khoảng hai giây, rồi đột nhiên cô vác khuôn mặt đang đỏ lên không ngừng xoay về phía cửa, sau đó..... chạy trốn chết.

Mãi cho đến khi ôm đầy buồn bực vọt vào trong thang máy, Hạ Tử Nhược mới run rẩy tê dại, trống ngực đánh kịch liệt liên hồi, không cách nào dừng được. Tình cảm của Hoắc Quý Ân cũng giống như con người anh, mạnh mẽ quyết đoán, đã quyết nhất định phải được, chỉ cần tùy ý biểu đạt một phần nhỏ cũng khiến cô không tài nào chống đỡ. Vì thế cô mơ hồ cảm thấy một thứ cảm xúc nóng hổi chưa từng có ẩn sâu trong lòng, ngay thời điểm anh nói ra những lời ấy đã lập tức được đốt lên.

Giữa trưa, trong nhà hàng Trung Quốc của khách sạn Quý Đình.

Giữa căn phòng được thiết kế tinh xảo, Hoắc Quý Ân ngồi một mình trước bàn ăn, món xa- lát trộn đã được dọn lên, trên bàn vẫn còn hai bộ bát đĩa trống. Nhưng anh không tỏ ra khó chịu, cúi đầu xem tin tức trên điện thoại di động.

Một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra, một đôi nam nữ bước vào.

“ Anh, trên đường kẹt xe nên bọn em tới muộn”. Hoắc Đình Đình nói xong cười hi hi, kéo tay chàng trai bên cạnh cùng ngồi xuống.

Hạ Tử Bằng giữ nguyên vẻ mặt thờ ơ, mặc dù trong lòng đang cảm thấy thắc mắc vì sao Hoắc Quý Ân lại mời mình ăn cơm, nhưng ngoài miệng xem như không có chuyện gì, gọi một tiếng: “ Hoắc tổng”

Hoắc Quý Ân vuốt cằm, kêu nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Một bàn đồ ăn toàn sơn hào hải vị được mang đến, anh thấy Hạ Tử Bằng ngồi bất động, liền đưa tay gấp thức ăn cho cậu: “ Cậu đừng ngại, cứ xem như một bữa cơm bình thường thôi”.

Hạ Tử Bằng quả là được quan tâm mà trở nên lo lắng, cậu ngạc nhiên liếc mắt nhìn anh một cái: “ Tôi tự gấp được rồi.”

Hoắc Quý Ân kêu mọi người dùng cơm, nhưng anh lại không vội vàng động đũa, cầm chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt không rời khỏi Hạ Tử Bằng: “ Tôi nghe Đình Đình nói cậu đang làm thêm ở quán cà phê.”

Khuôn mặt của cậu thanh niên đang vui vào bát canh vây cá, nuốt xuống lời thì thầm ở trong lòng, trả lời bằng giọng mũi: “ Vâng”

Mặt cậu lạnh nhạt, thái độ đúng mực rất giống với Hạ Tử Nhược, Hoắc Quý Ân theo thói quen hỏi tiếp: “ Chuyên ngành đại học của cậu là gì?”

“ Quản trị kinh doanh”. Cậu trả lời trống không.

“ Quý Đình vừa hay đang tuyển dụng vị trí này, nếu cậu muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây thực tập.” Giọng Hoắc Quý Ân tương đối hiền hòa.

Không chỉ Hạ Tử Bằng tròn mắt kinh ngạc mà Đình Đình cũng sửng sốt không thể tin được những gì anh trai mình vừa nói. Lúc trước anh trai phản đối gay gắt cấm cô không được qua lại với Tử Bằng, bây giờ lại tự nhiên đối xử tốt với người ta như thế?

Hạ Tử Bằng từ từ ngồi thẳng lưng, trả lời: “ Cảm ơn Hoắc tổng, không cần phải phiền vậy đâu ạ. Anh Tô Khải đã giúp tôi liên hệ với công ty thực tập rồi.”

Tay Hoắc Quý Ân cầm chén trà cứng ngắc trong không trung, lại là Tô Khải, người đàn ông này quả là biết tận dụng mọi lúc mọi nơi mà.

Hoắc Đình Đình là một cô nhóc vô tư, tay vừa gấp miếng hải sâm cho vào miệng, mồm nhai miệng nói: “ Đúng vậy, anh, anh không biết đó thôi, anh Tô Khải là người tốt. Lần trước, anh ấy rủ Tử Bằng đi ăn cơm, còn tiện thể dẫn em đi cùng nữa..”

Nghe thấy thế anh không mấy dễ chịu, trong tim nổi lên chua chát. Hoắc Quý Ân vẫn chưa ăn, hai tay khoanh trước ngực, nhều mày hỏi Hạ Tử Bằng: “ Tô Khải sao lại đối xử tốt với cậu như vậy, anh ta là gì của cậu?”

“ Anh rể tương lai”. Cậu ta lùa hai miếng cơm, quăng ra một câu trả lời đơn giản rõ ràng.

Càng hỏi càng thêm bế tắc, sắc mặt Hoắc Quý Ân lúc này chỉ có thể dùng hai từ “ thất bại” để diễn tả. Anh cảm thấy ngực mình như một quả khinh khí cầu đang bị ai đó dùng kim đâm vào, xì hết không khí ra ngoài. Người đàn ông kiêu ngạo như anh, làm sao có thể thừa nhận thất bại cơ chứ. Nhưng giờ phút này, trong lòng anh phải lắc đầu cười khổ, cuộc đời anh cũng có lúc thất bại thật sự rồi.

Ăn được một nửa, Hạ Tử Bằng như nhớ tới chuyện gì đó. Cậu bỗng dừng đũa, nhìn về phía Hoắc Quý Ân, buông một câu: “ Chị của tôi đến Quý Đình

của anh làm việc, anh đừng có bắt nạt chị ấy đấy”.

Đừng thấy cậu còn trẻ, thật ra rất biết che chở cho chị gái. Hoắc Quý Ân ngẫm nghĩ rồi cười cười bảo : “Tôi làm sao có thể bắt nạt chị cậu được.”

“VẬY anh cũng đừng để cho người khác bắt nạt chị ấy.” Hạ Từ Bằng vẫn chưa yên tâm bổ sung thêm

“Yên tâm, yên tâm đi, toàn bộ khách sạn đều do anh em quản lý, anh ấy sẽ bảo vệ cho chị Hạ mà.” Hoắc Đình Đình đối đáp vài câu qua loa, gấp một miếng cá bỏ vào bát của cậu, nũng nịu nói : “Con cá này toàn xương thôi.”

Hạ Từ Bằng không lên tiếng, cúi đầu nhặt sạch xương cá, sau đó gấp bỏ lại vào bát Đình Đình : “Em ăn đi, hết xương rồi.”

Hai người bọn họ đối xử với nhau tự nhiên như thể Hoắc Quý Ân không hề tồn tại, anh không muốn thấy cũng không được.

Nghĩ đến chính anh cũng cảm thấy không thể tin nổi. Nếu là trước đây, anh sao có thể dễ dàng khoan nhượng để em gái mình thân mật với tên tiểu tử thói trước mặt mình như thế, phỏng chừng anh đã sớm lật đổ bàn rồi ấy chứ. Nhưng hiện tại, trong mắt anh lúc này chỉ hiện lên một sự hâm mộ, mà chính anh cũng không hiểu được.

Trong từ điển của Hoắc Quý Ân chưa bao giờ tồn tại hai chữ “thay đổi”, nhưng giờ đây anh xác định mình đã thay đổi thật rồi. Từ một người đàn ông sống xa cách với mọi người dần trở thành một người sống có tình cảm.

Có lẽ, chỉ có sức mạnh của tình yêu mới có thể thay đổi một con người, trở thành một người khác mà bản thân mình cũng không thể nhận ra.

Ăn uống no nê, Hoắc Đình Đình đặt đĩa xuống, thỏa mãn xoa bụng, nói : “Anh, tối nay em tổ chức sinh nhật ở nhà, anh có tham gia không?”

“Không, tối nay anh sẽ về trễ.” Hoắc Quý Ân không thích ẩm ỉ.

Nói xong, anh đứng lên, đi ngang qua Hạ Từ Bằng, vỗ vai cậu : “Tôi về văn phòng trước, hai người có thể đến quán cà phê ở đại sảnh ăn chút đồ ngọt.”

Không đợi Hạ Từ Bằng nói cảm ơn, Hoắc Đình Đình quăng chủ đề bánh ngọt sang một bên, cô hướng về bóng lưng Hoắc Quý Ân bổ sung một câu : “Tối nay em có mời chị Hạ, chị ấy cũng đến đó.”

Hoắc Quý Ân liền dừng bước, xoay người lại, hỏi : “Tổ chức lúc mấy giờ?”

“Bây giờ ạ.” Hoắc Đình Đình cười giảo hoạt.

Mãi cho đến khi ra khỏi nhà hàng, Hạ Từ Bằng vẫn nhăn mày, cậu vỗ vỗ vai Hoắc Đình Đình hỏi : “Hình như hôm nay anh của em quên uống thuốc thì phải?”

“Đừng nói như vậy mà.” Hoắc Đình Đình lắc mông huých cậu một cái, thần thần bí bí nói : “Em phát hiện ra một bí mật ..”

“Bí mật gì?” Hạ Từ Bằng cúi đầu, kẻ sát tai cạnh miệng cô.

Cô nhỏ giọng: “.....”

Hạ Từ Bằng ngửa cổ, thoáng trừng mắt: “Anh của em thích chị anh? Không thể nào đâu!”

“Làm sao không thể”. Tay Hoắc Đình Đình nheo nheo khuôn mặt tuấn tú của cậu: “Anh đừng thấy anh em lạnh lùng, thực ra anh ấy là người ngoài lạnh trong nóng. Anh ấy là kiểu đàn ông không dễ dàng thích ai đâu, nhưng một khi đã thích ai rồi thì nhất định sẽ rất khùng khiếp.”

“.....”

**

Màn đêm buông xuống, Lệ Cảnh Loan, biệt thự Hoắc gia.

Hạ Từ Nhược vốn không định tham gia tiệc sinh nhật của Hoắc Đình Đình, nhưng khi nhận được địa chỉ tổ chức của cô bé gọi đến, cô liền đổi ý.

Cổng lớn của biệt thự được thiết kế theo phong cách Châu Âu, cô dừng xe ở bên đường, bước vào cổng chính. Khoảnh khắc đó, cô như bước vào một thế giới khác, một thế giới hoàn toàn quen thuộc.

Ngôi biệt thự ba tầng, ánh đèn màu vàng ôn hòa từ cửa sổ hắt ra, mặc dù chìm trong ánh hoàng hôn nhưng vẫn không lộ vẻ cô đơn. Đan xen trong khung cảnh thú vị đó là những trụ đèn, đài phun nước được điêu khắc theo phong cách châu Âu, vườn hoa ngoài trời trồng mấy loài cây chịu lạnh nên bốn mùa đều tươi xanh.. Ánh mắt Hạ Từ Nhược dừng lại, ung dung tỉ mỉ ngắm một chút, mới rời mắt đến nơi tiếp theo, chăm chú tới mức như đang tìm thứ gì đó, hay nhớ lại điều gì đó.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, từng tràng nói cười náo nhiệt truyền đến, rất nhiều sinh viên cả trai lẫn gái đang vây quanh nhân vật chính của buổi tiệc cười nói vui vẻ.

Thấy cô đến, Hoắc Đình Đình nhanh chóng rời khỏi đám bạn, sôi nổi chào đón: “Chị Hạ, chị đến rồi!”

Hạ Từ Nhục thu hồi tâm trạng ngơ ngẩn, đưa hộp quà trong tay cho cô nàng: “Sinh nhật vui vẻ!”

“Hi hi, cảm ơn chị ạ!”

Cô nhìn trái nhìn phải một lúc hỏi: “Từ Bằng đâu rồi?”

Hoắc Đình Đình trả lời: “Anh ấy đang trên đường tới đây ạ!” Nói xong, cô nhủ mày, nhìn về mặt hơi tái nhợt của Hạ Từ Nhục: “Chị Hạ, sắc mặt của chị không được tốt lắm, chị có muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút không ạ?”

“Ừ, cũng được!” Cô gật đầu.

“Đề em đưa chị lên đó.”

Hạ Từ Nhục khom lưng thay dép lê: “Không cần đâu, em đi tiếp các bạn đi, chị tự mình lên cũng được!”

Đi lên cầu thang xoáy tròn, bước chân cô không vội vã, giống như một thước phim quay chậm, cô xúc động sờ vào tay vịn cầu thang bằng cẩm thạch, rồi lại sờ lên hoa văn trên giấy dán tường... Hoàn toàn khác với kí ức của cô. Rõ ràng ngôi biệt thự đã được sửa chữa, phong cách kiểu Châu Âu, kết hợp hai màu vàng trắng, vừa đơn giản vừa sang trọng, ngay cả các bậc thang cũng được người ta lót bằng đá cẩm thạch.

Xa xa, có một ánh mắt vẫn âm thầm dõi theo cô, nhưng cô không hề phát hiện ra, lập tức theo hướng căn phòng ở lầu hai đi đến.

Cửa đóng nhưng không khóa, cô đẩy nhẹ, cánh cửa bật mở.

Trong phòng không có người.

Ánh trắng sáng chiếu vào, trước mặt Hạ Từ Nhục là một căn phòng ngủ. Tông màu tối, dè dặt tương phản. Sàn nhà rất sạch sẽ, cô bỏ dép lê ra, đi chân trần đến bên cửa sổ: “Roẹt”. Thoáng chốc rèm cửa sổ đã được vén lên.

Đền đường nền nã hòa quyện ánh trắng mờ ảo, phác họa hình dáng của ngọn núi đối diện. Mặc dù toàn bộ không gian rừng núi đều đang ngấm dần không khí mùa đông giá rét. Nhưng từ xa nhìn lại, dưới bầu trời đầy sao, rừng phong lay động vẫn không lộ vẻ tiêu điều.

Quang cảnh này, từng vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của Hạ Từ Nhục. Cô tưởng rằng cả cuộc đời này sẽ không có cơ hội để chiêm ngưỡng lại, nhưng không ngờ, tốt nay, tất cả đều đã hiện ra.

Hồ hấp tự nhiên trở nên tắc nghẽn, cô sửng sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như thấy ..... một loạt hình ảnh.

Trong rừng phong, có một cậu bé đang cười trên cổ ba mình, còn cô bé thì nắm lấy tay ba nó, đi từ xa tới.

Cậu bé mặc áo lông rất dày, khóc nức nở, âm thanh non nớt: “Ba ơi, cây chết hết rồi!”

Không đợi người đàn ông ấy trả lời, cô bé nghiêng đầu suy nghĩ rồi mĩa mai nói:

“Em thật ngốc, cây lớn đang ngủ đông, đợi thời tiết ấm áp, lá cây sẽ tỉnh dậy.”

“Đúng vậy, mùa xuân ấm áp sẽ nở hoa”. Ông nờ nụ cười hiền từ.

Nhưng đâu ai biết rằng, năm này qua năm khác, xuân này qua xuân khác, hoa vẫn chưa từng nở lại.

.....

Hoắc Quý Ân đi vào phòng ngủ, thì thấy một khung cảnh thế này –

Ánh trắng chiếu khắp phòng, Hạ Từ Nhục mặc một chiếc váy liền thân màu đỏ, chân trần đứng trước cửa sổ.

Anh hơi ngẩn ra một chút, rồi mới sải đôi chân thon dài đến bên cô: “Từ Nhục, em cảm thấy khó chịu ở đâu à?”

Cô vẫn không nhúc nhích, như rơi vào hồi ức, người bên ngoài không thể phá vỡ.

Hoắc Quý Ân đứng bên cạnh, nghiêng đầu nhìn về phía cô: “Em...”. Yết hầu anh chấn động kịch liệt, sau đó giọng nói như lạc hẳn đi.

Gương mặt Hạ Từ Nhục trắng bệch, nước mắt rơi đầy.

Cô lắp bắp nói: “Nơi này từng là ..... nhà của tôi.”

Chương 32

Trong cuộc đời mỗi con người, luôn tồn tại rất nhiều cảm xúc, nhưng được gọi là dữ dội, thường không nhiều lắm. Giây phút này, Hạ Tử Nhục không thể đè nén cảm xúc trong lòng mình được nữa, kim nén đã năm năm, bị thương cùng cực hết năm năm, ba biến mất khỏi cuộc sống cũng đã năm năm. Tất cả đều giống như nước lũ và thú dữ, tựa như con ngựa hoang đứt dây cương, cuốn theo những hồi ức đau đớn nhất trong trí nhớ, cuộn cuộn trào dâng.

Cô hoàn toàn sụp đổ.

Ngay trước mắt Hoắc Quý Ân.

Trong phòng ngủ không bật đèn, chỉ có vàng sáng lạnh lẽo mà nữ miếu của ánh trăng chiếu vào, Hạ Tử Nhục chết lặng trước cửa sổ, hai tay buông thõng bên người, nước mắt tuôn như mưa. Căn phòng này cất giữ biết bao nhiêu kỉ ức ấm áp, để khi nhìn lại, trong cô vẫn nổi lên chua xót.

Cô vẫn không khóc thành tiếng cho dù có nức nở đau đớn, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Toàn bộ chiếc mặt nạ điềm tĩnh giả tạo như bị lột xuống. Hết thấy mọi sự bi thảm, lòng tự trọng đáng thương đều bị gạt bỏ. Tất cả những cảm xúc chôn giấu bấy lâu nay cuối cùng cũng bùng lên, nhưng cô lại không biết làm thế nào để trút ra.

Âm thầm chịu đựng quá lâu, cuối cùng cô đã không thể thổ lộ.

Còn Hoắc Quý Ân, thật sự bị sốc.

Dù cho người đàn ông này có bình tĩnh thế nào đi nữa, cũng không thể ngờ được, bản thân mình đã sống ở đây năm năm, lại là tổ ấm đã mất đi năm năm của cô. Rất nhiều nghi vấn, vô số bí ẩn, những rắc rối phức tạp. Một Hoắc Quý Ân đầu óc khôn ngoan nhưng cũng có lúc xuất hiện sự hoảng hốt trong chốc lát.

Anh không nói một lời, chỉ lặng lẽ ôm cô vào lòng. Nhẹ nhàng ấn sau gáy Hạ Tử Nhục, để gương mặt cô chôn sâu vào vòm ngực mình. Anh không chịu được khi thấy cô khóc, từng giọt nước mắt trào ra từ đôi mắt trong suốt, dường như muốn cuốn trôi cả anh. Cuộc đời Hoắc Quý Ân đã từng thấy rất nhiều phụ nữ khóc, nhưng chỉ có cô, mới khiến anh cảm thấy chua xót, đau lòng.

Suy nghĩ hỗn loạn, cảm giác trong cơ thể trở nên rõ rệt, Hạ Tử Nhục cảm thấy toàn thân được bao bọc bởi hơi thở của anh. Cánh tay thon dài gọn gàng phủ trên lưng cô, cô rùng mình, sống lưng căng lên.. Hoắc Quý Ân chậm rãi vuốt ve, nhẹ nhàng vỗ về, như bàn tay trong bóng đêm vuốt ve từng nếp nhăn trên tấm drap giường, muốn từng chút từng chút xoa dịu những vết thương lòng cô.

Lặng lẽ khóc, lặng lẽ ôm, lặng lẽ an ủi.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ vài phút nhưng lại đủ dài để Hạ Tử Nhục nhớ lại toàn bộ kỷ niệm. Đột nhiên, cô rút ra khỏi vòm ngực ấm áp đó, nâng mắt nhìn Hoắc Quý Ân: “Anh ở đây được bao lâu rồi?”. Cô rút cuộc cũng tỉnh táo trở lại.

Vòng tay bỗng nhiên trống không, tay anh cứng ngắc giữa không trung vài giây, mới buông thõng xuống: “Năm năm”

Thời gian trùng khớp, trong lòng Hạ Tử Nhục giật mình, theo phản xạ nắm lấy tay anh, ánh mắt và giọng nói trở nên khản kiệt vô cùng: “Anh mua nhà này từ tay ba tôi đúng không? Anh có gặp qua ông ấy không? Anh....”.

Cô hỏi liên tục nhiều vấn đề cùng một lúc, khiến Hoắc Quý Ân nhũn mảy, trầm tư giây lát, mới nói: “Anh chưa từng gặp qua ông ấy, thủ tục mua nhà đều do cấp dưới xử lý.”

Trong mắt cô thoáng chốc hiện lên vẻ thất vọng, lãnh đạm, khiến Hoắc Quý Ân cảm thấy đau đớn, lòng ngực giống như bị kim đâm, ngay cả tim đập cũng có vẻ không ổn.

Tay Hạ Tử Nhục đặt trước cánh tay anh vẫn chưa kịp rút về, đã bị anh nắm lấy hết sức tự nhiên, kéo cô ngồi lên ghế sofa, “Tử Nhục, cho anh hỏi một chút, năm năm trước đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi không biết!” Cô lắc đầu, toàn bộ cơ thể cuộn tròn trong ghế sofa, hai tay ôm đầu gối, có điều bên trong vẻ mặt bình thản lại ánh lên một tia mờ mịt. Nếu nước mắt đã không thể xóa sạch mọi nỗi bi thương, vậy thì cô sẽ dứt khoát nói ra cho hết: “Tôi bất ngờ nhận được tin dữ công ty của ba phá sản liền chạy vội từ Pháp trở về nước, nhưng.....”

Sau khi trở về, thứ Hạ Tử Nhục nhìn thấy còn khủng khiếp hơn so với dự đoán.

Một ngày mưa cuối mùa thu năm ấy,

Trên cánh cửa sắt của biệt thự đã bị khóa bằng một sợi dây xích, Hạ Tử Nhục chết đứng tại chỗ kéo vòng dây xích gì sét loang lổ, gào khóc như điên :
“Mở cửa, mở cửa ra, tôi muốn vào nhà.”

Không một ai thèm để ý tới cô, ngay cả ông trời cũng chẳng thương xót cô. Chỉ hắt tiếp một trận mưa tầm tã át đi tiếng khóc la của cô. Nhưng cô không đi, co ro ngồi xồm trước cửa, buồn bĩnh chờ đợi. Cô không tin ba cô cứ như vậy mà bỏ rơi cô và em trai, cũng không tin cô ra vào căn nhà này mười mấy năm, bây giờ đột nhiên khóa lại, nhốt cô ngoài cửa.

Khi toàn thân Hạ Tử Nhục ướt đẫm lạnh băng sắp ngất đi thì âm thanh của khóa xích khiến cô đột nhiên mở mắt. Cô nghiêng đầu, thấy một người đàn ông đứng dưới chiếc ô màu đen đang mở khóa.

Cô muốn đứng lên, nhưng không có sức lực, chỉ có thể ôm chân người đó, nhìn chăm chăm vào thứ anh ta cầm trong tay: “Chìa khóa, anh có chìa khóa.....”. Không khí xung quanh ẩm ướt như thế, vậy mà cổ họng cô giống như đang bị thứ gì đó thiêu đốt, vừa khô vừa đau, giọng khàn khàn khiến chính bản thân cũng không nhận ra: “Đây là nhà tôi, anh giúp tôi mở cửa với.”

“Căn nhà này đã bị chủ nhà bán đi rồi, cô đừng có cản đường.” Người đàn ông trẻ tuổi cúi đầu nheo mắt liếc mắt nhìn cô một cái, vội rút chân ra như tránh né ôn dịch.

“Ken két” một tiếng, chiếc khóa sắt mở ra.

Hạ Tử Nhục không nhớ rõ mình đã lấy đâu ra sức lực mà mạnh mẽ chống người đứng lên, sau đó chen vào khe hở giữa hai cánh cửa sắt. Cô đột nhiên cảm thấy da cô bị kéo căng, sau đó cổ áo bị túm lấy.

“Cút ra ngoài, cút ra ngoài ngay.” Người đàn ông đó liền đẩy thân người mảnh khảnh yếu ớt của cô ra khỏi cửa lớn.

“Tôi chỉ muốn đi vào nhìn một chút thôi, không biết chừng ba tôi có để lại thứ gì đó cho tôi.” Hạ Tử Nhục dầm mưa tóc dính trên mặt, sắc mặt trắng bệnh như tờ giấy, cô nắm lan can cửa sắt thấp giọng cầu xin.

Cho dù chỉ là một bộ quần áo cũ, ít nhất ba cũng đã lưu lại cho cô một kỷ vật.

Nhưng anh ta vẫn không một chút xúc động, chỉ chỉ vào bảng tên đeo trước ngực, không kiên nhẫn nói một câu: “Tôi chỉ là quản lý bất động sản thôi, không thể cho cô vào được, nơi này đã có chủ mới rồi.”

.....

Lần ấy Hạ Tử Nhục làm cách nào cũng không vào được cửa, một lần rồi đi trở thành ký ức của năm năm trước, mà giây phút này, cô có thể ngồi tại đây, trong chính căn phòng của mình.

Vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, cuộc đời chính là như vậy.

Ánh trăng mờ nhạt, vệt mặt Hoắc Quý Ân giấu trong bóng tối, che khuất ánh mắt trang nghiêm của anh. Nếu không phải chính tai anh nghe Hạ Tử Nhục nói ra, anh sẽ không bao giờ biết rằng căn nhà này lại chứa đựng một quá khứ như vậy. Những hình ảnh trong quá khứ đó, đủ để từ một người đứng xem như anh bước vào thế giới của cô.

Có lẽ từ giờ phút này, anh đã không còn là một người đứng xem nữa.

“Tử Nhục, nơi này mãi là nhà của em, em muốn trở về bất cứ khi nào đều được.”

Anh cất tiếng được tiếng mát, giống như người trải qua lần kích động đó là anh vậy.

Hạ Tử Nhục đang miên man suy nghĩ bị những lời đó bức quay về hiện tại. Cô hít sâu ép toàn bộ những cơn sóng ở trong lòng xuống, nghiêng đầu nhìn Hoắc Quý Ân. Ánh mắt cô tịch mịch, miệng lạnh nhạt: “Anh không cần thương hại tôi, nơi này đã sớm không còn là nhà của tôi nữa, anh mới chính là chủ nhân ở đây.”

Trái tim cô rõ ràng đã trở nên vô cùng yếu ớt, dễ bị tổn thương. Đôi mắt cô rõ ràng vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt, mặc dù như vậy nhưng anh không hề nhìn thấy điểm yếu đuối nào của cô. Cô gái này không bao giờ cần đến sự thương hại của người khác, thậm chí kiên cường đến nỗi khiến người khác không nói nên lời, điều này Hoắc Quý Ân rõ hơn ai hết.

“Anh có tình cảm với em, chứ không phải là thương hại em.” Hoắc Quý Ân thản nhiên nói.

Hạ Tử Nhục biết anh muốn nói gì, nhưng cô không cho anh cơ hội, đứng lên rời khỏi xô pha, xích lại gần cửa sổ: “Hoắc Quý Ân, chúng ta là người không cùng một thế giới.”

Anh cũng từ từ đứng dậy, hai tay đút vào túi quần tây, từ tốn bước đến phía sau cô :

“Vậy hãy thay đổi thế giới của em đi”.

“Thay đổi thế nào?”. Hai tay ôm lấy vai mình, cô cười tự giễu, bao nhiêu hiện thực của thế giới này, cô đã trải qua không ít.

Chiếc áo sơ mi khô ráo trên người đã bị cô làm ướt, mát lạnh một mảng. Nhưng trong người Hoắc Quý Ân lại cảm thấy một luồng cảm xúc nóng bỏng đang tuôn trào. Anh chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như thế, muốn tiến sâu vào thế giới của cô: “Tôi sẽ giúp em thay đổi, chúng ta đem những thứ mất đi của em, tìm về từng thứ một.” Anh nói.

Thanh âm của anh rất nhẹ, giống như không khí trong màn đêm, xẹt qua màng tai, hơi hột, kích thích Hạ Tử Nhượng quay mạnh đầu lại. Trong nháy mắt, cô nhìn thấy hàm xúc trong mắt anh ẩn giấu dưới ánh trắng, một đôi mắt tàn mạn say mê lòng người —— một sự thâm tình.

Thoáng chốc tâm trí cô bị hãm sâu trong ánh mắt anh không cách nào thoát ra được, trái tim đập loạn, cô mấp máy môi, nói : “ Tôi muốn một mình yên tĩnh một lát.”

“Được”. Anh sờ sờ đầu cô, động tác dịu dàng, sau đó nhấc chân rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

***

Từ đầu tới cuối cảm xúc của Hạ Tử Nhượng vẫn luôn ở trạng thái không ổn định. Cô tự giam mình trong phòng ngủ, ngay cả bữa tối cũng do di Luru mang lên cho cô: “Ngài Hoắc nói dưới lầu rất ồn ào, nếu cô cảm thấy không thoải mái, thì không cần phải xuống đó ạ.”

Cô mỉm cười: “Vâng, cảm ơn dì.”

Tiệc sinh nhật được tổ chức vô cùng náo nhiệt, kéo dài mãi đến mười giờ mới tàn.

Hạ Tử Nhượng lái xe đưa Tử Bằng cùng về, vừa lên xe, cô đã hỏi : “Em biết trước rồi đúng không?”

Một câu hỏi đơn giản, Hạ Tử Bằng đã hiểu ý cô, cậu không lên tiếng, chỉ gật đầu.

“Vậy sao em không nói sớm cho chị biết?” Cô hỏi.

“Nói cho chị biết thì sao chứ?”. Chiếc xe kiểu dáng nhỏ, Hạ Tử Bằng ngồi ở ghế lái phụ cảm thấy không thoải mái, đôi chân dài co lại, mắt nhắm nghiền nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nhà ở Lệ Cảnh Loan đã sớm không còn là nhà của chúng ta nữa rồi”.

Trong xe trở nên tĩnh lặng.

Mặc dù Hạ Tử Nhượng không nghiêng đầu nhìn, nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra biểu cảm như không có chuyện gì xảy ra trên khuôn mặt em trai mình. Cậu càng làm ra vẻ bình thản, trong lòng cô càng cảm thấy khó chịu. Bởi vì cô hiểu rất rõ, phía sau biểu hiện giả dối nhẹ nhõm kia, đã cất giấu bao nhiêu đau khổ và chịu đựng.

Cả cô và cậu đều giống nhau, thả tỏ ra mạnh mẽ, chứ không chịu thừa nhận bản thân đang hoài niệm.

Trên đường không nhiều xe, chạy thẳng một mạch, chớp mắt đã về đến nhà. Hạ Tử Bằng rời mắt khỏi cửa sổ nhìn về phía cô, hỏi : “Chị và người kia hiện có quan hệ như thế nào?”.

“Ai cơ?”. Một câu hỏi không đầu không cuối khiến Hạ Tử Nhượng không hiểu gì.

“Hoắc Quý Ân.”

Bất chợt nghe đến cái tên ấy, nỗi chấn động vượt ra ngoài dự đoán, cô dần dần siết chặt tay lái, ngoài miệng vẫn làm ra vẻ ung dung, đáp : “Không có quan hệ gì cả?”

Hạ Tử Bằng khẽ nhủ thầm : “Không có quan hệ gì cả mà chị để cho anh ta ôm?”

Hóa ra tên tiểu thư thói đã nhìn thấy, Hạ Tử Nhượng nướng mắt trả lời đại khái : “Chuyện của chị, em đừng xen vào.”

Thấy nét mặt cô làm ra vẻ bình tĩnh tự nhiên che dấu tia chột dạ, Hạ Tử Bằng nhủ thầm sâu hơn, nhưng không vạch trần: “Em không thêm vào chuyện của chị, chỉ là em thích anh Tô Khải hơn thôi.”

Nói đến Tô Khải, Hạ Tử Nhượng sực nhớ đến chuyện khác, cô nhanh chóng chuyển đề tài : “Đúng rồi, em gọi điện ngay cho anh Tô Khải đi”.

Hạ Tử Bằng nhấc nhấc mông, gắng sức lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần jeans, vừa bấm số vừa hỏi : “Chị tìm anh ấy làm gì?”

“Nghe nói có tin tức của ba rồi, ngày hôm qua anh ấy đã đi Cam Túc”

“Oh”. Hạ Tử Bằng thốt một tiếng, điện thoại để bên tai, nghe bên trong không chút động tĩnh: “Tắt máy”

Ánh mắt Hạ Tử Nhượng trầm xuống, đã hơn một ngày, điện thoại của Tô Khải vẫn không liên lạc được.

Hạ Tử Bằng vô thức định nói: “Chắc là không tìm được” nhưng ngẩng lên thấy sắc mặt của cô liền ngậm miệng lại, không muốn cô cảm thấy ngọt ngào.

Choi bởi cả đêm, Hoắc Đình Đình cảm thấy rất mệt mỏi, bạn học vừa về hết, cô liền vào phòng ngủ.

Hoắc Quý Ân vừa tắm xong, mặc bộ đồ ở nhà, từ trên lầu đi xuống.

Phòng khách lúc này trở nên lộn xộn bừa bãi, di Luru cùng vài người hầu đang dọn dẹp bên trong, nhìn thấy anh từ trên lầu đi xuống, vội vàng nói : “Ngài quá, quý rầy ngài nghỉ ngơi rồi.”

Hoắc Quý Ân không đáp, hỏi ngược lại di : “ Trước khi chuyển đến đây nhà cửa đều do di dọn dẹp đúng không?”

Di Luru ngừng một phút, mới phản ứng lại: “ Thưa đúng ạ”. Di đã ở Hoắc gia mười năm, năm đó chuyển nhà, cũng là do một tay di thu xếp.

“ Di có thấy thứ gì đó được giữ lại trong phòng này trước khi dọn vào không ? Hoắc Quý Ân hờ hững hỏi.

“ Hình như là..... không có”. Di Luru lắc đầu, bổ sung thêm: “ Nếu có cũng đã đem vứt hết, tôi nghĩ ngài không thích dùng lại đồ của người khác.”

Thấy trong mắt anh hiện lên một tia thất vọng, di Luru dè dặt hỏi : “ Ngài muốn tìm thứ gì sao?”

“ Không có gì”

Hoắc Quý Ân không nhiều lời, xoay người đi vào thư phòng, ngồi trước bàn làm việc check mail. Đèn lớn không mở, chỉ có chiếc đèn bàn nhỏ như một cái chén sáng lên, ánh sáng ấm áp chiếu qua một tấm kính, vẻ mặt anh có chút khó chịu, từ đầu tới cuối đầu mày không hề dẫn ra.

Anh tưởng có thể tìm được kỉ vật nào đó của ba Hạ Từ Nhược, cho cô thỏa lòng mong nhớ, thế nhưng lại không có kết quả.

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

“ Vào đi”. Anh rời mắt khỏi máy tính.

“ Ngài Hoắc, tôi nhớ ra rồi.” Di Luru xoa gáy mặt đỏ tía tai nói : “ Lúc ấy tôi có nhặt được một chiếc đồng hồ, nhìn vẫn còn mới, tôi tiếc không muốn quăng đi, nên đã đem về nhà.”

Ánh mắt Hoắc Quý Ân dừng lại, nhìn về phía di ấy, nghĩ một chút, anh nói : “ Vậy di nhanh chóng về nhà một chuyến, mang chiếc đồng hồ ấy lên đây.”

Di Luru hết hồn sững sờ trong phút chốc, lòng thầm nghĩ không ngờ chiếc đồng hồ này lại quan trọng như vậy. Nhưng vẫn cung kính làm theo: “ Vâng, tôi sẽ về ngay.”

Nào ngờ, ngay khi di ấy vừa xoay người rời đi, giọng Hoắc Quý Ân lại từ phía sau truyền đến.

“ Mà thôi, di không cần phải đi. Di cứ ghi địa chỉ nhà di cho tôi, tôi tự mình đi một chuyến.” Anh lấy giấy ghi chú và bút để lên bàn.

Di Luru kinh ngạc tới nỗi sắp không nói lên lời, run lên từng đợt, tay di run run cầm bút viết lên giấy hơn nửa buổi mới xong cái địa chỉ đưa cho Hoắc Quý Ân.

Con người anh liếc nhìn một cái.

Cam Túc, huyện H.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Bước vào thời kì căng thẳng cho công tác chuẩn bị trước khi khai trương nhà hàng S, Hạ Từ Nhược chính thức đến Quý Đình làm việc.

Ngày đầu tiên đến văn phòng, cô đã phải đối phó với một cuộc họp.

Thực ra, nó cũng không hẳn được xem là một cuộc họp mà chỉ là một cuộc gặp gỡ với các nhân viên trong nhà hàng Pháp của Quý Đình mà thôi. Từ sảnh chính ra sau bếp, những người này đều là nhân viên cũ của khách sạn, tương lai cũng sẽ là đồng nghiệp mới của cô.

Thang máy đi đến tầng hai thì dừng lại, Hạ Từ Nhược cởi chiếc áo ba – đồ – xuy trên người ra, khoác lên cánh tay, bước nhanh xuyên qua hành lang, đi vào nhà hàng. Cửa lớn bằng kính của nhà hàng đang khép lại, bên trên có dán bảng thông báo “Bên trong đang sửa chữa, tạm dừng hoạt động”. Trình

Huyền diện nguyên một bộ đồng phục màu đen đã đứng đợi sẵn cô ngay ở cửa.

Quả Nhiên, từ trên xuống dưới Quý Đình đều thừa hưởng tác phong làm việc nhanh chóng hiệu quả của Hoắc Quý Ân.

Trình Huyền thấy cô đi đến, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, ngay cả cười mỉm cũng không. Hình tượng người phụ nữ mạnh mẽ lạnh lùng của cô ta lúc này đã đánh tan tác tà toại đáng điệu vui tươi hóm hờ của Hạ Tử Nhục, cô đành mỉm môi lại:

”Chào giám đốc Trình.”

“Chào”. Một chữ duy nhất.

Cuộc gặp diễn ra tại khu vực nghỉ ngơi dành cho nhân viên trong nhà hàng, cô và Trình Huyền đang định đẩy cửa đi vào, hai người bỗng không hẹn mà cùng dừng lại. Có tiếng nói từ trong phòng vọng ra, âm lượng không lớn, nhưng đủ để các cô nghe rõ không sót một chữ nào.

“Nghe nói quản lý mới rất trẻ còn xinh đẹp nữa, là ‘lính nhảy dù’ của Hoắc tổng, về sau mọi người cần phải chú ý hơn đấy.”

“‘Lính nhảy dù’ là nói cho dễ nghe thôi, chứ tôi đoán tám phần cái loại này là bình hoa dựa vào quy tắc ngầm để leo lên.”

“Sao có thể chứ? Hoắc tổng không phải là loại người như vậy đâu, tôi làm ở Quý Đình nhiều năm như vậy rồi, chưa từng nghe thấy ai đồn chuyện xấu của ông chủ bao giờ.....”

Chính vào lúc đó, một giọng nói rất không “hài hòa” từ bên trong vọng ra: “Các người đừng có ở đây mà buôn chuyện nữa, vẫn chưa thấy bóng dáng người ta đâu mà”, âm thanh có phần già dặn, lười biếng trầm thấp.

Trình Huyền chau mày, quay đầu liếc Hạ Tử Nhục một cái, thấy biểu tình cứng ngắc của đối phương, cô thấp giọng nói: ”Quản lý Hạ, tuyển lại nhân viên một lần nữa không khó, cái khó là làm sao cho mọi người chấp nhận. Muốn mấy nhân viên lão làng này về dưới trướng của cô, thì sau này cô nói chuyện hay làm việc gì đó cũng nên suy nghĩ trước sau.”

Nghe ra trong lời nói có mang ý tốt, Hạ Tử Nhục không khỏi giật mình, có lẽ người phụ nữ này không khó ở chung như trong tưởng tượng của cô: ”Cảm ơn giám đốc Trình đã nhắc nhở.”

Đẩy cửa ra, hai người cùng bước vào.

Không khí ngưng đọng trong giây lát, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, lặng im như tờ.

Trong phòng nghỉ sạch sẽ rộng rãi có khoảng ba mươi người đang ngồi, Hạ Tử Nhục điềm nhiên đón nhận ánh mắt tò mò soi mói của mọi người, lướt nhanh một vòng, cô thu hồi tầm mắt.

Trình Huyền chủ trì buổi gặp mặt, sau khi giới thiệu quản lý mới xong, cô ta nói thêm vài câu khách sáo mong mọi người sẽ ủng hộ quản lý trưởng, tiếp theo bắt đầu để mọi người tự giới thiệu, bếp trưởng, đầu bếp phụ trách món tây, đầu bếp phụ trách đồ đông lạnh... Hạ Tử Nhục lật tờ danh sách nhân viên trong tay, viết mã số của mọi người.

“Ngô Kỳ, mọi người đều gọi tôi là chú Kỳ, là bếp phó.”

Đến phiên người này, Hạ Tử Nhục nâng mắt lên, quan sát đánh giá một lượt—— khoảng sáu mươi tuổi, vóc người vừa phải, bộ dạng lười biếng, nhưng ánh mắt lại rất sắc bén và khôn ngoan.

Đây là người duy nhất có thâm niên làm việc ở nhà hàng này, Hạ tử Nhục chỉ cần nghe giọng nói là có thể đoán ra được, đây chính là người nói câu công bằng khi nãy.

Sau một lượt giới thiệu, Hạ Tử Nhục sắp xếp đại khái công việc, rồi tuyên bố tan họp. Cô và Trình Huyền cùng bước đến cửa, nói: ”Phương án ưu đãi giảm giá cho ngày khai trương tôi đã viết xong rồi, phiên cô xem qua một chút. Thời gian gấp rút, tốt nhất là nên quyết định sớm nhất mức có thể.”

Trình Huyền tiếp nhận tập văn kiện cô đưa đến, tiện tay lật vài trang, không mện không nhặt nói: ”Cô có gấp cũng vô dụng thôi. Hoắc tổng đi công tác rồi, có phương án cũng phải chờ anh ấy kí tên mới thực hiện được.”

Hạ Tử Nhục kinh ngạc, “Anh ta đi lúc nào thế?”

“Không biết.” Trình Huyền bỏ lại một câu như vậy, đầu cũng không thèm quay lại đã rời đi.

Đề lại Hạ Tử Nhục đứng chết trân tại chỗ. Cô cười ha ha, sao người đàn ông kia có thể quảng nguyên cục diện hỗn loạn này cho cô, còn mình thì bỏ của chạy lấy người cơ chứ?

*****

Sân bay Trung Xuyên, Cam Túc.

Hai người đàn ông quần áo phẳng phiu đang kéo vali, từ lối VIP đi ra.

Khương Bình lấy điện thoại từ túi áo khoác ra, vừa đi vừa gọi điện: ” Lão Lâm, ông đang ở đâu?”

” Ngoài cửa số hai.” Giọng nói ồ ồ xen lẫn tiếng gió vù vù.

“Oke, chúng tôi lập tức ra ngay.”

Khí hậu vùng Tây Bắc lạnh hơn thành phố B rất nhiều, nhất là vào đầu đông, không khí hanh khô, gió lạnh thổi tới như cắt da cắt thịt. Vừa ra khỏi sân bay, Khương Bình vội vàng mặc áo khoác vào, híp mắt quan sát, nhìn ngó xung quanh.

Trong tầm mắt đều là cảnh hành khách tấp nập, mấy chiếc cờ của đoàn du lịch đang được giơ lên, chỉ có bên cạnh thùng rác có một người đàn ông lớn tuổi đang đứng hút thuốc. Vóc dáng ông ta không cao, nửa người trên của ông ta khoác một chiếc áo bông không mới không cũ, còn nửa người dưới đang mặc một chiếc quần bông màu xanh nhạt có đôi chỗ sẫm màu, phối với gương mặt ngăm đen kia, cả người chỉ có thể dùng hai chữ “lỗi thời” để hình dung.

Khương Bình cau mày, bước tới khoảng ba bước: ” Ông là Lão Lâm hả?”

Đối phương liếc mắt nhìn anh ta một cái, trong miệng phun ra làn khói dày đặc, gật gật đầu, không nói không rằng, đi thẳng đến chiếc ô tô đang đỗ. Vừa thấy chiếc xe, Khương Bình từ cau mày biến thành nhăn trán.

Chiếc xe Volkswagen cũ kỹ, lớp nước sơn đen trên cửa xe đã hơi xỉn màu, phần đuôi xe phía bên trái còn bị lõm nữa. Khương Bình Quay đầu nhìn Hoắc Quý Ân, dè dặt mở miệng: ” Hoắc tổng, hay là chúng ta đổi chiếc xe khác...”

Cũng không trách được, lần này Hoắc Quý Ân nói đi là đi, Khương Bình căn bản không kịp chuẩn bị hành trình sao cho tỉ mỉ được, chỉ có thể liên hệ đại một công ty cho thuê ô tô. Không quen đường xá, đa số lại là đường núi, phải thuê tài xế địa phương, nhưng khi nghe bọn họ nói muốn đi huyện H, công ty cho thuê xe trở nên khó khăn, tìm cả buổi mới có người đồng ý.

“Cứ vậy đi.” Đang vội, Hoắc Quý Ân cái gì có thể cho qua được liền cho qua.

Ông Lâm giữ im lặng cầm hành lý nhét vào cốp xe, lưng còng tới trước, ông ta vừa định đi đến ghế lái, miệng đang ngậm một điếu thuốc đột nhiên bị Khương Bình giật xuống: ” Hoắc tổng của chúng tôi không thích ngửi mùi thuốc lá.”

Đối phương sững sờ giây lát, lúc này mới nâng mắt lên, phiêu phiêu đứng bên cạnh xe Hoắc Quý Ân.

Toàn thân người đàn ông này toát ra khí chất cao sang, dọc theo chiếc áo khoác bằng lông dê màu xám, lộ ra một chiếc khăn quàng cổ màu xám, trên đôi giày bóng loáng là ống quần phẳng phiu, dáng người cao to, cử chỉ trầm tĩnh, chỉ mới đi qua nơi vừa đứng, đã để lại cho người khác có cảm giác trong không khí sự ngạo mạn và hoang dã.

Ông Lâm rút cuộc vẫn giữ im lặng, rụt người lại, trong lòng buồn bực ngồi vào trong xe.

Xe chạy ra khỏi nội thành, chuyển hướng về đường cao tốc, Khương Bình ngồi ghế sau cùng với Hoắc tổng, hỏi: “Bao lâu thì chúng ta có thể đến nơi?”

“Hơn hai trăm cây số, cũng phải hơn bốn tiếng?” Ông Lâm từ tốn trả lời.

“Xa như vậy sao?” Mặt Khương Bình như cần phải trái mướp đắng.

“Đó đã coi là nhanh rồi đấy. Từ thị trấn H đến nhà họ Lưu đều là đường núi, rất khó đi.”

Khương Bình nhìn nhìn đồng hồ, trong lòng thầm than thở, cứ theo cái đà này..... Chỉ sợ không về kịp về trong hôm nay, “Hoắc tổng, đêm nay chắc không về kịp chúng ta nghỉ lại trong thị trấn nha ạ.”

“Ừ”, Hoắc Quý Ân thân nhiên đáp ứng, sau đó chớp mắt một lát.

Tài xế là một người bí ẩn, ông chủ lại mang bộ dạng xa cách, đoạn đường này với Khương Bình thật gian nan, tâm tình có phần rối rắm ngổn ngang. Hoắc Quý Đình vì một chiếc đồng hồ của nhà họ Hạ, mà không tiếc lẫn lợi đường xa, ngoại trừ khiến anh hết sức kinh ngạc ra, còn làm anh cảm thán không thôi——

Tiểu yêu tinh quyến rũ người ta, sau ba mươi năm ngủ yên, rốt cuộc cũng chịu thức tỉnh tra tấn Hoắc tổng rồi.

“Ha ha”, Khương Bình không nén được nhếch miệng cười.

Nhưng, anh ta nhanh chóng kìm chế lại. Đi hết đường núi, là tới đường đất, cả đoạn đường lác qua lác lại, khiến cho xương cốt toàn thân của anh ta đều rã rời. Ra khỏi thị trấn, đường càng ngày càng nhỏ, phong cảnh bốn phía xung quanh ngày càng hoang vắng, trời xanh mây trắng đất vàng, toát lên vẻ đơn sơ mộc mạc, ngay cả xe trên đường cũng dần thưa thớt, cuối cùng chỉ còn lại mấy con lừa và mấy cây mà thôi.

Núi rừng hoang dã, hoang vu hẻo lánh, thảo nào ngay cả tài xế cũng không muốn đến đây, Khương Bình phát hiện chiếc xe cũ kỹ mình đang ngồi lên, vừa đến nơi này, liền trở thành siêu xe.

Hoắc Quý Ân đã thức dậy, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ vừa vút qua một thị trấn tiêu điều, chẳng biết là đang suy nghĩ điều gì.

Bánh xe lăn qua con đường đất khô cằn, cuốn lên từng lớp bụi vàng, sau đó dừng lại.

Ông Lâm hướng về ngôi nhà lụp xụp bĩu môi nói, ” Đến rồi.”

“Ừ” Hoắc Quý Ân thu hồi tầm mắt, đang định mở cửa bước xuống xe, liền bị Khương Bình kéo lại.

Về mặt cậu ta ảm đạm đau khổ, líu ríu nói: ” ..... Tôi muốn đi toilet.” Nhìn suốt dọc đường, anh ta mắc tè sắp nghẹn rồi.

” Cậu thật là phiền phức.” Hoắc Quý Ân nhìn quanh bốn phía, ngón tay thon dài chỉ xuống cánh ruộng gần đó: ” Cậu giải quyết ở đằng kia đi.”

“.....” Có ông chủ như anh thật là tốt!

Khương Bình đành tạm trở thành phân bón cho hoa màu, anh ta vội vàng ôm bụng, nhanh như chớp biến mất trong ruộng cây cao lương.

Căn phòng gạch này vô cùng xập xệ, ngày ngày phơi nắng phơi gió, mái ngói loang lổ, câu đối đỏ dán trên cửa sổ đã ngả màu. Chỉ có mấy chùm tỏi treo đầy trên xà nhà, có vỏ ngoài màu tím thì củ nào cũng to tròn. Mấy bà lão mặc áo bông dày đang ngồi trước cửa phơi tiêu, nhìn thấy chiếc xe hơi lạ lẫm chạy vào, những khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng ngẩng lên nhìn, sau đó bô bô nói cái gì đó.

Họ nói tiếng địa phương, Hoắc Quý Ân không hiểu lắm, anh nhíu mày, quay đầu nhìn lướt vào trong xe.

Ông Lâm đã ra khỏi xe, lấy hộp thuốc lá, ngậm một điếu rồi châm lửa, rít một hơi, nói:

” Các bà ấy hỏi cậu tìm ai.”

“Nhà họ Lư” Hai tay Hoắc Quý Ân đút vào túi áo khoác, thanh âm lãnh đạm nói.

Ông Lâm kéo kéo quần bông, ngồi trên đầu xe, tay gầy gầy tằn thuốc, thuận tiện phiên dịch: ” Trong cái trấn này có hơn phân nửa nhà đều họ Lư, cậu tìm người nào nhà họ Lư?”

” Là Lư Nhị.” Đây là di Lư nói cho Hoắc Quý Ân biết, nơi em trai thứ hai của mình ở.

Ông Lâm nhấn lại xong, đúng lúc này có hai bà lão ngồi bên phía tay trái căn nhà hô to cái gì đó, và Hoắc Quý Ân vẫn không hiểu họ nói cái gì.

Chỉ chốc lát ” Kết” một tiếng, của gỗ bật mở, một người đàn ông trung niên xoa xoa tay từ bên trong từ từ bước ra.

Vừa thấy quần áo lịch sự của Hoắc Quý Ân, đầu tiên Lư Nhị ngăn người, hiếm khi thấy có người ăn mặc sang trọng xuất hiện ở cái trấn bé xíu này. May mắn đã từng vào thành phố làm công vài năm, Lư Nhị cũng biết nói một ít tiếng phổ thông, nhưng vẫn mang chất giọng địa phương: ” Tôi nghe chị tôi nói, ngài tới đây để lấy đồng hồ.”

Hoắc Quý Ân vừa “Ừ” một tiếng, Khương Bình vừa đi giải quyết xong đã trở lại, anh ta chẳng thèm quan tâm tới trải nghiệm lần đầu tiên trong đời đi vệ sinh nơi hoang dã thế này mà quay trở lại vị trí của mình, mở cặp tài liệu mang bên người lấy ra một xấp tiền, đưa cho Lư Nhị.

“Số tiền này là cho ông đấy, mau đi lấy đồng hồ đến đây.” Anh ta một lòng một dạ muốn nhanh chóng giải quyết êm xuôi mọi chuyện để về nhà.

Lư Nhị nhìn chăm chăm vào đồng tiền trước mặt, ánh mắt hỗn tạp ánh lên một tia sáng, nhưng trong nháy mắt vẫn không dám cầm lấy, ông gãi gãi đầu tóc xơ rối, ấp úng nói: ” A, cái đồng hồ đó.... Không có ở chỗ tôi.”

Gương mặt luôn lãnh đạm của Hoắc Quý Ân bỗng nhiên đan lại: ” Vậy thì ở đâu?”

” Tôi đánh thua bài nên gán cho Hắc Ngưu ở trấn phía đông, hiện giờ nó đang ở chỗ của anh ta.” Cái miệng nứt nẻ của Lư Nhị mở ra mở vô, tầm mắt nuối tiếc rời khỏi tay của Khương Bình.

Nghe thấy vậy, Khương Bình cầm tiền bỏ lại vào trong cặp, trong lòng còn đang oán thán xem ra lần này công cốc rồi, chợt nghe giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Hoắc Quý Ân sai bảo: ” Lư nhị, ông dẫn chúng tôi đến tìm .... gọi là gì ấy nhỉ?”

“Hắc Ngưu ạ” Khương Bình lập tức nhắc cái tên ấy cho ông chủ của mình.

“Được, được mà.” Lư Nhị liên tục đáp không ngừng.

Trên xe có nhiều người hơn, Lư Nhị ngồi ở hàng trước, ông Lâm tiếp tục lái xe.

Có lẽ là do từ trước đến nay chưa từng được ngồi ô tô loại này, Lư Nhị dùng đôi bàn tay nứt nẻ của mình hết sờ đông, rồi lại sờ tây, nhìn trong xe cái gì cũng đều mới lạ. Tên tiểu bạch kiểm Khương Bình đã sớm nhắm mặt thành cái bánh bao, anh ta luôn cảm thấy trên người Lư Nhị tỏa ra mùi mồ hôi chua chua, làm anh ta ngạt thở sắp chết luôn. Anh ta khẽ liếc mắt nhìn ông chủ của mình một cái, thì thấy Hoắc Quý Ân chỉ hơi nhíu mày, môi mím lại, và khuôn mặt đẹp trai như tượng vẫn bình thường như trước đây.

Đúng là vua bình bình mà, Khương Bình sùng bái không thôi.

Đường đi cũng rất gần, quẹo cỡ bảy tám lần, rồi băng qua một con dốc là tới.

Nhà Hắc Ngưu thuộc đẳng cấp khác với nhà của Lư Nhị, căn nhà có hai lầu, tường ngoài ốp gạch men sứ, có sân lớn. Bốn người cùng nhau bước ra khỏi xe, Lư Nhị dẫn hai vị “thần tài” đến trước sân, ông Lâm hút thuốc như thường lệ, ngồi xôm bên hông của sân chờ.

Trong sân, loáng thoáng có tiếng xáo mặt chược vọng từ trong nhà ra. Có mấy đứa trẻ con đùa nghịch đuổi theo một người mang một gương mặt đỏ như ớt khi. Chúng nó thấy có người lạ đi vào, dè chừng nhìn một lát rồi lập tức ù té chạy vào nhà.

“Mấy người chờ một chút, tôi kêu Hắc Ngưu ra.” Lư Nhị nói xong, chạy nhanh vào nhà gọi người.

Rất nhanh, ông ta dẫn một người đàn ông tướng tá vạm vỡ đi ra. Người đàn ông này khoảng ba mươi tuổi, trên người mặc áo lông, không kéo khóa, một sợi dây chuyền vàng to đang đeo trên cổ, từ trong cổ áo lộ ra ngoài.

Miệng Hắc Ngưu ngậm một miếng thuốc, khói lượn lờ, anh ta nheo mắt, đánh giá Hoắc Quý Ân và Khương Bình từ trên xuống dưới một lần, mới hắt mồm, nói: “Đồng hồ đang ở chỗ tôi, nhưng sẽ không đưa không cho mấy người.” Hiển nhiên là vừa rồi Lư Nhị đã kể rõ đầu đuôi sự tình cho anh ta rồi.

Ánh mắt Hoắc Quý Ân hờ hững, không một tia gọn sóng.: “Ra giá đi.”

“Thắng thần lắm” Hắc Ngưu cười ha ha, cũng không mập mờ nữa, trực tiếp vươn ngón trỏ: “Là nhiều này.”

“Một vạn. Được, không thành vấn đề.” Khương Bình tài lạnh đoán giá, tiếp theo cúi đầu lấy từ tiền trong cặp ra.

“Từ từ đã——” mắt bị lệ của Hắc Ngưu liếc cậu ta, quơ quơ ngón tay, cười nhẹ nói:

” Ai nói một vạn, tôi muốn một trăm vạn.”

Một trăm vạn?!

Khương Bình ngay lập tức dừng tay lại. Tuy rằng một trăm vạn này đối với ông chủ của anh chẳng đáng là gì, nhưng cái người này rõ ràng là đang đục nước béo cò đây mà! Ngẫm về những khó khăn phải nếm trải suốt dọc đường, ngọn lửa trong lòng cậu liền ” Ầm” một phát bùng cháy.

Không đợi Hoắc Quý Ân lên tiếng, Khương Bình đã lớn tiếng ra oai áp chế đối phương, mồm miệng hết cỡ mắng: “Cái gì Hắc cái gì Ngưu kia, ông đừng có mà mặt dày mồm dạn không biết xấu hổ! Nhà của ông cũng chưa chắc được một trăm vạn nữa, mà ông dám giỡn mặt với sếp của tôi hả, có tin tôi đốt nhà của ông luôn không hả?”

Sắc mặt Hoắc Quý Ân nghiêm lại, ” Khương Bình, im miệng đi”. Nơi này là địa bàn của người ta.

Quả nhiên, mặt Hắc Ngưu xanh mét, gân xanh trên trán nổi lên: “Mày cứ thử đốt xem!”. Hắn ta quăng tàn thuốc ra xa, đột nhiên quay đầu vào trong nhà hét lớn: “Tất cả ra đây bắt lấy tên kia cho tao, dạy dỗ nó cho thật tốt vào.”

Tiếng xáo mặt chược trong phòng dừng lại.

Tất cả diễn ra trong nháy mắt, Hoắc Quý Ân và Khương Bình còn chưa kịp có thời gian phản ứng, đã thấy mười tên đàn ông vạm vỡ hùng hổ từ trong phòng xông ra, có người thì cầm trong tay một khúc gỗ to, có người thì vác côn sắt trên vai.

Một luồng sát ý ập đến, Khương Bình lập tức tròn tròn mắt.

Đây là dấu hiệu sắp bị đánh đây mà!

Trong thời điểm cấp bách, anh ta gân cổ về phía Hoắc Quý Ân hét——

“Ông chủ, nhớ che mặt lại!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Ông chủ, nhớ che mặt lại”.

Cùng với tiếng hét như sư tử gầm của Khương Bình còn có một chiếc gậy đang vung lên.

Hoắc Quý Ân phản ứng mau lẹ, thân thủ nhanh nhẹn, khuỷu tay chắn ngang, chặn đầu chiếc gậy đang hạ xuống. Mặc dù chỉ lướt qua nhưng rút cuộc đầu gậy bằng gỗ, cánh tay anh vẫn run rẩy tê dại, ngay lập tức nhói cơn đau. Chịu đựng đau đớn, chân dài của anh đảo qua, đá văng gã đàn ông cao lớn vừa lại gần.

Liên tục bị đánh trả, đám đàn ông thô lỗ liền giờ trò ám muội, một số tên bắt đầu vây quanh đánh Khương Bình. Tiểu sinh nhả nhận chỉ là tiểu sinh nhả nhận, Khương Bình bị đám người đâm đá ngã rạp trên nền đất mất kính bay vài thước. Thêm gậy gộc rơi như mưa trên người, anh ta chỉ một mực cuộn tròn người, không phản kháng, cắn răng bảo vệ nơi trọng yếu.

Trong mắt Hoắc Quý Ân không còn một chút độ ấm, nét mặt hiện vẻ lạnh lùng sắc bén như thép. Anh bước một bước tiến lên phía trước, vung quyền đẩy đám bạo dân đang đồ mắt đánh đâm ra, túm lấy người Khương Bình kéo dậy. Nhưng yếu không địch lại mạnh, trên vai trái đột nhiên tê rần, Hoắc Quý Ân bị trúng một đòn, bả vai nháy mắt không thể cử động.

“Trưởng trấn đến! Đừng đánh nữa!”. Một giọng nói ồm ồm quát khế.

Trong giây lát, đám trai tráng như bị ai đó nhấn nút dừng hình, tất cả đều dừng lại. Giây tiếp theo, tất cả bọn chúng đều ném hết vũ khí trên tay, quay lại nhìn nơi phát ra tiếng nói.

Làm gì có bóng dáng của trưởng trấn cơ chứ!

Chỉ có lão Lâm đứng ở cửa viện, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, nếp mắt quan sát đám người, nói: “Mù sao mà đánh nhau, người ta là khách của trưởng trấn mời đến. Cần thận không các người không gánh nổi đâu”.

Ông ta nói giọng địa phương, Hoắc Quý Ân và Khương Bình nghe không hiểu nhưng trận chiến ác liệt cuối cùng đã ngừng lại, Khương Bình vội vã trở mình đứng lên khỏi mặt đất, sờ soạn nhật kính, khập khiễng đi đến bên Hoắc Quý Ân.

Hắc Ngưu vẫn đang trừng mắt theo dõi cuộc chiến, cười lạnh một tiếng, xoay người quay vào nhà. Lưu Nhị đã sớm bị dọa đến vãi tiểu, há miệng ngây ngốc đứng một chỗ, như người bị điểm huyệt.

Không thể lấy lại đồng hồ nhưng mạng nhỏ cuối cùng cũng được bảo toàn, Khương Bình hồn vía chưa ổn định không dám ở lâu, run giọng nói: “Hoắc tổng, chúng ta chạy nhanh đi đã”.

Sắc mặt Hoắc Quý Ân đã có chút khó coi, anh không nói một lời đi ra khỏi cửa viện.

Ngồi vào trong xe, Khương Bình toàn thân nhức nhối, đau đến hít khí lạnh, anh ta lau mặt, nhất thời hoảng hốt kêu to: “A! Mặt tôi biến dạng rồi”. Không phải sao, anh ta mở lòng bàn tay trên đó toàn máu là máu.

Hoắc Quý Ân theo tiếng hét quay đầu, nhìn lên mặt anh ta – mặt mũi bầm dập, trên trán nứt một miếng lớn, máu tràn ra bên ngoài.

“Cậu bảo tôi bảo vệ mặt, sao bản thân cậu lại không che chắn?”. Hoắc Quý Ân thờ dài.

“Có không được”. Khương Bình nhe răng nhếch miệng chỉ chỉ vào đống quần: “Tôi còn phải bảo vệ giống nòi mà”.

Hoắc Quý Ân vỗ vỗ vai anh ta, quay sang hỏi lão Lâm ngồi bên ghế lái: “Trên thị trấn có bệnh viện không? Miếng vết thương của Khương Bình cần xử lý, tránh bị nhiễm trùng”.

“Có phòng khám”. Lão Lâm khôi phục trạng thái trầm mặc ít lời.

“Đến đó trước đi”. Hoắc Quý Ân nói xong liền bổ sung thêm một câu: “Vừa rồi cảm ơn ông”.

Khương Bình lấy khăn tay băng bó trán, luôn miệng phụ họa: “Đúng vậy, may mà có lão Lâm. Không có ông cái khó ló cái khôn hù dọa bang hội kia, tôi thực sự sẽ không giữ nổi khuôn mặt này”.

Lão Lâm không đáp lời, thản nhiên khởi động xe.

Im lặng một lúc lâu, ông ta bỗng nhiên nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi: “Vì một chiếc đồng hồ, các người đến mức như vậy sao?”.

“Chiếc đồng hồ đó đối với tôi rất quan trọng”. Hoắc Quý Ân day day mi tâm, ánh mắt sắc bén đen như mực nổi lên một tia mệt mỏi.

Khương Bình trong lòng ưu sầu không thôi, chỉ vì một chiếc đồng hồ hỏng đã tra tấn anh ta và tổng tài đại nhân cao lãnh (lạnh lùng tài giỏi) thành... hai kẻ chật vật khôn khổ.

Phòng khám nhỏ khá đơn sơ, bác sĩ băng bó qua quýt miếng vết thương cho Khương Bình, rồi bôi chút thuốc thông máu bên ngoài vết thương cho anh ta, sau đó tiêm thuốc uốn ván, xem như xong việc.

“Vết thương kia của anh có muốn xử lý không?”. Ông bác sĩ chỉ vào Hoắc Quý Ân hỏi.

Được ông ta bất ngờ nhắc tới, Khương Bình mới nhìn thấy rõ – sát chân mày của Hoắc tổng bị toác một mảnh da, thấp thoáng máu chảy.

Không chờ anh ta mở miệng, Hoắc Quý Ân làm như không sao lắc đầu trả lời: “Không cần, vết thương nhỏ thôi”.

Trả tiền thuốc men xong xuôi, rời phòng khám đã là lúc mặt trời lặn. Mặc dù thị trấn nhỏ nằm ở nơi heo hút, dân cư thưa thớt nhưng lúc này tất cả đều lượn lờ khói bếp, bầu không khí hoang vắng tiêu điều bất giác được giảm bớt đi đôi chút.

Không lấy được đồng hồ, Hoắc Quý Ân không chịu rời trấn Lưu Gia, lão Lâm đành tìm một nhà nông để mọi người tạm thời nghỉ chân. Ngôi nhà không mới, mặc dù bên trong có lò sưởi nhưng khe cửa sổ hở từ phía nên một chút ẩm áp cũng không có. Khương Bình nhìn quanh một vòng, không biết nên mô tả tâm trạng âm ỉ của mình như thế nào. Anh ta cảm thấy nếu bên cạnh cầm theo một chiếc camera, có thể ghi lại “Ông chủ đi đâu”.

***

Bên này Hạ Tử Nhục cũng không khá hơn.

Tuy ở trong khách sạn nguy nga lộng lẫy nhưng cô bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, hoa mắt chóng mặt. Trước cổng nhà hàng, nhân viên đang lắp đặt biển hiệu của S, logo mạ vàng trên tấm biển màu champagne, cao quý lịch sự tao nhã. Khu nhà bếp phía sau. Bếp trưởng tạm thời được phái đến từ S đang chỉ đạo đầu bếp của Quý Đình nấu những món đặc trưng, nồi niêu xoong chảo chất đầy bồn. Phía trước còn lộn xộn hơn, nhân viên phục vụ bận rộn mở hòm xe, kiểm tra đơn hàng của từng bàn... Mà ở đâu cũng không thể thiếu vị quản lý Hạ Tử Nhục, cô phải giám sát toàn bộ quá trình.

“Bên phải, bên phải cao hơn một chút”. Cô ngửa cổ xem nhân viên treo biển hiệu, lo lắng cầu thang dưới chân đối phương rất cao, thi thoảng cô còn căn dặn: “Thợ cả, cậu cẩn thận đấy”.

“Hãy, không sao đâu”. Tiểu Ca giơ tay, bắt lấy chiếc khăn mặt trên cổ lau mồ hôi, nhếch miệng cười.

Đúng lúc này, một giọng nói lớn vô cùng lo lắng từ phía sau cô truyền đến.

“Chị Hạ, em đến giúp chị đây”.

Hạ Tử Nhục vừa quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì lạnh của Tống Nhã, ngay cả áo khoác cô nàng cũng chưa cởi, chớp mắt đã tranh công: “Em vừa mới làm xong thủ tục chuyển công tác, lập tức hòa tấu tới đây giúp chị, tuyệt quá đi!”.

“Thật tốt quá”. Lúc này Hạ Tử Nhục mới để lộ nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, cô lời ít ý nhiều, nói: “Em nhanh đi kiểm kê đồ ăn và khăn trải bàn đi, lấy nhiều vào”.

Gật đầu nhận lệnh như già tôi, Tống Nhã đang định xoay người, bỗng bị đối phương gọi lại.

“Sao vậy ạ?”. Cô nàng không hiểu ra sao.

Trầm ngâm một lát, Hạ Tử Nhục thấp giọng nhắc nhở: “Tống Nhã, hai ta đều là người mới đến, gót chân còn chưa đứng vững, em càng là người của chị, càng phải duy trì khoảng cách với chị, đừng để người khác lời ong tiếng ve”.

Trông nét Tống Nhã đảo như bị, xem ra cô nàng miệng to não bé đã giật mình thật sự: “Ồ, em sẽ lập tức coi như... không quen biết chị”.

Hạ Tử Nhục đang định thở hắt ra, thì chiếc điện thoại trong tay cô đột nhiên kêu vang.

Cô rút di động từ trong túi áo nhỏ của bộ âu phục ra, liếc nhìn số người gọi, chạy nhanh tới góc hành lang, vừa đi vừa trượt màn hình để nghe. Điện thoại vừa thông, liền truyền đến tiếng ồn ào, nghe thấp thoáng như tiếng loa ở sân bay.

“Anh đã trở về?”.

“Ừ”. Tô Khải trả lời: “Vừa đến thành phố B xong”.

Bỏ qua mọi lời hỏi han ân cần, trong đầu Hạ Tử Nhục chỉ có một việc: “Tìm được ba em rồi ạ?”. Khi nôn nóng hỏi ra câu này, cô vô thức nắm chặt di động, lòng bàn tay rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Giọng nói của đối phương như chìm trong sự mệt mỏi: “Người đó không phải chú Hạ”.

Trong phút chốc, Hạ Tử Nhục cảm thấy trái tim mình treo lên, lập tức bị khoét một lỗ hổng. Cô hít một hơi thật sâu: “Thật sự xin lỗi, hại anh công toi rồi. Thôi anh nghỉ ngơi đi”.

Mặc dù khẩu khí của cô nhẹ nhàng như thường lệ nhưng Tô Khải vẫn nghe ra một tia thất vọng không tốt lắm. Nếu không phải đi đường mệt mỏi, chắc chắn anh sẽ an ủi cô nhưng lời đến bên miệng, anh chỉ nói: “Ừ, anh nghỉ máy trước”.

Âm thanh tắt máy “tút” một tiếng, Hạ Tử Nhục liếc mắt nhìn màn hình, thời gian trò chuyện là ba mươi giây.

Đợi chờ bốn mươi tám tiếng, kết quả chỉ mất nửa phút để tuyên án. Chờ đợi đến lo lắng xoắn phôi cuối cùng thất bại, hy vọng và thất vọng chỉ trong nháy

mất. Nhưng nổi mắt mắt sau khi mất hy vọng, ác liệt khác xa trong tưởng tượng, cảm giác vô lực ấy cô muốn bắt lấy mà không được. Cơ thể Hạ Tử Nhược mềm nhũn, yếu ớt dựa lên cột đá cẩm thạch ở sau lưng...

Thị trấn Lưu Gia.

Ba người ăn cơm tối ở một gia đình nhà nông, trong nhà chỉ kê một chiếc bàn nhỏ, bên trên đặt ba bát đậu hũ cùng mấy miếng bánh ngào đường: “Sao không có lấy một tí thức ăn mặn nào thế này?”. Khương Bình ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ăn như hổ đói, ngoài miệng không quên phàn nàn.

Hoắc Quý Ân không sao động đũa, bộ trang phục sang trọng đẹp đẽ phủ một lớp bụi, như lẫn một vòng dưới đất, chỉ có khuôn mặt kia là vẫn trong sáng tuấn đạt nhưng biểu tình lại thật sự không tốt, nhất là đôi mắt sâu đen tựa hồ nước âm u như tắm một tầng sương tuyết.

Khương Bình là tâm phúc của ông chủ, cho dù đối phương không hé răng, anh ta cũng cảm nhận được: “Hoắc tổng, chúng ta là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Ngài xem không chỉ Hắc Ngưu mà cả đám côn đồ kia, đám mở sòng bài trong nhà”. Anh ta sờ băng gạc trên trán, tức giận bất bình.

Anh ta vừa nói xong, bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa “rầm rầm”.

Bàn tay Khương Bình đang cầm chiếc bánh ngào đường liền khựng lại: “Ai vậy?”.

“Tôi, trưởng trấn Lưu đây”.

Anh ta nhìn Hoắc Quý Ân, thấy đối phương không phản ứng gì, anh ta hạ chiếc đũa xuống, cả nhấc đi ra mở cửa.

“Két” một tiếng, cửa gỗ mở ra.

Hơi lạnh từ ngoài cửa ủa tới, theo vào là một người vóc dáng cao gầy, tóc húi cua, mặt vuông, tư thế không hung dữ uy nghiêm. Người này nhìn lướt trong phòng, ánh mắt trực tiếp dừng trên người Hoắc Quý Ân, khẩu khí hiền hòa: “Người của Hoắc Ngưu hôm nay, tôi đã nghe nói. Các người từ thành phố B đến à?”. Rốt cuộc cũng gặp mặt có lực, vừa vào cửa liền nhận đúng người.

Hoắc Quý Ân chỉ khẽ gật đầu, từ từ đứng lên, nắm tay ông ta: “Trưởng trấn ngồi xuống nói đi”.

Khương Bình chạy nhanh đưa đến một chiếc ghế gỗ, trưởng trấn Lưu không cởi áo khoác bông, kéo quần cho bớt căng rồi ngồi xuống. Chân tướng sự việc đã được ông ta hỏi thăm rõ ràng, hai vị này tới đây, ông ta tất nhiên không dám chậm trễ, cho nên mới chạy đến một chuyến.

“Hãy, một chiếc đồng hồ không phải là vật gì lớn nhưng nhỏ lông Hắc Ngưu không phải dễ. Hẳn ta có thể lực không nhỏ ở trong trấn, có người trong cả hai giới hắc bạch. Các vị làm khó tên quan tét riu này rồi...”.

Chung quy thì người trong giới quan trường thích nói chuyện nửa kín nửa hở nhưng Hoắc Quý Ân không chơi trò quanh co, anh vừa lên tiếng liền nói rõ ràng: “Nếu trưởng trấn Lưu tới đây, chắc đã có cách giúp tôi lấy lại chiếc đồng hồ”.

Anh đi thẳng vào vấn đề, không hề lưu lại cho người ta một con đường vòng. Trưởng trấn Lưu nuốt nước bọt đành ăn ngay nói thật: “Có thể, đúng là có thể. Nhưng e là ngài nhiều ít sẽ phải chi cho Hắc Ngưu... một chút ưu đãi”. Có tiền dễ làm nên chuyện, việc hòa giải cũng trở nên nhanh nhẹn.

Nghe vậy, Hoắc Quý Ân im lặng đứng dậy, bước từng bước tới bên cửa sổ, ánh mắt anh bình tĩnh, không biết nhìn về hướng nào. Trước mặt anh là tấm kính loang lổ cùng song cửa sổ gỗ mục nát, trong góc giếng đầy mạng nhện. Đằng sau là ngôi nhà một gian tồi tàn, viên trợ lý với những vết thương ngời ừ, lão Lâm im lặng, cả hai đều không dám làm méch lòng trưởng trấn... Cục diện này, cho dù không phải Hoắc Quý Ân đã từng gặp những chuyện tồi tệ nhất thì cũng đủ khó để mà giải quyết.

Anh đứng im lặng, bóng lưng tựa như tượng, khiến trưởng trấn Lưu nhất thời không tìm ra ý đồ của anh, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Bỗng nhiên, Hoắc Quý Ân chậm rãi xoay người lại –

“Tôi có thể đưa, một trăm vạn”. Anh hờ hững nói.

Bầu không khí phút chốc bị ngưng trệ, lấp lóe tựa như dây tóc bóng đèn.

Không chỉ trưởng trấn rơi vào khoảnh khắc giạt mình kinh sợ, mà ngay cả Khương Bình nghe xong ghen hòng nhìn trần trối, đầu óc Hoắc tổng không phải bị hồng rồi chứ? Sao ngài ấy lại cúi đầu trước tên côn đồ đó?

Trưởng trấn Lưu kinh ngạc há miệng thờ dốc, vẻ mặt tươi cười: “Không cần nhiều như vậy, chút lòng thành là được rồi”.

Hoắc Quý Ân từ chối cho ý kiến, anh chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, hỏi ngược lại trưởng trấn Lưu: “Ông xem chỗ kia thế nào?”.

Một ngôi trường tiểu học, ba tầng nhà tường bong từng mảng, vô cùng tồi tàn. Giữa sân thể dục nho nhỏ cắm một lá cờ bé, lác lác hai bên đón gió lạnh gào thét.

“Sao cơ?”. Về ngạc nhiên trên mặt trưởng trấn Lưu chưa được phục hồi, kinh ngạc quá mức tưởng tượng.

Hoắc Quý Ân thông dong đáp: “Tôi định đem một trăm vạn đó quyên góp cho trường tiểu học”. Tiếp theo, anh trầm giọng nói: “Về phần Hắc Ngưu,

một đồng tôi cũng không cho hấn”.

Lúc này, trưởng trấn Lưu hoàn toàn tròn tròn mắt, tiêu hóa một lúc lâu mới quay trở lại, ông ta tìm cách nịnh nọt tươi cười: “Ngài đã làm một việc thiện rất lớn cho thị trấn..”.

Hoắc Quý Ân đứng, đối phương ngồi, anh hạ tầm mắt nghe trưởng trấn Lưu tăng bốc anh lên tận trời. Mặc dù dưới ánh đèn mờ mịt, ánh mắt sâu đen của anh vẫn sắc bén bức người, phát tán ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Không đợi đối phương khen xong, anh đã lên tiếng ngắt lời: “Trong trấn có người tụ tập đánh bạc, nếu truyền lên trên, e là chỗ ngồi của ông sẽ không được yên”.

Anh dùng chiêu tiên lễ hậu binh (trước dùng đạo lý thuyết phục sau mới dùng đến áp lực), trưởng trấn Lưu cả kinh, lòng dạ bần thiêu chột lên chột xuống, môi run rẩy trả lời: “Ngài yên tâm, tôi sẽ tới nhà Hắc Ngưu”.

Hoắc Quý Ân nhếch môi dưới không phản đối: “Vậy xin mời trưởng trấn mau mang đồng hồ tới cho tôi”.

“Không thành vấn đề”.

Đêm đó, Hoắc Quý Ân thuận lợi lấy được đồng hồ.

Đáng tiếc, không có chuyến bay sớm tới thành phố B, anh không thể không cùng Khương Bình qua đêm trong một khách sạn huyện. Đi thế nào, về thế ấy, hai người mất hai ngày đẹp đường hồi phủ, giống như lặn lội đường xa.

Khi máy bay đáp xuống sân bay quốc tế của thành phố B, đã là lúc xâm tối.

Ra khỏi cổng, Hoắc Quý Ân ngoắc ngón tay về phía Khương Bình: “Đưa đồng hồ cho tôi”.

Khương Bình vội vã sờ túi áo khoác, bỗng nhiên anh ta cau mày, mặt nhăn như bánh bao: “Nguy rồi! Đồng hồ... không thấy đâu”.

Bước chân Hoắc Quý Ân khựng lại, xoay người, túm lấy cổ áo Khương Bình, ánh mắt lạnh lẽo: “Cậu...”.

Khương Bình không chút sợ sệt, khước miệng nhếch lên: “Hi hi, tôi chỉ đùa ngài một tí”. Nói xong, anh ta lấy đồng hồ ra, quơ quơ trước mắt Hoắc Quý Ân.

“...”. Viên trợ lý này đúng là bị đánh chưa đủ!

Nếu là trước kia, đánh chết Khương Bình cũng không dám trêu đùa ông chủ kiêu này. Nhưng sau chuyến đi cùng chung hoạn nạn, thật sự khiến anh ta cảm khái không thôi. Tuy đối phương vẫn là vị tổng tài cao lãnh, nhưng trước cửa ải khó khăn, một người vốn lạnh lùng như vậy lại có thể giúp anh ta ngăn cản những cú đâm... Nghĩ đến đó, Khương Bình nhanh chóng cảm động muốn khóc.

Hai người đi đến bãi đỗ xe, anh ta kéo cửa xe cho Hoắc Quý Ân: “Hoắc tổng, đưa ngài về Lệ Cảnh Loan ạ?”.

“Không”. Hoắc Quý Ân thần nhiên đáp: “Đưa tôi đến nhà Hạ Từ Nhược”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Edit: Hamilk

Mặt trăng kéo tấm lụa mỏng, cả thành phố rực rỡ đắm chìm trong ánh trăng. Đô thị rộng lớn đầy màu sắc, vào đêm, vẫn không trút bỏ được vẻ náo nhiệt phồn hoa, đèn đuốc sáng trưng.

Một chiếc xe tư nhân từ đường chính đi tới, giảm tốc độ rẽ vào khu chung cư cũ, đỗ trước cổng tòa nhà.

Cửa xe bên ghế phụ mở ra, Hạ Từ Nhược bước xuống. Có lẽ do hệ thống sưởi trong xe khá đầy đủ nên vừa bước ra đã đón phải gió lạnh, cô vội vã kéo chiếc khăn quàng dày trên cổ cao hơn một chút.

“Cảm ơn anh, anh đi đường cẩn thận nhé”. Cô khom người, thò đầu vào trong xe nói với người đàn ông ngồi bên ghế lái.

Lời cô chưa dứt, cửa xe bên ghế lái đã bật mở, người đàn ông dáng người cao gầy đi nhanh vòng qua đầu xe, đứng trước mặt cô. Tô Khải mở miệng, phả làn khói trắng ngưng giữa hai người: “Em đừng nản lòng, chúng ta sẽ tìm thấy chú Hạ”.

Thế giới này lớn như vậy, một người nếu có tư tưởng bỏ trốn, e là người khác muốn tìm cũng không ra: “Năm năm qua rồi vậy mà không có một chút tin

tức gì, ít nhất thì các công ty đòi nợ cũng tìm không thấy ba em”. Hạ Từ Nhựt chỉ có thể an ủi chính mình.

Tô Khải vỗ vỗ vai cô, bàn tay từ từ siết chặt, mang theo tác dụng trấn an: “Em có thể nghỉ vậy là được rồi. Nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon nhé”.

“Chúc anh ngủ ngon”.

Đèn cảm ứng ở hành lang điều khiển bật sáng bằng tiếng dậm chân nhưng Hạ Từ Nhựt bước lên lầu không giống mọi khi, bước chân của cô rất nhẹ. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào hành lang, ánh sáng mờ mờ có thể khiến người ta thả lỏng tinh thần, cô dẫm lên ánh trăng bước từng bước đi lên.

Tới cửa nhà, cô vớ tay vào trong túi lấy chìa khóa, tra vào ổ. “Răng rắc” mấy tiếng cửa chính liền bật mở, tạo nên tiếng động yếu ớt trong hành lang yên tĩnh trống trải.

Cô đang định giờ tay đẩy cửa, cánh cửa đột nhiên bị một lực rất mạnh đẩy ra. Cô kinh ngạc quay đầu nhìn về phía sau, một bóng đen bất thành linh lao tới. Tiếng la hét sợ hãi của Hạ Từ Nhựt còn đang mắc kẹt trong cổ họng thì cổ sức lực mạnh mẽ này đã kéo cô vào trong nhà, vai đột nhiên bị giữ chặt, cả cơ thể cô bị ai đó ghim lên tường.

Gần đến cuối năm, đột nhập cướp bóc xảy ra liên tiếp, trước cổng các tiểu khu đều dán thông báo. Hạ Từ Nhựt căng thẳng, định há miệng hô to kêu cứu. Nào ngờ - miệng cô liền bị lấp kín bởi đôi môi lạnh giá.

Lưỡi tiến quân thần tốc, hôn một cách ngang ngược, không cho cô không gian để thở, mơ hồ mang theo mùi vị quen thuộc... Đầu óc Hạ Từ Nhựt nổ “ầm” một tiếng, cho dù trong phòng không bật đèn, cô cũng biết vị đạo tặc hái hoa này là ai.

“Hoặc...”. Đầu lưỡi bị anh cuốn lấy, cô chỉ nói ra được âm đầu của cái tên.

Không phải Hoắc Quý Ân thì là ai.

Nín nhịn nổi bức bối, anh từ sân bay liền phi thẳng tới đây, cho dù phải phủ phục vô ích. Vậy mà anh đợi ở cửa hơn hai tiếng đồng hồ, đợi cho đến khi Hạ Từ Nhựt cùng Tô Khải trở về, đã thế người đàn ông đó còn vỗ vai cô. Hoắc Quý Ân cảm thấy quãng đường bốn ba, đánh đấm ác liệt, cùng một đêm trong khách sạn nhỏ tồi tàn ở thị trấn, tất cả không đến nỗi tức giận như bây giờ.

Tranh công biển thành chịu ngược. Hoắc Quý Ân là người đàn ông tính toán chi ly từ trước đến nay đương nhiên không thể chịu đựng. Anh một mực đem toàn bộ nỗi bức tức của mình trút lên nụ hôn, trả lại cho Hạ Từ Nhựt không một chút dư thừa.

Cô quả thực không thể ngăn cản nụ hôn mãnh liệt ấy, đành để thân mình bị anh đặt lên bức tường lạnh như băng không thể động đậy. Khắp người đều bị làn khí lạnh nhàn nhạt của anh bao trùm nhưng trong lòng cô lại chấn động phát ra hỏa khí.

Cô sắp ngạt thở.

Nhìn không được, Hạ Từ Nhựt nổi cáu giờ cánh tay vung cái tát vào giữa khuôn mặt kia.

Đáng tiếc cái tát chưa kịp hạ xuống, cô đã bị Hoắc Quý Ân vững vàng nắm chặt cổ tay.

“Tôi không thích bị phụ nữ đánh”. Anh khàn giọng, răng cắn vào môi cô.

“Tôi lại càng không thích bị đàn ông dùng sức mạnh...”.

Giọng nói của Hạ Từ Nhựt rít lên rồi im bật.

Tay cô cứng ngắc giữa không trung, lực đạo trên cổ tay biến mất, trong lòng bàn tay thoáng bị một cỗ kim loại lạnh lẽo nhét vào.

Khoảnh khắc thân mật cướp đoạt đã dừng lại.

Hạ Từ Nhựt còn đang ngạc nhiên sao người đàn ông này lại buông tha cho cô, đôi mắt đã không tự chủ được buông xuống, nhìn về phía Hoắc Quý Ân đang nhét thứ gì đó vào tay cô –

Một chiếc đồng hồ.

Cô không có thời gian bận tâm đến đôi môi thô ráp đau đớn sưng đỏ, cũng không chú ý đến trái tim còn đang đập loạn vì bị người đàn ông vừa mới hôn xong, tầm mắt dính vào chiếc đồng hồ, cô nâng tay lên, mò mẫm tìm công tắc điện trên tường.

“Tách” một cái, đèn sáng.

Tuy ánh đèn màu vàng ấm áp nhưng ở lâu trong bóng tối ánh mắt vẫn có chút không thích ứng. Hạ Từ Nhựt mở to mắt, trở đi trở lại, tỉ mỉ xem xét kỹ chiếc đồng hồ trong tay, đôi mắt buông xuống ngăn tia sáng rung động trong mắt.

Chiếc đồng hồ thạch anh Herbelin kiểu nam, kiểu dáng cũ từ tám năm trước, làm bằng thép không gỉ, dây đồng hồ bằng da. Có lẽ nhuộm dần năm tháng, bảo dưỡng không tốt, viền dây nổi lên những sợi lông nhỏ, mặt đồng hồ cũng bị xước đôi chút.

Nhưng chính chiếc đồng hồ cũ này, trong phút chốc, đã cướp đi hơi thở của cô.

Đúng vậy, chiếc đồng hồ ấy, hồi đại học cô đã dùng tiền lương tháng đầu tiên mua cho cha mình.

Vật cũ người xưa, cụm từ đơn giản đó giờ phút này đặt trong lòng Hạ Từ Nhục, đủ để cô thấy cảm xúc mênh mông. Cô ngay cả việc nên lấy loại tâm tư nào để hoài niệm về cha cũng không biết. Nhưng giờ đây, nhìn thấy chiếc đồng hồ kia, cô đột nhiên hiểu ra tất cả những cảm xúc mơ hồ đó đều có sự... gửi gắm.

Những ngón tay khẽ run, cô nắm chiếc đồng hồ trong lòng bàn tay rồi ngẩng đầu nhìn Hoắc Quý Ân.

“Sao anh tìm được chiếc đồng hồ này?”. Cô ngạc nhiên hỏi.

“Làm việc thiện không nhất thiết phải đi tìm”. Anh lạnh nhạt đáp.

“Câu trả lời này không tính, anh nghiêm túc chút đi”. Toàn bộ tâm tư của Hạ Từ Nhục đều đặt lên chiếc đồng hồ nên không rảnh so đo chuyện vừa rồi bị người ta cường hôn. Cô lấy từ túi giấy ở huyện quan ra đôi dép lê cỡ lớn, đặt bên chân Hoắc Quý Ân: “Anh tìm thấy ở Lệ Cảnh Loan à?”.

Anh thay dép lê, theo cô vào phòng khách: “Quá trình không quan trọng, có thể cho em lưu làm kỷ niệm là được rồi”.

Chỉ là một câu nói hờ hững, lại khiến Hạ Từ Nhục cảm nhận được ý vị, bước chân của cô không khỏi dừng lại. Cô quay đầu, từ khoảng cách không xa không gần, chăm chú nhìn anh.

Sau đó, cô phát hiện ra: “Mặt của anh sao vậy?”.

Trên đuôi mày Hoắc Quý Ân có một vết thương nhỏ bằng móng tay, vẻ như bị thương không sâu, đã kết vảy.

“Không cần thận bị va phải”. Tâm trạng của anh không để trên mặt, tùy tiện đáp một câu cho có lệ, sau đó chuyển chủ đề: “Vừa rồi em và luật sư kia đi đâu vậy?”.

Rõ ràng không mở bình dấm chua, nhưng sao Hạ Từ Nhục liền nghĩ thấy mùi chua của dấm: “Tôi cùng Tô Khải đi ăn cơm”.

“Tôi còn chưa ăn cơm đâu”. Hoắc Quý Ân trôi chảy tiếp lời, giọng nói thuần khiết êm tai.

Hạ Từ Nhục mặc lại chiếc áo khoác cởi ra một nửa: “Vậy tôi mời anh đi ăn”. Tạm thời nên cảm ơn anh.

Hoắc Quý Ân như không nghe thấy, anh cởi chiếc áo khoác dày, ngồi xuống sofa, nhướn mày liếc nhìn cô: “Tôi không muốn ra ngoài”.

Nghe ra ý tứ trong lời anh, Hạ Từ Nhục cảm thấy khó tin: “Không phải anh muốn tôi nấu cho anh ăn đấy chứ?”.

“Đúng thế”. Khóe môi kéo căng của anh bỗng để lộ nụ cười.

“...”. Người đàn ông này thật biết nhân cơ hội.

Tôn Phật ngồi ở phòng khách chờ ăn cơm, Hạ Từ Nhục chỉ có thể nấu mì cho giản tiện. Nhưng cô vừa mở tủ bát, lập tức tròn mắt – không có mì sợi, chỉ còn lại một gói mì ăn liền.

Dùng mì ăn liền lừa gạt Hoắc Quý Ân hậu quả không thể lường được, cô nhanh chóng bác bỏ ý tưởng này. Ngón chỏ khẽ gõ lên bàn, cô ngẫm nghĩ, rất nhanh xác định phương pháp.

Thừa dịp cô chui vào bếp bận rộn luyện kungfu, Hoắc Quý Ân biếng nhác ngồi trên ghế sofa, quan sát căn phòng. Đây không phải là lần đầu tiên anh đến nhà Hạ Từ Nhục, thậm chí anh còn nhớ rõ bố cục và vật dụng bày biện trong phòng khách, rõ ràng không hề thay đổi nhưng anh cảm thấy lần đuổi theo này có phần không giống.

Là trái tim anh, không giống.

Trước kia, anh là người ngoài cuộc, lặng lẽ nhìn thế giới của cô.

Hiện tại, anh đang ở trong thế giới của cô, muốn bước từng bước đi cùng cô.

Chưa đến hai mươi phút, đồ ăn đã nấu xong.

Không chờ Hạ Từ Nhục gọi, Hoắc Quý Ân đã theo mùi thơm, đi vào phòng bếp.

Trên bếp đặt bát thịt băm hấp trứng, thịt cháy cạnh trông mềm mại tinh tế, trên mặt bát là trứng gà màu vàng nhạt, bóng loáng ngon miệng, mấy con tôm đã bóc vỏ kết hợp với mấy nhánh bắp cải xanh tô điểm ở rìa bát. Đánh nhanh thắng nhanh tạo ra đồ ăn, phối hợp thịt và rau, toàn bộ đủ cả màu sắc và hương vị, chỉ cần ngửi mùi đã khiến người ta mở to miệng.

“Xem ra tay nghề của em không tồi”. Hoắc Quý Ân vươn tay lại gần bưng bát: “Để tôi đem lên bàn trước”.

“Đừng chạm vào, cẩn thận bỏng tay! Món này hấp cả bát mà”. Hạ Từ Nhược vội vàng đập vào tay anh.

Anh nhanh chóng chau mày, cánh tay cứng ngắc lùi về.

Cô không khỏi thấy lạ, rõ ràng anh không bị bỏng mà: “Tay anh làm sao vậy?”.

Hoắc Quý Ân vén tay chiếc áo len lông cừu lên, không cho là đúng, đáp: “Bị chút vết thương nhỏ”.

Ánh mắt Hạ Từ Nhược dừng trên cánh tay anh: “Anh xem thế này mà bảo là vết thương nhỏ”. Cô kinh ngạc hỏi.

Trên cánh tay dẻo dai của người đàn ông bị bầm dập một mảng, xanh tím, sưng phù rõ rệt.

Nhìn gần như vậy, Hạ Từ Nhược đau thay cho anh: “Lại đây, tôi bôi thuốc cho anh trước”. Giọng nói cứng cỏi, mang theo một tia mềm mại và đau lòng ngay chính cô cũng không phát hiện ra.

Trong cuộc đời Hoắc Quý Ân chưa từng nghe qua lời nào như thế, anh cong môi, theo sau cô trở về phòng khách.

Hạ Từ Nhược lôi từ trong ngăn kéo ra một lọ kem trị vết thương, vừa xoay người trở lại, liền thấy Hoắc Quý Ân đang ngồi ngay ngắn trên sofa, anh giờ nhẹ cánh tay thâm tím tới trước mặt cô, giống như người bệnh ngoan ngoãn chờ bác sĩ xử lý.

Cô ngồi xuống bên cạnh Hoắc Quý Ân, ngón tay dính thuốc mỡ vẽ loạn lên vết thương của anh: “Đau không?”.

“Không đau”. Cho dù đau, bị cô trêu đùa như vậy cũng không đau.

Gương mặt Hạ Từ Nhược hơi cúi xuống, lông mày khẽ chau lại, bộ dáng thật sự chuyên chú, nhưng ngoài miệng không quên chế nhạo anh vài câu: “Không phải anh nói đi làm việc thiện sao, tôi thấy là anh đi làm việc xấu ấy! Nếu không sao lại biến thành như vậy”.

Động tác của cô khẽ khàng, lòng ngón tay mang theo nhiệt độ cơ thể cùng tia xúc cảm mềm mại, nhẹ nhàng mát xa vết bầm. Hoắc Quý Ân không biết cánh tay cũng có thể mang tới cảm giác vi diệu đến thế.

Anh mỉm cười: “Không bị thương, đồng hồ của em sao có thể cướp về được”.

Một cú hồi mã thương hoàn hảo (1). (Quay đầu lại, bắt ngờ đâm ngón thương vào kẻ địch)

Quả nhiên, Hạ Từ Nhược nghe vậy ngăn người, người đàn ông kia đúng là vì cô mà bị thương.

Động tác của cô không khỏi dừng lại, ngạc nhiên ngược nhìn Hoắc Quý Ân. Cô không dám tin người đàn ông lạnh lùng cao ngạo ấy sẽ vì cô mà trả giá đến nước này, cũng không sắp xếp được từ ngữ hay ho để đáp lại anh. Một câu “cảm ơn” chần trên môi, Hạ Từ Nhược nói không nên lời.

Câu đó rất khách khí, không đủ trọng lượng.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, ngược lại Hoắc Quý Ân mở miệng trước, giọng điệu nhẹ nhàng nhân nhả: “Em phải thương cho tôi”. Nói xong, anh chỉ chỉ lên sườn mặt mình: “Hôn một cái vào chỗ này đi”.

Hạ Từ Nhược thất kinh trước lời đề nghị trắng trợn của anh. Cô còn chưa lấy lại tinh thần, Hoắc Quý Ân đã vươn sườn mặt anh tuần tới trước mặt cô.

Cô không hôn không được.

Miệng đã hôn qua, hôn mặt cần phải tính toán gì nữa. Hạ Từ Nhược sắp xếp suy nghĩ của mình xong, cô hơi nín thở, nhắm mắt lại, khẽ hôn nhẹ một cái lên mặt anh.

Nụ hôn vừa đặt xuống, toàn thân cô cũng không tốt lắm.

Hạ Từ Nhược ngạc nhiên tròn tròn mắt, mới phát hiện môi cô căn bản không phải đặt trên mặt người đàn ông, mà là... trên môi của anh. Vô lại quá, trong tích tắc Hoắc Quý Ân thừa dịp cô sát lại gần đã thoáng xoay đầu, liền đưa đôi môi mòng của mình tiếp cận.

Cảm giác như bị điện giật đánh úp, Hạ Từ Nhược căn bản không kịp phản ứng, môi đã lập tức bị anh ngậm lấy. Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Hoắc Quý Ân, nhưng chỉ thấy trong đôi mắt tối tăm đẹp đẽ của anh như đang thiêu đốt một ngọn lửa mờ mịt nào đó.

“Nhắm mắt”. Anh khẽ lầm nhảm.

Nụ hôn này dường như không quá giống nhau.

Hoắc Quý Ân giữ gáy cô, dẫn dắt lưỡi cô, nhẹ nhàng mút vào, trêu chọc, khiêu khích, không mang vẻ cướp đoạt, chỉ có quán quýt si mê vô hạn. Hạ Từ Nhược vô thức nhắm mắt, lông mi rung động, cảm giác thân mật ngày càng rõ rệt, Trong nháy mắt, cô liền cảm thấy đầu lưỡi và môi không còn là của chính mình.

Cảm giác khác thường trên cơ thể khiến cô không thể kháng cự, không thể cưỡng lại nụ hôn, cũng không có cách nào phản kháng người đàn ông này. Người đàn ông xấu xa, anh thật là giỏi, sau một phen lĩnh giáo toàn bộ, cô liền như vậy rơi vào tình cảm nồng nàn của anh, không thể giải thoát bản thân.

Trái tim rung động, Hạ Tử Nhược bắt chước động tác của anh, quán lấy lưỡi anh, hôn lại.

Một nụ hôn trúc trúc, non nớt, kích thích con người Hoắc Quý Ân thêm u ám, giống như ngọn lửa hùng hực thêm củi giữa chừng. Trong cơ thể Hoắc Quý Ân có một loại lửa nóng chưa từng có, dễ dàng bị cô khơi gợi.

Lửa, đột nhiên bị đốt cháy mạnh hơn.

Trong lúc triền miên, Hạ Tử Nhược cảm thấy lưng bị siết chặt, toàn thân bị ôm rời khỏi sơ pha. Cô quả thực không thể tưởng tượng cánh tay bị thương của Hoắc Quý Ân lại có thể có sức mạnh lớn như vậy. Cho đến khi ngồi vững, cô mới nhận ra –

Cô đang ngồi trên đùi Hoắc Quý Ân.

Không giống với nụ hôn ngây ngô trước đây, đáng đáp anh cứ như thế rõ ràng mà tới gần, nụ hôn của anh như gậy cung đàn trong lòng người. Trong lúc nhất thời, Hạ Tử Nhược có cảm giác trời nghiêng đất ngã, máu toàn thân đều động lại. Cô chỉ có thể cảm nhận được đôi tay anh siết eo cô càng lúc càng chặt, đôi môi kề sát ấm áp và ướt át.

Cô muốn trầm luân.

Tay cô khoác lên chiếc cổ thon dài của Hoắc Quý Ân, cơ thể khẽ run rẩy, đồng thời cảm nhận được anh cũng đang run rẩy.

Thuốc mỡ vị bạc hà, trong phòng đã sớm tràn ngập hương vị mát lạnh nhàn nhạt nhưng anh cảm thấy một làn sóng khô nóng mãnh liệt từ bộ phận cơ thể nào đó trào ra, không thể dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit: Hamilk

Thực tế đã chứng minh, nhu cầu dục vọng đối với cơ thể người đàn ông không bao giờ là đủ, nhận được một chút, sẽ muốn nhiều hơn. Giống như Hoắc Quý Ân lúc này, ôm, hôn, vẫn không thể giải thoát anh khỏi ngọn lửa, ngược lại, ngọn lửa lớn đó càng lúc càng cháy dữ dội.

Anh muốn tiến thêm một bước.

Đương nhiên, Hạ Tử Nhược cũng phát hiện ra, cho dù cô không cúi đầu nhìn, cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể người đàn ông. Nóng nực, lại mãnh liệt. Như thể có một loại cảm xúc nào đó bị dồn nén, buộc chặt hoàn toàn ở một chỗ, lựa thời cơ có thể nổ mạnh.

Sự thay đổi kiểu này của anh khiến cô vừa khản trương vừa thẹn đỏ mặt, đưa tay định đẩy Hoắc Quý Ân ra, lại bị anh ôm chặt hơn, môi càng dùng sức. Ngay khi Hạ Tử Nhược không biết làm thế nào cho phải, đến hồ hấp cũng trở nên khó mà tiếp tục thì tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Tay Hoắc Quý Ân đang nắm eo cô khẽ dừng lại, cô thoáng thờ hất ra, nhân cơ hội lên tiếng “Điện thoại... của anh”. Lời vừa ra khỏi miệng, ngay Hạ Tử Nhược cũng không tin nổi sự dịu dàng của mình, từ môi cho đến cổ họng đều tràn ngập vẻ ôn tồn.

Sự thân mật bất ngờ bị gián đoạn, đáy mắt đen của Hoắc Quý Ân nổi lên tia không kiên nhẫn, anh không thích cuộc gọi này. Anh vuốt ve gương mặt ửng đỏ của Hạ Tử Nhược, giọng nói khàn khàn: “Em lấy giúp anh điện thoại đem lại đây”. Anh chỉ chỉ vào chiếc điện thoại đặt trên bàn ăn cơm.

Ông chủ vẫn là ông chủ, luyện công trong nháy mắt, khí thế lạnh lùng cao ngạo sẽ trở lại: “Sao anh nhận điện thoại cũng phải có người phục vụ vậy?”. Miệng cô trêu chọc, người tuốt khỏi đùi anh, hai chân mềm nhũn chạm đất.

Hoắc Quý Ân cúi đầu nhìn chiếc lều của mình, anh đứng lên như vậy không hay lắm đâu.

Điện thoại kiên trì kêu, màn hình lấp lóe, Hạ Tử Nhược đến bên bàn, vươn tay cầm di động, khoảnh khắc nhìn thấy tên người gọi tới, động tác của cô mơ hồ cứng đờ -

Trình Huyền.

Mười một giờ đêm, người phụ nữ này tìm Hoắc Quý Ân có việc gì?

Cô kim nén tia khác thường trong mắt, cầm điện thoại đưa cho anh, bản thân xoay người đi vào trong bếp. “Em đi hâm đồ ăn”.

“Ừ”. Anh gật gù đầu, di chuyển tầm mắt về phía chiếc di động, sắc mặt lạnh nhạt tiếp điện thoại.

Hai người một phen hùng hực khí thế quần quýt si mê, bát thịt băm hấp trứng để trên khay chờ không được, đã sớm nguội lạnh. Hạ Từ Nhượng bỏ vào trong nồi đun nóng một lần nữa. Trong lúc chờ sôi, thấp thoáng có tiếng nói từ phòng khách truyền đến, đơn giản trầm thấp, cô nghe không rõ lắm. Cô sờ môi, dục vọng tiềm ẩn, biến mất vô cùng chậm nên vẫn sừng sộ, trái tim của cô vì cuộc điện thoại kia đã lạnh đi phân nửa.

Tắt bếp, cô đồ đồ ăn ra bát, bung lên bàn.

Hoắc Quý Ân đã tắt điện thoại, ngồi trước bàn ăn, tổng tài cao lãnh biến thân thành một người đàn ông tốt ở nhà. Anh cầm lấy chiếc đũa, chưa gấp thức ăn liền ném ra một câu: “Từ Nhượng, em sắp bận rộn rồi”.

“Sao cơ?”. Cô ngồi xuống đối diện, vẻ mặt nghi hoặc.

Ánh mắt Hoắc Quý Ân dừng trên mặt cô, đôi mắt hẹp dài vẫn tích tụ ánh sáng dịu dàng, giọng nói cũng khôi phục vẻ nhẹ nhàng thường ngày: “Vừa rồi Trình Huyền nói S sẽ khai trương sớm hai ngày”.

Trong lòng Hạ Từ Nhượng bỗng dưng căng thẳng: “Vì sao?”. Thời gian vốn đã quá gấp gáp, giờ lại như vậy, là đùa chết cô rồi.

“Trước đêm trừ tịch, Đại sứ quán Pháp đã đặt bao toàn bộ để liên hoan”. Anh trả lời không nhanh không chậm, lực chú ý chuyển tới đồ ăn.

“Nhất định phải tiếp riêng à?”. Cô nhướn mày hỏi.

“Ừ, bọn họ là khách hàng cũ của Quý Đình, rất có lợi cho nhà hàng sau này”. Nói đến làm ăn, Hoắc Quý Ân luôn có thái độ quả quyết bày mưu tính kế. “Hơn nữa anh nghe Trình Huyền nói công tác chuẩn bị của S đã gần như hoàn tất”.

Trình Huyền nói, Trình Huyền nói...

Được rồi, đều nghe theo cô ta là được rồi, Hạ Từ Nhượng không lên tiếng.

Không biết có phải do ở Cam Túc bị đói, hay là vì mỗi phần đồ ăn đều do Hạ Từ Nhượng làm ra, một bữa cơm sinh hoạt thường ngày của gia đình, Hoắc Quý Ân ăn khá chăm chú, cử chỉ ăn vừa tao nhã vừa trầm ổn.

Nhưng trái tim của Hạ Từ Nhượng thì đang ở nơi khác.

Cô không giải thích được cảm giác của mình đối với Trình Huyền, một phụ nữ lạnh như băng, vẻ bề ngoài kiêu ngạo khó gần. Nhưng dù sao, bất kể cô ta tốt xấu thế nào thì cũng là quản lý của S, gấp tình huống khẩn cấp kiểu này, lẽ ra Trình Huyền phải thông báo với cô một tiếng chứ?

“Trình Huyền rất thân quen với anh à?”. Nhịn không được, Hạ Từ Nhượng nhướn mi hỏi.

Trầm mặc một lát, Hoắc Quý Ân ngược con ngươi từ giữa chiếc bát lên, ánh mắt nheo lại, ý vị thâm trường: “Em ghen à?”.

“Không có đâu”. Vẻ mặt cô vừa tức giận vừa buồn cười: “Em không thêm nhỏ mọn với anh”. Yêu cầu mùi vị ăn uống, e là không ai có thể đáp ứng được Hoắc Quý Ân, cô chẳng qua là theo Tô Khải ăn một bữa cơm mà thôi, người đàn ông này liền ở nhà cô không đi, còn nhất quyết ăn cơm cô nấu.

Hoắc Quý Ân cong môi, trả lời bằng giọng điệu hờ hững: “Từ khi anh bắt đầu sự nghiệp, Trình Huyền đã đi theo anh, xem như một nhân viên có thâm niên của Quý Đình”.

“Gây dựng sự nghiệp?”. Hạ Từ Nhượng thoáng mơ hồ, trên mặt mang theo tia ngạc nhiên không thể che giấu: “Anh...”.

“Anh gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng”. Anh tóm lược, cúi đầu gầy gầy miếng thức ăn.

Hạ Từ Nhượng đúng là đã bị giật mình.

Một người phải có năng lực, mưu lược và ý tưởng như thế nào mới có thể tay không tạo ra một đế quốc khách sạn?

Cô không thể tưởng tượng nổi.

Cô từng cho rằng người đàn ông lãnh khốc vô tình, kiêu căng bá đạo ấy tất cả đều do thói quen đồng tiền tạo nên. Mà lúc này, cô ngồi an vị đối diện với Hoắc Quý Ân, ánh sáng mềm mại phác thảo một bóng hình hoàn hảo tinh tế, đặc điểm khuôn mặt rõ ràng quen thuộc, mắt mũi quen thuộc, nhưng đột nhiên Hạ Từ Nhượng cảm thấy bản thân chưa từng hiểu về Hoắc Quý Ân.

Cô thậm chí hoàn toàn không biết bối cảnh sau lưng anh.

Khuỷu tay Hạ Từ Nhượng đặt lên mặt bàn, hai tay đỡ má, ở khoảng cách gần như vậy, không chớp mắt nhìn anh.

Cô nhất thời thất thần.

Cảm xúc sâu xa, nhưng hầu hết mọi người đều nông cạn, chỉ mê luyện vẻ bề ngoài, lớp rục rờ giả tạo nhất. Cô có thể đẩy lớp hào nhoáng, để đi vào nơi sâu nhất trong nội tâm anh không?

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, Hoắc Quý Ân buông đũa, khẽ ngược mắt: “Hạ Từ Nhục, em thích anh phải không?”.

Tâm trí phiêu du bị túm quay về với sự thật, ánh mắt của cô lẩn tẩn một tia kích động, miệng giải thích: “Ai nói em thích anh”.

Hoắc Quý Ân không tranh luận với cô, chỉ vươn người ra phía trước, cách bàn ăn chỉ vào ngực cô: “Trái tim của em”.

Trái tim cô đã viết rõ như thế, cho dù cô không nói ra, anh cũng cảm nhận được.

Anh không hề chạm vào cô, nhưng Hạ Từ Nhục lại cảm thấy dây đàn nào đó ở trong tim như bị người ta trêu chọc, đó là bàn tay của Hoắc Quý Ân –

Nắm bắt trái tim cô.

Cô vừa mới từ từ điều hòa được sắc mặt, chớp mắt lại đỏ bừng lên, không thể tiếp tục như vậy, trái tim sẽ chịu đựng không nổi: “Thời gian không còn sớm, anh ăn no rồi thì đi đi”. Cô hạ lệnh trực khách.

Hoắc Quý Ân vốn không muốn đi nhanh như thế, nhưng hai ngày rời thành phố B, tồn đọng rất nhiều công việc chưa xử lý, anh không tình nguyện đứng lên: “Ừ, anh còn phải quay về văn phòng”.

Hạ Từ Nhục ngạc nhiên: “Muộn thế này”.

Anh mặc áo khoác, sờ đầu cô: “Em biết đau lòng cho anh là được rồi”.

“...”.

Đừng nhìn người đàn ông bình thường hay nói lời lạnh nhạt, một khi đã nói lời ngon tiếng ngọt, thì đáng vẻ bình tĩnh bên ngoài, điên cuồng bên trong đều lộ ra hết. Hạ Từ Nhục không ngăn được, đành mặc anh làm trò.

Tiền anh tới cửa, Hạ Từ Nhục đang định đóng cửa, Hoắc Quý Ân bỗng dừng quay người lại.

Cô vừa mới nghi hoặc mở to mắt, trên môi đã hơi nóng lên, anh cúi đầu, in một nụ hôn lên đôi môi như cánh hoa của cô. Hạ Từ Nhục nghĩ đây chính là goodbyekiss, chỉ khẽ lướt qua, nào ngờ Hoắc Quý Ân căn bản không viết kịch bản như vậy.

Hai cánh môi dính vào nhau, tách không ra.

Im lặng dây dưa, đèn điều khiển bằng âm thanh ở hành lang không biết tắt từ bao giờ, chỉ còn ánh sáng từ trong phòng hắt ra, mông lung mờ mịt một mảnh nhỏ. Hoắc Quý Ân hôn vô cùng dịu dàng, mới đầu chỉ là chạm vào đôi môi ấm áp mềm mại như cánh hoa. Sau đó thì hôn sâu, vừa nóng nảy, vừa hơi hột mứt vào. Nhưng chính nụ hôn trần trụi hăm xúc đó, ngược lại khiến đôi môi trở nên kéo dài vô tận, rằng môi tương giao biến thành sâu thẳm miên.

Hạ Từ Nhục không thể không thừa nhận, Hoắc Quý Ân quả nhiên là một cao thủ tình trường, bị anh thân mật ôm hôn, toàn thân cô mơ hồ nóng lên, cho dù gió lạnh lùa vào từ cửa cầu thang, đều không thể xua tan hơi nóng cực độ. Cơ thể cô như bị đào một khoảng trống, tiếp theo một lần nữa được anh nạp vào đó sự nóng bỏng và quyến luyến, chỉ phối hết thảy.

Cánh tay Hạ Từ Nhục buông bên người, bất giác bị anh nhẹ nhàng cầm lấy, di chuyển đến thắt lưng. Cho dù cách một lớp áo khoác, cô vẫn có thể cảm nhận được phần eo với đường cong thẳng tắp mềm dẻo. Bàn tay cô khẽ cứng ngắc, sau đó vô tình siết chặt. Chính một kích thích rất nhỏ như vậy, lại khiến thắt lưng thẳng căng của anh run rẩy mãnh liệt, nụ hôn càng thêm sâu hơn.

Âm thanh loảng xoảng, vô cùng chói tai vang lên trong hành lang trống trải.

Tiếng động khiến đèn bỗng bật sáng.

Động tác của hai người hơi cứng đờ, thân mật quấn quýt thu lại theo bản năng, nhìn sang nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy cánh cửa trống trộm ở nhà đối diện bật mở, một ông già đi từ bên trong ra.

Ông lão đương nhiên không ngờ tới buổi tối đi đổ rác có thể gặp được một màn sống động/ màu sắc/ mới lạ/ thơm ngon như thế. Sau một lúc lâu sừng sốt nhìn hai người, ông lão đột nhiên nhếch miệng cười với Hạ Từ Nhục: “Cô gái, kiếm được đối tượng rồi hả?”.

“... Không phải ạ”. Trên mặt Hạ Từ Nhục lộ vẻ xấu hổ.

“Đúng vậy”. Sắc mặt Hoắc Quý Ân hiện vẻ bình tĩnh không sợ hãi.

Hầy, hai đáp án này không giống nhau. Ông lão vui vẻ, bắt đầu cầm túi rác đi xuống tầng dưới, không quên hô một tiếng với Hoắc Quý Ân: “Chàng trai, cô gái này không tồi, cố lên”.

“Cảm ơn”. Hoắc Quý Ân cười cười.

Suốt cả tối bị hôn đến ba lần, điều đó làm cho Hạ Tử Nhược ngủ muộn hơn ngày thường hai tiếng.

Nằm trần trọc trên giường, cô chỉ cảm thấy xoang mũi, khoang miệng, ngay cả sự yên tĩnh vốn có của ngôi nhà đều vương hơi thở của Hoắc Quý Ân, từng tắc từng tắc một lây lan.

Nhưng mối quan hệ này có được xem như là... người yêu không?

Hoắc Quý Ân chưa từng thổ lộ nghiêm túc với cô cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Trước giao thừa một ngày.

Tuyết bay như những sợi bông, cả thành phố như bị đổ một lớp đường, trắng xóa một mảnh.

Nhà hàng theo tiêu chuẩn S của khách sạn Quý Đình bắt đầu ngày hoạt động thử nghiệm đầu tiên. Đoàn khách đầu tiên của nhà hàng là buổi liên hoan của đại sứ quán Pháp tại Trung Quốc đặt vào lúc 7h tối. Có ba mươi vị khách sẽ tới, trong đó, đều là những người Pháp chính thống có khẩu vị tinh tường đến khảo nghiệm về ẩm thực. Tuy khách sạn Quý Đình hàng năm đều đón tiếp nhóm người này, nhưng lần này không giống, vừa hay khai trương nhà hàng S, từ menu đến quản lý có nhiều thay đổi, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên Hạ Tử Nhược cùng làm việc với các đồng nghiệp mới.

Ẩm thực Pháp tinh tế, mỗi khâu đều cần phải làm thật tốt, bởi vậy mà bộ phận bếp đã chuẩn bị hết sức kỹ càng. Vừa hết buổi chiều, Hạ Tử Nhược liền tới khu bếp kiểm tra từ bộ phận sơ chế, làm bánh cùng đồ nguội xem bếp phó có làm đúng hay không. Thấy nhóm nhà bếp đã chuẩn bị đầu vào đầy, cô mới có cảm giác hơi yên tâm.

Cô nhìn đồng hồ: " Vẫn chưa tới à?".

" Chưa đâu". Trả lời là đầu bếp hai Ngô Kỳ, ông ta đang điều chế nước sốt rượu vang, mắt không ngước lên, uể oải ném ra hai chữ.

Người này là đầu bếp quốc tịch Pháp của khách sạn, cũng chính là một trong những chiêu bài chính, là trụ cột trong phòng bếp của nhà hàng S mới khai trương ngày hôm nay, biết rất nhiều công thức nấu ăn, một siêu đầu bếp hoàn toàn xứng đáng với danh tiếng của mình.

Hạ Tử Nhược chau đôi mi thanh tú, vừa định nhắc chân ra ngoài, một bóng người hót hơ hót hải liên xông vào, thiếu chút nữa đụng vào người cô. Cô lui về sau một bước, ánh mắt trầm xuống: " Tổng Nhã, em bình tĩnh chút đi".

" Chị Hạ, hồngбет rồi". Tổng Nhã không để tâm, cô nàng đột ngột dừng chân, mặt mũi xoắn lại thành một đống: " Em vừa nhận được tin nghỉ sớm. Theo như kế hoạch ban đầu thì đầu bếp có thể đến vào trưa nay. Nhưng vì tình hình thời tiết nên chuyến bay không thể hạ cánh, hiện tại ông ấy không thể quay lại".

Trái tim Hạ Tử Nhược như rơi "lộp bộp", không để cho cô mở miệng, trong phòng bếp lập tức nổ tung.

" Không có đầu bếp thì khai trương gì chứ, tôi về nhà tắm rửa đi ngủ đây". Sự phụ thót gỡ (đầu bếp chính chuyên bấm chặt, sơ chế món ăn) giật chiếc khăn mặt trên cổ xuống, thu chiếc thớt lại, tư thế nghỉ ngơi.

Một người nổi dậy kêu gào, lập tức có người họa theo: " Đúng vậy, tối nay chắc chắn bị hủy rồi".

Tổng Nhã vội đến độ xoa hai tay, không ngừng lắc bả vai Hạ Tử Nhược, gấp giọng hỏi: " Vậy phải làm sao bây giờ?".

Đây vốn là lần đầu tiên Hạ Tử Nhược một mình ứng phó với tình huống lớn, đã thế còn vấp phải nội bộ hỗn loạn. Cô quả thực muốn nổ tung đầu, khó tránh khỏi lúng túng. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng không ngờ mình lại bình tĩnh đến vậy: " Mọi người phải làm gì, tôi sẽ nghĩ ra cách". Dù sao cũng là quản lý nhà hàng, cô không thể để bản thân sai lầm trước trận tuyến.

Cô bước nhanh ra khỏi khu bếp, vội vã đi vào phòng nghỉ nhân viên, Tổng Nhã ở sau lưng thấp giọng phàn nàn: " Đều do Trình Huyền, cái gì mà khai trương sớm chứ".

Hạ Tử Nhược không để ý đến cô nàng, lôi điện thoại từ trong túi áo đồng phục, tìm số của giám trường, chậm rãi nhấn tay xuống. Trong lúc chờ chuông đổ, cô thong thả bước quanh phòng, bỗng nhiên, bước chân cô dừng lại - điện thoại đã thông.

Cô dăm ba câu nói rõ tình hình, không cho đối phương thời gian để tiêu hóa, lập tức hỏi: " Trước mắt, ông có thể điều đầu bếp của nhà hàng tới đây cho tôi không?".

Bên cạnh giám trường (Chức vụ cao hơn quản lý bình thường - ở các Chương trước chính là giám đốc Mã) loáng thoáng tiếng nói chuyện, ông ta hạ giọng nói: " Hiện tại tôi và Lý tổng ra ngoài họp, không tiện lắm. Phùng Thiên Tâm đang ở nhà hàng, cô gọi điện yêu cầu cô ấy đi".

" Giám trường, alo, alo...".

Trong điện thoại chỉ còn một tràng âm thanh " tí tí", tâm trạng Hạ Từ Nhục hoàn toàn nguội lạnh. Người phụ nữ Phùng Thiên Tâm đó đang ước được chê cười cô, mượn người của cô ta, không khác gì tìm tai vạ.

Tổng Nhả vẫn đứng bên cạnh, kẻ tai nghe, tuy không nghe thấy giám trường nói nhưng nhìn sắc mặt xám ngoét một mảnh của Hạ Từ Nhục, cô nàng cũng đoán được kết quả: " Hay chúng ta tìm Hoắc tổng đi! Chắc chắn anh ấy sẽ có cách".

Tổng Nhả đang định khen mình trong cái khó ló cái khôn, đã bị Hạ Từ Nhục nói một câu cắt ngang: " Động một chút lại tìm ông chủ, sau này chị sẽ không thể thuyết phục được bọn họ".

Nơi làm việc là nơi làm việc, một người làm, nhiều người nhìn, trong lòng đám nhân viên lão làng vốn không phục cô, sau lưng gọi cô là " lính nhảy dù". Nếu lúc này cô đem Hoắc Quý Ân ra để làm cứu cánh, chỉ e là chủ đề chế giễu sẽ rơi xuống người cô. Có lẽ, trừ lần đó ra, Hạ Từ Nhục nhiều hoặc ít vẫn có chút tâm tư - cô không muốn bị Hoắc Quý Ân xem thường.

Cho dù thời điểm này không thích hợp để nhớ lại nhưng cô vẫn nghĩ tới lời Hoắc Quý Ân từng nói khi thuyết phục cô nhận chức: " Tôi chỉ muốn cho em một cơ hội để chứng minh năng lực của mình".

Nhưng tất cả những gì mà anh mang đến cho cô, cô đều đặc biệt quý trọng.

Kiểu quý trọng này, có lẽ chính Hạ Từ Nhục cũng không nhận ra. Trong trái tim cô giống như có một chiếc hộp thu nạp, bên trong chứa mỗi câu nói mà anh từng nói qua. Bất cứ lúc nào, cô chỉ cần mở chiếc hộp, giọng nói của anh sẽ chui ra.

Hạ Từ Nhục nhéo nhéo mi tâm đang kéo căng, thở dài, quay trở lại khu bếp: " Chú Kỳ, chú chiên bít tết giúp cháu, cháu vẫn chưa ăn cơm trưa".

Việc này không chỉ khiến đám nhà bếp sợ đến ngây người, câu nói ấy còn khiến chú Kỳ là một ông già hết sức bình tĩnh cũng không khỏi trở mặt. Trong lúc lửa cháy đến nơi, quản lý trưởng rõ ràng chỉ lo lấp đầy bụng mình?

" Ngần ra đó làm gì, chú làm nhanh lên đi". Thấy đối phương đứng im bất động, Hạ Từ Nhục thúc giục.

Chú Kỳ lắc đầu bất lực, chấp muối chảo nóng. Ở phía sau sự hỗn loạn của khu bếp hơn nửa đời người, chưa ai làm được những món ăn có đủ ngũ vị tạp trần (đắng chua cay mặn ngọt) như ông lúc này. Cho nên ông không khỏi nghi ngờ ánh mắt dùng người của Hoắc tổng.

Hạ Từ Nhục không đi, hai tay ôm vai đứng bên cạnh bếp nấu. Món bít tết nhanh chóng được chiên xong, cô trực tiếp cắt thành từng miếng, bỏ vào miệng nhai. Các đầu bếp không thèm nhìn, nhao nhao quay lưng lại, than quản lý nhà hàng là kẻ tham ăn... Ày da, nhà hàng hết thuốc chữa rồi.

Hạ Từ Nhục trong lúc miệng ăn, ánh mắt ngược lại rơi trên người chú Kỳ.

Người đàn ông này toàn thân gọn gàng trong trang phục đầu bếp và mũ trắng, trên cổ quàng khăn một cách cẩn thận tỉ mỉ, chiếc tạp dề vòng qua đầu buộc vào eo, rõ ràng là trang phục quy định của khu bếp. Có thể do dáng vẻ uể oải trên người ông khác biệt so với những người khác, thoát nhìn không thấy phù hợp, khó trách đến tuổi này vẫn chỉ là đầu bếp hai.

Hạ Từ Nhục đã có quyết định, không nhanh không chậm buông một câu: " Chú Kỳ, nếu như không có đầu bếp chính ở đây, tối nay chú sẽ chủ trì việc nấu nướng".

Điều bộ và giọng nói của cô như mây trời nước chảy nhưng quyết đoán khiến mọi người trong phòng bếp đều kinh hãi.

" Há?". Tất cả xôn xao, quản lý nhà hàng không phải quên uống thuốc đắng chứ?

Hạ Từ Nhục không để ý tới những ánh mắt kinh ngạc và phê bình kín đáo, tiếp tục nói: " Càng là món ăn đơn giản càng có thể chứng minh khả năng nấu nướng. Chú Kỳ chiên bít tết bên ngoài cháy cạnh bên trong chín mềm, độ lửa vừa vặn, lại phối với nước sốt rượu vang, không hề thua kém so với đầu bếp có tay nghề".

Câu nói này của cô vừa rơi xuống, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra quản lý trưởng đang thử món ăn!

Chú Kỳ không khỏi hí hóp mắt, ý vị thâm trường dò xét Hạ Từ Nhục. Đừng nhìn nha đầu kia tuổi còn trẻ, rõ ràng rất lợi hại, đã tính toán hết cả. Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt cô, chú Kỳ cũng không từ chối: " Tôi sẽ thử xem sao?".

Hạ Từ Nhục cười cười: " Tốt, mọi người tranh thủ thời gian làm việc đi".

" Được rồi". Tình quần chúng hăm hở.

Trong tiền sảnh, ăn uống linh đình, vang tiếng cười nói.

Hạ Từ Nhục đứng một góc, nhìn về phía xa, ánh mắt luôn rơi vào một điểm trong bữa tiệc mà chính cô không hay biết.

Ánh sáng nhu hòa ấm áp rơi xuống bóng dáng ấy, có một người đàn ông liên tục nâng ly mời rượu khách, đốt ngón tay thon dài giữ chiếc ly chân cao, trên cổ tay là chiếc đồng hồ đơn giản, măng sét sơ mi trang trọng đúng tiêu chuẩn... Ánh mắt của cô liên tiếp giờ lên, quét qua phong thái tao nhã, khí chất trầm ổn của người đàn ông, luôn nhìn vào ánh mắt của anh, sau đó dừng lại.

Con người màu đen trong treo nhàn nhạt nhưng ánh sáng chói lóa động lòng người, ngoài trừ Hoắc Quý Ân còn có thể là ai.

Chỉ nhìn xem như vậy, nhưng Hạ Từ Nhượng không tránh khỏi ngáy ngẩn. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân ngày càng không hiểu rõ tâm tư của anh.

Từ khi bị người đàn ông này cột nhà, anh chưa từng nói điều gì, ngay cả tối nay lúc hai người giáp mặt. Cô không khỏi oán thán, quả nhiên đàn ông đều một kiểu như nhau, chỉ lúc muốn XXX, mới để lộ thâm tình trước đó chưa từng có với phụ nữ. Lúc khác, tính tình Hoắc Quý Ân lại giống như một người đàn ông bội bạc, luôn duy trì thái độ xa cách lạnh lùng với người ta.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, lại giống như chỉ là một cái quay đầu mà thôi, ánh mắt trong suốt thâm trầm của Hoắc Quý Ân cứ như vậy nhìn về phía cô. Giáp mặt bất ngờ, khiến gương mặt Hạ Từ Nhượng thoáng chốc nổi hai mảng ửng hồng, như rình coi bị bắt tại trận. Cô đang định quay đầu thì thấy Hoắc Quý Ân ngoắc tay về phía cô.

"Quản lý Hạ, em lại đây một lúc". Môi anh nhếch khẽ, vén lên tạo thành một đường cong nhìn vô cùng đẹp.

Cô chưa kịp điều chỉnh xong nét mặt và hơi thở, đã phải dầm giày cao gót đi tới, giải quyết việc chung gọi một tiếng: "Hoắc tổng".

Đôi mắt của anh hơi ngà ngà, cánh tay khoác lên ghế dựa, nghiêng người ngẩng đầu nhìn cô: "Đã làm xong đồ ăn tối nay phải không?".

Thần kinh Hạ Từ Nhượng căng thẳng mãnh liệt. Quả nhiên vừa phân tâm đã bị anh bắt được. Cô vội vàng thu hồi suy nghĩ đặt vào công việc, đem đáy mắt có chút chột dạ che giấu sạch sẽ: "Đừng sao vậy?". Đừng nhìn vẻ ngoài của cô bình tĩnh như thường, trong lòng đã sớm đánh trống. Không phải thực khách cũng đã nhận ra đồ ăn không phải do đầu bếp làm đấy chứ?

Không đợi Hoắc Quý Ân mở miệng, vị tham tán đại sứ quán ngồi ở vị trí chủ tọa đã giờ ngón cái lên, dùng tiếng Trung bập bõm khen: "Đồ ăn rất ngon".

Nổi căng thẳng trong lòng Hạ Từ Nhượng lập tức buông lỏng, cô mỉm cười nền nã: "Ngài quá khen. Đợi chút nữa có món kem nắm đen và phúc bồn tử mời mọi người thưởng thức".

"Thật tốt quá". Trong bữa tiệc cả đám người khen không dứt miệng.

Cơm nước no nê, Hoắc Quý Ân tiễn khách xuống tầng. Có lẽ do uống quá mấy chén, lúc đứng dậy, bước chân của anh có phần khó khăn. Một đoàn người lác lác lữ vừa rời đi, Hạ Từ Nhượng liền vào khu bếp.

"Chú Kỳ, tối nay thật sự cảm ơn chú". Cô như trút được gánh nặng cười nói như ánh sao tái sinh.

Chú Kỳ tháo chiếc mũ đầu bếp xuống, nhíu mày: "Đừng khách khí". Toàn thân ông hiếm khi ngập tràn thần khí trai trẻ, thừa lúc vui vẻ cảm khái hai câu: "Nhớ hồi đó tôi cũng là đầu bếp của một khách sạn nổi tiếng đấy chứ. Nếu không phải do lớn tuổi bắt đầu nảy sinh tâm lý muốn nghỉ hưu, sao tôi chịu nghỉ năm làm lão nhì".

Hạ Từ Nhượng không biết chú Kỳ năm đó dừng mảnh như vậy, lúc này lộ vẻ mặt ngạc nhiên: "Cháu xem chú là bảo đao không lão rồi". (Ý chỉ người già có giá trị)

Chú Kỳ cười ngoác miệng, vỗ vỗ vai cô: "Cô gái, cháu là người giỏi giang, miệng lưỡi cũng ngọt quá đi, rất có tiền đồ. Sau này nếu nhà hàng có chuyện gì, cháu cứ việc giao phó cho ta".

"...". Hạ Từ Nhượng có nằm mơ cũng không ngờ trong hoàn cảnh mới người đầu tiên cô kết bạn lại là - bạn vong niên.

Nhóm người cuối cùng cũng tàn đi, để lại mấy bàn canh thừa thịt nguội phải thu dọn. Hạ Từ Nhượng bắt tay, cùng giúp đỡ nhân viên phục vụ giải quyết tàn cuộc. Trong khoảnh khắc cô quay người ôm chồng bát đĩa -

"Quản lý Hạ". Một giọng nói trầm thấp, ồm ồm lộ vẻ nam tính từ phía sau truyền đến.

Chỉ là một cái tên hàm (tên và chức vụ), cơ thể cô đã cứng đờ, chồng chén đĩa dường như cũng run rẩy theo. Cô nhanh chóng xoay người, mở to mắt: "Sao anh vẫn chưa về?".

Hoắc Quý Ân không trả lời, đôi mắt mơ màng men say nhìn cô, thực sự như muốn nhìn vào trong tim cô. Ở nơi công khai bị anh nhìn vậy, Hạ Từ Nhượng suýt chút nữa tê dại từ da đầu đến mũi chân. Cô không biết thành ngữ "liếc mắt đưa tình" có lực sát thương to lớn như thế nào.

Nhìn đủ, anh mới hờ hững nói: "Tôi uống say, em đến lễ tân đặt cho tôi một phòng".

"Đêm nay anh muốn ở lại Quý Đình à?".

"Ừ".

Hạ Từ Nhượng không thể không buông chén đĩa, xuống tầng đến quầy lễ tân đặt thẻ phòng. Nghe nói ông chủ ở lại, nhân viên lễ tân đưa cho cô thẻ phòng "tổng thống".

Lúc cô trở lại nhà hàng, tiền sảnh không còn ai, không hiểu mọi người làm thế nào tan đi nhanh thế. Tóm lại chỉ có Hoắc Quý Ân một thân một mình ngồi trước bàn ăn. Anh gấp khuỷu tay đặt lên mặt bàn, còn tay kia yếu ớt đỡ trán, cơ thể có vẻ rất khó chịu.

Hạ Từ Nhượng không dám thờ ơ, cầm thẻ phòng đưa anh xem. "Anh tranh thủ thời gian vào phòng nghỉ ngơi đi".

Hoắc Quý Ân không động đậy, dường như cuộc đối thoại tiếp theo khó có thể mở miệng. Sau khi anh ngược mắt nhìn cô, liền rơi vào im lặng.

Ngay khi Hạ Từ Nhượng cau mày nghi ngờ, đột nhiên nghe anh ung dung lên tiếng: "Tôi không đi nổi, em đưa tôi về phòng".

Nhờ Hoắc Quý Ân ban tặng, cô đã tập mãi thành quen khi phải thi thoảng chứng kiến căn bệnh cao ngạo lạnh lùng của con người này. Cô không biết làm thế nào đánh nhắc tay anh lên, "Đi thôi".

Ai ngờ, ngay lúc Hoắc Quý Ân đứng dậy -

Cánh tay kia của anh bị người phụ nữ khác vội vàng lao đến đỡ lấy.

"Hay để tôi đưa Hoắc tổng về phòng".

Hạ Từ Nhượng theo tiếng nói nghiêng đầu sang, thấy một người không biết từ đâu xuất hiện - Là Trình Huyền.

Bàn tay cô đang giữ cánh tay Hoắc Quý Ân khẽ cứng đờ, nhất thời không kịp phản ứng. Cô nhìn gương mặt Trình Huyền lộ vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, thoáng chốc giật mình.

Rõ ràng một khuôn mặt lạnh lùng như vậy, không chút biểu cảm, Hạ Từ Nhượng lại có thể ngửi thấy mùi vị ... thù địch.

Sự thù địch giữa phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Trong nhà hàng, ánh đèn thanh nhã, tiếng nhạc réo rắt, hai tay Hoắc Quý Ân cứ như vậy bị hai người phụ nữ nâng lên, mỗi người một bên.

Trong nháy mắt, bầu không khí đóng băng.

Ánh mắt mơ màng của anh trầm xuống, đang định gạt một trong hai người phụ nữ đó ra, lực trên cánh tay kia bỗng bị thu lại. Mọi chuyện xảy ra nhanh như tia chớp, anh thậm chí còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe -

"Vậy phiền tổng giám sát Trình đưa Hoắc tổng đi nghỉ ngơi". Hạ Từ Nhượng buông lỏng tay.

Hoắc Quý Ân cau mày, nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy bóng lưng Hạ Từ Nhượng mãi miết bỏ đi.

Trái lại, Trình Huyền đỡ anh càng thêm chắc, nhắc chân bước trên đôi giày gót nhọn: "Hoắc tổng, đi thôi".

Anh thu hồi ánh mắt, đáp "ừ".

Lối đi dành cho nhân viên nổi thẳng ra cửa sau của nhà hàng, Hạ Từ Nhượng không dùng thang máy, mà đi một mạch từ cầu thang bộ xuống dưới phòng thay quần áo ở tầng một. Thời điểm chuyển giao ca làm, trong phòng thay quần áo rộng rãi không một bóng người, cô đặt mông ngồi trước gương trang điểm. Nhìn khuôn mặt ủ rũ lộ dưới ánh đèn, lúc này cô mới muộn màng nhận ra phản ứng của mình vừa rồi ngoài chút cảm giác sùng sốt, có lẽ là - chưa xót.

Ngồi im lặng trong chốc lát, Hạ Từ Nhượng xoa mặt, nhanh nhẹn mở tủ chứa đồ, thay quần áo, cầm túi xách ra bãi đỗ xe. Một mõi cả ngày, hết giờ làm việc vẫn gặp phải chuyện bức mình, cô dứt khoát thu tâm trạng lười biếng, bình tĩnh dùng điều khiển từ xa mở khóa xe, ngồi vào ghế lái.

Chiếc Chery QQ này cô lái đã được bốn năm, không mới không cũ. Nhưng va chạm một lần có thể bị hư hỏng, khởi động ba bốn lượt mới bắt điện. Mất bao lâu mới lấy được xe, nào ngờ Hạ Từ Nhượng còn chưa kịp lái ra khỏi bãi, trước đầu xe đột nhiên có một bóng người vụt qua.

Người này xuất hiện quá đột ngột, buộc cô phải cua gấp. Vì thế, trong phút chốc mọi buồn bực trong đầu cô không còn sót lại chút gì, hoàn toàn trống rỗng. Cô tức giận ra sức đạp phanh, lốp xe cao su ma sát với mặt đường phát ra một tiếng "két" chói tai, sau đó lưu lại dấu phanh ngắn, đầu xe màu đỏ

dùng trước thân người một centimet.

Không sai, chỉ cách vền vện một centimet là thâm kích tai nạn ô tô đã xảy ra.

Không đợi trái tim Hạ Từ Nhược vì hoảng sợ rút ra khỏi lồng ngực, cửa xe đã bị ai đó mở ra -

Hoắc Quý Ân cứ như thế cúi người ngồi vào ghế phụ.

Người đàn ông đó lúc này không phải nên ung dung nằm giải rượu trong phòng tổng thống ư? Sao lại thân nhiên chui vào xe của cô? Đã thế còn bày ra bộ dạng không muốn sống ở đây.

Hạ Từ Nhược dần dần siết chặt tay lái, trong đầu còn đang mụ mị vì mất hết sức nguy hiểm vừa rồi, ngoài miệng đã nghiêng răng nói: "Hoắc Quý Ân, anh bị bệnh à?".

Anh thực sự đã bị bệnh, nếu không sao anh phải giả say để cô gái này đưa mình về phòng. Nếu không sao anh phải chuẩn bị trước một nghìn bông hồng trắng để trong phòng định bụng làm cô kinh ngạc. Nếu không sao anh vừa ra khỏi nhà hàng đã đuổi Trình Huyền đi. Tiếp theo lại tự tiện xông vào phòng thay quần áo nữ phát hiện không có ai, sau đó ra bãi đỗ xe chặn cô lại.

Lời vừa đến miệng, nhưng rốt cuộc Hoắc Quý Ân vẫn kìm nén tâm trạng, nhú mày hỏi: "Hạ Từ Nhược, em cứ như thế đem tôi ném cho người phụ nữ khác, thích lắm sao?".

Quả là một người mặt mũi ngang ngược, Hạ Từ Nhược thật sự chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy, không thể không cười giận dữ: "Vậy anh muốn tôi phải thế nào? Chẳng lẽ tôi và Trình Huyền phải tranh nhau tranh thủ tình cảm, si nhục nhau một trận?".

Hoắc Quý Ân ngược mắt dừng trên mặt cô giây lát. Bỗng nhiên, anh nở nụ cười, vô cùng hứng thú. Cửa sổ xe rõ ràng đóng chặt, nhưng không biết có một con gió từ đâu thổi tới, đem một bụng bất mãn của anh thổi rơi rớt phân nửa.

"Em ghen à?". Không giống lần trước, lần này anh không dùng câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Lọ dấm chua bị đánh đổ trong dạ dày, còn bị người ta ngửi thấy vị chua, Hạ Từ Nhược cảm xúc lẫn lộn, khẩu khí càng không tốt: "Anh mau xuống xe đi".

Thấy cô dùng giọng điệu lạnh nhạt để che giấu trái tim chật vật lúng túng, Hoắc Quý Ân không muốn tranh cãi với cô. Anh quyết định nhắm mắt, dựa lưng lên ghế: "Tôi mệt rồi, em đưa tôi về nhà đi".

Không gian trong xe quá nhỏ, hai chân người đàn ông này quá dài không thể duỗi ra, đành cuộn tròn, thân hình cao to cũng hơi co lại, vừa nhìn đã biết tư thế không hề thoải mái. Cho dù đã nhắm mắt, trên khuôn mặt đẹp trai không chút tí vết ầy vẫn duy trì vẻ lạnh lùng không thay đổi.

Bộ dạng chống đối này của anh, rơi vào mắt Hạ Từ Nhược, cô có cảm giác phổi của mình nhanh chóng bị cơn giận chọc sắp nổ: "Quý Đình có nhiều tài xế như vậy, anh tùy tiện gọi một cái là được".

"Anh mau dậy đi, đừng ngủ trong xe của tôi".

"Hoắc Quý Ân! Hoắc Quý...".

Bất luận cô đuổi anh đi như thế nào, anh đều không trả lời, nhìn bộ dạng, chắc ngủ thật rồi.

Hạ Từ Nhược nhất thời không còn cách nào khác. À không, nói chính xác, cô không biết phát tiết tâm trạng của mình như thế nào. Giống như một quả bóng nhút nhát tức giận. Rõ ràng nó căng đầy nhưng lại không thể nổ tung.

Nắm tay lái giằng co một lúc, cuối cùng cô cam chịu số phận đạp chân ga.

Tối gần Tết âm lịch, không ít người ngoại tỉnh trở về quê, trên đường phố vắng người và xe hơn, lộ vẻ trống trải. Hơn nữa, cả một ngày tuyết rơi không ngừng, đèn đường đan xen đèn neon rọi lên đám tuyết, phản chiếu ánh sáng trắng thắm tháu trong veo. Cả thành phố như được mạ một quãng sáng không chân thực. Ngay cả người đàn ông ngồi bên ghế lái cũng bị tiềm nhiễm ánh sương mù mờ mờ lung lung. Tượng mạo của anh xuất chúng, từng mảng sáng lướt qua gương mặt ngủ yên ổn, hiển hiện ngũ quan tuần tú sinh động.

Nhưng vào một buổi đêm tuyết sáng long lanh, trong chiếc xe ấm áp yên tĩnh như thế này, tâm trạng Hạ Từ Nhược dù thế nào cũng không vực nổi sự nhanh nhẹn. Từ gương chiếu hậu, cô lặng lẽ thu hồi ánh mắt, suốt quãng đường lái xe rất nhanh. Trên đường chính rắc đầy tuyết tan, mặt đường trơn trượt ẩm ướt, thi thoảng phanh gấp sẽ vô cùng kích thích. Dù vậy, Hoắc Quý Ân không hề hoảng hốt, thừa lúc Hạ Từ Nhược nhất thời không để ý, anh đã cài dây an toàn lên.

Phanh "kết" một tiếng, chiếc xe dừng vững vàng trước cổng Lệ Cảnh Loan.

Lúc này, không cần ai đuổi, Hoắc Quý Ân mở mắt ra. Không ngờ, trước khi bước ra khỏi cửa - Anh bỗng rút chiếc chìa khóa bên tay lái.

Xe lập tức tắt máy, Hạ Từ Nhược giật mình vì hành động bất ngờ này của anh. Không đợi cô mở miệng, cửa xe bên ghế lái bỗng bị Hoắc Quý Ân mở ra.

" Xuống xe". Anh nói.

Vì khuất sáng, gương mặt anh chìm trong bóng tối, chỉ có giọng nói là trước sau như một... Cường thế, không chút mệt mỏi. Hạ Từ Nhượng ngạc nhiên ngược mắt lên, nhìn chằm chằm người đàn ông đứng ngoài xe: " Tôi không xuống. Anh trả tôi chìa khóa đây".

Cô tưởng rằng chiến tranh lạnh suốt quãng đường tới đây, rốt cuộc không ai thiếu nợ ai, mỗi người một ngã. Ai ngờ, kịch bản của Hoắc Quý Ân và cô không giống nhau. Đường như, anh nghỉ ngơi dưỡng sức cả đoạn đường, cuối cùng chờ cho đến khi tới cửa nhà, anh mới chính thức ra chiêu.

Anh buông ánh mắt không coi ai ra gì, cầm lại chìa khóa sang tay kia, sau đó không để Hạ Từ Nhượng kịp có phản ứng, anh hơi cúi người, túm một tay cô khoắc lên cổ mình, một tay vòng sau lưng cô, một tay nâng chân cô lên, cứ như vậy ôm cả người cô ra khỏi ghế lái.

" Đồ khốn, anh thả tôi xuống". Hạ Từ Nhượng nôn nóng, đây là cường bạo cướp đoạt dân nữ mà.

" Không thả". Anh khốn nạn đấy, ai bảo đây là địa bàn của anh, không ai có thể ngăn cản anh phạm tội.

Cô bắt đầu đi đành ôm lấy cổ anh, đâm mạnh anh hai cái: " Hoắc Quý Ân, chúng ta phải nói cho rõ ràng".

Hoắc Quý Ân không ngó ngang ôm cô đi qua cổng lớn vào trong biệt thự, nét mặt không biểu lộ gì đặc biệt. Nhưng cánh tay anh, rõ ràng tăng thêm sức lực: " Có lời gì vào nhà hãy nói".

"..."

Từ bờ môi phả ra làn khói trắng, quán lấy khí lạnh, vô tình làm mê hoặc mắt người. Tuyệt động trong đình viện được người giúp việc quét sạch, mặt đường bóng loáng, hiện một lớp ẩm ướt.

Mặc dù ôm người lớn, Hoắc Quý Ân vẫn đi lại vững vàng, dáng người cao ngất, thắt lưng thẳng tắp, tiến thẳng vào phòng khách, lên cầu thang xoay tròn, vào phòng ngủ của anh. Nếu như bỏ qua màn chào hỏi thím Luru đang tròn tròn mắt, mở miệng nhưng không thể thốt ra một tiếng nào biểu hiện về ngạc nhiên, thì toàn bộ động tác của anh đều gọn gàng, có thể nói là hoàn mỹ.

Nhìn chiếc giường lớn trước mắt, phối hợp cùng tiếng chân đạp cửa cái " rầm " của Hoắc Quý Ân, tín hiệu nguy hiểm nào đó đột nhiên xông vào đại não của Hạ Từ Nhượng. Dây thần kinh đang căng thẳng tới độ bùng bị chặt đứt, theo phản xạ có điều kiện duỗi chân đạp một phát. Chính lúc này thoáng một cái, đèn bàn bị đạp đổ, ánh sáng trong phòng ngủ trở nên lộn xộn.

Vẫn không có cách nào ngăn cản Hoắc Quý Ân ra tay, ném cô xuống chiếc giường lớn.

Thân thể bị mất trọng lượng trong giây lát, Hạ Từ Nhượng về mặt hoảng hốt đang định ngồi dậy thì bị hơi thở dịu dàng phủ phục.

Trong chớp mắt, cô bị Hoắc Quý Ân nhấn hai vai, đè lại xuống giường.

Anh cúi thấp người về phía cô, khuỷu tay chống lên giường, đệm giường rất mềm, khuỷu tay anh hơi hạ xuống, hai tay chống đỡ không cao lắm.

Hai bên cách nhau một centimet?

Hay chỉ nửa centimet?

Nhưng trong bầu không gian nhỏ bé này, là sự xao động mập mờ chưa từng có.

Cô không kịp tránh đi, anh liền hơi cúi đầu, khẽ chạm vào môi cô: " Hạ Từ Nhượng".

Giờ phút thì thầm gọi tên cô, ánh mắt, giọng nói của Hoắc Quý Ân hết thảy đều biểu lộ vẻ dịu dàng nhu hòa. Cuộc giằng co kéo dài như vậy mà chấm dứt. Toàn bộ cảm xúc bị đánh bại bởi nỗi xúc động khó kiềm chế ấy. Tất cả hòa hợp trong nụ hôn nồng mà triền miên đó.

Môi anh mang theo cảm giác lạnh lạnh, nhẹ nhàng hút lấy, nhưng kích thích Hạ Từ Nhượng đột nhiên tỉnh táo. Cô bất ngờ quay đi, ánh mắt nhìn ga giường trắng tinh bị khuỷu tay anh đè lên tạo thành những nếp nhăn nhỏ.

" Chúng ta bây giờ... được coi là quan hệ gì?". Chân chừ một lát, cô đưa ra câu hỏi.

Đôi môi mềm mại bị thu lại, Hoắc Quý Ân không để tâm xem tiếp tục hôn như thế nào. Ngón tay thon dài của anh lướt qua gò má cô, đầu ngón tay vẽ hình lên đôi môi tuyệt mỹ của cô, cuối cùng dừng trên chiếc cằm thon nhọn, nghiêm nghị nhìn cô.

" Quan hệ của chúng ta là...". Anh thoáng dừng lại, trong tai Hạ Từ Nhượng chỉ còn lại tiếng nhịp tim mình tăng tốc. Cô không cách nào kiềm chế khát vọng khó mở lời nằm sâu trong tim.

Đúng lúc này, Hoắc Quý Ân lại cười như không cười, tiếp tục nói: " Quan hệ giữa chúng ta là ông chủ với nhân viên".

Đây là lời cô từng nói, bây giờ anh nhất định trả lại cho cô.

Hạ Từ Nhục giật mình, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong ánh sáng không tỏ không mờ, cô ngẩng người nhìn anh. Nhưng chỉ sững sốt giây lát, cô liền kip phản ứng - rõ ràng đã bị người đàn ông này trả thù.

Đúng là một kẻ lưu manh có thù tất báo!

Hạ Từ Nhục giờ tay bóp mạnh cánh tay anh một phát, giọng nói mang theo ý khiêu khích, cùng một chút hờn dỗi chính cô cũng nhận ra: "Hoặc tổng, anh và toàn bộ nhân viên nữ đều như vậy sao?".

Về phiên nào trên mặt cô lập tức bị ánh mắt anh thu được, Hoắc Quý Ân cúi đầu liền rút ngắn khoảng cách cuối cùng giữa hai người không còn khe hở. Anh khẽ cọ vào tai cô.

"Không, chỉ mình em thôi". Anh đáp.

Trái tim Hạ Từ Nhục chấn động, không biết vì câu đối thoại giản lược này. Hay do con tê đại rõ nét bên vành tai kéo tới. Cô chỉ cảm thấy phảng phất có một dòng điện nho nhỏ, thổi qua cơ thể.

Cảm xúc mềm mại ảm áp bên vành tai nhanh chóng biến mất. Một giây sau, môi Hoắc Quý Ân một lần nữa đặt lên môi cô. Nụ hôn bị thúc ép gián đoạn đã trở lại, mang theo ham muốn chiếm hữu suông sã hơn so với lúc trước. Môi lưỡi lại từng chút từng chút dây dưa khắp nơi, hút lấy, giữa răng môi thấp thoáng tiếng "chụt chụt", như móng vuốt của con mèo nhỏ cào lên dây thần kinh mẫn cảm của Hạ Từ Nhục.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Hoắc Quý Ân buông lỏng khuỷu tay đang chống trên giường, bao phủ hoàn toàn cơ thể cô. Anh giữ hai tay cô, gần như nuốt hết môi lưỡi cô. Trong ánh sáng yếu ớt, màu mắt anh càng thêm sẫm. Rõ ràng chỉ là một nụ hôn, nhưng giống như hòa hợp, quấn quýt thành một thể. Áo khoác trên người chưa cởi bỏ, hơi ẩm trong phòng hết sức dồi dào, Hạ Từ Nhục cảm thấy toàn thân như muốn thiêu cháy, hô hấp trở nên đứt quãng.

Như cảm nhận được sự nóng bỏng của cô, hoặc do nóng hơn cô, đôi môi Hoắc Quý Ân không thu lại, bàn tay lần lượt cởi bỏ quần áo cô. Bàn tay anh nóng hổi, không một chút lạnh, nhưng Hạ Từ Nhục vẫn không tự chủ được thoáng run rẩy. Trên người chỉ còn lại chiếc áo len hơi mỏng, cô bắt đầu cảm nhận được sự căng thẳng chưa từng có, toàn thân căng cứng không thành hình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trên người Hạ Từ Nhục là chiếc áo len lỗ, trong lúc dây dưa, một bàn tay cực nóng từ bên dưới thăm dò đi vào, dọc theo vòng eo là lướt của cô đi lên, nhẹ nhàng sờ nắn. Ngón tay người đàn ông thon dài, lòng bàn tay dày rộng như mang theo lửa, đi đến đâu cũng khiến cô không kìm được run rẩy. Cơ thể cô vì rung động mà bên trong càng trở nên chặt chẽ hơn.

"Buông lỏng".

Sau khi từ miệng Hoắc Quý Ân thốt ra từ này, đôi môi anh dần dần rời xuống, mút vành tai và cổ của Hạ Từ Nhục. Anh nhẹ nhàng liếm tai cô, tuy chỉ hơi nhồn nhột nhưng mang đến kích thích mãnh liệt. Tiếp theo, môi lưỡi của anh, đầu ngón tay của anh, hơi thở của anh không thể ngừng lại. Loại kích thích này gia tăng nhiều lần, vì thế Hạ Từ Nhục dần không cảm nhận được sự hiện hữu của chính mình. Cô như con cá trôi dạt trên biển, hay như cánh diều đứt dây trên bầu trời, lơ lơ lửng lửng theo sự trầm lắng của anh, không biết phiêu bạt tới đâu.

Đây là loại cảm giác cô chưa bao giờ có. Cô thậm chí không biết một người đàn ông còn có thể mang đến cho mình những rung động điên đảo như thế. Xấu hổ đến cùng cực, trái tim Hạ Từ Nhục có cảm giác đập như sấm. Cô đành nhắm chặt hai mắt, khó khăn cắt chặt đôi môi... Trong sâu thẳm tâm hồn cô, mơ hồ ẩn chứa một chút ...ham muốn không cách nào cưỡng lại được.

Cho đến giây phút ngón tay và đầu lưỡi của Hoắc Quý Ân chạy đến trước ngực cô, Hạ Từ Nhục mới hoàn toàn sợ hãi, bỗng nhiên tỉnh táo: "Không.. Không được". Cô cuống quýt vội vờn tay bắt lấy cổ tay anh.

Cô thật sự rất lo lắng.

Hạ Từ Nhục cảm nhận được bàn tay đang ôm trọn trước ngực cô khẽ dừng lại. Cô từ từ mở mắt, thấy Hoắc Quý Ân từ nơi mềm mại ngược mắt nhìn cô. Trong ánh sáng hỗn độn, trong mắt mỗi người đều có hình bóng nhỏ bé của nhau.

Cô luống cuống hoảng hốt.

Muốn đọc suy nghĩ sâu trong đầu anh.

Bị anh nhìn như vậy, trong con ngươi Hạ Từ Nhục thấp thoáng một tia sáng yếu ớt. Cô thấy rõ trong đôi mắt tĩnh lặng trắng đen rõ ràng của Hoắc Quý

Ân dục vọng dày đặc. Cũng cảm nhận được lửa nóng tản ra từ nơi nào đó đang mạnh mẽ thiêu đốt.

Trong lúc im lặng giằng co, cô bỗng buông lỏng cổ tay anh. Ngay tích tắc Hoắc Quý Ân lộ vẻ nghi hoặc, bàn tay Hạ Tử Nhục phủ lên đầu anh.

Cô vuốt tóc anh, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Em vẫn chưa sẵn sàng, ngoan nào".

Hành động này như cô gái trấn an con dã thú đang ngóc đầu dậy, vẻ mặt Hoắc Quý Ân không khỏi cứng đờ, ham muốn dâng trào thất bại trước những lời đó của cô.

Anh khẽ nghiêng người, nằm thẳng sang bên cạnh, vươn tay kéo Hạ Tử Nhục đặt lên khuỷu tay, còn tay kia của anh nắm chặt tay cô, lòng bàn tay dần dần xiết chặt..

Hai người cứ như vậy nằm ôm nhau không nói chuyện tiếp, trong phòng ngủ vẫn luẩn quẩn tiếng thở hổn hển của cả hai.

Chiếc áo sơ mi trên người Hoắc Quý Ân không cài hai cúc đầu, đem cơ ngực vuông vức săn chắc phác họa như ẩn như hiện. Lồng ngực anh vì cảm xúc còn kéo dài nên vẫn hơi phập phồng. Hạ Tử Nhục nghiêng người, vùi mặt lên vùng ngực đang đập thình thịch của anh. Cô hơi nheo mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ -

Tuyết ngừng một lần, chẳng biết bắt đầu rơi xuống khi nào.

Tuyết rơi không mau nhưng rất dày, như ông Trời già tinh nghịch run rẩy mờ chiếc bao lông vũ, tuyết trắng như lông chim bay múa đầy trời. Dưới ánh trăng, lông chim như tiêm nhiễm ánh sáng lung linh, xuyên qua màn đêm đen vốn dày đặc. Tâm nhìn không bị cản trở, dãy núi trải dài phía xa xa, rặng phong cảnh chặt hấp dẫn chiếu vào mắt Hạ Tử Nhục. Núi và cây đều bị bao phủ bởi tuyết trắng mềm mịn. Vô tình đẩy lùi vẻ sắc nét và hoang vu của mùa đông. Thế giới tuyết đêm đẹp nhất chỉ có vậy.

Nhưng lúc này đây, cảm xúc của Hạ Tử Nhục ngổn ngang trăm mối. Cảnh trí quen thuộc, phòng ngủ quen thuộc, cô như trở về quá khứ - thời kỳ vẫn sống trong ngôi nhà này. Không biết bao nhiêu mùa đông cả ngày lẫn đêm, cô đã từng nằm trên giường như thế, nhìn ra ngoài cửa sổ như thế.

Nhưng hết lần này đến lần khác lại có phần không giống nhau.

Mãi suy nghĩ, cô không nhận ra Hoắc Quý Ân đã xoay người ôm cô vào lòng.

Hoắc Quý Ân vẫn đang im lặng suy nghĩ vấn đề: "Người con gái này không phải vì lần đầu tiên nên căng thẳng thế chứ", nhưng lồng ngực dần sát ngày càng chặt hơn. Anh cong môi, lực trên cánh tay tăng thêm vài phần, giống như muốn đem cô khám vào trong người.

Đàn ông và phụ nữ khác nhau, lời này không chút nào giả. Thực tế trong phương diện nào đó, đàn ông có tư chất tự nhiên phong phú hơn phụ nữ. Bọn họ từ trước đến nay vô sự tự thông (không thầy cũng tự biết). Nếu như bỗng chốc được tình yêu soi sáng, nói không chừng sẽ rất nhanh có thể luyện thành một cao thủ tình trường. Khác với phụ nữ, thân thể của bọn họ vừa nắn cảm vừa căng thẳng, đặc biệt là lần đầu tiên quan hệ, dù sao cũng hết sức mệt mỏi.

Nghĩ vậy, cuối cùng Hoắc Quý Ân đã trở lại bình thường. Cảm giác thất bại sau khi bị Hạ Tử Nhục cự tuyệt dần dần biến mất.

"Hạ Tử Nhục, đêm nay em ở lại đây với tôi".

Giọng nói trong trẻo động lòng người, thốt một câu rồi im lặng nhưng lại khiến Hạ Tử Nhục hơi ngẩn người ra.

Không lẽ người đàn ông này vẫn chưa từ bỏ sao?

Trong lúc cô nhú mày suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào, thì một hồi chuông điện thoại lạnh lót bỗng đánh tới.

Hạ Tử Nhục không thể không dịch chuyển ra khỏi lồng ngực của Hoắc Quý Ân, mặt mũi nghiêm nghị ngồi dậy. Cô tìm chiếc áo khoác trên giường, rút điện thoại trong túi. Nhìn thấy tên người gọi, nét mặt cô hiện tia nghi hoặc -

Hai người nằm gần nhau như vậy, Hoắc Quý Ân khẽ liếc nhìn, thấy tên người gọi, hỏi: "Trình Huyền tìm em?".

"Vâng". Hạ Tử Nhục nhún vai.

Người phụ nữ này đúng là một sát thủ khó chịu.

Cô mang theo vẻ mặt dấu chấm hỏi tiếp điện thoại, chưa kịp thốt ra một từ, đối phương đã nói một tràng giang đại hải.

Cho đến khi bên tai truyền tới tiếng "tút tut", Hạ Tử Nhục tay vẫn nắm chặt điện thoại, nét mặt sa sầm.

Hoắc Quý Ân khẽ dựa đầu giường, nhú mày nhìn về phía cô. Anh muốn hỏi đến cùng, nhưng Hạ Tử Nhục đã trở mình xuống giường, cầm áo khoác đi ra ngoài, nghe điệu gấp gáp như hành động "Đã xảy ra chuyện, em phải quay về khách sạn một chuyện".

"Chuyện gì?". Hoắc Quý Ân ngồi bật dậy.

Căn phòng chỉ được chiếu sáng bởi chiếc đèn bàn, ánh sáng mập mờ. Hạ Từ Nhục xoay người sờ dưới nền nhà, xách đôi giày cao gót dưới giường lên, vội vã xô vào. "Đại sứ quán Pháp có người bị ngộ độc thức ăn, bọn họ nghi ngờ đồ ăn của S có vấn đề". Để lại một câu như vậy, cô liền chạy ra mở cửa phòng ngủ.

Sắc mặt Hoắc Quý Ân thay đổi, nhanh nhẹn xuống giường: "Anh đi với em".

"Vâng". Cô chạy xuống cầu thang xoay tròn nhanh như gió.

Toàn bộ vẻ ám muội thoáng qua tan thành mây khói, bầu không khí trong xe vô cùng nghiêm túc.

Bữa tối Hoắc Quý Ân bị say rượu, không thể lái xe, lúc đến như lúc đi đều ngồi trong chiếc xe nhỏ của Hạ Từ Nhục. Sắc mặt anh tuy vẫn hờ hững nhưng đầu mày khẽ cau lại lạnh như băng.

Tương tự như vậy, Hạ Từ Nhục cũng không nói một câu, hai tay nắm chặt tay lái, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, xuyên qua lớp kính chắn gió ẩm ướt nhìn chằm chằm mặt đường. Vào đêm, dòng xe cộ thưa thớt, cả thành phố vô cùng trống trải. Nhưng vì tuyết rơi dày đặc, nhiệt độ cực thấp, điều kiện đường xá rất xấu, mặt đường trơn trượt kết một tầng băng mỏng. Xe chỉ có thể vừa đi vừa trượt về phía trước.

Cuối cùng cũng chạy đến cửa sau khách sạn, xe dừng lại, hai người nhanh chóng mở cửa xuống xe. Ai ngờ, chân sau Hạ Từ Nhục chưa kịp bước ra khỏi xe, đã có một đám người đột nhiên vây quanh.

Cô ngừng bước, toàn thân cứng ngắc tại chỗ.

Hiển nhiên, ở đây đã sớm có phóng viên ngồi chờ sẵn, hơn nữa còn tinh mắt nhận ra ngay Tổng giám đốc của Tập đoàn Quý Đình. Tiếng ống kính tele nháy flash" bùm bụp", cùng với những câu hỏi vang lên như sấm, thoáng chốc bên tai hai người nổ vang.

"Hoắc tiên sinh, xin hỏi tình hình người bị ngộ độc hiện tại như thế nào?".

"Quý Đình có theo dõi vấn đề an toàn thực phẩm của S hay không?".

"Sự việc lần này sẽ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Quý Đình chứ?".

Vấn đề này... Những câu hỏi khăng định khiến Hạ Từ Nhục bất ngờ, thâm tâm vốn khẩn trương của cô lập tức kéo căng hơn, thoáng cái chết chìm. Sau đó, bảo vệ duy trì trật tự khá khó khăn để ngăn chặn phóng viên, cục diện hỗn loạn không thể khống chế.

Không biết đứng bất động, đầu óc trống rỗng trong bao lâu. Bỗng nhiên, đầu vai Hạ Từ Nhục hơi hạ xuống.

Cô cúi ngay đầu, nhìn thấy bàn tay Hoắc Quý Ân đang nắm vai mình. Không đợi cô lấy lại tinh thần, tay kia của anh đã ngăn đám phóng viên ủa lên, tạo thành một vòng tròn bảo vệ nho nhỏ trước người cô.

"Bộ phận PR sẽ phát thông cáo báo chí sau. Xin mọi người an tâm đừng nôn nóng".

Bỏ lại câu nói hết sức bình tĩnh, anh liền che chở cho Hạ Từ Nhục đi xuyên qua đám phóng viên, bước nhanh về phía thang máy nhân viên.

Chậm rãi vào thang máy đi lên, chỉ có hai người.

Hạ Từ Nhục có cảm giác bàn tay giữ trên vai đã buông lỏng. Cô nghiêng đầu - chỉ thấy ánh sáng phản chiếu rõ nét bóng người từ trong gương, khuôn mặt lạnh lùng, trong đôi mắt đen sắc sảo của Hoắc Quý Ân là tia sáng điềm tĩnh nghiêm nghị.

Cô im lặng thu hồi ánh nhìn, cho dù không có bất kỳ lời nói hay ánh mắt trao đổi nào nhưng cả hai vẫn ngấm hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề.

Khó giải quyết gấp trăm nghìn lần so với tưởng tượng.

Chiều tối ngày mai nhà hàng S mới mở tiệc rượu. Tập đoàn Quý Đình mượn tiệc rượu này để tiếp đãi tất cả những tạp chí lớn trong lĩnh vực dịch vụ ăn uống và khách sạn. Nhưng hiện tại đã bị đảo lộn, nhà hàng trong buổi kinh doanh thử, vì sự kiện ngộ độc thức ăn đã kinh động đến đám ký giả... Hậu quả có thể nghĩ.

Ngẫm nghĩ một lát, Hoắc Quý Ân quay đầu, hỏi cô: "Có phát hiện gì về nguyên liệu nấu ăn tối nay không?".

Trái tim Hạ Từ Nhục rơi "lộp bộp", đầu óc rối bời. Cô hơi chột dạ nhìn người đàn ông bên cạnh, nhất thời không biết có nên nói cho anh hay - tối nay không phải do đầu bếp chính nấu không.

Không đợi cô lên tiếng, một tiếng "ding" giòn tan, cửa thang máy mở ra tầng làm việc. Tình hình chưa rõ, Hoắc Quý Ân tuy có nhiều nghi vấn nhưng không quá bận tâm, bước ra khỏi thang máy trước Hạ Từ Nhục.

Hai người bước nhanh xuyên qua ánh đèn chân không lóe lên bên hành lang, đi về phòng họp phía cuối.

Trong phòng họp đèn được sáng trung, chỉ có một người phụ nữ ngồi trên sofa, khuỷu tay chống thành ghế, một tay đỡ trán, thoạt nhìn trông khá mệt mỏi.

Không phải Trình Huyền thì là ai.

Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, cô ta ngược mắt lên theo tiếng động, trong tích tắc nhìn thấy rõ người đi đến, ánh mắt cô ta cứng ngắc lại.

Cô ta là người đẹp lạnh lùng, trên gương mặt đó dường như vĩnh viễn không có quá nhiều biểu cảm. Nhưng giờ phút này, cô ta vội vàng không kịp chuẩn bị chứng kiến Hoắc Quý Ân và Hạ Từ Nhược xuất hiện cùng lúc, trong mắt vẫn không kiềm chế được hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng, tia ngạc nhiên đó thoáng qua tức thì, Trình Huyền đứng lên, kính cẩn gọi một tiếng: "Hoắc tổng".

Hoắc Quý Ân không ngồi, hai tay đút túi quần tây, giọng nói mát lạnh, đi thẳng vào chủ đề: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

"Việc này phải hỏi quản lý trưởng Hạ". Trình Huyền hai tay ôm ngực, vẻ mệt mỏi trên mặt không còn sót chút gì, khôi phục rất nhanh hình tượng nữ cường nhân lão luyện hoạt bát.

Không để cho Hạ Từ Nhược mở miệng, Trình Huyền liếc cô một cái, lần nữa lớn tiếng dọa người: "Quản lý trưởng Hạ, cô tự tiện truyền chuyện đầu bếp hai, dẫn đến việc khách hàng bị ngộ độc. Cô định sửa chữa như thế nào đây?".

Hạ Từ Nhược nghe khê ngẩn người - một tội danh lớn như vậy cứ thế chụp lên đầu cô.

Hoắc Quý Ân cũng ngay lập tức giật mình, anh chau đôi mày, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Từ Nhược.

-oOo

: Ở Chương 37 có chi tiết, Hoắc Quý Ân hỏi Hạ Từ Nhược một câu: "今晚的菜是做的?". Hỏi câu này chứng tỏ HQA không hề biết đầu bếp đã bị đổi, phù hợp với câu cuối cùng trong Chương 39. Câu này tớ đã sửa thành: "Đồ ăn tối nay đã làm xong rồi phải không?". Bạn nào dịch/edit chính xác hơn thì nhắn tớ để sửa cho chuẩn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Hoắc Quý Ân cũng ngay lập tức giật mình, anh chau đôi mày, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Từ Nhược: "Đầu bếp tối nay là ai?". Lúc hỏi câu hỏi đó, ánh mắt của anh so với băng tuyết ngoài cửa sổ lạnh hơn vài phần.

Bị dánh dập lạnh lùng này của anh kích thích, toàn thân Hạ Từ Nhược nhất thời rét run, sự lạnh lùng khiến cô thờ không nổi, chỉ có thể bất chấp khó khăn trả lời đúng sự thực: "Là chú Kỳ".

"Chú Kỳ?". Hoắc Quý Ân cau mày chặt hơn, như đang tự hỏi, đôi đồng tử rũ xuống che tia sáng kinh ngạc trong mắt anh.

Không đợi anh mở miệng, Trình Huyền đứng bên liền hỏi: "Quản lý Hạ, sao cô không sớm báo cáo? Hiện tại Tham tán Đại sứ quán Pháp vẫn nằm trong bệnh viện Nhân dân thành phố, Ngô Kỳ gánh nổi trách nhiệm này sao?".

Hoắc Quý Ân thái độ khó hiểu, nhìn không ra trách cứ hay không. Nhưng lập trường của Trình Huyền hiển nhiên rõ ràng, giọng điệu hùng hổ dọa người ấy làm cho Hạ Từ Nhược như sắp không còn sức để chống đỡ. Cô im lặng cuộn tay thành nắm đấm, bất buộc bản thân trấn tĩnh lại.

"Tôi với tư cách là quản lý trưởng, đối mặt với tình huống phát sinh có quyền thay đổi đầu bếp. Huống hồ khách hàng bị ngộ độc thức ăn nguyên nhân chưa rõ ràng, không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu đầu bếp". Câu nói của cô đúng đắn thỏa đáng, ánh mắt nhìn thẳng vào Trình Huyền.

Không biết vì ánh mắt lạnh lùng cương trực của cô nhìn không mấy thoải mái, hay vì không ngờ người con gái bề ngoài nhìn có vẻ nhu nhược, thực chất bên trong lại cất giấu thái độ rét lạnh, mà sắc mặt Trình Huyền đã trở nên khó coi.

Ai ngờ, cô ta vừa định há mồm bác bỏ, đã bị một giọng nam lười biếng cướp trước.

"Nực cười".

Giọng nói vừa thốt ra, chú Kỳ đã đẩy cửa vào. Vừa rời ở cửa ông đã nghe thấy cuộc đối thoại bên trong không sót từ nào, lúc này khẩu khí vô cùng hung hăng: "Tôi làm đầu bếp đã hơn nửa đời người, lại không biết cái gì có thể ăn không thể ăn sao? Phiền tổng giám sát Trình đừng có mà ngậm máu phun người".

Đây là giọng điệu muốn tạo phản, ngay cả đầu bếp hai cũng dám to tiếng với mình. Trình Huyền dù rất bình tĩnh cũng không nén được cơn giận, hai tay ôm vai không tự chủ được siết chặt: "Ngô Kỳ, ông đừng ý lớn tuổi thâm niên lâu làng ở đây mà cậy già lên mặt. Chuyện của S, ông và Hạ Từ Nhược

đều không tránh khỏi liên quan đầu".

Tình hình khó giải quyết hơn so với dự đoán, Hạ Tử Nhục tâm tư rối loạn từ lâu, ngoài miệng một lần nữa không cho người phụ nữ kia chút xíu mặt mũi: "Nếu đúng do thực phẩm có vấn đề, tôi sẽ toàn quyền chịu trách nhiệm, việc này không liên quan đến chú Kỳ". Tốt xấu gì thì chú Kỳ đã cứu trận cô tối nay, dù thế nào đi nữa cô cũng không được kéo đối phương xuống nước.

"Mọi người ầm ĩ đủ chưa?". Hoắc Quý Ân im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng đã lên tiếng, sắc mặt anh sa sầm, trong lời nói lộ vẻ không kiên nhẫn nhưng từng câu từng chữ trật tự rõ ràng: "Trình Huyền, bây giờ cô gọi ngay cho giám đốc quan hệ công chúng, bảo anh ta tuyên bố với phóng viên hình hình vẫn ổn định. Sau đó, cô gọi điện cho bệnh viện kiểm tra tình huống cụ thể. Nhân tiện báo tin cho Lý Đức Thắng của Giai Cảnh, yêu cầu ông ta xác định quá trình cung cấp và hệ thống quản lý an toàn thực phẩm của S".

Phản ứng của Trình Huyền rất nhanh nhẹn, cấp tốc dùng đại não ghi nhớ cách PR để xử lý khủng hoảng. Nhiều khâu như vậy, cô ta không cần giấy bút, ghi toàn bộ trong đầu, giọng nói trở lại bình thường: "Vâng, Hoắc tổng".

Hoắc Quý Ân cứ như vậy dẹp loạn một cuộc chiến hòa. Ánh mắt anh âm u, đáng vẻ trầm tĩnh, khí thế mạnh mẽ trên người dường như bầm sinh, khiến người ta không thể không phục.

Cuối cùng không phải chịu đựng sự chỉ trích của Trình Huyền, Hạ Tử Nhục thoáng thở hắt ra, cô ngược mắt nhìn về phía Hoắc Quý Ân: "Em cũng phải làm gì chứ?".

Hoắc Quý Ân hồ hững liếc nhìn cô một cái, trong ánh mắt bình tĩnh không một chút cảm xúc: "Em và chú Kỳ về trước đi, hai người ở đây cũng không giúp được việc gì".

Nói xong, anh và Trình Huyền cùng bước ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa nói: "Mọi việc phải xử lý xong trước buổi khai trương tiệc rượu vào ngày mai. Nhất là không được đám kỷ giã kia làm rối".

"..."

Nhìn bóng lưng hai người càng lúc càng xa, Hạ Tử Nhục nhất thời bất động một chỗ, nội tâm không có hương vị, mơ hồ cảm nhận được sự hiện hữu của mình là... dư thừa. Cô xoa gương mặt căng thẳng, dường như bắt đầu cảm thấy vô phúc khi phải chịu đựng người đàn ông lúc nóng lúc lạnh, thái độ công tư rõ ràng.

Ngay khi cô bị suy nghĩ tối tăm của mình hung hăng chiếm giữ, một bàn tay đột nhiên vỗ vỗ vai cô. Hạ Tử Nhục gắng sức lấy lại tinh thần, vừa nghiêng đầu, cô nghe thấy tiếng chú Kỳ điềm nhiên như không: "Đừng ngăn người ra nữa, chúng ta đi thôi".

Bầu trời sụp đổ, nhưng người đàn ông này vẫn lười biếng trước sau như một, vừa chống đối một Trình Huyền quyền cao chức trọng nhưng tư thế của ông tựa như không có gì. Hạ Tử Nhục không khỏi khó hiểu, trầm mặc liếc nhìn chú Kỳ. Trên người ông khoác tùy tiện một chiếc áo jacket dày, phía dưới mặc quần vải kaki, người và tên giống như nhau - bình thân như không. Xem ra, cô đã đúng khi cho rằng năm tháng nhuộm dần, đã luyện con người này bản lĩnh không sợ hãi trước sóng dữ.

Hai người cùng đến cửa sau khách sạn, Hạ Tử Nhục thuận miệng hỏi một câu: "Chú về bằng gì?".

Gió lạnh thổi vào quần áo, chú Kỳ kéo khóa chiếc jacket, dựng thẳng cổ áo lên: "Đi taxi".

Gần nửa đêm, tuyết rơi nhiều, đâu dễ gọi được xe: "Hay là cháu đưa chú về". Hạ Tử Nhục rụt cổ, đến bên cạnh xe.

Chú Kỳ không khách khí: "Được. Cảm ơn cháu". Ông trực tiếp vươn tay kéo cửa bên ghế phụ, đặt mông ngồi vào.

Nói địa chỉ nhà mình xong, chú Kỳ thoải mái chìm vào trong ghế, bắt đầu trò chuyện: "Người phụ nữ Trình Huyền kia vừa điện thoại bảo chú đến khách sạn. Hóa ra là chuẩn bị để chú chịu tiếng xấu thay cho người khác, thực buồn cười. Chú thấy cháu so với cô ta cứng cỏi hơn nhiều, không chỉ nghĩa khí, mà còn thấu tình đạt lý".

Hạ Tử Nhục không lên tiếng, ngoài miệng cười cười, nhưng ánh mắt không cười. Cô không có cách nào chuyên tâm, tâm tư của cô đang ở nơi khác.

Ngược lại, tâm trạng của chú Kỳ không chút bị ảnh hưởng, tự chuyển chủ đề: "Tiểu Hạ à, cháu có... bạn trai chưa?".

Chỉ là một vấn đề bình thường không có gì bình thường hơn nhưng vẫn là một câu hỏi khó đối với Hạ Tử Nhục, bàn tay giữ tay lái không khỏi run lên.

Bạn trai...

Người đàn ông kia, tính sao đây?

Anh đã mang đến cho cô những điều tồi tệ nhất, nhưng cũng mang đến cho cô những điều tốt đẹp nhất.

Anh đã mang đến cho cô trái tim lạnh khốc nhất (lạnh lùng tàn khốc), nhưng cũng mang đến cho cô một trái tim nóng ấm nhất.

Có lẽ một Hoắc Quý Ân thất thường như vậy khiến cô có cảm giác khó hiểu, không thể nắm bắt. Tựa như một giờ trước, hai người còn hưởng thụ những giây phút thân mật nhất. Nhưng một lúc sau, anh lại đột nhiên thay đổi thái độ, câu nói đầu tiên là muốn đuổi cô đi.

Hạ Từ Nhựt giật giật bờ môi, cảm thấy miệng đắng chát, lần lữa không trả lời.

"Thì ra cháu vẫn chưa có đối tượng". Chú Kỳ tự bỏ sung rồi bật cười ha hả: "Chú có đứa cháu ngoại điều kiện khá tốt, hay là tìm cơ hội giới thiệu cho cháu nhé?".

Không ngờ đối phương vẫn còn mong đợi ở cô, Hạ Từ Nhựt lắc đầu nguầy nguậy: "Khụ khụ, không cần đâu ạ".

"Cháu đừng ngại, nam dựng vợ, gái lớn gả chồng mà". Chú Kỳ hết sức thuyết phục.

"...".

Đường tuyết trơn trượt, cuối cùng cũng đưa được ông già về tới nhà. Hạ Từ Nhựt đánh mạnh tay lái, quay đầu, tiến thẳng đến bệnh viện Nhân dân thành phố.

Trong phòng theo dõi, trên giường bệnh, một người nước ngoài đang nằm, bịch truyền nhỏ giọt trên cánh tay. Ngồi bên giường là hai người trẻ, một nam một nữ, vẻ mặt buồn rầu ủ rũ.

Đã gặp hai người này tại nhà hàng tối nay, đều là nhân viên làm việc tại Đại sứ quán. Hạ Từ Nhựt bước nhanh tới, khẽ lay cô gái trẻ: "Tình hình của Tham tán thế nào rồi?".

Cô gái hơi sững sốt một chút, dụi mắt, ngửa đầu nhìn Hạ Từ Nhựt một lúc mới phản ứng kịp: "Chị là quản lý trưởng của S?".

"Ừ". Hạ Từ Nhựt vội vàng gật đầu: "Tôi tới để xem tình hình thế nào".

"Ây dà, tình hình không ổn cho lắm". Sợ quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi, cô gái đứng lên, kéo Hạ Từ Nhựt ra khỏi phòng bệnh, đứng ở hành lang nói: "Buổi tối com nước xong xuôi mọi người liền giải tán. Chúng tôi nhận được điện thoại của bệnh viện mới chạy tới đây. Bác sĩ nói người là do xe cấp cứu đưa tới, thời điểm đó đã lên cơn sốc, chẩn đoán sơ bộ là do ngộ độc thức ăn".

Tâm trạng Hạ Từ Nhựt đột nhiên chìm xuống, tâm lý may mắn cuối cùng không còn: "Những người khác có xuất hiện triệu chứng khó chịu nào không?".

Cô gái sờ lên bụng mình: "Không thấy ai nói là không thoải mái, chị thấy tôi không phải rất ổn ư?".

"Tôi biết rồi, đã làm phiền cô. Tôi đi tìm bác sĩ hỏi một chút". Hạ Từ Nhựt đáp.

"Vâng, được ạ". Cô gái gấp một cái, quay về phòng theo dõi.

Hạ Từ Nhựt đi tìm bác sĩ tiêu tốn không ít sức lực.

Bác sĩ đang trong phòng cấp cứu vội vàng xử lý một người bị trúng độc rượu. Hạ Từ Nhựt đứng ở cửa cả buổi vẫn không thấy anh ta đi ra, đành rón ra rón rén đi vào, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, xin hỏi một chút...".

Bác sĩ đeo gọng kính nhỏ màu vàng không liếc nhìn cô, thu ống nghe trên người bệnh nhân lại, hướng ra cửa hô một tiếng: "Y tá mau vào đây, người bệnh rơi vào hôn mê sâu, thần chí mơ hồ, huyết áp hạ thấp, hô hấp chậm...".

Mấy y tá đẩy xe dụng cụ chạy tới giường bệnh, kéo Hạ Từ Nhựt ra: "Cô tránh ra".

Hạ Từ Nhựt bắt đầu đi về phía cửa phòng. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, trời vừa rạng sáng, cách buổi khai trương tiệc rượu chín tiếng đồng hồ.

May thay chỉ lát sau vị bác sĩ liền đi ra. Anh ta không kiên nhẫn tháo khẩu trang xuống, để lộ gương mặt sáng sủa, hướng về phía Hạ Từ Nhựt vẫn đang đứng ở cửa, hỏi: "Vừa rồi cô có chuyện gì?".

Cô gấp giọng nói tiếp: "Tình hình của người nước ngoài bị ngộ độc kia thế nào rồi ạ?".

"Đã được cấp cứu nên không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng lúc nào tỉnh thì khó mà nói. Tình hình cụ thể phải đợi báo cáo kiểm tra. Đêm nay có rất nhiều người hỏi tình hình của ông ta rồi. Vừa rồi phóng viên cũng đã đến, có cả người của khách sạn gọi điện tới". Bác sĩ nhún mi tâm, tốc độ lời nói rất nhanh.

Bỏ qua những tin tức không quan trọng, Hạ Từ Nhựt nhướn mày, hỏi: "Khi nào thì có báo cáo kiểm tra? Bây giờ có thể nhận được không?".

"Không được, nhanh nhất là sáng mai".

"Ồ, bác sĩ... Bác sĩ...".

Không còn bất kỳ chỗ trống nào để thương lượng, bác sĩ không quay đầu lại mà đi vào một phòng bệnh khác. Tồn công vô ích, Hạ Từ Nhựt xịu mặt, ngã ngồi trên mặt ghế ở hành lang.

Ngồi ngơ ngác không biết bao lâu, trong lúc cô sắp buồn ngủ, một đôi giày da đen sạch sẽ thoáng lướt qua. Cô chưa kịp ngước lên, đã thấy đôi phương kêu một tiếng: "Hạ Từ Nhục?"

Hạ Từ Nhục nhất thời mở to mắt, ngẩng đầu nhìn, thấy đứng đằng trước mình là một người đàn ông - âu phục, lão luyện chính tề.

Trong ánh mắt chứa đầy một mối của cô kéo tới một tia kinh ngạc: "Tô Khải, sao lại trùng hợp vậy?"

"Khách hàng của anh uống rượu say, bị trúng độc, anh đưa ông ấy tới đây". Tô Khải cười cười, ngồi xuống cạnh cô, gương mặt lộ vẻ ân cần: "Em làm sao vậy? Không thoải mái à?"

"Ừm, anh đừng nhắc tới nữa". Hạ Từ Nhục thở dài, dăm ba câu nói hết sự tỉnh.

Tô Khải nhíu mày, trầm tư giây lát, nói: "Em chờ anh, đừng đi đâu đấy".

"... Đây". Cô vốn không định đi, chưa lấy được báo cáo, chỉ có thể ngồi đây chờ Tham tán tỉnh lại.

Góc hành lang có máy bán đồ uống, Hạ Từ Nhục vurun vai một mối đi tới, nhét mấy đồng tiền xu, lấy ra hộp cà phê. Cô tựa lên tường, ngửa cổ hai ba lần uống hết. Cô thật sự quá một mối rồi.

Tô Khải đi rất lâu, ước chừng hơn nửa giờ. Ngay khi Hạ Từ Nhục cho là anh sẽ không quay lại nữa thì anh lại trở về nhưng cầm theo một tờ giấy mở ra trước mặt cô -

"Báo cáo của em đây".

Hạ Từ Nhục sững sốt mở to mắt, tay đã "vèo" một phát đoạt lấy bản báo cáo, đọc lướt nhanh như gió, miệng nói: "Thật sự cảm ơn anh! Sao anh có thể lấy được nó chứ?"

"Bạn của anh là bác sĩ điều trị". Đèn chân không ở hành lang phủ kín ánh sáng dày đặc, ánh mắt cùng giọng điệu Tô Khải vô cùng ôn hòa.

"Thảo nào anh mang một con sâu rượu tới đây, thì ra là có người quen". Hạ Từ Nhục như đã hiểu.

Báo cáo khá khó hiểu, cô chỉ có thể chọn từ mẩu chốt, ánh mắt thoáng chốc nhìn thấy dòng chữ "ngộ độc bạch quả". Hạ Từ Nhục gãi gãi đầu, cau mày cố gắng suy nghĩ, cô làm việc ở S năm năm: "Nhà hàng của em cho tới bây giờ chưa từng dùng bạch quả mà".

Tô Khải giải thích: "Anh vừa nhân tiện hỏi giúp em. Bác sĩ nói có thể do người bệnh sau khi uống rượu đã dùng bạch quả để giải rượu, kết quả vô ý dẫn đến trúng độc".

"Vì vậy, có thể nói là do món bạch quả mà Tham tán đã ăn, không liên quan gì đến S". Ngạc nhiên mừng rỡ đến quá đột ngột, Hạ Từ Nhục ngẩng đầu ồ "lên, nhìn Tô Khải: "Lần này anh đã giúp em được một việc lớn".

Tô Khải không nhớ đã bao nhiêu năm mình chưa nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên mặt cô, bất giác bị lây nhiễm, anh vuốt tóc Hạ Từ Nhục một cách tự nhiên: "Mối lo lắng của em đã được dỡ bỏ".

Giờ phút này, cô không quan tâm đến bất cứ điều gì: "Bây giờ em sẽ mang báo cáo về khách sạn".

"Để anh đưa em đi". Nói xong, Tô Khải kéo lấy vai cô.

Không ngờ, hai người vừa xoay lưng, bước chân cả hai liền dừng lại.

Cách đó khoảng 3 - 5 mét, một người đàn ông ánh mắt sa sầm đang nhìn bọn họ, nhìn - Tô Khải khẽ khoác vai Hạ Từ Nhục.

Ánh mắt Hoắc Quý Ân không có nhiệt độ, tiếng nói cũng vậy: "Hạ Từ Nhục, em lại đây cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Ánh mắt Hoắc Quý Ân không có nhiệt độ, giọng nói cũng vậy: "Hạ Từ Nhục, em lại đây cho tôi".

Hạ Từ Nhục vẫn đi về phía anh, chỉ có điều đi cùng cô còn có Tô Khải. Bàn tay anh đặt trên vai Hạ Từ Nhục không những không buông, ngược lại nắm càng chặt hơn.

Trên đỉnh đầu là ánh đèn chân không chói mắt, trong lỗ mũi là mùi hăng của thuốc khử trùng. Nhưng tất cả cộng lại khiến người ta không khó chịu bằng hình ảnh trước mắt. Khóe môi Hoắc Quý Ân không khỏi mím thành một đường.

Chỉ cần nhìn vào đường cong xiết chặt trẻ xuống kia, đủ biết trong lòng anh hằn giận dữ như thế nào rồi.

Lúc tới gần, Hạ Từ Nhược không nhìn vào ánh mắt lạnh lùng ấy, mà cầm bản báo cáo nhét thẳng vào tay anh, dùng giọng điệu hờ hững nói: "Hoắc tổng, báo cáo kiểm tra của Tham tán không liên quan gì đến S. Điều này không làm cho danh tiếng của Quý Đình bị tổn hao, cổ phiếu không bị rớt giá, anh và Trình Huyền cũng không phải vất vả".

Lẽ ra phải thoải mái khi trút bỏ được gánh nặng. Nhưng bị Hạ Từ Nhược dùng cách thức giải quyết việc chung, giọng điệu mỉa mai xa cách để nói chuyện, Hoắc Quý Ân không thấy nhẹ nhõm hơn chút nào. Nhìn cô nói xong nhấc chân dứt khoát rời đi, Hoắc Quý Ân theo bản năng vươn tay tóm lấy cổ tay cô. Nhưng trong tích tắc vừa chạm vào ông tay áo cô, anh đã bị một bàn tay mạnh mẽ ngăn lại.

Tô Khải lạnh nhạt, xem thường gạt tay anh ra: "Thời gian không còn sớm, tôi phải đưa Hạ Từ Nhược về nghỉ ngơi".

Vừa bắt hụt, vừa bị người đàn ông này coi khinh, Hoắc Quý Ân cảm thấy uy quyền của mình bị khiêu khích. Anh đang định bước một bước dài đứng chắn trước mặt hai người, thì một bóng người như cơn gió chợt xông lên: "Hoắc tổng" -

Khương Bình im bất, chân thẳng gấp, đóng đinh tại chỗ. Anh ta bối rối nhìn Tô Khải ngênh ngang rời đi cùng Hạ Từ Nhược, lại nhìn sắc mặt xanh mét của Hoắc Quý Ân, chân chừ nói tiếp: "Tham tán vẫn chưa tỉnh, vậy phải làm sao bây giờ?".

Ánh mắt Hoắc Quý Ân vẫn đuổi theo bóng lưng của Hạ Từ Nhược, cầm bản báo cáo trên tay hất lên người Khương Bình, giọng nói lạnh lùng ghê người: "Nuôi không một đám người, hiệu quả làm việc không bằng phụ nữ".

Khương Bình cẩn thận cầm bản báo cáo quý giá như cầm cọng rom cứu mạng, thâm tâm nhìn không được ca thán: "Xong rồi, Hoắc tổng đúng là không ngừng lo lắng công việc nha! Nhưng sao vừa dập xong lửa trước bệnh viện, người đảo mắt đã bị ném văng ra góc tường rồi".

Vừa ra khỏi phòng cấp cứu, khuôn mặt cứng đờ của Hạ Từ Nhược lập tức sụp đổ. Cô che kín chiếc áo len trên người, quay đầu nói với Tô Khải: "Em lái xe tới đây, tự mình về được".

Tô Khải dừng trên bậc thềm, làm như không nghe thấy, hỏi ngược lại cô: "Em và Hoắc Quý Ân đang qua lại với nhau phải không?".

Thần kinh của Hạ Từ Nhược đột ngột nhảy dựng, bọn cô... giận dữ rõ ràng như vậy sao? Cho dù trả lời hay không thì sự thực cũng đã làm khó cho Hạ Từ Nhược rồi. Tô Khải tựa như người thân, ở trước mặt anh cô không có gì phải giấu diếm, nhưng vấn đề là -

Như thế nào mới được coi là đang qua lại?

Hạ Từ Nhược như chợt nhận ra bề ngoài giữa mình và người đàn ông kia chỉ là thật thật giả giả, mập mờ không rõ. Vì thế, cô không thể không bất động một chỗ, mất một lúc lâu để sắp xếp từ ngữ.

Tô Khải vốn chu đáo, từ hàng lông mày cau tít của cô có thể biết được tâm trạng cô. Anh không chấp nhận, nói: "Được rồi, coi như anh chưa hỏi. Em tranh thủ về nhà đi". Trong đêm tuyết rơi, đôi mắt vốn thanh tịnh để lộ tia sáng trong vắt, che đi ánh nhìn âm thầm sâu trong con người.

Hạ Từ Nhược phục hồi tinh thần, gạt gạt đầu, cười chân thành: "Đêm nay cảm ơn anh".

Tô Khải "ừ" một tiếng, sau đó đi theo hướng ngược lại với cô.

Bóng dáng cao to chiếu trên nền tuyết bị đèn đường kéo dài hơn, dẫm phải bóng của chính mình, Tô Khải bước rất chậm. Anh đau khổ kéo khóe môi. Bao năm như vậy, câu anh nghe Hạ Từ Nhược nói nhiều nhất chính là cụm từ "cảm ơn" này, lỗi tại bị đánh bóng đến mọc kén rồi. Nhưng trái tim của cô, anh vẫn không thể hâm nóng.

Kỳ thực, đáp án rất đơn giản, chẳng qua là anh không muốn thừa nhận -

Trong trái tim cô, từ đầu đến cuối không hề có anh.

***

30 Tết, nhà hàng S tiến hành khai trương tiệc rượu đúng kế hoạch.

Tiệc rượu được bố trí trong hội sảnh của khách sạn Quý Đình, tất cả các tạp chí lớn đều tham gia, máy quay phim chụp hình xếp thành dãy. Tiệc rượu chưa bắt đầu, phóng viên đã vây kín Hoắc Quý Ân.

Được biết vụ ngộ độc thực phẩm tối hôm qua chỉ như sự kiện Ô Long (1). Trái lại, các phóng viên rất muốn tìm hiểu tiêu chuẩn chọn vợ của vị cao phú soái độc thân (giàu có giỏi giang) lần đầu hợp tác với tập đoàn Giai Cảnh và tập đoàn Quý Đình này hơn, hoàn toàn không buông tha. Sắc mặt Hoắc Quý Ân lãnh đạm, mặt mũi nhưng đối đáp vẫn trôi chảy.

Cho đến khi nghi thức bắt đầu diễn ra, anh mới có thể xé vòng vây.

Phía trước sân khấu trưng bày một quả cầu pha lê khổng lồ. Bên trong quả cầu sáng long lanh đính logo mạ vàng của hai tập đoàn. Trên sân khấu, mười vị khách quý tây trang thăng thóm, bao gồm quan chức Chính phủ và các nhà lãnh đạo trong ngành, trên tay mỗi người cầm một chiếc máy mở khí. Khi người chủ trì tuyên bố "bắt đầu", các vị khách quý chỉ cần đồng thời nhấn nút mở khí, quả cầu pha lê sẽ từ từ bay lên, khung cảnh vô cùng hoành tráng.

Với tư cách là quản lý mới của nhà hàng, Hạ Từ Nhược cũng đứng trên sân khấu. Để phù hợp với hoàn cảnh, cô không thể không tươi cười. Nhưng chỉ một nụ cười hờ hững nhạt nhẽo kéo dài như vậy cũng khiến cơ bắp cô cứng ngắc. Đang lúc oán thầm người chủ trì sao mở đầu dài dòng thế, bàn tay sau lưng cô đột nhiên hơi nóng lên -

Có người từ phía sau cầm lấy tay cô.

Hạ Từ Nhược bỗng cảnh giác, vừa nghiêng đầu nhìn, ánh mắt ngạc nhiên của cô vừa vận đảo qua đầu vai của người đàn ông bên cạnh, âu phục vương vức, sơ mi trắng, cộng thêm miếng ghim cài giản lược tinh xảo - không phải Hoắc Quý Ân thì là ai?

"Hoắc tổng, xin tự trọng". Dưới sân khấu rất đông người đang nhìn, cô không thể bày ra bất kỳ vẻ khác thường nào, đành hạ thấp giọng nhắc nhở.

Hoắc Quý Ân không lên tiếng, cong cong khóe môi, điềm nhiên như không, hay kiêu ngạo nể ai hết, coi những chuyện không thoải mái tối hôm qua như chưa từng phát sinh.

Hạ Từ Nhược nằm mơ cũng không ngờ người đàn ông này dám giở trò ở đây, hơi thở có phần hỗn loạn, cô không dám di chuyển quá nhiều, chỉ có thể nghiêng chặt răng, âm thầm thử lần hai, nhưng làm thế nào cũng không thể rút tay về. Ngược lại, bàn tay nắm lấy cô thì dần dần siết chặt, gần như đan lấy mười đầu ngón tay cô.

Giọng nói của người chủ trì trầm bổng du dương xuyên qua mic vang khắp hội sảnh. Xen lẫn đó là một giọng nam khinh mạn, rõ ràng, lan ra từ vành tai cô: "Tôi nay hẹn hò nhé?".

Lỗi tai tê rần, Hạ Từ Nhược cảm thấy toàn thân khó chịu: "Hoắc tổng, có phải anh uống nhầm thuốc không đấy? Tối hôm qua không phải anh rất công tư phân minh à? Bây giờ sao lại...?".

Đúng lúc đó, âm nhạc đầy đam mê vang lên bốn phía, thoáng cái đã che đi giọng nói rất nhỏ của Hạ Từ Nhược. Đồng thời, quả cầu pha lê khổng lồ từ từ bay lên, chói lóa dưới ánh đèn rực rỡ.

Giờ phút này -

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Trên sân khấu, ánh sáng chói lóa.

Ở một nơi mọi người không nhìn thấy, có một bàn tay to lớn vẫn đang nắm thật chặt một bàn tay nhỏ bé, không chịu buông ra.

May thay, có một nữ tiếp viên cầm sâm panh đi rất nhanh về phía sân khấu, lúc này Hoắc Quý Ân mới buông tay Hạ Từ Nhược, lấy hai ly rượu trong khay, nhẹ nhàng phong độ đưa cho cô một ly.

Anh cười vô cùng đẹp mắt: "Tôi nay ăn cơm cùng anh".

Tại sao mọi thứ đều phải dựa theo bước đi của người đàn ông này, loại cảm giác không đồng đẳng ấy (cùng địa vị cấp bậc) khiến Hạ Từ Nhược hết sức khó chịu: "Không được, tối nay tôi bận".

Khi lạnh lùng thốt ra những lời đó, cô thấy biểu hiện trên mặt Hoắc Quý Ân trong nháy mắt bị vẻ lúng túng thay thế, thì quả thật có vài phần há giận. Nhưng giây phút quay đầu xuống sân khấu, mặt mũi Hạ Từ Nhược liền xịu xuống.

Lòng bàn tay đỏ mề hôi ròn ròn, trái tim cô, dường như cũng ẩm ướt theo. Cô thở dài, không biết từ khi nào bản thân đã luyện được bản lĩnh miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo?

Hoắc Quý Ân cũng không khá hơn chút nào, vẻ mặt nhẩn nại chạm cốc hàn huyên với khách, nội tâm sớm đã chìm xuống lòng biển sâu Ariana. Phải gian khổ bao lâu, phải vất vả như thế nào mới chiếm được trái tim người con gái này. Sao chỉ trong chớp mắt, anh liền sinh ra cảm giác bất lực?

Quả nhiên, độc thân quá lâu, hoàn toàn không còn cách để không chế chuyện tình cảm.

***

Các ông chủ ở đây, từ trước đến nay không thể thiếu tin đồn.

Chiều hôm đó có tin tức, việc khai trương vốn là một sự kiện đáng mừng, nhưng tâm trạng của Hoắc tổng dường như không được tốt. Sau buổi tiệc rượu, vì một việc nhỏ nhặt mà lời Khương Bình ra mắng một trận xối xả. Cái này chưa tính là gì, không biết do Hoắc Quý Ân vừa nảy sinh ý nghĩ hay đã có dự định từ lâu, ngay trong đêm giao thừa đã tuyên bố mở cuộc họp khẩn cấp, hơn nữa chỉ đích danh toàn bộ nhân viên của S từ trên xuống dưới phải có mặt đầy đủ, không được thiếu một ai.

Trong phòng họp lớn, Hoắc Quý Ân ngồi nghiêm chỉnh trên ghế chủ tọa, ánh mắt lạnh lạnh sắc bén liếc nhìn hơn ba mươi nhân viên, hể ánh mắt anh chạm

vào ai, người đó đều bị hù dọa đến nỗi da gà. Chỉ có Hạ Từ Nhược và Trình Huyền ngồi bên tay trái và tay phải của anh vì nhìn nhau mà vô cùng may mắn trốn thoát khỏi cái nhìn đao kiếm đó.

Hai người phụ nữ nhìn nhau giây lát, không giận không cười. Nghìn xưa tới nay, phụ nữ đối với phụ nữ rất hiếu kỳ, đều vì đàn ông - trong tim cùng yêu thương một người.

Đoán không ra trong đầu Hoắc Quý Ân nghĩ gì, Hạ Từ Nhược hơi rụt cổ, chỉ sợ hỏa thiêu lên đến đầu mình.

"Vụ việc ngộ độc thức ăn tuy hữu kinh vô hiểm (lạ kỳ nhưng không nguy hiểm). Nhưng chuyện này vẫn chưa xong". Hoắc Quý Ân ung dung mở miệng, ngữ khí không nhanh không chậm.

Cử tọa xôn xao, lời ông chủ có ý gì?

Anh không úp mở, lạnh lùng vạch trần: "Mối quan hệ giữa Quý Đình và Đại sứ quán Pháp trước nay rất tốt. Cho dù việc ngộ độc thực phẩm thật sự xảy ra, thì Đại sứ quán Pháp cũng sẽ không báo tin cho giới truyền thông trước. Nhưng chuyện xảy ra tới qua, rõ ràng phóng viên nắm giữ thông tin đầu tiên...".

"Trong công ty có nội ứng chứ sao". Chú Kỳ ngồi bắt chéo hai chân trên ghế, uể oải cắt lời.

Mọi người nét mặt sợ sệt, ngay cả Hạ Từ Nhược cũng tỏ ra sửng sốt, sao cô không nghĩ đến vấn đề này nhỉ? Ý của Hoắc Quý Ân là những người ngồi đây đều là những kẻ bị tình nghi? Cuộc họp mở ra có thể khiến người ta đau tim, không chỉ cô, mà hô hấp của tất cả mọi người đều trì trệ. Mọi người giữ im lặng nhìn nhau, dường như sợ người khác nghi ngờ mình, dường như tất cả đều có khả năng thám tử, đều muốn dùng Hóa Nhân Kim Tinh bắt được nội gián.

"Là ai?". Tổng Nhả tính tình nôn nóng, kích động, nhin không được hỏi một câu.

Hoắc Quý Ân ngón tay thon dài khẽ chọc mặt bàn, giọng nói rõ ràng không gọn sóng nhưng giống như cát giấu ngàn vạn con giông bão, sấm rền cuộn cuộn: "Tôi đã biết là người nào. Tôi cho người đó nửa tiếng, đến phòng làm việc tìm tôi". Để lại một câu như vậy, anh liền đứng lên, đẩy cửa đi ra.

Không biết "người đó" ở đây là ai. Vừa rồi Hạ Từ Nhược luôn nhìn chăm chăm vào mắt anh nhưng không thấy ánh mắt lạnh lùng của anh dừng trên người bất kỳ ai. Cô không khỏi chau mày, rốt cuộc thì kẻ nào đã căm hận Quý Đình như vậy? Không đợi cô suy nghĩ rõ ràng, trong phòng họp đã nổ tung.

"Sự phụ thót gở Tiểu Trần, tôi nghĩ là cậu! Mấy hôm trước không phải cậu chê tiền lương thấp, nhanh như vậy đã chờ được trả thù ư?".

"Lãnh thái đại vương (danh xưng của đầu bếp chuyên nấu món nguội), tôi nhìn giống ông đấy! Đồng hương của lão không phải mới bị tổ bảo vệ đuổi thẳng trước sao?".

"Theo như dự đoán của mọi người thì chúng ta ai cũng có động cơ để bị bắt rồi".

Bị mọi người làm cho đau cả tai, Hạ Từ Nhược khôi phục lại tinh thần, đập đập bàn: "Được rồi, mọi người chớ đoán mò, nên làm gì thì làm đi".

"...". Đám người lúc này vẫn chưa thỏa mãn rồi đi.

Bên phía Hoắc Quý Ân.

Tầm nhìn của văn phòng Tổng giám đốc thật tốt. Anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi ngồi trên ghế ông chủ, không tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ - Tuyết bắt đầu rơi nhiều, trong tầm mắt là mảng trời mùa đông tằm mịn trong tòa cao ốc chọc trời, san sát nối tiếp nhau, sừng sững cao ngất, tầm thủy tinh bên ngoài tòa nhà phản chiếu những tia sáng nhỏ vụn.

Anh vừa nheo mắt lại, cửa ra vào liền truyền đến tiếng gõ cửa, không vội không chậm.

Anh buông mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, vừa vặn cách buổi họp ba mươi phút, giọng nói nhàn nhạt: "Vào đi".

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, có tiếng bước chân tới gần, anh không xoay ghế lại, chỉ hỏi: "Sao cô lại làm như vậy?".

Trầm mặc giây lát, bầu không khí tạm ngừng.

Sau đó, là một giọng nói trầm thấp, không đáp mà hỏi lại: "Anh chắc chắn là tôi sao?".

Hoắc Quý Ân từ từ xoay ghế, biểu hiện hồ hững bày ra trên gương mặt anh tuấn trẻ trung nhưng đôi mắt sâu đen như mực sắc bén chưa từng có. Anh lặp lại câu nói: "Trình Huyền, cô hãy cho tôi một lý do".

Trình Huyền cắn môi không nói lời nào, gương mặt lạnh lùng cao quý đã sớm xám ngoét một mảnh.

Thực ra, Hoắc Quý Ân hiểu rất rõ nguyên nhân - Người phụ nữ này không nhắm vào Quý Đình, không nhắm vào anh, mà là Hạ Từ Nhược. Nhưng anh không bối rối mà khẳng khái dồn ép bắt cô ta phải nói. Tất cả vì anh nghĩ tới chuyện tối hôm qua liên không kiểm chế được con giận. Thậm chí có người còn dám qua mặt anh coi thường Hạ Từ Nhược, đổ oan lên đầu cô, làm như anh mù ư?

Giờ phút này, nỗi đau đớn và cung chiều đối với Hạ Từ Nhược vô cùng mãnh liệt, ngay chính anh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Thấy sắc mặt Hoắc Quý Ân càng lúc càng lạnh, Trình Huyền dứt khoát chơi trò may rủi, không giấu diếm, không kìm nén, đem tất cả rối loạn bên trong dùng giọng điệu tức giận để thổ lộ: "Em đi bên anh đã tám năm trời, từ khi gây dựng sự nghiệp cho tới bây giờ. Từng bước, từng ngày, nhìn anh cho tới nay có được tất cả. Nhưng cuối cùng, em trong lòng anh trọng lượng không bằng một quản lý. Rốt cuộc thì em kém gì so với Hạ Từ Nhược chứ?".

Hoắc Quý Ân không nhìn cô ta, nhú mày đứng dậy, chấp tay nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cô không cần so sánh với cô ấy". Dừng một lát, âm điệu ôn hòa: "Hạ Từ Nhược là bạn gái của tôi".

... Bạn gái.

Màng nhĩ Trình Huyền nổ ầm một tiếng, trong cổ họng như nhồi nhét cát sỏi sắc nhọn, đau đến nỗi một lời cũng không thể thốt ra, kinh ngạc nhìn về bóng lưng phía cửa sổ. Rõ ràng người đàn ông này quanh thân đều chìm đắm trong ánh mặt trời, nhưng Trình Huyền chỉ cảm thấy... lạnh.

Có lẽ, anh không phải kẻ bạc tình.

Nhưng tình cảm của anh, không dành cho cô ta.

Một phụ nữ lạnh lùng cao ngạo như thế, không kìm nén được vẻ sùng sốt, hay căn bản không muốn chịu đựng - nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Trong cửa, là một đoạn đối thoại cực kỳ tối nghĩa.

Ngoài cửa, là một phụ nữ vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Hạ Từ Nhược che ngực, trái tim đập nhanh khiến cô lập tức không thở nổi. Trong đầu, trong tim cô đều bị một câu nói lấp đầy -

Hạ Từ Nhược là bạn gái của tôi.

oOo

(1) Nguồn gốc của từ Ô Long như sau: Đào Tiềm (tức Đào Uyên Minh, tác giả của Đào Hoa Nguyên Ký) thời Tấn có ghi lại câu chuyện thế này. Thời Tấn ở Cối Kê có người tên là Trương Nhiên có nuôi một con chó đặt tên là Ô Long. Tên đầy tớ của Trương Nhiên tăng tỵ với vợ Trương Nhiên và lập kế sát hại Trương Nhiên, khi tên đầy tớ ra tay thì chú chó Ô Long đã xông vào cắn bị thương gã đầy tớ cứu chủ. Thế là từ đó người đời dùng từ Ô Long để gọi thay cho từ chó

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Trình Huyền đang ở trong phòng của Hoắc Quý Ân, Hạ Từ Nhược đương nhiên không thể đi vào, cô vội vã cúi đầu rời đi. Cho đến khi bước vào trong thang máy, trái tim cô vì nghe được câu nói đó mà vẫn đập kịch liệt, nghĩ đến cô bất giác mỉm cười.

Người đàn ông này không bày tỏ rõ ràng với cô, nhưng lại để cho người theo đuổi thấy được lập trường của mình.

Sự thật chứng minh, rốt cuộc Hoắc Quý Ân vẫn để cho Trình Huyền lưu lại chút mặt mũi. Mãi cho đến tối, không có bất kỳ tin đồn nào về "nội ứng" bị lộ ra ngoài. Cho dù mọi người sôi nổi phỏng đoán, nhưng cuối cùng toàn bộ hứng thú buôn chuyện đều thất bại bởi bữa cơm đoàn viên đêm 30.

Làm việc quanh năm suốt tháng hầu như không được hưởng trọn vẹn ngày nghỉ, càng vào ngày lễ công việc càng bẽ bộn, nhưng giao thừa xem như là trường hợp đặc biệt. Kinh doanh nhà hàng Pháp kém hơn so với các nhà hàng kiểu Trung Quốc, trong nhà hàng không có mấy khách, Hạ Từ Nhược chỉ để lại vài người trực ca, còn những nhân viên khác cho tan ca nghỉ sớm.

Bọn họ vô cùng cảm kích, vui mừng chạy về nhà ăn bữa cơm đoàn viên, trong nhà hàng thoáng cái yên tĩnh lại. Hạ Từ Nhược vừa bước vào khu bếp, liền đụng ngay người trước mặt.

"Tiểu Hạ à". Sau hai lần trải qua đồng cam cộng khổ, chú Kỳ liền gọi giảm bớt tên hàm (tên và chức vụ), tỏ ra hết sức thân thiết với cô: "Chú đang muốn tìm cháu đây".

"Đêm nay cháu trai chú mời chú và vợ ăn cơm. Cháu cũng đi cùng nhé".

Được ông nhắc nhở, Hạ Từ Nhược bỗng nhớ đối phương từng đề cập qua thân phận của cháu trai, cô vội vàng lắc đầu, nhẹ nhàng từ chối: "Cái này không thích hợp đâu ạ, đều là người trong nhà...". Một người ngoài như cô làm thế sao được.

Ông lão khéo léo, lúc này đầu óc như bị đổ nước: "Cái gì mà người nhà với người ngoài. Coi như một bữa cơm rau dưa thôi, không cần phải để ý nhiều như vậy đâu". Chú Kỳ làm bộ phản đối.

Đối phương nhiệt tình làm cô suýt nữa không cách nào chống đỡ. Hạ Tử Nhục cười lúng túng: "Khụ khụ, xin lỗi, đêm nay cháu có hẹn".

"Như vậy...". Chú Kỳ nhú mày, trên gương mặt lười biếng lộ rõ vẻ thất vọng.

Cuối cùng cũng chờ được đến lúc đóng cửa, Hạ Tử Nhục chậm chạp đi vào phòng nghỉ thay quần áo. Mở cửa tủ quần áo, cô theo phản xạ lôi chiếc di động trong túi áo đồng phục ra nhìn. Cô không nhớ đây là lần thứ mấy mình có hành động giống như thế trong tối nay. Cuối cùng, điện thoại vẫn là một mảng đen kịt. Không điện thoại, không tin nhắn, ngay cả wechat cũng yên tĩnh. Giờ đây, một chút mất mát bỏ lên não khiến cô nhận thức một cách muộn màng tâm trạng vương vius suốt cả đêm hẳn là - chờ mong.

Đúng là cô vẫn ôm chút chờ mong đối với người đàn ông kia.

Nhưng kiểu chờ mong này chỉ khiến Hạ Tử Nhục cảm thấy uể oải. Có lẽ, Hoắc Quý Ân nói cô là bạn gái anh, chẳng qua đem cô ra làm bìa đỡ đạn, ngăn cản ông bướm quấy rầy mà thôi. Nghĩ thế, tâm trạng của Hạ Tử Nhục lại tồi đi vài phần, ngón tay vẽ lên màn hình một cái, thực hiện cuộc gọi.

Điện thoại vừa thông, cô hỏi thẳng: "Đêm nay em có về ăn cơm không?".

"Không đâu, em có việc rồi". Tiếng Hạ Tử Bằng tích chữ như vàng truyền ra từ không gian hết sức ảm ỉ.

Chiếc di động trên tay Hạ Tử Nhục thoáng cứng đờ, lông mày nhướng lên: "Nhưng đêm nay là...". Thời khắc đoàn tụ gia đình.

Khẩu khí của Hạ Tử Bằng mềm xuống, tốc độ lời nói lại nhanh hơn: "Chị, em thực sự có việc, không nói chuyện với chị được".

Nghe trong di động chỉ còn một tràng âm thanh "tít tít", tâm can Hạ Tử Nhục nguội lạnh hoàn toàn. Một đêm trừ tịch yên lành, chẳng lẽ cô thực sự có độc một mình sao?

Xe vừa rời bãi đỗ, lập tức có tiếng pháo nổ tiến vào cửa sổ xe, đình tai nhức óc rất náo nhiệt. Bị âm thanh này kích thích, tâm trạng Hạ Tử Nhục đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác tê lương. Ai ngờ, mảnh tê lương đó chưa kịp lan tràn, liền có một người vươn tay ngăn cản xe cô.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, cô thò đầu ra, về mặt kinh ngạc: "Chú Kỳ?".

"Ày da, chờ nửa ngày không bắt được xe, chú chết công rồi". Chú Kỳ xoa xoa đôi tay tê cứng, không nói hai lời trực tiếp kéo cửa xe bên ghế lái ra: "Phiên cháu đưa chú một đoạn".

"...A". Người đã lên, Hạ Tử Nhục không thể đuổi ông xuống, dù sao cũng một thân một mình, cô đành làm việc tốt vậy: "Chú đi đâu?".

Chú Kỳ nói tên địa danh là một câu lạc bộ tư nhân, Hạ Tử Nhục chưa từng tới nhưng đã nghe nói đến, một chữ "cao sang" có thể tóm lược. Cô không biết đường đi, trong xe lại không cài thiết bị định vị, may thay chú Kỳ thuộc đường, liền tiếp chỉ trở, cuối cùng Hạ Tử Nhục cũng thuận lợi đưa ông đến nơi.

Đến nơi, chú Kỳ không chịu xuống xe, quay đầu liếc nhìn cô một cái, thuận thể nói: "Nếu đã đến, hay là cháu cùng ăn với chúng tôi đi?".

Không ngờ vòng vo một hồi, ông già này lại quay về chủ đề ban đầu, Hạ Tử Nhục nhất thời giật mình. Cô thật sự không có cách để chống lại cặp mắt tha thiết của chú Kỳ, đành dứt khoát tắt máy: "Được rồi, cháu đây sẽ không khách khí nữa". Không khách khí chỉ là giả.

Chú Kỳ nhếch miệng cười: "Nha đầu, thế mới phải".

"...". Hạ Tử Nhục sao lại có cảm giác như bị tính kế thế này chứ.

Hội sở được bố trí hết sức lịch sự tao nhã, lối đi cổ điển cung đình, phảng phất mùi thức ăn. Vừa vào cửa, đập vào mắt chính là một cây cầu nước chảy, đèn lồng lớn màu đỏ, bên tai quanh quẩn tiếng đàn cổ chậm rãi lưu chuyển, nhân viên phục vụ đều ăn mặc theo kiểu thị tì, không những hợp ngày lễ truyền thống mà rất hợp với hoàn cảnh. Xuyên qua dãy hành lang gấp khúc màu sắc cổ xưa, Hạ Tử Nhục và chú Kỳ đi tới cửa một căn phòng bao. Cô liếc mắt nhìn tám thế gỗ tinh xảo bên cửa - Hạ Thanh Đông Noãn Các.

Cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, chú Kỳ đã đẩy cửa bước vào.

Bức rèm che một nửa, trong căn phòng sáng sủa trang nhã chỉ có một người phụ nữ đang ngồi, nhìn đáng dấp cùng tuổi với chú Kỳ, mặt mũi hiền lành. Nhìn có người đi vào, bà vội vàng đứng lên trước, ánh mắt dính trên người Hạ Tử Nhục: "Đây là Tiểu Hạ sao. Tôi nghe lão Ngổ nhiều lần nhắc đến, nói cháu không chỉ xinh đẹp, tâm địa cũng cực kỳ thiện lương".

Nghe khẩu khí đã biết đối phương là vợ của chú Kỳ, Hạ Tử Nhục thoải mái hàn huyên: "Thím Ngổ quá khen rồi, cháu mạo muội tới, thật xin lỗi".

"Không mạo muội, không mạo muội". Thím Ngổ liên tục khoát tay, hồ hồ kéo cô lại, cẩn thận đánh giá: "Chắc chắn, đứa nhỏ này quả nhiên xinh đẹp".

Nếu là ngày thường bị khen ngợi thoải phòng không sao, nhưng với ánh mắt kỹ càng của đối phương, phối hợp với bầu không khí long trọng cổ quái... Hạ

Từ Nhượng bỗng nhiên lúng túng, đại não tức thì bị hai chữ "thân mật" chiếm cứ.

Dường như nhìn thấy vẻ lúng túng của cô, thím Ngô nhiệt tình mời cô ngồi xuống đối diện: "Cháu đừng ngại, coi như người trong nhà cùng ăn một bữa cơm rau với nhau. Đợi lát nữa cháu trai thím đang đến".

Đối phương ngoài miệng khẩu khí thân thiện, nhưng từng câu từng chữ đều khiến Hạ Từ Nhượng nghe mà khiếp vía. Cô muốn dùng dáng vẻ tươi cười để chấm dứt cuộc trò chuyện lúng túng này nhưng bất luận thế nào cũng không thể cười nổi.

Nhìn bộ đồ ăn trông không bên cạnh, cô hoàn toàn không có tâm tư quan tâm đến cháu trai của chú Kỳ nên đành dứt khoát: "Chú Kỳ, thím Ngô, thực ra cháu đã có bạn trai".

Nghe vậy, hai người lớn tuổi đang lật xem menu phút chốc sững sốt. Sau đó, yên lặng nhìn nhau, ánh mắt vô cùng... phức tạp. Không đợi Hạ Từ Nhượng phỏng đoán ra thâm ý của bọn họ, cửa ra vào bất ngờ vang lên tiếng bước chân trầm ổn, cùng tiếng chuyển động tay nắm.

"Cậu, mẹ". Một giọng nam trong trẻo, không mang theo tạp chất bay vào phòng.

Hạ Từ Nhượng vừa nhấc mắt đã nhìn thấy người đàn ông đẩy cửa vào. Âu phục phẳng phiu, phong độ nhẹ nhàng, nhất là gương mặt trong sáng, mũi cao môi mỏng, đôi mắt thâm sâu như mực, ngũ quan quả thực đẹp đến không chút tì vết.

Cô muốn thu hồi ánh mắt, nhưng không làm sao thu về được. Toàn thân nhất thời như bị sét đánh, đóng đinh trên mặt ghế.

Ai có thể nói cho cô biết -

Người này sao lại là Hoắc Quý Ân?

Biểu hiện ngốc nghếch của Hạ Từ Nhượng rơi vào mắt Hoắc Quý Ân. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, cười lãnh đạm: "Hạ Từ Nhượng, quên nói cho em biết, chú Kỳ là cậu của tôi".

Đây gọi là quên nói sao?

Rõ ràng người đàn ông này cố ý tạo ra chiếc thông lọng để cô chui vào.

Hạ Từ Nhượng đột nhiên nhận ra miệng không phải là của mình, giật giật, không phát ra một chút âm thanh. Vẻ mặt cô kinh ngạc nhìn ba người trong phòng - Đây là một nhà thiếu đạo đức mà.

Chú Kỳ cười ha hả, nhấp một ngụm trà, chép miệng nói: "Tiểu Hạ à, cháu đừng trách chú". Ông bắt đầu đi nói tiếp: "Đây là cháu trai của chú, cái gì cũng tốt, nhưng về phương diện tình cảm thì còn thiếu kinh nghiệm, không biết theo đuổi phụ nữ như thế nào, cũng không biết dỗ dành phụ nữ vui vẻ ra sao. Kết quả đành phải giờ cái mặt mo của chú ra".

Hoắc Quý Ân đang treo áo khoác lên giá, bất chợt nghe vậy, động tác của anh hơi khựng lại. Thật sự không biết nên khen ngợi ông cậu này là thật thà hay nói quá là ông ngốc nghếch đây.

Hạ Từ Nhượng vốn ngạc nhiên quá độ chợt cảm thấy đầu óc không đủ dùng. "Cháu trai" mà chú Kỳ gọi đúng là Hoắc Quý Ân sao? Sao cô không cảm thấy người đàn ông này thiếu kinh nghiệm tình cảm nhỉ? Nhưng người già đã nói như vậy, cô đành nghiêm chỉnh sửa chữa: "Được rồi, chú Kỳ, cháu không trách chú".

Nét mặt thím Ngô vẫn vui vẻ dễ gần, lập tức phụ họa: "Thôi nào thôi nào, cái chính là chúng ta ăn bữa cơm sum vầy ngon lành này ngay thôi".

Nói chuyện một hồi, Hoắc Quý Ân đã ngồi xuống bên cạnh Hạ Từ Nhượng. Trong lúc ngồi xuống, anh hơi cúi đầu, ghé sát vành tai cô: "Em dám thân thiết sau lưng anh, xem lát nữa anh sẽ trừng phạt em như thế nào".

Hạ Từ Nhượng trừng mắt lườm anh, nói khê: "Anh đừng có được thể mà khoe mẽ".

Lời của cô còn chưa rơi xuống, dưới mặt bàn đùi đã bị người ta nhéo một phát: "Em vẫn giận anh à?". Giọng nói nhu hòa trầm thấp, tựa như dã thú hung dữ đột nhiên thu hồi móng vuốt, ve vẩy đuôi xin tha thứ.

Con tức của Hạ Từ Nhượng đã sớm tiêu tan. Người đàn ông này đối với cậu ruột công tư phân minh, huống chi là bạn gái. Cô bỗng nhận ra mình ngày càng hiểu rõ tính khí của Hoắc Quý Ân.

Quản lý một công ty lớn như thế, cho dù trong thâm tâm rất muốn thiên vị nhưng cuối cùng không thể không lựa chọn tính táo và lý trí, mới được kẻ dưới phục tùng. Đây là lý do tại sao chú Kỳ ở Quý Đình bao nhiêu năm nhưng không bị ai phát hiện ông và tổng giám đốc có mối quan hệ thân thích. Ở nơi làm việc, đối tốt với một người, trái lại sẽ làm hại anh ta. Về điều này, Hạ Từ Nhượng hiểu rất rõ, giống như cô và Tống Nhã, quan hệ càng thân thiết, càng phải giữ khoảng cách trước mặt đồng nghiệp.

Nhưng lời nói đến miệng, Hạ Từ Nhượng như chợt nhớ ra điều gì, cô cắn đũa hỏi Hoắc Quý Ân: "Rốt cuộc anh sắp xếp mấy thân tín ở Quý Đình vậy?".

"Có em và chú Kỳ là hai". Nói xong, Hoắc Quý Ân gấp miếng cá đã gỡ sạch xương bỏ vào trong bát cô. Động tác tự nhiên đó, không ai biết là anh học theo Hạ Từ Nhượng.

Mặc dù bề ngoài người đàn ông này tỏ ra ôn nhu sẵn sàng, nụ cười nhạt như có như không nhưng Hạ Từ Nhược có cảm giác chân của mình lại bị người ta chạm vào. Cô đang định gạt bàn tay không thành thật kia ra, chợt nghe chú Kỳ lên tiếng: "Khụ khụ, người trẻ các cháu muốn liếc mắt đưa tình, tốt xấu gì thì cũng đợi hai người già chúng tôi đi đã chứ".

"...".

Bữa cơm tất niên, vui vẻ hòa thuận, chú Kỳ hào hứng, bắt mỗi người uống vài chén rượu. Điều này khiến lúc đẹp đường hồi phủ không ai có thể lái xe. Hai vợ chồng chú Kỳ sống gần đó nên khẳng khái đi bộ về nhà. Hoắc Quý Ân thông cảm với nhân viên, không gọi tài xế đến mà tìm lái xe giả cao.

Chiếc Land Rover phóng nhanh như chớp, chạy đến lầu dưới nhà Hạ Từ Nhược.

Cô đang định xuống xe, đã bị Hoắc Quý Ân ngồi sau níu lại: "Em không mời anh vào nhà ngồi một chút sao?".

Lúc hỏi câu này, anh nheo mắt - Đây là cách người đàn ông biểu lộ ý đồ mập mờ mà chỉ mình anh có. Dây thần kinh của Hạ Từ Nhược xiết chặt, đôi má mơn ửng lên: "Muộn quá rồi, hôm nay tôi mệt".

Rõ ràng là Hoắc Quý Ân gợi ý cho cô, nhưng anh vẫn nhàn nhã nói: "Ngồi một chút thôi mà, em nghĩ gì thế?".

"..."

Gần như không cho cô cơ hội để cự tuyệt, lúc này, Hoắc Quý Ân đã đuổi lái xe theo giờ đi, cùng cô lên lầu. Hạ Từ Nhược không ngạc nhiên không được, một Hoắc Quý Ân luôn cao quý lạnh lùng đã trở nên mặt dày mày dạn khi nào?

Vừa vào cửa, Hoắc Quý Ân liền cởi áo khoác, chỉ mặc sơ mi tháo hai cúc ngồi lên ghế sofa. Anh vắt đôi chân dài, điều bộ lười biếng, giống như chỉ thật sự ngồi một lúc.

"Hạ Từ Nhược, em lấy ly nước giúp anh". Anh nói.

Hạ Từ Nhược đáp trả câu nói, đi thẳng vào bếp, không có nước ấm trong bình, giờ phải nấu. Hai tay cô ôm vai, đứng bên bồn rửa chờ nước sôi. Đột nhiên, cơ thể buông lỏng của cô hơi cứng lại.

Có người ôm lấy cô từ phía sau.

Quả nhiên chỉ là giả bộ, trong đầu người đàn ông này rõ ràng có ý xấu.

Môi Hoắc Quý Ân dán lên vành tai cô, hơi thở ấm áp. Nghĩ anh sẽ nói gì đó, cơ thể bất động của cô không hề né tránh, nào ngờ vành tai cô thoáng cái đã bị anh ngậm lấy.

Cẩn thận ma sát, mút và hôn, đôi môi anh bắt đầu rời xuống, khẽ cắn cổ cô. Miệng ẩm ướt phả hơi nóng, mờ mịt trước mắt. Hoắc Quý Ân nhìn chăm chú mảng da thịt trắng trẻo thấp thoáng dưới môi, cảm nhận động mạch cổ của cô đang đập mạnh.

Da đầu Hạ Từ Nhược run lên, cảm thấy lỗ tai nhanh chóng bị thiêu cháy, ngậm nga nói: "Đừng làm rộn, ngửa...".

Cô đang định đưa tay đẩy miệng Hoắc Quý Ân ra, anh đã xiết chặt hai tay nâng eo cô, bế cô lên. Ý thức của Hạ Từ Nhược trống rỗng một giây, không kịp phản xạ có điều kiện đã bị anh đặt lên bồn rửa.

Cho đến khi ngồi vững, cô cúi mạnh đầu, mới phát hiện ra tư thế của cả hai, cô ngồi, anh đứng... Đứng giữa hai chân cô. Cằm của cô nóng lên, bị Hoắc Quý Ân cúi xuống, môi anh không chút do dự lừa gạt, ngấn chặn miệng cô. Cùng lúc đó, eo của cô bị anh chế trụ, hơi rượu nồng nàn từ miệng tán ra, mang theo ảo giác ý loạn tình mê. Hạ Từ Nhược cảm thấy nụ hôn này mỗi lúc một khác nhau, bất luận là cơ thể và tâm trí có gần nhau thế nào.

"Cạch" một tiếng rất nhỏ, là ấm nước phát ra, nước đã nấu xong. Theo đó, còn có tiếng chuông cửa dồn dập.

Tinh thần Hạ Từ Nhược bỗng bị kéo trở về, vừa khẽ đẩy Hoắc Quý Ân, chợt nghe từ miệng anh tràn ra một giọng nói trầm khàn: "Đừng mở cửa".

"Không được, có thể là Hạ Từ Bằng về". Cô không quan tâm nhảy xuống bồn rửa, chỉ chỉ phòng khách: "Anh nhanh ngồi lên ghế sofa đi".

"..."

Vuốt mái tóc tán loạn, sửa sang lại quần áo lộn xộn, lúc này Hạ Từ Nhược mới tỏ ra trấn định đi mở cửa. Hoắc Quý Ân ngồi đường hoàng trên ghế, âu phục khoác lên đùi che... chỗ kia. Chỗ kia, dục vọng trên khuôn mặt anh tuấn nhanh chóng bị nhuộm chỉ còn vẻ - thất vọng.

Anh lòi từ trong túi quần tây ra chiếc di động, giờ tin nhắn xác định lần nữa.

Ba giờ trước, anh nhắn tin cho Hoắc Đình Đình: Đêm nay đừng để Hạ Từ Bằng về nhà. Rõ ràng Hoắc Đình Đình đã trả lời anh một chữ: "Được", kèm theo biểu cảm bị ồ hèn mọn.

Nhưng bây giờ là ai đang làm loạn?

Nha đầu kia làm việc càng ngày càng không đáng tin cậy rồi. Hoắc Quý Ân oán thầm, liền thấy Hạ Từ Nhược mang theo túi hoa quả đến trước mặt anh, phía sau cô không có bất kỳ ai.

Cô hướng về phía anh nhún nhún vai: "Ông lão bên cạnh đưa cho tôi đấy, nói là lễ mừng năm mới...".

Một giây sau, giọng nói của Hạ Từ Nhược im bặt.

Cánh tay dài của Hoắc Quý Ân chụp tới, ôm ngang cô lên, đi dần về phía phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Ngày đầu tiên của năm mới.

Ánh mặt trời dần sáng, tia nắng ban mai ấm áp của mùa đông xuyên qua tấm rèm chiếu vào phòng ngủ, mờ mịt một mảnh.

Hệ thống sưởi khá nóng, Hạ Từ Nhược khó chịu lật chiếc chăn bông quấn quanh người, dè dặt đuôi thon dài lên. Mí mắt nặng trĩu, trong lúc mơ màng cô không mở mắt ra, cổ cong về phía trước, vùi gò má vào trong chăn.

Nhưng tư thế ngủ nường hết sức bình thường này, lại kích thích cô cứng hết toàn thân.

Có vẻ như chiếc chăn này... không đúng cho lắm.

Cô "ò" một tiếng mở to mắt, bỗng phát hiện - đúng là cô đã coi Hoắc Quý Ân là chăn, quấn toàn bộ người lên.

Đêm hôm qua thiếu chút nữa bị người đàn ông kia giãy vò đến chết. Hạ Từ Nhược ngay cả áo ngủ cũng không mặc liền mơ màng ngủ lẩn, hiện tại hình tượng này... Thật sự quá xấu hổ rồi. Con buồn ngủ ngay lập tức biến mất. Cô lộ gương mặt đỏ ửng, định trở mình kéo chăn che người, ai ngờ, cánh tay dài của Hoắc Quý Ân chụp tới, kéo cô vào trong ngực, tay kia lôi chăn che cơ thể cả hai.

Không còn cách nào khác, anh vốn không có áo ngủ để thay, vì thế, lúc này cũng... không mảnh vải che thân.

Hô hấp thoáng lộn xộn, gò má Hạ Từ Nhược chôn trong hõm vai anh, lấy chăn phủ lên đầu. Rõ ràng cô khuyên bảo bản thân phải tỉnh táo, tỉnh táo nhưng đại não cố ý làm khó, hoàn toàn không bị khống chế mà hồi tưởng lại một màn đêm qua.

Quần quýt triển miên.

Dư vị đau đớn mãnh liệt hơn lực sát thương. Đêm qua dựa vào bóng tối, cộng thêm không nén nổi tình cảm, Hạ Từ Nhược nộ vũ khí đầu hàng cứ thế đi vào khuôn khổ. Nhưng lúc này đây giữa ban ngày ban mặt, đầu óc cực kỳ tỉnh táo, cô thấy gương mặt hồng hơn so với thời điểm kích thích bắn ra bốn phía.

Trong phòng ngủ quá yên lặng, chỉ còn hơi thở đan nhau, cùng tiếng tim đập phập phồng bất định.

Hạ Từ Nhược nhất thời không biết nên phá vỡ sự trầm mặc quý giá này thế nào. Ngay lúc cô nhú mảy, thầm nghĩ nên nói câu gì đầu tiên sau khi rời giường thì một giọng nam khàn khàn ồm ồm từ ngoài chăn tiến vào tai cô.

"Ngủ ngon không?". Hoắc Quý Ân hỏi.

Ha ha, thật là một màn mờ đầu ngớ ngẩn. Hạ Từ Nhược không nhịn được giật giật khóe môi, cô bỗng phát hiện ra, người đàn ông nhìn xa trông rộng sau khi tỉnh trùng lên não, chỉ số thông minh liền bị kéo xuống.

"Tốt. Anh thì sao?". Hạ Từ Nhược không cần nghĩ ngợi trả lời câu hỏi, chợt cảm thấy IQ của mình cũng không cao lắm.

"Anh ngủ rất ngon". Hoắc Quý Ân cọ cằm lên đỉnh đầu cô.

Lại một khoảng im lặng ngắn ngủi, giọng nói mềm mại ôn nhu của Hạ Từ Nhược từ trong chăn truyền ra, nghe rầu rĩ: "Anh cũng là...". Mấy từ tiếp theo dường như khó có thể mở miệng. Cô dừng lại một lát, mới dùng ngữ khí điềm nhiên như không hỏi: "Là lần đầu tiên?".

Vấn đề này có nghĩa là gì?

Hoắc Quý Ân nhú mảy, giọng nói không khỏi trầm xuống: "Em chê anh kỹ thuật không tốt?".

Người đàn ông cất cao âm cuối mang theo ý khiêu khích. Hạ Từ Nhượng cảm giác móng mình bị anh nheo một phát trừng phạt. Cô cười khanh khách: "Không phải, không phải".

Cũng bởi vì kỹ thuật của anh quá tốt nên cô mới nghi ngờ người đàn ông này là một cao thủ tình trường thân kinh bách chiến (trăm trận trăm thắng).

Như đoán được suy nghĩ của cô, Hoắc Quý Ân mỉm cười, trầm giọng: " Hạ Từ Nhượng, anh chỉ quan hệ với mỗi mình em, sau này cũng thế".

Đây coi như hứa hẹn sao?

Trái tim run rẩy, cô bỗng vén chăn trên đầu ra, ánh mắt trở nên quan tâm, liền chạm phải đôi mắt cười như không cười của Hoắc Quý Ân. Anh nheo mắt nhìn cô, rõ ràng vẫn còn buồn ngủ nhưng đôi mắt trong veo đen như mực như nhiễm tia nắng ban mai nhàn nhạt, tràn đầy lưu luyến.

Nếu là ngày thường, cô nhất định sẽ dịch chuyển ánh mắt để tránh bị điện giật. Nhưng giờ không giống, thân thể và tâm hồn họ ở rất gần nhau, đủ gần để bản thân không bị lún trong tình cảm nồng nàn của đôi phương, mặc cho rơi vào trầm luân. Hạ Từ Nhượng về mặt thẹn thùng mở to mắt nhìn, hàng mi dài rậm chớp chớp, trong ánh mắt vốn lạnh lùng cương trực chỉ còn lại sự... ôn nhu.

Hoắc Quý Ân đưa tay, khẽ vuốt mắt cô, đó là đôi đồng tử làm anh mê muội.

Chỉ cần nhìn một cái, có thể làm tim anh đập thình thịch.

Đôi mắt anh dần sẫm đi, ngón tay mềm mại trượt từ mắt xuống môi cô, chiếc cằm xinh xắn, chiếc cổ trắng trẻo... Hoắc Quý Ân không có ý dừng lại, ngón tay thon dài thoáng toan tính đi tới trước ngực cô.

Sẽ không tiếp tục đây chứ?

Đến bây giờ cô vẫn còn mơ hồ đau đớn.

Thần kinh của Hạ Từ Nhượng hậu tri hậu giác (nhận thức muộn màng) xiết chặt. Cô lập tức túm lấy chiếc chăn bông lên che ngực: " Việc kia... Em phải rời giường rồi". Cô chỉ đóng quần áo lộn xộn rải rác trên nền nhà: " Anh mang giúp em quần áo tới đây".

Điều bộ như bảo vệ của cô, rơi vào mắt Hoắc Quý Ân, anh cảm thấy có chút ngây thơ. Không nỡ đùa cô, anh nheo nheo chớp mũi Hạ Từ Nhượng, rút tay khỏi cổ cô, nhanh nhẹn trở mình xuống giường. Ánh mắt cô khẽ liếc nhìn anh - chiếc cổ trắng tấp, cơ ngực săn chắc, bụng phẳng, cùng với... Không chỗ nào là không hoàn mỹ, không đẹp để.

Khuôn mặt Hạ Từ Nhượng thoáng đỏ hơn, hết lần này tới lần khác không thể không đổ lỗi cho Hoắc Quý Ân cố ý dụ dỗ cô. Ai bảo sơ mi và quần âu của anh cũng vứt hết trên nền nhà. Đợi cô mặc quần áo, rửa mặt xong xuôi, lúc chậm rãi bước vào phòng khách đã ngửi thấy mùi đồ ăn.

Hoắc Quý Ân tự làm bữa sáng cho cô ư?

Tuy đây là tiết mục thiết yếu sau một đêm mây mưa nhưng Hạ Từ Nhượng vẫn cảm thấy giật mình. Quả thực cô không cách nào kết nối được người đàn ông cao quý lạnh lùng kia với người đàn ông xuống bếp tự mình nấu nướng. Tò mò trong bụng, cô rón rén đi vào phòng bếp, định bụng nhìn xem hình dáng chật vật luống cuống tay chân của anh.

Thật không ngờ, vừa nhìn, Hạ Từ Nhượng không khỏi sững sờ.

Món trứng ốp quen thuộc, màu sắc khô vàng, bề ngoài có thể khen. Bánh mì nướng bên trong xốp bên ngoài giòn, phía trên phết một lớp bơ. Mà chiếc máy pha cà phê sớm bị Hạ Từ Nhượng đẩy vào lãnh cung, lúc này đang tỏa hương cà phê nồng đậm.

Cô muốn không kinh ngạc không được, dựa vào cửa bếp, hỏi: " Anh biết nấu cơm à?".

" Em quá xem thường anh đấy". Hoắc Quý Ân theo tiếng nói quay lại, trề môi dưới phản đối: " Anh còn rất nhiều kỹ năng em không biết đấy".

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo đó, Hạ Từ Nhượng vốn còn muốn áp chế sự hăng hái của anh, nhưng cô là một cô gái dễ dàng thỏa mãn, rời giường có cái ăn đủ thấy hạnh phúc rồi, vì vậy mỉm cười trêu ghẹo: " Em tưởng anh là người tay chân không chăm chỉ ngủ cốc cũng không phân biệt được".

Hoắc Quý Ân không lên tiếng, lão luyện xấn tay áo sơ mi lên, xoay người xếp đồ ăn ra đĩa, trong thâm tâm suy xét xem có cần phải nói một vài chuyện của mình trước kia cho cô nghe hay không - quãng thời gian khó khăn bí ẩn từng trải qua. Chính vì từng trải qua như vậy, mà anh có nhiều kinh nghiệm hơn so với tưởng tượng của cô. Hay có thể nói, đó là nguyên nhân khiến anh hấp dẫn phụ nữ.

Anh thông qua cô, thấy được chính mình - chính mình trong quá khứ.

Nhưng khi Hoắc Quý Ân xoay người, trong giây phút đối diện với cặp mắt vui vẻ của Hạ Từ Nhượng, anh lại im bật. Vào một buổi sáng dịu dàng ngọt ngào, trước mặt người phụ nữ mình luôn luôn nghĩ đến, anh đột nhiên không muốn nói ra bất cứ điều gì.

Giờ khắc đẹp đẽ này, không ai muốn nhấn tâm phá hỏng.

" Hạ Từ Nhượng, ăn cơm nào". Hoắc Quý Ân như không để tâm ném ra một câu, bưng chén đĩa đi về phía bàn ăn.

Hạ Từ Nhựt nghe lời bước tới cạnh bàn, bị anh vừa nghiêng đầu thấy dáng đi không tự nhiên của cô, Hoắc Quý Ân liền bế cô lên. Hạ Từ Nhựt chưa kịp biểu lộ vẻ ngạc nhiên ra ngoài, người đã bị anh ôm tới trước bàn, đặt lên đùi mình.

Anh xé miếng bánh mì nướng đút vào miệng cô, giống như cho mèo nhỏ ăn vậy.

"Ha ha, anh làm gì đó em không yếu ớt thế đâu...". Hạ Từ Nhựt chưa từng được ai chiều chuộng như vậy, huống hồ đối phương là một người đàn ông nhìn lạnh lùng cao ngạo.

Đáng tiếc lời cô còn chưa dứt, trong miệng đã bị anh nhét một miếng bánh mì nướng. "Anh muốn đối xử tốt với em". Hoắc Quý Ân ghé sát tai cô nói, thanh âm nhẹ nhàng, như thể tất cả mọi thứ đều rất tự nhiên.

Không biết do bữa sáng quá ngon, hay do đêm qua vận động quá sức, Hạ Từ Nhựt ăn rất ngon miệng, cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy, không còn chút hình tượng thanh nhã trước kia. Hoắc Quý Ân bận rộn ăn sáng, cho cô ăn một miếng, tự mình ăn một miếng. Trong lúc ăn nhin không được hôn lên miệng nhỏ của cô một cái. Tóm lại, toàn bộ quá trình đều sử dụng tay miệng, một khắc không nhàn rỗi.

Hai người rất nhanh ăn sạch sẽ đồ ăn trong đĩa. Hạ Từ Nhựt đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, từ trên đùi anh trượt xuống: "Em phải đến S rồi, anh cũng nhanh đi đi".

Nhưng chân cô còn chưa chạm đất, khuỷu tay đã bị Hoắc Quý Ân mạnh mẽ túm quay về ngồi lại trên đùi: "Hôm nay em không cần phải đi làm". Dù sao anh cũng là ông chủ.

"Như vậy sao được". Hạ Từ Nhựt không dựa vào anh, cố gắng đẩy đôi tay đang ôm eo mình ra: "Em không muốn bị người ta lời ong tiếng ve".

"Không ai dám nói xấu em đâu". Cánh tay Hoắc Quý Ân dần dần xiết chặt, ép cô càng nổi giận nhanh hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Từ Nhựt bỗng nghiêm lại: "Em nói nghiêm túc đấy, em không muốn đồng nghiệp nhìn ra mối quan hệ của chúng ta".

Chuyện tình cảm ở nơi làm việc, Hoắc Quý Ân hiểu rõ hơn cô nhưng hiếm khi anh không chính trực, nói: "Chúng ta đang giải quyết việc chung, em gọi điện cho sếp em xin nghỉ đi". Nói xong, anh bừa bãi đặt điện thoại lên bàn ăn cơm.

Hạ Từ Nhựt hơi sùng sốt, lập tức mỉm cười, cười như không biết phải làm thế nào, chỉ sợ hôm nay người đàn ông này sẽ không thả cô đi. Tia sáng trong mắt lóe lên, cô vươn người cầm chiếc điện thoại trên mặt bàn, coi như anh không tồn tại, nhấn số.

Yên tĩnh chốc lát, đột nhiên chuông điện thoại từ túi quần của Hoắc Quý Ân vọng tới.

Anh không buông cô ra, nghiêng đầu, lấy đi động từ trong túi quần, nhanh chóng nhận điện: "Quản lý Hạ, sớm như vậy có chuyện gì thế?".

"Hoắc tổng, hôm nay tôi muốn xin nghỉ một ngày". Cô nín cười, nghiêm trang nói vào điện thoại.

Hoắc Quý Ân thuận theo, nhíu mày phối hợp: "Vì sao?".

"Đêm qua tôi bị một gã lưu manh giờ trò, giờ toàn thân không có sức lực, đi đứng không được thuận tiện". Hạ Từ Nhựt nhin không được, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nào ngờ Hoắc Quý Ân vẫn đùa giỡn, nâng điện thoại bên tai, giọng điệu trầm xuống: "Thật sao? Tôi nói cho cô biết...". Dừng lại một lát, anh bỗng ném đi động lên bàn, hơi nghiêng đầu, cắn vành tai cô: "Gã lưu manh ấy đã trở lại".

"Ha ha, đừng ngửa chết mất.. Anh đúng là trẻ con".

"Em cũng thế".

Tình yêu, có thể khiến người ta thay đổi, thậm chí không nhận ra bộ dạng của chính mình. Hạ Từ Nhựt cảm thấy điều đó không sai. Cô từng cho rằng những chuyện không đứng đắn, ngây thơ ấy, những hành động thân mật và những lời tâm tình bên tai ấy rất đáng ghét làm cho người ta toàn thân nổi da gà. Nhưng một khi đã rơi xuống đầu mình, lại làm cho cô cảm thấy... hạnh phúc, ngọt ngào.

Hạnh phúc, ngọt ngào khe khẽ đến.

Nhưng, giờ phút này, trong khi hai người đang ngâm mình trong bình mật ngọt, không ai phát hiện ra có người đang đứng ngoài cửa lớn.

Người ngoài cửa không biết mình đứng lẻ loi chờ đợi bao lâu, nghe được bao nhiêu những lời dỗ ngon dỗ ngọt, bàn tay nâng giữa không trung cuối cùng không rơi xuống cánh cửa, mà xoay người đi xuống cầu thang.

Có gió lạnh từ ngoài cổng rót vào, nhưng cơn gió lạnh lẽo này không lạnh bằng băng giá trong nội tâm.

Tô Khải dựng thẳng cổ áo khoác, không quay đầu mà đi thẳng ra xe. Trong lúc định mở cửa xe, động tác của anh khẽ khựng lại, lấy đi động từ trong áo khoác ra, tìm một dây số, nhanh chóng nhấn gọi.

Trong khi chờ chuông đổ, anh nghiêng người dựa cửa xe, nằng ăm phác họa bóng dáng cao lớn. Anh nâng di động bên tai, cụp mắt nhìn đồng tuyết nhỏ chưa tan dưới gốc cây.

Ngay cả ánh mặt trời cũng không cách nào làm tan tuyết lạnh.

Rốt cuộc điện thoại đã có người nhận. Tô Khải mở miệng, một làn khói trắng mờ mờ tỏa ra: "Chú Hạ, chúc mừng năm mới. Ở bên chú tuyết cũng rơi ả?"

"..."

o0o

Muốn chửi thề, muốn chửi thề. Cảnh H của tôi đâu???

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hoắc Quý Ân phán đoán không sai, tỉ lệ khách ở lại khách sạn Quý Đình tết âm lịch đạt khoảng 80%, trước khi khai trương S tình hình kinh doanh rất sôi động, phương án phát triển mà Hạ Tử Nhược trình lên được hoắc Quý Ân bổ sung thêm một ý: Tặng voucher sử dụng tại nhà hàng cho khách thuê phòng trong khách sạn. Nhờ chiêu này của tổng giám đốc mà nhà hàng S cực kỳ đông khách, doanh thu tăng vọt, nổ phát pháo đầu tiên cho việc kinh doanh của nhà hàng mới một cách thành công

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Tử Nhược bận tới tận mắt mũi, hàng ngày làm việc hơn 10 tiếng đồng hồ, trạng thái này duy trì cho đến hết Tết. Hôm nay, vừa tiễn xong nhóm khách cuối cùng, Tống Nhã liền hấp tấp xông vào phòng nghỉ nhân viên.

Vừa vào cửa, cô nàng vội vàng nói: "Chị Hạ, Hoắc tổng vừa gọi điện đến nhà hàng".

Hạ Tử Nhược đang ngồi trước bàn lật xem số liệu kinh doanh tuần, bị đối phương gào to, cô lập tức ngẩng đầu: "Anh ấy bảo sao?".

"Bảo chị mang đồ ăn vào văn phòng cho anh ấy". Tống Nhã cười hi hi bổ sung: "Muộn thế này mà Tổng giám đốc vẫn tăng ca, thật là liều mạng".

Chuyện Hạ Tử Nhược hẹn hò với anh ngay cả Tống Nhã cô cũng giữ kín như bưng. Bởi vậy mà cô làm như không quan tâm "ừ" một tiếng rồi thuận miệng hỏi: "Có yêu cầu thực đơn là gì không?".

Tống Nhã gật đầu như bầm tỏi, cười càng sáng lạn hơn: "Anh ấy yêu cầu... một suất cơm tình nhân".

"...". Đầu óc anh nhất định đã bị tình trùng gặm hồng mất rồi.

Nửa giờ sau, Hạ Tử Nhược đi thang máy nội bộ, lên thẳng tầng làm việc.

Tầng này đều là văn phòng độc lập của quản lý cấp cao, hết giờ làm việc hành lang rất yên tĩnh, chỉ có vài chiếc đèn tường tỏa ánh sáng rực rỡ. Hạ Tử Nhược định dùng khay để bưng, nhưng do đồ ăn quá nhiều, cần bàn không đựng được, đành đẩy xe thức ăn. Trên nền nhà phủ tấm thảm Ba Tư mềm mại, xe chở đồ ăn lướt qua không phát ra tiếng động.

Trên xe sắp sẵn mấy nắp đậy đồ ăn hình bán nguyệt làm bằng inox, món ăn được che đậy phía dưới là tôm hùm xanh thượng hạng của Pháp, màu sắc đều đặn, màu xanh ngọc đẹp đẽ từ đầu tới cuối, như thể một chiếc vòng mã não quý giá mỹ lệ.

Tôm hùm xanh của Pháp xuất khẩu với số lượng ít. Trong ba triệu con tôm đó hiếm khi xuất hiện ở S lại đúng dịp lễ tình nhân bởi nguồn cung có hạn, không ngờ bị Hoắc Quý Ân giành trước ném thử.

Thực ra là ai ăn tôm gì thì bên trong đều tự phụ giống nhau.

Văn phòng của Hoắc Quý Ân ở cuối hành lang, cánh cửa gỗ chạm khắc hể mở, ánh sáng vàng dịu dàng hắt ra từ khe cửa. Hạ Tử Nhược đẩy xe ăn đi tới, khoảng cách càng gần cánh cửa, trái tim cô đập càng nhanh hơn. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như giữa cô và anh có gắn một dây cung, dây cung đó vô tình bị trâu chọc, tác động đến hai trái tim.

Hạ Tử Nhược nhẹ nhàng gõ cửa, lập tức nghe thấy một giọng nam trầm thấp tinh khiết: "Vào đi".

Ánh đèn trong văn phòng mờ mờ thanh nhã, thấy cô đi vào, Hoắc Quý Ân từ đồng hồ tài liệu trên mặt bàn ngược lên, trong đôi mắt đen nhiệm ánh sáng nhạt, anh không nói gì, chỉ nhìn cô - từ trong đôi giày cao gót để lộ mắt cá chân nhỏ nhắn, tất chân màu đen bao bọc cặp đùi thon dài, đến chiếc váy ngắn phác họa đường cong bờ mông Chẳng qua chỉ là một bộ đồng phục nhân viên, nhưng anh lại ngửi thấy mùi vị hấp dẫn.

... Bộ đồng phục hấp dẫn.

Cho dù là ở công ty, Hạ Từ Nhược không mấy tự nhiên khi bị ánh mắt của đối phương nhìn chăm chú. Cô mỉm cười, tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, quay lưng bụng thức ăn. Ai ngờ, món ăn chưa được mở ra, cô đã bị người đàn ông ôm từ phía sau.

Anh khẽ sát, hơi thở ấm áp bao bọc lấy cô: " Có nhớ anh không?".

Cơ thể Hạ Từ Nhược cứng đờ, khẽ giẫy một cái: " Anh đừng làm rộn".

Hoắc Quý Ân ôm cô càng chặt hơn, thì thầm: " Vậy phải chờ đến bao giờ. Anh nhớ em lắm".

Mấy ngày nay, cả hai đều bận rộn, trong lòng chỉ muốn gặp nhau. Anh thật sự thông cảm với công việc vất vả của vị quản lý này, rất muốn chăm sóc an ủi mà không được. Bây giờ hai người họ, anh chỉ muốn ôm cô, thậm chí không làm gì cả.

Đương nhiên, không làm gì là không thể. Cho dù Hoắc Quý Ân có thể chịu đựng, nhưng thứ khác lại không kìm nén được. Tay anh nhanh chóng chuyển qua vạt áo trước của Hạ Từ Nhược, động tác dịu dàng, nhưng không hề chậm trễ tháo cúc áo sơ mi của cô, chớp mắt đưa tay tiến vào cổ áo, khẽ nhào nặn trước ngực cô.

Ánh sáng trên nắp đậy món ăn phản chiếu gương mặt xinh đẹp, không biết vì thoa phấn hồng hay do xấu hổ mà bỗng chốc trên mặt thoáng tản ra hai mảng đỏ ửng.

" Tôm nguội không ăn được đâu đấy". Hạ Từ Nhược vội vàng che ngực, tay kia nắm lấy cổ tay anh, không chịu để anh đi xa hơn.

Chẳng qua là Hoắc Quý Ân quang minh chính đại lấy cớ gọi cô đến mà thôi, anh vốn không muốn ăn tôm hầm: " Anh muốn ăn em". Khóe môi anh cong lên như có như không cười xấu xa.

Hạ Từ Nhược bị hơi thở văng vát của anh làm cho yếu mềm tê dại. Bàn tay không thành thật vẫn kiên cố càn quấy một cách lỗ mãng trước ngực cô. Cô không chịu được rụt cổ lại: " Nhìn anh chẳng có chút tiền đồ gì cả. Anh mà còn như vậy em sẽ bỏ đi đấy".

Có vẻ như thực sự bị cô hù dọa, hoặc chỉ là do dục vọng thoáng qua mà thôi, Hoắc Quý Ân từ từ thu tay lại. Thoáng chốc, lòng bàn tay của Hạ Từ Nhược bị anh nhét thứ gì đó, cô liếc mắt nhìn -

Là một chiếc chìa khóa.

Nét mặt cô vừa lộ vẻ nghi ngờ, Hoắc Quý Ân đã đi về phía bàn trà bưng đồ ăn lên, tỏ ra thân thiện: " Đây là chìa khóa của Lệ Cảnh Loan. Lát nữa com nước xong xuôi, em về đó trước chờ anh, anh còn mấy tập tài liệu cần xem".

Hạ Từ Nhược không bỏ qua thâm ý trong câu nói của anh, màu đỏ trên gương mặt càng đỏ thêm vài phần. Cô ngạc nhiên hỏi: " Anh muốn em đến nhà anh?".

" Nơi ấy cũng là nhà của em mà". Anh khẽ cười, ngũ quan tuấn lãng đều bị tiêm nhiễm.

Nơi ấy không những từng là nhà cô, bây giờ, sau này cũng vậy - Hoắc Quý Ân không nuốt lời, anh muốn đem những thứ cô mất đi, tìm lại toàn bộ.

Hạ Từ Nhược giật mình, ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, không chớp mắt nhìn Hoắc Quý Ân đã ngồi xuống sofa. Cô muốn nói gì đó, nhưng yết hầu như bị tâm trạng xúc động che kín, nhẹ nhàng ngọt ngào theo cô hòng tràn vào trong tim, nồng nàn mật ý, nên nhất thời im lặng.

Cô xúc động khiến Hoắc Quý Ân có chút hưởng thụ, anh cong môi, giọng điệu hiếm khi ngả ngớn: " Em không cần quá cảm động đâu, chẳng qua anh cảm thấy chúng ta ở cùng một chỗ cho thuận tiện".

Hạ Từ Nhược không muốn cười không được, vui vẻ lên tiếng: " Thuận tiện gì chứ?".

Không ngờ bộ dạng biết rõ còn hỏi của cô càng khiến anh trả lời không nghiêm túc: " Thuận tiện hàng đêm yêu em".

Người đàn ông này... da mặt ngày càng dày rồi. Cô chợt cảm thấy tự mình đã đào một cái hố để nhảy, về mặt không biết làm sao.

Nhưng về ngoài của Hoắc Quý Ân dường như hết sức hưởng thụ kiểu suy nghĩ ấy, anh vỗ vỗ xuống bên cạnh ghế sofa: " Tới đây, ăn com nào".

Hạ Từ Nhược không di chuyển, đương nhiên không có ý định ăn tối cùng anh: " Anh ăn một mình đi, nếu để đồng nghiệp nhìn thấy sẽ không hay".

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, phản đối: " Đã 9 giờ, không có ai tới đâu".

"... Thôi được". Mắc bệnh nghề nghiệp nên sức đề kháng của Hạ Từ Nhược đối với đồ ăn rất kém, cô thêm tôm hầm xanh đã lâu.

Hai người com nước xong xuôi, Hạ Từ Nhược không ở lại lâu, vội quay trở lại nhà hàng. Phía trước nhà hàng đã đóng cửa, khu bếp chỉ còn rải rác mấy người. Cô vừa đẩy xe thức ăn tiến vào khu bếp, lòng mày liền nhủ lại.

Trong khu bếp ngập hơi rượu nồng nặc tê buốt, không giống rượu vang thông thường mà là rượu mạnh.

Hạ Từ Nhục nhìn xung quanh khu bếp trống không, chỉ thấy một chai rượu để đặt trên chiếc thớt gỗ, một chai rượu đã hết. Cô nhú mày, đi vòng ra phía sau chiếc bàn bằng inox -

"Tiểu Trần, sao cậu lại uống rượu ở đây?". Hạ Từ Nhục hỏi.

Tiểu Trần là nhân viên sơ chế giản đơn, tuổi không lớn lắm, khoảng hai mươi hai sáu tuổi. chàng trai trẻ cắt tóc húi cua, mắt to mày rậm, bình thường thích khua môi múa mép, lúc này lại vô cùng yên tĩnh, ngồi xiêu vẹo dưới đất, xem ra đã uống đến say mềm.

Nghe thấy động tĩnh, hắn ta bực mình ngược mắt nhìn Hạ Từ Nhục, khẩu khí chống đối: "Hết giờ làm việc, tôi thích uống đâu thì uống, chị quản được à?".

Hạ Từ Nhục không phải chưa từng thấy nhân viên không phục quản lý, cô cũng không phải là quả hồng mềm (yếu đuối) : " Cho dù không phải giờ làm việc nhưng vẫn không được uống rượu trong khu bếp".

Ánh mắt Tiểu Trần hơi trùng xuống, lộ vẻ thù địch, hỏi ngược lại: " Vì sao chị không phê chuẩn đơn xin thăng chức của tôi?".

Hạ Từ Nhục ngạc nhiên: " Đơn gì?". Cô chưa từng nghe nói qua.

Tiểu Trần làm ở Quý Đình đã hai năm, từ nhân viên nhỏ muốn lên cao cần trải qua quá trình phê duyệt của bộ phận nhân sự. Trước khi S tiến vào Quý Đình, ban đầu người phụ trách nhà hàng đã đưa đơn xin thăng chức của hắn ta lên bộ phận ăn uống. Kết quả vấp phải sự thay hình đổi dạng của nhà hàng, chuyện này đã bị gác lại.

" Chị ít ra về với tôi thôi". Men rượu bốc lên đầu, hắn ta gần như không thể kiểm soát được cơn giận, phun hơi rượu chống đối: " Hôm nay tôi đã hỏi tổng giám sát Trình của bộ phận ăn uống, chị ấy nói chính chị đã chèn ép không phê chuẩn ".

Nghe vậy, Hạ Từ Nhục lập tức nổi giận, sắc mặt không hề tốt, là Trình Huyền muốn chụp chiếc mũ xấu xa lên người cô. Cô không muốn nói dối một kẻ sâu rượu: " Đợi đầu óc cậu tỉnh táo rồi đến nói chuyện với tôi về việc thăng chức". Nói xong, Hạ Từ Nhục xoay người rời đi.

" Có gan thì chị không được đi". Tiểu Trần dựa vào tường, chống mạnh người lên, dưới chân thoáng lảo đảo một cái mới gắng gượng đứng vững. Hắn ta chửi ầm ĩ: " Con mẹ nó chứ chịu thế đủ rồi. Các người là một đám đùn đẩy trách nhiệm".

Hạ Từ Nhục không muốn đáp lời hắn ta, nhưng đối phương tha thiết xông tới, cản đường đi của cô, dồn ép Hạ Từ Nhục phải dừng bước. Đúng lúc ấy, cô kinh hãi tròn tròn mắt -

Không biết từ lúc nào, trong tay Tiểu Trần có thêm một... con dao.

Hắn ta chặn trước người Hạ Từ Nhục, quơ quơ con dao cán dài: " Hôm nay chị phải chịu trách nhiệm cho tôi, nếu không cả hai sẽ cùng chết".

Trái tim Hạ Từ Nhục run lên bần bật, hoảng sợ không thể phục hồi được tinh thần. Nếu là tình huống bình thường, cô sẽ không sợ nhân viên làm loạn, nhưng người này bày bộ dạng không đếm xỉa, hơn nữa say rượu mất kiểm soát, khiến cô sợ hãi.

" Cậu tỉnh táo đi rồi nói gì thì nói". Chỉ giây hai, cô bắt mình phải bình tĩnh lại, yên lặng lui về phía sau, sau đó cố gắng thu hồi tia ánh sáng khiếp đảm trong mắt.

Nếu có thể tỉnh táo hắn ta đã không giơ dao lên, cơ thể Tiểu Trần loạn choạng tiến về phía cô, mắt lộ tia hung ác, mũi dao sắc nhọn gần như dí vào mặt Hạ Từ Nhục. Hắn ta cao lớn, thân hình tựa như bức tường ngăn trở ánh đèn, đảo mắt đã dồn Hạ Từ Nhục đến góc tường. Vì thế, toàn thân cô đều bị bao phủ trong bóng tối, mà con dao kia càng lúc càng dí sát mặt cô.

Dù cô đã cố gắng mạnh mẽ tỉnh táo nhưng không được. Ngay khoảnh khắc mặt mũi Hạ Từ Nhục xám ngoét nghĩ chạy trốn không khỏi nằng -

Thì tiếng còi báo động chói tai bỗng vang lên ầm ĩ.

Không biết ai đã nhấn nút báo cháy, thoáng chốc nước từ trên trần nhà phun mạnh khắp nơi, như một trận mưa to đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Tiểu Trần ngây người, động tác chân chừ nửa nhịp. Không đợi hắn kịp phản ứng, bỗng một bóng người cường tráng khỏe mạnh từ cửa chạy vội tới. Dưới tình thế cấp bách, chú Kỳ theo tiếng còi báo động, liền giơ một cái chảo đập mạnh sau lưng hắn. Trên lưng đau đớn tê rần, thân hình Tiểu Trần khẽ xiêu vẹo, con dao vẫn hươu trong không khí. Chú Kỳ thừa cơ chế trụ cổ tay hắn chuẩn bị đoạt lấy con dao.

Không may, già không địch lại mạnh, Tiểu Trần liều chết nắm chuôi dao không buông tay, khiến chú Kỳ không thể đoạt được. Lúc này, Hạ Từ Nhục nhanh nhẹn, cô bắt chấp toàn thân ướt đầm, thừa dịp chú Kỳ tạm thời không chế đối phương, cô nhanh chóng cầm vỏ chai rượu đặt trên thớt, dồn toàn bộ sức lực nện xuống vai Tiểu Trần.

" Loảng xoảng " một tiếng, con dao cán dài rớt cuộc cũng rơi xuống đất.

Nhận được tin báo mấy nhân viên bảo vệ vội vã chạy tới, mất hai ba lần mới nhấn được Tiểu Trần vẫn đang ngồng cuồng phản kháng xuống dưới đất. Hạ Từ Nhục đã sớm mặt mày không chịu nổi một chiêu, lau nước trên mặt dựa vào tường, lồng ngực vì vụ bạo động mà phập phồng mãnh liệt không

dùng được. Vì thế, cô không có thời gian chú ý tới một thân ảnh cao lớn phía sau nhân viên bảo vệ.

Hoắc Quý Ân gặp đám bảo vệ trong thang máy, mới biết S xảy ra chuyện, trong lòng nảy sinh căng thẳng, lập tức cùng đi đến.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người anh như bị che phủ bởi một lớp tuyết màu trắng. Trong tích tắc thoáng nhìn thấy Hạ Tử Nhược, tia sáng u tối trong mắt anh nhảy dựng mãnh liệt. Hoắc Quý Ân không nói một lời, đôi mày kiếm nhíu chặt bước nhanh về phía cô, nắm chặt cổ tay cô, giơ lên trước mặt mình.

Hạ Tử Nhược bị anh làm vậy, ngoảnh đầu ngạc nhiên, ngơ ngẩn nhìn tay mình, lúc này mới phát hiện - mu bàn tay đầy máu.

Là máu của cô.

Toàn bộ con người cô đều bị một màn chấn động vừa rồi chiếm cứ, căn bản không ý thức được trong lúc hỗn loạn tay bị dao xẹt qua làm bị thương. Hơn nữa miệng vết thương khá sâu, máu tươi róc rách tuôn trào.

Sắc mặt Hoắc Quý Ân u ám như không thể u ám hơn, ánh mắt như lưỡi dao ẩn khuất bức người, tàn mát ánh sáng lạnh. Nhịp tim Hạ Tử Nhược vốn đập loạn lập tức bị xiết chặt. Cô chưa bao giờ thấy bộ dạng này của anh - bộ dạng tức giận. Giống như có kẻ động tới bảo bối yêu của anh - anh hận không thể đem kẻ đó xé nát cho chó ăn.

Hoắc Quý Ân cởi áo vest che cho cô, sau đó kéo vạt áo từ trong chiếc quần tây, chiếc áo sơ mi zegna đẹp đẽ cứ như thế bị xé "roẹt" một mảnh, bao miệng vết thương trên tay Hạ Tử Nhược lại. Mấy động tác liên tiếp, anh làm gọn gàng, cùng lắm mất vài giây đồng hồ. Hạ Tử Nhược chưa kịp mở miệng, trên lưng phút chốc bị xiết chặt, cô bị Hoắc Quý Ân bế lên, đi nhanh ra cửa.

"Đừng sợ, anh sẽ đưa em đi bệnh viện". Giọng nói của anh vô cùng mềm mại, tràn đầy yêu thương.

Toàn bộ nhân viên bảo vệ đều ngẩn người, ông chủ lạnh lùng cao ngạo sao lại... dịu dàng như vậy với một nhân viên?

Đi qua Tiểu Trần đang bị đè dưới đất, Hoắc Quý Ân giận dữ đạp hấn ta một phát, lạnh giọng phân phó nhân viên bảo vệ: "Đưa hấn đến cục cảnh sát".

Tiểu Trần dường như không chút sợ hãi, cười khan "ha ha" hai tiếng, la hét như điên: "Tổng giám sát Trình quả nhiên không sai, ông chủ đã bị hồ ly tinh mê hoặc, Quý Đình muốn sụp đổ đây mà".

Trình Huyền...

Hoắc Quý Ân bước thẳng, sâu trong trông mắt chỉ còn... hơi lạnh

.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Hạ Tử Nhược từng chứng kiến vẻ lạnh lùng cay nghiệt của Hoắc Quý Ân, cô tưởng rằng anh như vậy đủ khiến cho người ta khó có thể tiếp cận. Thật không ngờ, lần đầu tiên linh giác về tức giận của Hoắc Quý Ân trong tối nay, cô mới cảm nhận được điều gì đã làm cho người ta sợ sệt.

Từ khách sạn đến bệnh viện rồi về Lệ Cảnh Loan, toàn bộ quá trình Hoắc Quý Ân không nói một lời, ánh mắt đủ lạnh để đem tất cả mọi người trong phạm vi tầm nhìn đông thành tượng đá. Ngay cả Khương Bình nghe tin vợ vã đến bệnh viện cũng bị hù dọa, một tiếng không dám thốt ra.

Hạ Tử Nhược xử lý xong miệng vết thương, Khương Bình lái xe đưa hai người về Lệ Cảnh Loan. Vừa vào cửa, Hoắc Quý Ân đã gọi thám Lư: "Thím đưa Tử Nhược lên lầu nghỉ ngơi trước". Nói xong, anh bảo Khương Bình vào thư phòng.

Thím Lư là người biết quan sát, thấy Hoắc Quý Ân sắc mặt trầm lạnh, ngoài miệng không dám hỏi nhiều. Bà thấy trên tay Hạ Tử Nhược quấn băng gạc, lập tức đi tới đỡ Tử Nhược lên cầu thang.

Hạ Tử Nhược không có thói quen được người khác hầu hạ, gắng gượng mỉm cười: "Không cần làm phiền thím, tự cháu đi lên được rồi".

Nghe cô nói vậy, thím Lư cũng không nài ép, ngược lại nói: "Nhà bếp đang nấu canh tổ yến táo đỏ, lát nữa tôi sẽ bung một bát lên lầu cho cô".

"Vâng ạ, làm phiền thím". Chuyện này Hạ Tử Nhược biết rõ, trên đường trở về Hoắc Quý Ân đã gọi điện dặn dò thím Lư chuẩn bị canh, anh lo cô mất máu quá nhiều, cố ý bắt cô bồi bổ.

Hạ Tử Nhược một mình đi lên cầu thang, đi chưa được mấy bước, chân hơi dừng lại. Thấp thoáng có tiếng nói trầm thấp lộ vẻ tức giận từ trong thư

phòng truyền ra -

" Khương Bình, bây giờ cậu gọi điện cho Trình Huyền, cảnh cáo cô ta vĩnh viễn không được bước một bước nào vào công ty".

" Cậu tìm sở trưởng Lý, bảo anh ta không được khoan dung, trừng trị tên họ Trần kia, tôi muốn kiện hắn ta về tội cố ý gây thương tích".

" Còn nữa, cậu gửi mail cho tất cả nhân viên của Quý Đình, răn đe ai dám ý kiến bàn luận sau lưng Hạ Từ Nhượng, lập tức đuổi việc".

Hạ Từ Nhượng nghe thấy thái độ dương gắt thành thích, nội tâm cảm xúc lẫn lộn. Một Hoắc Quý Ân luôn vui buồn không thể hiện lại nóng nảy tốt cùng như vậy, chắc chắn bởi vì người bị thương chính là cô. Quan tâm sẽ bị loạn, cô không thể diễn tả được đó là ngọt ngào hay đắng chát.

Thành thật mà nói, nỗi sợ hãi của cô tối nay quả thực không phải là nhỏ. Lúc sự việc xảy ra không kịp nghĩ ngợi, toàn bộ dây thần kinh đều bị kéo căng, mọi thứ đều phản ứng theo bản năng, vì thế dao đâm vào mu bàn tay chảy máu mà không biết đau. Hiện tại sau khi đã khâu ba mũi, trấn tĩnh trở lại, cô càng nghĩ càng thấy sợ, nếu chú Kỳ đến chậm hai giây, có lẽ khuôn mặt cô đã bị Tiểu Trần mất trí rạch nát.

Hạ Từ Nhượng ổn định tâm trí, đi vào phòng ngủ của Hoắc Quý Ân, khom lưng bật đèn đầu giường, xong ngẩn người ngồi ở mép giường. Không bao lâu, cô nghe thấy tiếng bước chân xột xoạt, cùng tiếng vận tay nắm cửa. Cô không kịp nghiêng đầu sang chỗ khác, chiếc nệm mềm mại đã hơi trũng xuống.

" Còn đau không?". Hoắc Quý Ân ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên tay cô.

Giọng nói và động tác của anh đều dịu dàng, dường như người đàn ông giây phút không ngừng giận dữ kia căn bản không phải là anh, vết thương dài của cô như lấy mất của anh miếng thịt. Hạ Từ Nhượng nghiêng đầu, liếc nhìn phải đôi mắt sâu đen chan chứa yêu thương.

Ánh mắt Hoắc Quý Ân ôn nhu như mang theo lực hút mê người, chỉ cần liếc nhìn, đủ để hòa tan tất cả nỗi bất an và sợ hãi của cô.

" Không còn đau nữa". Hạ Từ Nhượng lắc đầu.

Làm sao có thể không đau chứ, lúc cô bị chảy máu, ánh mắt anh đều phản chiếu một màu máu đỏ thẫm. Cánh tay dài của Hoắc Quý Ân kéo cô ôm vào trong lòng, cầm chống lên đỉnh đầu, chậm chậm vuốt ve mái tóc cô, im lặng như an ủi.

" Đừng bảo Khương Bình gửi email, được không?". Mối Hạ Từ Nhượng nhúc nhích áp lên áo sơ mi của anh.

Hoắc Quý Ân khẽ sùng sốt, lúc này mới ý thức được điều cô nói. Giọng nói của anh vẫn vô cùng kiên quyết, lại như mang theo ý cưng chiều nồng đậm: " Anh không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương em".

Câu nói đó nương theo trái tim đang đập mãnh liệt của anh truyền vào màng nhĩ của Hạ Từ Nhượng khiêu khích nội tâm rung động của cô. Lời đã đến bên miệng nhưng cô chỉ rầu rĩ trả lời: " Em không muốn được đối xử đặc biệt, nếu không công việc này em sẽ không thể làm được nữa".

Hoắc Quý Ân không phải không thừa nhận, Hạ Từ Nhượng rất thông minh, là người con gái kiên cường thiện lương. Cho dù trong tay cô không một tác sất nhưng vẫn có thể dùng cách thức của mình để tồn tại trong xã hội thực tế này. Ở nơi làm việc, người ta lừa gạt nhau để sinh tồn. Cho dù không quá lão luyện, nhưng đủ để bảo vệ chính mình. Nhưng là anh đã hại cô, hại cô bị thương.

Càng suy nghĩ, Hoắc Quý Ân càng đau lòng, cánh tay ôm thắt lưng cô dần dần xiết chặt, như muốn nhào nặn ghim cô vào cơ thể: " Được, tất cả nghe theo em".

Thả lỏng một chút, Hạ Từ Nhượng tiếp tục nói: " Chuyện của Tiểu Trần cũng coi như quên đi. Nếu anh muốn thì đuổi việc cậu ta nhưng hồ sơ lưu lại chỉ sợ sau này cậu ta sẽ không tìm được việc. Dù sao cậu ta chỉ là người bị châm ngòi nên mới mất lý trí".

Hoắc Quý Ân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ " ừ " một tiếng.

Không trăng không gió, chỉ có ánh trăng sáng tỏ quán lấy ngọn đèn vàng ấm áp, tỏa sáng hai thân người đang ôm chặt nhau: " Yêu cầu của em anh đều đã đáp ứng, em có phải nên khích lệ anh một chút không?". Không biết Hoắc Quý Ân nhớ tới điều gì, bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy.

Hạ Từ Nhượng ngạc nhiên, tâm tình chuyển sang bối rối. Cô thoáng im lặng tiêu hóa thâm ý của đối phương, xong từ trong ngực Hoắc Quý Ân chui ra, ngửa đầu hôn phớt lên sườn mặt anh tuần của anh.

Đôi hôn thành công, toàn bộ con phần nộ ứ đọng trong lồng ngực Hoắc Quý Ân tan thành mây khói, anh giương khóe môi: " Em như vậy cũng coi là chuyên nghiệp à?". Nói xong, anh xoay mặt, đem gò má kia lại gần môi Hạ Từ Nhượng: " Hay là bên này cũng tới chút đi".

Trong đôi đồng tử lấp lánh ẩn chứa tia sáng nhu hòa, kiên định, nổi bật hơn những ngôi sao u ám ngoài cửa sổ. Trên gương mặt dịu dàng vô hại cảm xúc như một con thú nhỏ dễ thương, dường như bắt đầu tham lam lưu luyến giây phút được vuốt ve an ủi.

Trong khoảnh khắc bờ môi Hạ Từ Nhượng chạm sườn mặt anh, cô liền phát hiện mình sai rồi, hoàn toàn sai rồi - dã thú chính là dã thú, bản chất thú tính bên trong vĩnh viễn không thể thay đổi.

Hoắc Quý Ân thoáng giữ gáy cô, môi nghiêng nghiêng, liền lấp kín miệng cô, ngậm môi cô không ngừng mút mát, coi cô như một chiếc kem ngon lành, mưu tính cứ như thế làm cô tan chảy. Hạ Từ Nhượng cảm thấy đầu lưỡi tê rần, để anh ôm lấy rồi bị bắt sống, dùng sức rượt đuổi, quấy nhiễu, tiếp theo

trở mình rút vào. Cô sắp bị môi lưỡi của anh trâu chọc thủng không ra hơi, hô hấp dần dần lộn xộn, bàn tay không bị thương phải ôm lấy cổ Hoắc Quý Ân, tìm kiếm cảm giác tồn tại yếu ớt.

Hoắc Quý Ân dường như thương cảm tư thế không được thoải mái của cô, hay do dự càng lúc càng cấp thiết, giãy vò và chiếm hữu triệt để. Cánh tay anh đặt trên chiếc eo thon nhỏ của Hạ Tử Nhược khẽ dùng lực, áp toàn bộ người cô ngã xuống giường. Cùng lúc đó, anh cúi đầu vùi vào hõm vai cô, nơi mềm mại mê người tới nay trong phòng làm việc anh đã không có cơ hội nhấm nháp.

Trong khoảnh khắc hai người ý loạn tình mê, tiếng đập cửa không nhanh không chậm đột nhiên vang lên.

Thân thể Hạ Tử Nhược hơi cứng đờ, tranh thủ thời gian khôi phục lại tinh thần, đẩy người đàn ông đang vùi đầu làm việc tay chân trước ngực cô: "Anh đi mở cửa trước đi".

Hoắc Quý Ân từ nơi mềm mại kia ngước mắt lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, hờn dỗi đáp: "Không đi". Nơi nào đó đang bị hòa thiêu, anh muốn đi cũng không được.

Như phát giác điều gì, Hạ Tử Nhược cười khẽ một tiếng, trở mình xuống giường, đi ra mở cửa.

Thím Lưu trong tay bưng chiếc bát sứ trắng nhỏ tinh xảo. Cửa vừa mở, bà đã nói: "Hạ tiểu thư, nước canh của cô...". Nào ngờ vừa nói phân nửa, bà liền không nói được nữa.

Thím Lưu không biết phải đối mặt sao với Hoắc Quý Ân đang ngồi đầu giường. Anh đang dùng ánh mắt ai oán nhìn người giúp việc tới không đúng lúc.

Thím Lưu giật mình chột hiều: "Khụ khụ, xin lỗi, hai người tiếp tục đi". Bà quên đặt bát canh xuống, vội vã quay người chuồn đi.

"..."

Đêm nay, Hạ Tử Nhược hưởng thụ đãi ngộ giống như một Nữ Vương. Trái với một Hoắc Quý Ân bình thường quen được hầu hạ, anh chịu một nhọc giúp cô xả nước tắm, giúp cô sưởi ấm... Đương nhiên, cô phải trả một chút chi phí.

Cô liên tiếp bị người đàn ông này ăn hai lần.

Mùi vị không quá giống nhau. Một lần là món cay Tứ Xuyên, kích thích như lửa, một lần là mật ngọt, ôn nhu như nước. Không biết do Hạ Tử Nhược mùi vị quá ngon hay do anh ăn chay đã quá lâu. Đối với mỗi tác da thịt của cô, Hoắc Quý Ân đều yêu thương không thốt thành lời.

Trắng sáng sao thừa, hai người vùi mình trong chiếc chăn mềm mại.

Hoắc Quý Ân từ phía sau ôm lấy cô. Cánh tay trần từ cổ Hạ Tử Nhược đi xuống, tự nhiên vòng trước ngực cô, thi thoảng vuốt ve. Giọng nói tràn ngập từ tính của anh lộ chút lười biếng: "Mấy ngày tới anh phải đi công tác ở Pháp một tuần, bàn bạc với Trần tổng về kế hoạch xây dựng khách sạn mới. Vợ ông ấy một mực nói muốn gặp em, em đi cùng anh được không?"

Vừa hay bọn họ có thể trải qua lễ tình nhân đầu tiên tại Paris.

Hạ Tử Nhược bị anh ôm nóng hừng hực, có phần bối rối. Cô ngẫm nghĩ một lúc, trả lời: "Không được, lễ tình nhân em phải ở lại S, trong nhà hàng chắc chắn sẽ có nhiều việc bề bộn".

Về mặt Hoắc Quý Ân bất lực, anh thật không biết mời về một vị quản lý trường chuyên nghiệp như thế này là mừng hay là lo: "Vậy sau lễ tình nhân, em đến Paris gặp anh".

"Vâng". Hạ Tử Nhược ngáp một cái, khép mi mắt nặng trĩu, khe khẽ lên tiếng: "Chúc ngủ ngon".

Tư thế anh không đổi, vùi mặt cọ xát vào trong tóc cô: "Ngủ ngon".

***

Tin Trình Huyền bị khách sạn sa thải đã khơi ra một cơn chấn động lớn.

Trong buổi họp cấp cao của Tập đoàn, không ít nguyên lão đã biện hộ thay cô ta. Tác phong làm việc của cô ta giống y chang tư thế mạnh mẽ và kiên quyết của Hoắc Quý Ân, rất đáng ngưỡng mộ. Huống hồ, cô ta từng cùng Tổng giám đốc trải qua quá trình gây dựng sự nghiệp. Bất luận thế nào cũng nên khoan dung, mở một lối thoát.

Nhưng Hoắc Quý Ân im lặng bất động, thâm tâm quyết định không tha cho người phụ nữ đó.

Mặc dù anh nghe theo đề nghị của Hạ Tử Nhược, lệnh cho những người biết được sự việc đã thương người tới hôm đó không được phép truyền ra ngoài. Nhưng trên đời không có tường nào mà gió không lọt qua. Mọi người bên ngoài không dám lộ ra, nhưng bí mật xôn xao truyền đi. Hơn nữa, Giám đốc bộ phận dịch vụ ăn uống bị cách chức, nhân viên từ trên xuống dưới rất nhanh bồi bổ thêm về ông chủ: "Mê muội nữ sắc, tổn thương tình cũ".

Giữa lúc bị chỉ trích, Hoắc Quý Ân đến Pháp công tác.

Anh vừa đi, cuộc sống của Hạ Từ Nhục không thể nói là dễ chịu hay không tốt. Tóm lại, đồng nghiệp đối với cô đột nhiên khách khí hẳn. Ngay cả những người không quen biết, vô tình gặp cô ở khách sạn cũng không quên hàn huyên, dường như cố hết sức nịnh nọt bà chủ tương lai.

Đương nhiên cũng có lúc ngoại lệ.

14/2, ngày lễ Valentine.

Buổi tối sau giờ làm việc, Hạ Từ Nhục mệt mỏi như con cún. Ngày mai bay đi Paris, cô vội vàng về nhà chuẩn bị hành lý. Lê bước chân nặng nề đi nhanh về phía thang máy nhân viên. "Đình" một tiếng vang nhỏ, cửa thang máy mở ra, cô đang định nhấc chân bước vào liền khựng lại.

Trong thang máy là một phụ nữ - trên người mặc chiếc áo khoác dài màu cà phê nhạt, chân đi giày cao gót, trong tay ôm một thùng giấy lớn, trong hộp rải rác đồ dùng văn phòng cá nhân.

Không phải Trình Huyền thì là ai.

Rõ ràng, tối nay cô ta đóng gói rồi đi, lần cuối cùng bước vào cửa Quý Đình.

Trong lúc Hạ Từ Nhục đang do dự xem có nên bước vào thang máy hay không, không ngờ Trình Huyền vươn tay đè chặt nút mở cửa, như đợi cô đi vào. Giằng co trong phút chốc, Hạ Từ Nhục mạnh dạn đi vào.

Thang máy từ từ đi xuống, bầu không khí trong không gian bị bịt kín hết sức khó xử.

Hạ Từ Nhục không nhìn cô ta, cũng không nói chuyện, ngược lại là Trình Huyền phá vỡ sự trầm mặc: "Quản lý Hạ, cô đọc truyện cổ tích Cô Bé Lọ Lem chưa?". Lúc cô ta mở miệng, sự suy tàn và thất vọng trên mặt đã sớm được xóa sạch, ngoại trừ giọng nói trong trẻo lạnh lùng đầy khiêu khích, không rõ nghĩa.

Hạ Từ Nhục mấp máy môi, kiềm chế suy nghĩ phản bác trong đầu, đè nén cơn giận không để tâm đến cô ta.

Nhưng cô càng không lên tiếng, Trình Huyền càng không cam lòng, miệng lưỡi sắc nhọn bổ sung thêm đao kiếm: "Tôi thấy thực ra cô bé Lọ Lem đã làm một chuyện rất xấu, khiến tất cả các cô gái nghèo đều ôm mộng tưởng". Cô ta có thể nói ra những lời cay nghiệt như vậy quả không dễ dàng.

Hạ Từ Nhục vốn không muốn chấp nhặt với cô ta, nhưng giờ phút này cô chỉ cảm thấy tức giận máu huyết bốc lên đầu, nghiến răng, cuối cùng nhịn không được đáp trả một câu: "Trình Huyền, tôi cho cô một lời khuyên. Ở sau lưng bán trộm người khác, suốt đời sẽ sống trong góc tối, nhìn bóng lưng người khác".

Câu nói vừa dứt, vừa vặn cửa thang máy bật mở, Hạ Từ Nhục không quay đầu bước ra ngoài.

Trình Huyền giật mình kinh sợ, hai con ngươi mở lớn định cãi lại, mới phát hiện đúng là mình đang - nhìn bóng lưng của đối phương. Đây là lý do vì sao, cô ta đã bỏ lỡ biểu hiện trên mặt Hạ Từ Nhục, lộ chút cô đơn.

Không biết vì câu nói như kim châm của Trình Huyền, hay vì suy nghĩ nào khác, mà giờ phút này Hạ Từ Nhục không sao cảm thấy đắc chí như một người chiến thắng. Trái lại, trong thâm tâm cô vô cùng khó chịu.

Về tin đồn của Hoắc Quý Ân, cô có nghe thấy. Chuyện ông chủ bỏ rơi nhân viên lão làng đã theo mình tám năm, người ngoài nghe nhầm đồn bậy đương nhiên không thể có phiên bản tốt đẹp. Lời đồn này đụng phải người miệng lưỡi cao thấp, người hiểu chuyện chỉ đóng tai nghe cho xong, không bao giờ nghĩ tới những hành động đơn giản và vô trách nhiệm. Cuối cùng, làm cho danh dự của người trong cuộc bị ảnh hưởng. Có lẽ, hiện tại chỉ có Hạ Từ Nhục biết rõ người đàn ông này tuyệt đối không phải là kẻ bạc tình phụ nghĩa, lãnh khốc vô tình như lời bọn họ nói. Nhưng càng hiểu Hoắc Quý Ân, cô càng cảm thấy trái tim bị lấp kín.

Anh thừa chịu đựng những lời chỉ trích, cũng không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương tới cô.

Ngay khi Hạ Từ Nhục ôm mối tâm tư phức tạp trong lòng đi ra cửa sau khách sạn -

Một người bất chợt xuất hiện ở khúc quanh, bước một bước dài ngăn trước người cô.

Cô chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, chỉ nghe thấy người kia nói: "Cô là con gái của Hạ Chấn Viễn phải không?".

Nhịp thở của Hạ Từ Nhục lập tức bị tắc nghẽn

.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Nghe đối phương mở miệng nhắc đến cái tên "Hạ Chấn Viễn", Hạ Từ Nhược như bị đóng đinh tại chỗ, nhanh chóng quan sát người này. Người đàn ông trung niên không quen biết mặc bộ quần áo bình thường, tướng mạo xấu xí, vẻ mặt như một con vật chết yểu, loại người không từ nào có thể diễn tả hết vẻ hung ác.

"Ông muốn gì?". Hạ Từ Nhược cảnh giác hỏi.

Người đàn ông không vòng vo, lắc lắc chiếc bật lửa trong tay, châm "xoẹt" điều thuốc cắn trong miệng, đi thẳng vào vấn đề: "Món nợ của Hạ Chấn Viễn đã kéo dài nhiều năm cũng đến lúc phải rõ ràng rồi. Người tuy đã bỏ trốn nhưng món nợ này không thể nước đổ lá khoai. Chúng tôi đành phải đòi con gái ông ta thôi".

Nghe thấy lời nói đó, Hạ Từ Nhược trong lòng căng thẳng, cô đã biết đối phương là người phương nào.

Hạ Chấn Viễn trốn nợ mất tích năm năm nay, cô không phải chưa từng bị người của công ty thu nợ quấy rầy. Nhưng những người đó mỗi lần chỉ buông vài câu giận dữ qua điện thoại, ép cô nhanh chóng tìm cho ra ba mình mà thôi. Chặn cửa tìm người như bây giờ vẫn là lần đầu tiên. Đám người có khả năng đòi được chén cơm này đương nhiên không cần nhiều lời, tam giáo cửu lưu (đủ mọi thành phần), giờ mọi mảnh khóc. Dù sao việc bức người lấy tiền, không tàn ác sẽ không làm được.

Suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng, tâm trí Hạ Từ Nhược càng thêm khẩn trương, nhũn mảy mồ hôi lâu sắp xếp từ ngữ, cô không mềm không cứng trả lời: "Tôi không có tiền trả nợ thay ba tôi".

Hạ Chấn Viễn nợ một khoản tiền không phải là nhỏ, nếu không ông sẽ không bỏ đi.

Kẻ đến đòi nợ lại không cho là như vậy, vẻ bề ngoài thì cười cười nhưng trong bụng không cười: "Cô lừa gạt ai thế". Nói xong, hắn ta nheo mắt, ngửa đầu nhìn khách sạn xa hoa sau lưng cô, cầm điều thuốc trong tay chỉ chỉ logo của Quý Đình: "Không phải cô đã dính lấy ông chủ của khách sạn này à. Mượn anh ta ít tiền trả nợ chẳng phải xong rồi sao".

Trái tim căng thẳng của Hạ Từ Nhược nổ "bùm" một tiếng, sau đó ... đứt đoạn, kinh hãi đến nỗi không thốt nổi một từ. Đương nhiên, đối phương đã sớm điều tra ra. Nhìn bộ dạng hắn như vậy e là sẽ không dễ dàng buông tha cô. Ngay khi sắc mặt cô tái nhợt hoàn toàn mất hết ý chí thì người đàn ông kia có phần nghiêm túc, lấy từ trong túi quần ra một tấm thẻ đưa cho cô.

"Cô Hạ, tôi cho cô thời gian hai ngày, cô cần phải đem một nghìn hai trăm vạn chuyển vào tài khoản này. Nếu không...". Đối phương đột nhiên rút một hơi thuốc, nhả một vòng khói lên mặt cô, chậm rãi nhấn mạnh: "Nếu không em trai cô gặp phải điều gì bất trắc khó mà nói được". Quăng ra vài câu độc địa, hắn ta ném đầu thuốc lá xuống dưới đất, dùng chân dập tắt tia lửa cuối cùng, quay người rời đi.

Còn lại Hạ Từ Nhược ngẩn ngơ đứng nguyên một chỗ. Cô cảm thấy toàn thân cứng đờ, nhất là đầu ngón tay đang cầm tấm thẻ kia.

Buổi tối cuối đông gió vẫn lạnh, Hạ Từ Nhược về đến nhà, toàn thân đổ mồ hôi, là mồ hôi lạnh. Hạ Từ Bằng chưa về, trong nhà vắng vẻ. Vừa vào nhà, cô đã gầy ra, đi chân trần tiến thẳng vào trong phòng ngủ, đèn cũng không bật, cả người yếu ớt ngã xuống giường.

Cô không thích nhớ lại, nhưng không có nghĩa là cô đã quên. Đặc biệt là lúc này, đầu óc cô như chiếc lồng chim quên khóa, trí nhớ như dòng nước lũ, ào ào tuôn chảy.

Cô đã từng oán hận ba, hận ông vứt bỏ chị em cô. Làm cha làm mẹ rốt cuộc có bao nhiêu nhẫn tâm mới có thể vứt bỏ máu thịt sinh ra? Sau này, Tô Khái động viên cô: "Chủ Hạ vì bảo vệ bọn em nên mới bỏ trốn. Nếu như ông ấy không đi, e là em và Hạ Từ Bằng không tránh được sự uy hiếp của bọn đòi nợ". Hạ Từ Nhược tin, nhiều năm như thế, đúng là cô đã dựa vào chút suy nghĩ nhỏ nhoi ấy để chèo chống cho tới hôm nay. Không hận, không oán, trông mong ông có thể sớm trở về.

Nhưng thực tế là?

Hạ Chấn Viễn xa xôi nghìn dặm không tin tức, mà bọn đòi nợ, vẫn đến uy hiếp bọn cô.

Trong phòng không bật đèn, Hạ Từ Nhược nằm lý trên giường, lục ngăn kéo tủ đầu giường lôi ra chiếc đồng hồ, thả trong lòng bàn tay, cặp mắt nhìn - Đây là chiếc đồng hồ Hoắc Quý Ân đã mất bao công sức mạng về cho cô.

Là vật kỷ niệm duy nhất ba cô để lại.

Nhưng lúc nhìn thấy mặt kim loại của chiếc đồng hồ tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lạnh, Hạ Từ Nhược bỗng không biết nên dùng loại tâm trạng gì để nhớ tới ba. Cuối cùng, cô phải làm thế nào để không hận? Cuộc sống của cô không lẽ còn chưa gặp đủ đau khổ sao? Vì cái gì mà mỗi lần đều bị hủy hoại dưới tay Hạ Chấn Viễn?

Hạ Từ Nhược có cảm giác mình sắp bị vấn đề này bức điên rồi. Cô lắc lắc cái đầu đã bị hỗn loạn, ngồi dậy, bật đèn lên. Ánh sáng trắng thê lương tỏa ra, cô nhìn chằm chằm chiếc va li lớn để dưới nền nhà. Chiếc va li mở nắp, bên trong đã nhét một nửa quần áo, còn nửa kia cô định sắp xếp đặt đồ dùng cá nhân vào đó.

Cô cởi áo khoác, không để ý đến mồ hôi đang đổ ròng ròng sau lưng, vội vã lấy chiếc di động từ trong túi quần. Tính toán một chút, Paris vừa đúng 4

giờ chiều, vì vậy Hạ Từ Nhượng lùi từ trong danh bạ ra một dãy số quen thuộc, nhấn nút gọi.

Điện thoại rất nhanh có người nhận, một giọng nói rõ ràng trầm thấp kèm theo tiếng nói chuyện xung quanh truyền đến: "Hạ Từ Nhượng, anh đang họp".
Hoắc Quý Ân thấp giọng nói.

Hạ Từ Nhượng do dự hai giây, môi mấp máy: "Em chỉ nói một câu thôi".

"Được, em chờ anh chút". Hoắc Quý Ân nói xong, cô liền thấy anh bảo với người bên cạnh: "Xin lỗi, tôi có một cuộc điện thoại quan trọng cần nghe, xin phép vắng mặt một lúc".

Sau đó, âm thanh trong điện thoại yên tĩnh lại, thấp thoáng vọng tới tiếng mưa rào rào đập vào cửa sổ thủy tinh. Không đợi Hạ Từ Nhượng mở miệng, anh liền nói: "Paris đang mưa, Trần tổng đã sắp xếp lái xe, ngày mai anh sẽ ra sân bay đón em". Giọng điệu của Hoắc Quý Ân không bình thản như trước kia mà mơ hồ lộ vẻ mong đợi.

"Em... ngày mai em không đi được". Giọng nói ngắt quãng của Hạ Từ Nhượng cắt ngang lời anh.

"Sao vậy?". Tuy cất cao âm cuối, nhưng giọng anh vẫn rất nhỏ.

Dăm ba câu chắc chắn không thể giải thích rõ ràng tâm trạng sốt ruột chùng chãi, cô đành trả lời qua quýt: "Em vướng phải một số việc nên không đi được. Chờ anh về rồi nói sau".

Di động chỉ yên tĩnh trong chốc lát, giọng nói của Hoắc Quý Ân truyền ra đã có chút u ám: "Sau khi họp xong anh sẽ gọi cho em".

Cho dù khoảng cách cách mấy nghìn kilomet, chênh lệch bảy tiếng đồng hồ, Hạ Từ Nhượng vẫn có thể tưởng tượng ra biểu hiện mất mát trên mặt anh. Nhưng giờ phút này khoảng cách giữa cô và anh sao mà xa xôi thế, rắc rối của cô lại vô cùng cấp bách, cô thật sự không thể làm tốt cả hai.

Tắm rửa xong xuôi, Hạ Từ Nhượng nhận được một cuộc điện thoại. Không phải Hoắc Quý Ân, mà là người của công ty thu nợ. Đối phương nhắc nhở cô đừng quên kỳ hạn trả nợ. Nói là nhắc nhở, nhưng thực ra là gây sức ép lần nữa. Cô không chịu nổi quấy rầy, bực bội tắt điện thoại.

Bị vấn đề tiền bạc quấy nhiễu cả đêm, Hạ Từ Nhượng không chợp mắt phút nào.

Nếu chỉ có một thân một mình, cùng lắm cô sẽ tìm một chỗ trốn đi giống Hạ Chấn Viễn. Nhưng bọn người đó dùng tính mạng của Hạ Từ Bằng để uy hiếp nên cô đành bất lực, để mặc bọn chúng chém giết. Hạ Từ Nhượng không phải chưa từng nghĩ đến việc vay tiền Hoắc Quý Ân, nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã ngay lập tức bị cô gạt đi. Tình yêu sâu sắc, tiền tài nông cạn, một khi trộn lẫn cả hai, thâm sâu sẽ bị lột dưới nông cạn.

Hay có thể nói, Hạ Từ Nhượng đã cẩn thận bảo vệ chút lòng tự trọng mà cô tưởng rằng rất mạnh mẽ ấy. Nhưng trước mặt một người đàn ông như Hoắc Quý Ân, cô có cảm giác lòng tự trọng nhỏ bé đó càng trở nên yếu ớt hơn. Giống như một cái bong bóng, thoát nhìn phình to, nhưng thực ra... chỉ cần đâm một phát liền nổ tung.

Hôm sau ngân hàng mở cửa, Hạ Từ Nhượng liền đi rút số tiết kiệm từng lập trước kia. Sau khi nhân viên giao dịch in sổ dư, cô chỉ thấy tâm can nguội lạnh phân nửa. Mấy năm qua, quả thực Hạ Từ Nhượng có tiết kiệm một ít tiền, là tiền lương hàng tháng của cô, trừ chi phí sinh hoạt hàng ngày của hai chị em, số tiền tích lũy được so với khoản nợ kèch xù quả là như muối bỏ biển.

Từ ngân hàng đi ra, bước chân cùng toàn bộ tinh khí của cô như bị rút hết, chỉ còn lại từng hơi thở nhẹ nhẽ. Dùng chút sức lực cuối cùng, cô lái xe tới một khu dân cư cao cấp ở phía đông. Khu dân cư cao cấp này có quy mô rất lớn, xanh hóa tốt, mấy tòa nhà cao tầng mọc lên từ mặt đất, họp cùng bách thụ tươi tốt xung quanh tạo thành một quần thể. So với khu dân cư cũ kỹ nơi cô ở vốn không cùng cấp bậc.

Trong tiểu khu cấm lái xe từ bên ngoài vào, Hạ Từ Nhượng đỗ xe bên lề đường, vội vã đi bộ về phía tòa nhà chung cư. Tuy mấy năm không tới, nhưng cô vẫn có chút ấn tượng. Dựa vào trí nhớ, cô đi thang máy lên tầng 20, dừng lại trước một chiếc cổng gỗ.

Hơi thở dồn dập nhanh chóng được ổn định, Hạ Từ Nhượng hít sâu, đưa tay nhấn chuông cửa.

Theo đó, một loạt tiếng bước chân xột xoạt từ xa đến gần, người bên trong "lách cách" mở khóa. "Ai vậy?".

Trong nháy mắt nhìn thấy rõ Hạ Từ Nhượng, đối phương kinh ngạc sững sờ, bàn tay đặt trên tay nắm cửa khê khựng lại: "Hạ Từ Nhượng, sao cháu lại tới đây?".

"Cô ạ". Bờ môi Hạ Từ Nhượng giật giật: "Cháu có việc muốn trao đổi với cô".

Cô Hạ nhanh chóng thu hồi vẻ mặt không mấy tự nhiên, nghiêng cơ thể mập mạp, để cô vào nhà, ngoài miệng nói: "Năm năm không gặp, sao hôm nay cháu lại đến đây?".

Không đợi cô trả lời, một người đàn ông tuổi tác tương đương cô Hạ trong tay cầm theo con dao phay, từ trong bếp đi ra. Người này nhìn thấy Hạ Từ Nhượng, sắc mặt khê cứng đờ.

"Dượng". Hạ Từ Nhượng chào.

Dượng Hạ chỉ chỉ ghế sofa: "Cháu ngồi đi". Sau đó, ông ta không mặn không nhạt bổ sung thêm một câu: "Cháu với cô ngồi nói chuyện đi, dượng đi

nấu cơm".

" Vâng, được ạ".

Hạ Từ Nhựt vừa ngồi xuống ghế sofa, cô Hạ liền bưng chén nước đặt trên bàn trà. Lúc này thần sắc của người cô đã tự nhiên hơn nhiều, ngồi xuống bên cạnh Hạ Từ Nhựt, kéo lấy tay cô, hỏi han ân cần: " Cháu gặp chuyện gì không hay phải không? Nhìn mặt mũi ủ dột vậy".

Hạ Từ Nhựt không có thời gian vòng vo, quyết định nói thẳng: " Cô, công ty thu nợ đến tìm cháu đòi tiền. Cô có tiền không dùng đến thì cho cháu mượn trước được không? Cháu nhất định sẽ nhanh chóng trả lại cho cô". Cô nói một mạch, tựa như sợ chậm một chút sẽ không có mặt mũi để mở miệng. Mượn tiền người khác, bất luận thế nào, thâm tâm cô đều cảm thấy vô cùng khó sở.

Nhưng người nghe thì không như thế, cô Hạ hơi sững sốt, sắc mặt thay đổi có vẻ như có chút tính toán. Nhưng chỉ trong nháy mắt, gương mặt tròn xoe của bà ta liền nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: " Ấy da, cháu cũng không phải không biết, cô và dự định đều đã nghĩ hưu, em cháu lại đang học đại học, chi tiêu không hề ít...".

Vậy là không chịu giúp đỡ, Hạ Từ Nhựt hiểu, tâm can đột nhiên trống rỗng, tia hy vọng cuối cùng vỡ tan. Là cô đã mặt dày mở miệng, bây giờ nghe đối phương từ chối còn không ngừng kể khổ, cô cảm thấy gò má vì xấu hổ mà nóng ran lên: " Thôi quên đi, không sao đâu ạ". Nói xong, cô liền đứng lên, cup mắt nói: " Cháu xin lỗi vì đã quấy rầy, cháu đi trước đây".

Ái ngờ, ngay khi cô cất bước, cô Hạ đột nhiên kéo cô lại: " Hạ Từ Nhựt, cháu đợi một chút".

Hạ Từ Nhựt còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã xoay người chạy vào trong phòng ngủ. lát sau, cô Hạ cầm trong tay một chiếc phong bì đi ra, nhét vào tay Hạ Từ Nhựt, vỗ vỗ lưng cô: " Đứa bé này mệnh khổ. Cô không có nhiều, năm nghìn này cháu cầm đi".

Năm nghìn tệ...

Hạ Từ Nhựt cảm xúc lẫn lộn, cô cầm phong thư còn nguyên đầy trở lại tay người cô, sắc mặt lạnh nhạt: " Được rồi, tiền này cô cứ giữ lại dùng đi". Cô không muốn chờ lâu thêm một giây, liếc mắt nhìn bữa cơm trưa phong phú trên bàn ăn, buồn bã quay người rời đi.

Sau khi cánh cửa khép lại, cô định đi về phía thang máy, chợt nghe bóng thoáng đoạn đối thoại từ trong nhà truyền ra:

" Sao bà lại cho nó tiền?". Là giọng của dự định, lộ vẻ oán trách.

" Đương nhiên là để đuổi nó đi rồi. Người ta đã tìm đến tận cửa, không thể để nó tay không về nhà". Cô Hạ là loại người như thế nào không cần phải nói, nhưng ít nhất vì sĩ diện bà ta vẫn phải làm.

" Cũng may là nó không cần. Tiền đó là tôi giữ lại cho con gái mua di động đây".

"...".

Cơ thể Hạ Từ Nhựt mềm nhũn, ngã tựa trên bức tường ở hành lang, khóe miệng trào ý cười đau khổ.

Năm đó cô Hạ mua căn nhà này, tiền bạc tù túng, nên đã mở miệng mượn Hạ Chấn Viễn tiền đặt cọc. Khi ấy, Hạ Chấn Viễn đang lên như điều gặp gió, kinh tế phát đạt, nghĩ đến em gái mình, ông không nói hai lời trực tiếp giúp cô Hạ thanh toán toàn bộ. Nhưng sau này, ông thiếu nợ chạy trốn, cô Hạ là người đầu tiên phân rõ quan hệ người nhà với Hạ Từ Nhựt.

Tình người âm lạnh, lòng người dễ thay đổi, ngay cả người thân đôi khi cũng không ngoại lệ.

Bức tường sau lưng Hạ Từ Nhựt lạnh như vậy, nhưng không lạnh bằng trái tim cô. Cô muốn khóc, nhưng không có nước mắt. Nếu thật sự không đến bước đường cùng, cô sẽ tuyệt đối không tìm đến người cô. Bây giờ nghĩ đến, chỉ thấy cuối cùng là... tự mình rước nhục.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Hai ngày sau.

Thời gian đến hạn trả nợ cuối cùng chỉ còn lại một tiếng đồng hồ, Hạ Từ Nhựt vẫn chưa xoay được tiền.

Ngoài sốt ruột, cô còn lo lắng cho Hạ Từ Bằng. Các công ty thu nợ trên thị trường vốn là những công ty phạm pháp. Phần lớn được chủ nợ ủy quyền thông qua các phương tiện đòi nợ bất hợp pháp, sau đó kiếm tiền hoa hồng, đe dọa uy hiếp là thủ đoạn bọn chúng thường dùng nhất. Đối với đám người làm việc không nặng không nhẹ này, trong lòng Hạ Từ Nhựt không dám có tư tưởng may mắn, đành theo địa chỉ trên danh thiếp, chạy đến công ty thu

nợ một chuyến.

Công ty đó quy mô không lớn, có thể thấy văn phòng ẩn nấp khắp mọi nơi trong thành phố, bảng tên được đặt một cách mỹ miều: Công ty cổ vấn thương mại Thiên Hùng.

Tên của công ty ấy đối với Hạ Từ Nhục không tính là lạ lắm. Sau khi Hạ Chấn Viễn mất tích, cô từng nhận được mấy cuộc gọi của Thiên Hùng. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô đến tận nơi, trong thâm thâm không tránh khỏi tâm lý thấp thỏm.

Cô che ngực ngăn chặn nỗi hoảng sợ trong lòng nhảy vọt ra, đẩy cánh cửa thủy tinh đi vào, nói với nhân viên lễ tân: "Tôi tìm Triệu Hồ tiên sinh". Tên trên danh thiếp, không biết có phải là của người đã chặn cô trước cửa khách sạn hay không.

Nhân viên lễ tân cúi đầu chơi điện thoại, không ngẩng lên, lười biếng đưa ngón tay chỉ về khu làm việc phía sau lưng: "Chỗ trong cùng gần cửa sổ nhất ấy".

"À, cảm ơn".

Hạ Từ Nhục đi qua tấm bình phong bước vào khu làm việc, mùi thuốc lá ngạt thở lập tức đập vào mặt. Trong căn phòng không khí ngột ngạt có mấy người đàn ông đang ngồi, đối diện mỗi người là một chiếc máy vi tính, trên tay cầm điều thuốc. Nhìn thấy cô đi vào, mấy tên đàn ông cao lớn thô kệch không khỏi liếc mắt, nhìn cô dò xét từ trên xuống dưới.

Cảm thấy không thoải mái khi bị nhìn, hai con ngươi Hạ Từ Nhục rù xuống, khó khăn đi về phía cửa sổ. Một màn tối muộn hôm trước đã khắc trong đầu cô, bởi vậy cô liếc mắt một cái liền nhìn ra Triệu Hồ.

Triệu Hồ đang cúi đầu gõ bàn phím, cô gõ lên mặt bàn của hắn ta: "Anh Triệu".

Đối phương theo tiếng gọi ngẩng đầu lên, lúc này mới đem lực chú ý chuyển sang người cô: "Ái chà, cô Hạ đã đến, tôi đang muốn tìm cô đây".

Hạ Từ Nhục lúng túng xoa xoa tay, nổi bất an vừa được ngăn chặn lại xông ra, tìm đập như trống đánh: "Anh Triệu, anh có thể gia hạn cho tôi thêm thời gian được không? Ngay một lúc quả thực tôi không thể góp được nhiều tiền như vậy...". Đòi cô chưa từng hèn mọn như thế, sau khi nói xong, mặt chôn xuống thật thấp.

Trong khi cô giương mắt chờ đối phương tỏ thái độ, toàn thân ngây ngẩn.

Thì Triệu Hồ lại không bày ra vẻ mặt hung thần, trái lại, hắn nhếch miệng cười cười. Trong lúc Hạ Từ Nhục vẫn đang suy nghĩ xem bộ dạng quỷ dị của người này tỏ ý gì thì hắn ta nhẹ nhàng nói: "Món nợ của Hạ Chấn Viễn đã có người trả giúp, cô không cần phải để ý đến rồi".

Hạ Từ Nhục ngạc nhiên, bỗng cảm giác độ dài của trí não mình vẫn chưa dùng đủ, cô kinh ngạc há to miệng: "Người đó là ai vậy?".

Triệu Hồ nhích lại gần về phía thành ghế, mặt mũi cúi xuống: "Không thể trả lời".

Đối phương ném ra một câu lời ít ý nhiều, Hạ Từ Nhục không chấp nhận, cô nhướn đôi mi thanh tú lên hỏi: "Tôi muốn biết người giúp tôi là ai".

Triệu Hồ gãi gãi gáy, giọng điệu có chút không kiên nhẫn nhưng hết sức kiên quyết: "Chúng tôi là người đi đòi nợ nhưng cũng có đạo đức nghề nghiệp. Đối phương yêu cầu tôi giữ bí mật thân phận của anh ta, đương nhiên tôi không thể tiết lộ".

Tuy Hạ Từ Nhục rất muốn cạy miệng hắn ta nhưng Triệu Hồ giữ miệng rất chặt, e là có nhét cả một quả bom vào trong miệng hắn, hắn cũng sẽ không nhả ra. Ngay lúc Hạ Từ Nhục đang nghi nghi ngờ ngờ, định nhắc chân xoay người, Triệu Hồ bỗng nheo mắt, cẩn thận nhìn cô.

"Hãy, mọi người đều nói hồng nhan bạc mệnh. Nhưng tôi thấy cô thật tốt số". Hắn ta không khỏi cảm khái một câu.

Hạ Từ Nhục như bị câu nói đó trêu chọc bắt buộc phải dừng chân, hoặc do cô không thích lối suy nghĩ ấy nên hỏi ngược lại Triệu Hồ: "Tôi hôm ấy sao anh có thể tìm được khách sạn Quý Đình?". Cô vừa thay đổi công việc không bao lâu, vậy mà đối phương biết rõ chuyện giữa cô và Hoắc Quý Ân, dù thế nào đi nữa cô cũng cảm thấy lạ.

Nói đến đây, Triệu Hồ vui vẻ, trên gương mặt tàn nhẫn trời sinh hiển hiện vẻ tự đắc: "Tôi không có khả năng đòi chén com này sao? Thiên Hùng gần đây mới thành lập bộ phận xử lý nợ cũ. Chịu trách nhiệm đặc biệt thu hồi món nợ kéo dài nhiều năm của ba cô vừa khéo là tôi. Tôi đến khách sạn của cô tìm người nghe ngóng, người đó chuyện gì cũng biết...". Tiền thu được quá dễ dàng, trong bụng Triệu Hồ đã sớm nở hoa, không nín nổi chậm rãi nói.

Hạ Từ Nhục giật mình, không ngờ những lời đồn đại vô căn cứ còn có tác dụng như vậy. Trong lòng cô có một dây cung xiết chặt, thấp giọng lộ vẻ cảnh giác: "Anh tìm ai để nghe ngóng?".

"Kê bảo vệ người cung cấp thông tin" vẫn không trả lời.

Phải thừa nhận, miệng trên người Triệu Hồ không khác gì một chiếc khóa, loại khóa khắc bốn chữ: "đạo đức nghề nghiệp".

Tuy hắn không nói ra, nhưng Hạ Từ Nhục cũng đoán được "người cung cấp thông tin" là ai.

Tính cô coi mở, ít gây thù hằn ở nơi làm việc. Vì vậy mà ở Quý Đình, từ trên xuống dưới cũng chỉ có Trình Huyền là người đối địch với cô. Hạ Từ Nhục

vốn có vài phần thông cảm đối với người phụ nữ đó, dù sao yêu một người đàn ông lâu như vậy, cầu xin không được chắc vô cùng đau khổ. Nhưng bây giờ, lòng thương hại ấy của cô không còn sót lại chút gì. Cô thương Trình Huyền, vậy ai sẽ thương cô?

Từ công ty thu nợ đi ra, Hạ Từ Nhược nhất thời không hình dung được cảm xúc hỗn loạn của mình. Rõ ràng, một gánh nặng lớn đã được loại bỏ, nhưng trong thâm tâm cô ngược lại càng thấy nặng nề hơn.

Rốt cuộc là ai đã thanh toán giúp cô số tiền lớn này?

Gần như phản xạ có điều kiện, trong đầu Hạ Từ Nhược đột nhiên bật ra một người - lạnh lùng đầy, hờ hững đầy, cao ngạo đầy nhưng đối với cô lại là một người đàn ông dịu dàng.

Ngoài Hoắc Quý Ân còn có ai.

Trái tim Hạ Từ Nhược nhảy dựng, cô cúi người ngồi vào trong xe, lấy điện thoại từ trong túi xách ra nhìn, màn hình đen kịt một mảnh. Bây giờ mới phát hiện vì trốn tránh công ty thu nợ nên cô đã tắt di động hai ngày. Cô vội vã nhấn nút khởi động máy, màn hình sáng lên, lập tức có mấy tin nhắn nhảy ra.

"Chị Hạ, chị và tổng giám đốc chơi ở Pháp có vui không?"

"Chị không cần lo mua quà cho em đâu, trực tiếp mang hai bộ mỹ phẩm Lauder về là được, hìhì".

"..."

Tất cả đều là tin nhắn của Tống Nhã.

Chuyện Hạ Từ Nhược và Hoắc Quý Ân đi Pháp, đồng nghiệp chỉ có Tống Nhã là biết rõ. Cô vốn không định lộ ra cho Tống Nhã hay, nhưng nha đầu tinh quái, không hiểu làm cách nào lại thân thiết quần lấy Khương Bình, cuối cùng nắm được tin tức nóng bỏng tay. Đứng nhìn Tống Nhã bình thường lảng xa lảng vắng, mồm mép trái lại kín đáo, tính cách chân thành, đương nhiên sẽ không truyền tin tức ra bên ngoài, thật sự kìm nén đến mức tim cong phổi ngứa, cô năng liên tra hỏi Hạ Từ Nhược. Hạ Từ Nhược bị giày vò, chỉ có thể bắt lực gạt đầu thừa nhận đủ mọi "gian tình".

Nhưng bây giờ tinh thần của Hạ Từ Nhược hoàn toàn không có Tống Nhã, cô trượt đi trượt lại màn hình điện thoại mấy lần, lòng mày càng lúc càng nhúu chặt - không có bất kỳ tin nhắn nào của Hoắc Quý Ân.

Do dự một lúc, Hạ Từ Nhược lặng lẽ quay trở về danh bạ, tìm kiếm số điện thoại của Hoắc Quý Ân nhấn xuống.

Trong điện thoại nhanh chóng truyền ra âm thanh, nhưng không phải giọng nói của Hoắc Quý Ân, mà là một giọng nữ ngọt ngào: "Cuộc gọi của bạn sẽ được chuyển đến hộp thư..."

Cuộc gọi chuyển sang tin nhắn thoại.

Bàn tay Hạ Từ Nhược cầm di động cứng đờ, cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc thì người đàn ông này có ý gì?

Mang theo tâm trạng khó hiểu, Hạ Từ Nhược lái xe về nhà. Trên đường, cô dừng xe trước cửa một nhà hàng phong cách Hồng Kong, đi vào mua một phần mang về. Hai ngày nay bị mọi chuyện đè nặng, cô không thấy thèm ăn, căn bản ăn uống không vào. Bây giờ mới lo nợ nần đã được gỡ bỏ, thậm chí tâm cô nhẹ nhõm đi nhiều, khẩu vị cũng tốt hơn.

Ai ngờ, Hạ Từ Nhược vừa mang theo hộp cơm bước vào cửa, cô đã lập tức giật mình.

Hạ Từ Bằng sắc mặt buồn bã ngồi trên ghế sofa, thấy cô về, cậu đứng phắt dậy, lời nói mang vẻ oán trách: "Có phải chị đang hẹn hò với họ Hoắc, cái gì cũng không quan tâm nữa đúng không?"

Đừng bảo Hạ Từ Nhược trước nay hiếm khi thấy em trai nóng nảy như vậy, chỉ là nghe hàm xúc trong câu nói của cậu, đã đủ để cô khó mà tưởng tượng: "Em có ý gì?"

"Chị đâu còn quan tâm đến anh Tô Khải nữa". Hạ Từ Bằng luôn coi Tô Khải như anh trai, vô cùng có cảm tình. Cậu nhìn không được trợn trừng mắt nhìn Hạ Từ Nhược, bĩu môi bất bình gậm dừ thay Tô Khải: "Hôm nay em tìm anh ấy chơi bóng rổ, nào ngờ, hàng xóm nói anh ấy đã bán nhà đi..."

Bán nhà...

Trả nợ...

Rốt cuộc là trùng hợp, hay là...

Hạ Từ Nhược mơ hồ nhận ra điều gì đó, tay cô run lên, "bụp" một tiếng, hộp cơm mua bên ngoài rơi trên nền đất, món sủi cảo tôm và xiu mại vẫn còn nóng rớt ra khỏi hộp, lăn trên mặt đất. Còn cô, giống như bị sét đánh, đứng bất động giữa đồng hồ ăn.

Hạ Từ Bằng không biết mấy chuyện này, chứng kiến gương mặt Hạ Từ Nhược đột nhiên biến sắc, toàn thân trở nên vô tri vô giác, cậu vội vàng lê dép tới, lắc vai cô: "Chị, chị làm sao vậy?"

Bị cậu lắc như vậy, Hạ Từ Nhượng ép buộc tâm trí hỗn loạn quay trở về. Ánh mắt đờ đẫn của cô phút chốc ngừng trên mặt Hạ Từ Bằng, xoay người mở cửa chạy ra ngoài, ném lại một câu: "Chị chạy ra ngoài một lát".

"Chị, chị...". Hạ Từ Bằng vịn vào cửa gọi.

Nhưng Hạ Từ Nhượng bước nhanh không ngừng, thân ảnh gầy gò rất nhanh biến mất ở đầu cầu thang, dần dần mất hút trong mảng ánh sáng vàng lạnh lẽo. Vừa nói cô không quan tâm đến Tô Khải, nhưng lúc này nhìn cô quan tâm đến anh hơn bất cứ ai khác, Hạ Từ Bằng sờ lên mũi, hoàn toàn nghĩ không ra đầu mối.

...

Qua 8h tối, sắc trời đã nhuộm một màu đen.

Sau giờ làm việc, mấy tòa nhà văn phòng phía tây thành phố chỉ còn một vài ánh đèn chiếu qua cửa sổ. Trong những cửa sổ sáng đèn đó, có văn phòng của công ty luật Khai Minh.

Không phải thứ ánh sáng chói mắt trên trần nhà, chỉ có ánh đèn vàng ấm áp lấp lóe trên bàn. Tô Khải cúi thấp đầu, thân hình cao lớn vùi trong đồng hồ sơ, giữa những ngón tay thon dài kẹp một chiếc bút bi, thỉnh thoảng hạ bút ghi chép, đôi lúc lông mày khẽ chau lại. Cái bóng yên tĩnh chăm chú của anh cứ như vậy lặng lẽ lưu trên tường.

Đúng lúc đó, chiếc di động đặt trên bàn đồ chuông inh ỏi, đâm thủng sự yên lặng của cả căn phòng.

Tầm mắt của anh nhanh chóng liếc màn hình, vội vã đặt bút xuống, với tay cầm điện thoại: "Hạ Từ Nhượng".

"Anh đang ở công ty à?". Giọng nói của Hạ Từ Nhượng có chút nôn nóng.

Tô Khải theo bản năng liếc nhìn chiếc chăn ném trên sofa, cùng với đồng hồ giấy ngổn ngang lộn xộn ở góc tường. Về buồn bã giữa lông mày anh biến mất, khẽ trả lời: "Bây giờ anh đang ở bên ngoài, em có việc gì à?".

Trong điện thoại im lặng một lúc, con giận của Hạ Từ Nhượng hơi chìm xuống: "Tô Khải, anh định gạt em bao lâu?".

Lừa dối cô? Vừa nói dối đã bị vạch trần. Với tư cách luật sư, từ trước đến nay mồm miệng lạnh lợi, một người suy luận lô gic như Tô Khải, cũng không khỏi vất óc suy nghĩ tìm từ ngữ để ứng phó. Nhưng anh chưa kịp mở miệng -

Cửa ban công bỗng vang lên hai tiếng "cốc cốc".

Anh vừa ngược mắt nhìn về phía cửa ra vào, đã nhìn thấy cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, Hạ Từ Nhượng đột ngột xuất hiện trước mặt anh.

"... Sao em lại tới đây?". Tô Khải vẫn giữ điện thoại bên tai không kịp hạ xuống, trên khuôn mặt tuấn tú lộ đầy vẻ... kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Tô Khải không hổ là luật sư, toàn bộ kinh nghiệm và sự thông minh ghi trong đôi mắt bình thản. Mặc dù Hạ Từ Nhượng đến bất ngờ, anh chỉ ngạc nhiên giây lát, sau đó, vẻ ngạc nhiên trên mặt liền bị khóe môi cười hiền hòa thay thế.

Anh từ từ đứng dậy khỏi ghế, cách chiếc bàn làm việc nhúng mày hướng về phía cô: "Hạ Từ Nhượng, sao em lại học cách bắt ngờ kiểm tra vậy?".

Hiếm khi trêu đùa nhưng Hạ Từ Nhượng không cười. Cô nhanh chóng quan sát một vòng quanh văn phòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở chiếc chăn trên ghế sofa, ánh mắt của cô khẽ giật giật, không đáp mà hỏi lại: "Anh đây là lấy văn phòng làm nhà phải không?".

Sắc mặt Tô Khải không thay đổi, từ sau bàn làm việc đi ra, đứng trước mặt cô, điềm nhiên như không: "Anh có chỗ ở, chẳng qua để tạm mọi thứ ở đây thôi".

"...À". Tâm tư Hạ Từ Nhượng không biết ở đâu, thuận miệng trả lời.

Trong khoảng cách gần như vậy, Tô Khải cụp mắt nhìn cô, cô cũng ngược lên nhìn anh chằm chằm, nhưng cả hai đều không nói gì. Hạ Từ Nhượng cảm giác thực ra mình có nhiều điều muốn nói, trên đường lái xe đến đây, cô thậm chí đã bị những lời nói khó chịu kia chấn ở trước ngực, máu huyết sôi sục, không thể chờ được muốn tìm anh hỏi cho rõ ràng. Nhưng bây giờ, cô đứng trước mặt Tô Khải, nhìn vào ánh mắt ôn nhu thanh tịnh trước sau như một ấy, cổ họng cô như nhồi cát sỏi sắc nhọn, khi nuốt nước bọt xuống, bị đâm đau đớn, đau đến nỗi cô không thể thốt lên lời.

Cuối cùng, Hạ Từ Nhục đưa mắt đi chỗ khác trước, đôi đồng tử rủ xuống, khó khăn nói: "Anh bán nhà giúp ba em trả nợ là một việc lớn, sao không trao đổi trước với em? Dù sao đây cũng là việc của gia đình em..."

Lời cô còn chưa dứt, Tô Khải đã dùng giọng điệu đều đều ngắt lời cô: "Trước kia chú Hạ cư xử với anh rất tốt, mỗi lần anh qua nhà em ăn cơm, ông đều bảo giúp việc chuẩn bị những món anh thích. Đến bây giờ anh vẫn nhớ lúc chú Hạ cầm chiếc đĩa gỗ đầu anh, trêu chọc anh ăn nhiều". Dùng một chút, anh nói tiếp: "Huống chi anh và Hạ Từ Bằng còn là anh em tốt, anh coi nó như em ruột. Giờ nhà họ Hạ gặp nạn, anh đương nhiên có thể giúp đỡ".

Trong chớp mắt, Hạ Từ Nhục gần như bị câu nói của anh kéo vào hồi ức. Khi cô cố gắng khóa cánh cửa trí nhớ lại, thời điểm ngược mắt nhìn về phía Tô Khải, cô hơi ngạc nhiên -

Đáy mắt người đàn ông lấp động một vòng sáng vô cùng phức tạp, giống như ẩn nhẫn, giống như mâu thuẫn, giống như tích tụ... Cô nhìn mà không hiểu.

Hạ Từ Nhục chau mày, bỗng ném ra một câu: "Tô Khải, anh có việc gì ... gạt em đúng không?".

Trong lòng Tô Khải đột nhiên xiết chặt nhưng ngoài mặt rất nhanh che giấu lương tâm tội lỗi, anh gỡ lên trán cô một cái, cười thành tiếng: "Đầu óc em nghi hơi quá rồi đấy. Em thông minh như vậy, anh có chuyện gì có thể gạt được em chứ?".

Hạ Từ Nhục vốn không phải là người đa nghi, lại bị anh nói thế, cô không nghi ngờ gì, gượng cười: "Không ngờ bây giờ anh là chủ nợ của em rồi. Tiền nợ anh, em sẽ mau chóng trả hết".

"Không sao, không vội đâu". Tô Khải nhún nhún vai, vẻ mặt thản nhiên giảm sức ép cho cô: "Tiền không là vấn đề. Anh làm mấy vụ kiện, nhanh kiếm được lời ấy mà".

Hạ Từ Nhục nín thở "vâng" một tiếng.

Tô Khải cầm chân trên sofa xếp thành một đống, dọn ra hai chỗ, hai người ngồi xuống tùy tiện nói chuyện một lát. Hạ Từ Nhục nhìn thời gian không còn sớm, liền đứng dậy cáo từ.

Anh gỡ chiếc áo khoác trên giá xuống, khoác bừa lên người, khăng khăng đưa cô xuống lầu.

Gần mười một giờ, quảng trường phía trước văn phòng vắng người, may mà có ánh đèn quảng cáo không ngừng lấp lóe hòa lẫn cùng ánh sao, mới không để cho bầu không khí xung quanh lộ vẻ vắng lặng. Hai người bước ra đường lớn, lập tức bị khí lạnh đập vào mặt.

Hạ Từ Nhục che kín người bằng chiếc áo khoác dày, chỉ bãi đỗ xe bên quảng trường, quay đầu nói với Tô Khải: "Xe của em đỗ ở kia. Trời rất lạnh, anh nhanh về đi".

Tô Khải gật đầu, không lập tức rời đi, cánh tay dài bỗng duỗi ra, ôm lấy Hạ Từ Nhục: "Hạ Từ Nhục, đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi".

Trời lạnh như vậy, nhưng tim cô bỗng bốc hơi nóng, không biết do người anh ấm, hay do câu nói ấm áp của anh. Hạ Từ Nhục ngược mắt nhìn anh. Khóe miệng kéo căng cuối cùng nở nụ cười: "Vâng, lần này thật sự cảm ơn anh. Chúng ta cùng nhau cố gắng".

"Về sớm nghỉ ngơi chút đi". Anh buông cô ra, vẫy tay.

Quay đầu đi lên tầng, ánh mắt Tô Khải rơi vào nút lên thang máy, nhưng tâm trí lại ở nơi khác.

Thoáng chần chừ, anh rút di động từ trong túi quần âu, nhấn một dãy số. Đối phương vừa nghe máy, anh đã nói thẳng: "Chú Hạ, cháu đã xử lý xong xuôi nợ nần của chú rồi".

Điện thoại ở một nơi khác thoáng dừng, giọng nói đau khổ của Hạ Chấn Viễn truyền tới: "Đứa nhỏ này tội gì phải khổ thế chứ. Cháu đem mọi chuyện nói cho Hạ Từ Nhục rồi hả?".

Thang máy từ từ chạy lên, ánh mắt Tô Khải ảm đạm "Chưa ạ...". Anh nuốt nỗi khổ tâm vào miệng, chuyển chủ đề: "Khi nào chú quay về thành phố B?".

Nợ nần quần thân bao năm nay, cơn ác mộng của Hạ Chấn Viễn cuối cùng đã kết thúc, cũng là thời điểm gia đình đoàn tụ. Không ngờ, ông trầm giọng nói: "Chú không định trở về. Bao năm làm khổ lũ trẻ, chúng nó chắc sẽ không tha thứ cho chú..."

"..."

Bên ngoài văn phòng, Hạ Từ Nhục vẫn chưa đi.

Đưa mắt nhìn Tô Khải cất bước, cô vẫn đứng nguyên một chỗ, ngựa cổ thất thần nhìn tòa nhà cao chọc trời. Vừa rồi lúc cô đi vào, còn có một vài cửa sổ sáng đèn, mà bây giờ, chỉ còn một chiếc có đèn. Đó là cửa sổ của Tô Khải. Ánh đèn tàn mát, chiếu vào mắt cô, chiếu vào tim cô, giống như con người của Tô Khải, bất cứ lúc nào ở đâu, cũng có thể mang tới cho cô sự ấm áp và hy vọng.

Trong lúc Hạ Từ Nhục mệt mỏi ngựa cổ nhìn, ánh đèn bỗng nhiên... tắt phụt. Như cảm thấy được điều gì, trái tim cô run mạnh. Rốt cuộc Tô Khải đã lừa cô - Anh ngủ ở chỗ làm.

Có lẽ do tâm can bị cảm giác chưa xốt chiếm lấy, cho nên sau lưng Hạ Từ Nhục có hai ánh đèn xe đi tới, cô không hề phát hiện ra. Cho đến khi chiếc xe đó nóng nảy nhả hai tiếng còi, mới kích thích cô ngoái đầu lại nhìn -

Trong cửa sổ xe mờ một nửa, một đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào cô.

Hạ Từ Nhục bị ánh mắt đó nhìn chăm chú trong bóng tối, cô ngạc nhiên nhìn lại đối phương. Là một gương mặt quen thuộc, nhưng cô không có một chút cảm giác chân thật nào. Cô kinh ngạc há to miệng: "Hoắc Quý Ân, sao anh lại ở đây? Anh ở Pháp về lâu chưa?".

Anh hiển nhiên không có tâm trạng để giải đáp những chất vấn của cô, mà hỏi ngược lại: "Ngăn em không đi Paris chính là gã luật sư họ Tô?". Lúc mà mai hồi câu này, Hoắc Quý Ân cong khuỷu tay đặt trên cửa sổ xe, gương mặt lạnh lùng như chiếc đồng hồ kim loại trên cổ tay.

Tô Khải lên lầu đã được năm phút, chắc anh đã ở đây quan sát cô từ lâu, tâm trí Hạ Từ Nhục bất giác căng thẳng, chính cô không thể tin được hỏi một câu: "Anh theo dõi em?".

Hoắc Quý Ân từ chối cho ý kiến, ngữ khí càng thêm châm chọc: "Em không định giải thích cho bạn trai, vì sao thừa lúc anh ta đi công tác, liền âm thầm đi gặp một người đàn ông khác ư?".

Không biết gió đâu nổi lên, đám lá khô rụng đưa, phát tiếng rì rào, cùng tiếng gió vù vù, rót vào tai vào tim Hạ Từ Nhục.

Nhưng hết thảy không có lực sát thương bằng câu hỏi của Hoắc Quý Ân, ngữ khí của cô nguội lạnh theo bản năng: "Hoắc Quý Ân, sao anh không hỏi xem em đã xảy ra chuyện gì?".

"Được". Ngoài miệng nói vậy, Hoắc Quý Ân đột ngột mở cửa xe xuống.

Anh cứ như vậy nắm lấy cổ tay Hạ Từ Nhục, đầu óc cô trống rỗng, cơ thể lao đảo ngã về phía anh, bị anh đẩy lên cửa xe. Sau lưng dán sát cửa xe lạnh như băng, phía trước kề sát người đàn ông ngập đầy lửa giận. Hạ Từ Nhục bị hai luồng khí một nóng một lạnh đóng đinh tại chỗ, khẽ nhúc nhích mà không thể cử động. So với lực đạo lãnh khốc của anh, lời nói tiếp theo của anh khiến lòng người thêm lạnh ngắt -

"Em nói xem. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khiến em và Tô Khải có thể ôm ấp nhau như vậy?". Phối hợp câu nói đó, gương mặt anh tuấn của Hoắc Quý Ân ghé sát vào cô, dưới hơi thở ấm áp, khoe môi anh hiện lên một nụ cười khẩy.

Một câu nói gia tăng thêm một động tác, khiến Hạ Từ Nhục từ đối tượng định dốc bầu tâm sự bỗng chốc biến thành đối tượng tức giận, cô không kiềm chế được cắn chặt răng: "Hoắc Quý Ân, anh cho rằng em và Tô Khải là loại quan hệ xấu xa như vậy sao? Anh thật sự đã làm cho em thất vọng rồi". Nói xong, cô không quan tâm sức lực anh như thế nào, vùng mạnh tay thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

Tơ mắt nhìn Hạ Từ Nhục thất tha thất thểu bỏ chạy, chui vào chiếc xe đỏ, giống như một con rùa đen bị thương lỗ chỗ rút vào trong vỏ, còn lại Hoắc Quý Ân sững sờ đứng trong gió rét.

Kịch bản rõ ràng không phải viết như vậy.

Sau khi nói lời hẹn không đi Paris, anh không thể gọi điện được cho Hạ Từ Nhục, trong thâm tâm lo lắng và nhớ cô hơn. Vì vậy mà anh vội vàng kết thúc chuyến đi để trở về. Từ sân bay tới nhà cô, Hoắc Quý Ân nghĩ tưởng rằng sẽ được người con gái đó dịu dàng chăm sóc. Nào ngờ, người mở cửa lại là Hạ Từ Bằng. Hơn nữa, tên tiểu tử thôi thúc còn ném cho anh địa chỉ văn phòng luật của Tô Khải, bảo anh tới đó tìm Hạ Từ Nhục. Hoắc Quý Ân bất chấp đi đường mệt mỏi, lái xe đỗ dưới lầu văn phòng của Tô Khải. Sau đó anh nhìn thấy một màn - người con gái của anh và Tô Khải ôm ấp bịn rịn chia tay nhau.

Gặp phải loại tình huống này, đối thành người đàn ông khác không tức giận sao được. Nhưng mức độ tức giận của Hoắc Quý Ân mãnh liệt hơn anh tưởng. Anh dùng khoảng năm phút đồng hồ khuyên bảo bản thân tỉnh táo. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy người con gái giữa đầu nhìn về phía văn phòng của Tô Khải - toàn bộ lý trí của anh không còn tồn tại nữa. Dưới ánh trăng lạnh, ánh mắt Hạ Từ Nhục nhìn ô cửa sổ đó vô cùng dịu dàng. Trong tích tắc, trái tim Hoắc Quý Ân bị cô cắt thành nghìn vạn mảnh, đau đớn tê dại từng hồi.

Chiếc xe con màu đỏ quẹo ra khỏi bãi đỗ. Chậm hơn Hạ Từ Nhục một bước, chiếc Land Rover của Hoắc Quý Ân cũng tăng tốc lái nhanh ra khỏi bãi. Chỉ có điều, trong bóng đêm mập mờ, hai chiếc xe lao nhanh về hai phía khác nhau.

Mãi cho tới khi qua hai giao lộ, cổ tay Hạ Từ Nhục bị người đàn ông nắm lấy vẫn thoáng đau. Tâm trí một mớ hỗn độn, cô cầm chiếc điện thoại ném bên cạnh ghế lái lên.

Điện thoại được nói, không đợi đối phương mở miệng, cô nằng thảng: "Hạ Từ Bằng, em lo thiên hạ chưa đủ loạn phải không? Chuyện của người lớn, một đứa nhóc như em đi theo dính vào làm gì". Hạ Từ Nhục là người thông minh, suy nghĩ thêm một chút liền đoán ra nguyên nhân Hoắc Quý Ân đột nhiên xuất hiện

Hạ Từ Bằng bị cô mắng, bỗng chốc không vui, không hề che giấu nỗi căm ghét của mình: "Em chỉ là không thích Hoắc Quý Ân. Chị quên ban đầu anh ta đối xử với chúng ta như thế nào rồi à? Chị có thể qua lại với loại người này, em thật sự phục chị rồi đây".

"...". Hạ Từ Nhục có cảm giác thái dương bị bức tức mà đập thình thịch, nhất thời im lặng.

Nhờ chuyện phiền lòng đêm qua ban tặng, hôm sau, tinh thần của Hạ Từ Nhục không tốt, mắt hiện quầng thâm. Giả như ban đầu cô được mời đi Pháp một tuần, thì hôm nay cô hoàn toàn có thể nghỉ ngơi. Nhưng công ty có quy định, việc được mời đi sẽ bị khấu trừ tiền lương. Bởi vậy cô không hề do dự,

liền mạnh mẽ chống đỡ cơ thể rời giường. Còn tiền của Tô Khải, toàn bộ trông chờ vào chút tiền lương tích lũy tháng này của cô.

Hạ Từ Nhượng đỗ xe trong gara dưới mặt đất khách sạn, vừa đi về phía thang máy nhân viên, vừa bấm điện thoại gọi cho Tống Nhã: "Mấy ngày nay S có chuyện gì không?".

"Chị Hạ, không phải chị được tổng giám đốc sủng quá đến ngu người đi đấy chứ? Sao đi ra ngoài với thế giới của hai người rồi mà vẫn quan tâm đến tình hình nhà hàng vậy?". Tống Nhã cười hì hì trêu chọc.

"Chị... không đi Pháp". Hạ Từ Nhượng xoa xoa mi tâm đau nhức, tiện tay nhấn nút thang máy.

Thang máy từ dưới đất đi lên tầng hai, "ding" một tiếng báo cửa mở, tiếng Tống Nhã kinh ngạc xuyên qua màng nhĩ cô: "Trời ạ, em bỏ lỡ gì à? Chị và tổng giám đốc cãi nhau phải không? Hai người...".

Đầu óc Hạ Từ Nhượng bị cô nàng làm cho tê buốt, cầm di động đưa ra xa. Cô đang định nhấc chân bước vào thang máy thì đột nhiên khựng lại.

Hoắc tổng

Trong điện thoại, Tống Nhã vẫn gào to tên hàm Hoắc tổng, tôn thần Hoắc tổng liền đứng ngay đó.

Hạ Từ Nhượng cầm di động bên tai vô thức buông xuống, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cô ngạc nhiên nhìn người trong thang máy - có lẽ do không được nghỉ ngơi tốt, nên mặt mày Hoắc Quý Ân nhợt nhạt mệt mỏi, cho dù trên người mặc bộ âu phục phẳng phiu cũng không che hết được sắc mặt chán chường. Nhưng ánh mắt anh so với ngày thường lạnh hơn vài phần.

Chân chừ một lúc, Hạ Từ Nhượng chưa kịp thu hồi vẻ lúng túng biểu lộ trên mặt, mắt liền thấy cánh cửa thang máy sáng loáng từ từ khép lại. Nhưng, cửa thang máy khẽ dừng lại, sau đó mở ra lần nữa.

Khương Bình đứng bên cạnh Hoắc Quý Ân ngay lập tức nhấn nút mở cửa, anh ta chia bộ mặt ngây thơ thanh thuần, nhìn Hạ Từ Nhượng cười nịnh nọt: "Quản lý Hạ, sao cô còn chưa vào đi?".

Hạ Từ Nhượng bị câu nói của anh ta buộc lấy lại tinh thần: "Hai người lên trước đi, tôi còn quên đồ trong xe". Nói xong, cô quay đầu đi về phía cầu thang.

Khương Bình lúc này mới ngửi thấy mùi kỳ lạ, anh ta mang theo ánh mắt tìm tòi chuyển sang mặt Hoắc Quý Ân. Cuối cùng không đợi anh ta nhìn ra, Hoắc Quý Ân đã nhú mày nhìn lại, chỉ là ánh mắt ấy lạnh như băng đủ khiến Khương Bình sợ tới mức tâm can run lấy bầy. Anh ta vội vã ngửa đầu lên nhìn trời.

Áp suất trong thang máy rất thấp, tâm trạng Khương Bình tỏ ra căng thẳng. À không, là tâm trạng tỏ ra tò mò. Nhưng ngoài miệng anh ta không dám hỏi nhiều, cẩn thận từng li từng tí theo sát Hoắc Quý Ân đi vào văn phòng, đợi ông chủ cởi áo khoác, dang tách cà phê nóng.

Sau đó, anh ta đứng bên cạnh bàn, đánh bạo hỏi: "Hoắc tổng, ngài có chỉ thị gì không ạ?".

Quả nhiên, Hoắc Quý Ân rời mắt khỏi tập tài liệu, mấp máy môi, phân phó: "Cậu đi tìm chị em tốt của Hạ Từ Nhượng, gọi là Tống gì gì ấy ...".

"Tống Nhã". Khương Bình thuận miệng tiếp lời, anh ta không hiểu vì sao khi nhắc đến cái tên này, trái tim khẽ rung động.

"Ừ, cậu đi tìm cô ấy nghe ngóng một chút, xem Hạ Từ Nhượng gặp phải chuyện phiền toái gì". Hoắc Quý Ân nói xong, gương mặt anh tuấn lại cúi xuống, ánh mắt rơi vào tập tài liệu.

"Không vấn đề, việc đó cứ giao hết cho tôi". Khương Bình vỗ ngực đồng ý, ánh mắt lóe lên, nhìn thấy trên bàn làm việc đặt một hộp trang sức hàng hiệu: "Hoắc tổng, đây là?".

"Không cần, cậu mang nó ném đi cho tôi". Là quà Hoắc Quý Ân mua ở Paris cho Hạ Từ Nhượng, nhưng bây giờ xem ra, không cần sử dụng đến rồi.

".. Vâng". Ngoài miệng bằng lòng, nhưng trong thâm tâm Khương Bình không nỡ ném món bảo bối đó đi. Anh ta cầm hộp trang sức rạo rực thẳng bước.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Bữa tối còn chưa bắt đầu, Tống Nhã đã tranh thủ chạy một chuyến vào toilet. Ai ngờ, cô vừa thả lỏng cơ thể ngâm nga bước ra khỏi khúc quẹo của nhà vệ sinh, đã bị ai đó từ phía sau giữ chặt hai vai. Cô kinh hãi định kêu to, miệng liền bị đối phương bịt kín.

Kẻ đó giống như ăn cướp, túm lấy Tổng Nhã kéo vào một cánh cửa khác, "lạch cạch" một tiếng khóa cửa lại, lúc này hắn ta mới buông tay, cười hi hi nhìn cô: "Tiểu Nhã".

"Nhã Nhã cái đầu anh ấy". Tổng Nhã hoảng hốt tròn tròn mắt, ánh mắt tức tối khoét lấy Khương Bình: "Anh bị bệnh đấy à? Có gì không nói từ từ được mà kéo tôi vào toilet nam vậy?". Đằng sau cô chính là bồn tiểu tiện nam, mặc dù sáng bóng sạch sẽ nhưng cô vẫn vô cùng chán ghét.

Khương Bình cười hồi lỗi: "Em thông cảm cho tôi, tôi không thể vào toilet nữ mà".

"..."

Trở lại chuyện chính, Khương Bình bỗng hạ thấp giọng, ghé tai cô nói: "Tôi với em nghe ngóng chút chuyện".

Lỗi tai tê dại rất không thoải mái, lông mày Tổng Nhã càng nhíu chặt. Không đợi đối phương nói xong, cô đã lắc đầu như trống bỏi: "Đây là chuyện nhà chị Hạ, tôi không thể trả lời. Nếu Hoắc tổng muốn biết, bảo anh ấy tự mình đến hỏi chị Hạ đi".

"Hoắc tổng da mặt mỏng, đứng trước mặt phụ nữ hay xấu hổ". Khương Bình chỉ có thể vô liêm sỉ, sờ đầu Tổng Nhã, cười khê: "Được rồi, mặc kệ bọn họ. Em nhầm mặt lại đi".

Tổng Nhã cảm thấy lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt, chỉ có điều vụng trộm ti hí.

Vừa liếc mắt một cái, cô không muốn kinh ngạc không được. Thấp thoáng trong tầm mắt, chỉ thấy Khương Bình giống như làm ảo thuật đột nhiên lấy từ bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch ra chiếc hộp trang sức baccarat, phác họa bên trong một chiếc vòng cổ pha lê đủ làm sáng mắt người mù. Anh ta bước từng bước lại gần Tổng Nhã, nín thở, cẩn thận từng li từng tí đeo chiếc vòng lên cổ cô.

Tổng Nhã "ồ" một tiếng mở to mắt, ngạc nhiên đứng trước tấm gương chạm trổ: "Chắc chắn, tôi có nghe nói đến thương hiệu này. Họ đều là những nhà chế tác pha lê thủ công". Thường thức xong xuôi, cô cong khuỷu tay chọc chọc Khương Bình đứng cạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở nụ cười nhẹ nhàng, mơ hồ hiện vẻ ngượng ngùng: "Anh tặng tôi đây à? Nhất được bao tiền hay sao vậy?".

"Hi hi, em thích là được rồi". Khương Bình đương nhiên không quan tâm đến lai lịch của chiếc vòng cổ, thuận thế ôm lấy bả vai nho nhỏ của Tổng Nhã, mặt lộ vẻ ai oán: "Áy dà, nếu quản lý Hạ dễ dụ bằng một nửa em thì tốt rồi. Hoắc tổng không phải chịu tra tấn như vậy".

"Ai bảo chị Hạ khó dỗ dành! Nếu không phải trong nhà xảy ra chuyện lớn, chắc chắn chị ấy sẽ không lỗi hẹn với Hoắc tổng...". Tâm trạng quá tốt, niềng Tổng Nhã không giữ được khung thành, đem chuyện bị bức nợ của Hạ Từ Nhược thêm mắm thêm muối nói một hồi. Cuối cùng, cô không quên cảm khái một phen: "Cho nên, việc này hoàn toàn trách Hoắc tổng. Anh ta nói yêu mà lạnh lùng quá đi. Phải cúi thấp đầu nghe chị Hạ giải thích, giúp chị ấy chia sẻ nỗi lo lắng, mọi chuyện chẳng phải sẽ kết thúc sao? Giờ thì hay rồi, để tình địch chui vào chỗ trống thế mà anh ta cũng chịu được".

Khương Bình nghe từ đầu đến cuối, tuy mặt mũi tỉnh rụi nhưng thâm tâm không khỏi thổn thức. Anh ta cảm xúc đan xen thu nhận thông tin, đang định xoay người đi báo cáo kết quả, trên cổ đột nhiên xiết chặt - Tổng Nhã nắm chặt cả vạt của anh ta.

"Anh chớ vội đi nha". Tổng Nhã kéo cả vạt, túm Khương Bình đến trước mặt, giọng điệu trở nên vô cùng nghiêm túc: "Chuyện vừa nói cho anh do tôi vô tình nghe chị Hạ nói chuyện điện thoại với em trai mới biết được đây. Chị ấy không hề nhắc một chữ nào với tôi, có thể thấy việc xấu trong nhà không muốn truyền ra ngoài. Vì không nở thấy chị ấy giận dữ Hoắc tổng nên tôi mới nói cho anh biết. Anh đừng tưởng một sợi dây chuyền là có thể mua được tôi nhé".

Khương Bình lập tức hiểu ngay, kim lòng không được nhéo nhéo mũi cô: "Tiểu Nhã đúng là thông minh. Hay là chủ nhật này tôi mời em ăn cơm, xem phim, được không?".

Tổng Nhã âu yếm vuốt ve sợi dây pha lê hình trái tim trên cổ, cười chảy dài: "Được".

Hạ Từ Nhược không biết mình đã bị cô em tốt bán đi, cả ngày làm việc, tâm trạng sa sút trong lòng hay trên mặt, toàn bộ đều được cô che đậy kín kẽ. Kim nén như vậy cho đến hết bữa tối, tiễn nhóm khách cuối cùng xong, tiễn sảnh, phòng bếp, tất cả nhân viên bắt đầu thu dọn tàn cuộc.

Đúng lúc đó, nữ nhân viên lễ tân bỗng cao giọng hô một câu: "Hoắc tổng đến".

Mọi người nhao nhao dừng động tác trong tay, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cửa nhà hàng, thấy Hoắc Quý Ân từ từ đẩy cánh cửa thủy tinh, vững bước đi tới. Nữ nhân viên lễ tân phản ứng trước bước nhanh đến nghênh đón, cung kính hỏi: "Hoắc tổng, ngài tới dùng cơm ạ?".

Hạ Từ Nhược đang vui đầu đi về phía khu bếp bỗng chốc dừng chân, quay lại nhìn, ánh mắt hai người cứ như vậy lướt qua nữ nhân viên lễ tân, sau đó hướng về nhau. Ánh mắt khó giải thích của Hoắc Quý Ân như con đường tối tăm làm se mắt cô. Cô vội vã di chuyển con người, đứng bất động một chỗ, quên cả bước.

Hoắc Quý Ân không lên tiếng, Khương Bình đi theo đằng sau làm bộ háng giọng: "Hoắc tổng chỉ đến thị sát, ai bận gì thì cứ làm đi. Quản lý Hạ đến đây tiếp là được rồi".

Bất ngờ bị điểm danh, da đầu Hạ Từ Nhược tê rần, đúng là ghét của nào trời trao của ấy, hiện tại người cô không muốn phục vụ nhất chính là vị này. Nhưng công việc là công việc, cô đành bước vài bước về phía Hoắc Quý Ân, điều chỉnh nét mặt thật tốt. Đám đông nghiệp văn hai mắt nhìn nhau, ông chủ tám trăm năm không thấy xuống thị sát nhà hàng lấy một lần, hôm nay rảnh rỗi quá nên nhầm chán ư?

"Hoặc tổng, ngài muốn thị sát bắt đầu từ đâu? Tiền sảnh, hay khu bếp?". Đứng sát bên, Hạ Từ Nhược thoải mái nhìn người đàn ông tây trang thẳng thớm trước mặt, giọng điệu kính cẩn, xa cách.

Thái độ làm việc của cô tìm không ra một khuyết điểm nhỏ, khiến lồng ngực Hoặc Quý Ân thoáng đau. Không lẽ trong cuộc chiến tranh lạnh này chỉ mình anh bị tra tấn?

"Khu bếp đi". Giọng nói của anh hơi khàn.

Hạ Từ Nhược nhận được lệnh, không nói một lời quay người dẫn đường.

Khương Bình đứng bên, liếc mắt đầy thông cảm nhìn Hoặc Quý Ân. Nghĩ lại dù thấy xót xa, sau khi anh ta đem đầu đuôi ngọn ngành tin tức nghe được từ chỗ Tổng Nhả báo cáo cho Hoặc tổng, đối phương trầm mặc một lúc lâu. Rốt cục là tâm phúc của ông chủ, mặc dù Hoặc Quý Ân không nói lời nào, Khương Bình vẫn nhìn ra được tâm trạng ngấm ngấm chịu đựng trong mắt ông chủ - kinh ngạc, đau khổ, tự trách, yêu thương và nhiều hơn nữa. Cũng giây phút này, Khương Bình bỗng phát hiện ra con người cao cao tại thượng đó chẳng qua chỉ là người bình thường, cũng tổn thương vì tình yêu, thương tư vì tình yêu.

Hạ Từ Nhược dẫn hai người thị sát một vòng bên trong và bên ngoài khu vực làm việc của S. Đối với Hoặc Quý Ân cho dù bất kỳ vấn đề gì được đưa ra, cô đều đối đáp một cách chuyên nghiệp trôi chảy, không mang theo một chút tình cảm cá nhân nào.

Cứ như vậy dẹp đường hồi phủ, Hoặc Quý Ân không cam lòng, đứng ở tiền sảnh, anh điềm nhiên như không liếc nhìn Hạ Từ Nhược một cái: "Quản lý Hạ, cô theo tôi ra ngoài, tôi có lời muốn nói với cô".

Không ngờ Hạ Từ Nhược nhìn xung quanh một vòng, thấy đồng nghiệp dừng tai nghe ngóng, cô tức giận nhú mày, đáp: "Hoặc tổng có lời gì mà không thể nói được? Nếu là vấn đề hoạt động của S, vừa hay có mọi người ở đây, có thể tiếp thu ý kiến quần chúng".

Sắc mặt Hoặc Quý Ân thoáng cứng ngắc, anh đương nhiên không nghĩ người phụ nữ này có tiền đồ đến vậy, trước mặt đám nhân viên dám chất vấn anh. Hạ Từ Nhược hai tay ôm vai im lặng, tư thế đứng mực đứng trước mặt anh. Hoặc Quý Ân cau đôi mày kiếm, trong lúc anh đang suy nghĩ nên tìm lối thoát như thế nào thì Khương Bình mở miệng giải vây.

"Hi hi, thực ra Hoặc tổng không có chuyện gì to tát. Hoặc tổng lo mọi người làm việc vất vả, nên định sau khi nhà hàng đóng cửa, mời mọi người đi ăn một bữa".

Hoặc Quý Ân không sao nhớ nổi mình có nói câu đó hay không, nhưng không đợi anh kịp phản ứng, một tràng âm thanh trầm trồ khen ngợi lập tức phá tan màng nhĩ: "Thật thế à? Quá tốt rồi! Cảm ơn Hoặc tổng!".

"Hoặc tổng làm chủ, chúng tôi nhất định sẽ đi đông đủ, không thiếu một ai". Tổng Nhả vui mừng phụ họa theo, xong chuyển hướng sang Hạ Từ Nhược, bổ sung thêm một câu: "Quản lý Hạ, đúng không?".

"... Ừ". Hạ Từ Nhược có cảm giác bất đắc dĩ như không có trâu bắt bò đi cày.

Địa điểm liên hoan được đặt tại nhà hàng 24 tiếng kinh doanh món Tàu gần khách sạn Quý Đình. Ông chủ làm chủ, một đám nhân viên nữ của nhà hàng vừa đến giờ đóng cửa, liền ăn mặc trang điểm xinh xắn, uyển chuyển chạy đến tham gia bữa tiệc.

Trong lúc Hạ Từ Nhược là người cuối cùng rời khỏi S, không nhanh không chậm vào phòng nhân viên thay quần áo, điện thoại của cô không ngừng vang lên. Trượt màn hình ra nhìn, là tin nhắn của Tổng Nhả gửi tới:

Chị Hạ, chị có đi không?

Chị Hạ, tổng tài đại nhân đã đến.

Chị Hạ, Hoặc tổng bị đám nhân viên nữ bao vây, chị mau tới hộ giá đi!

Hạ Từ Nhược không hao tổn tâm trí để suy nghĩ, đặt bút thành văn lấy có trả lời: "Chị không khỏe nên không đi". Tin nhắn nhanh chóng được gửi đi, cô liền tắt đi động, sợ chậm một giây bản thân sẽ thấy hối hận.

Cô chậm rãi mở cửa tủ, lôi nước tẩy trang ra, ngồi trước gương. Trên tường là chiếc tivi LCD không biết ai quên tắt, đang phát một bộ phim Hàn có tỉ suất xem rất cao. Lúc này nữ chính đang gục đầu vào ngực nam chính khóc bù lu bù loa. Hạ Từ Nhược thấy ồn ào, đưa tay nhấn nút điều khiển, tắt TV. Cô chưa bao giờ xem phim tình cảm, cảm giác những đôi tình nhân chết đi sống lại hành hạ lẫn nhau kia thật nồng nặc và gây thoe. Nhưng hiện tại, cô lắc đầu cười khổ, bộ phim truyền hình đó thực sự đã đặt lên người cô - không cách nào thoát khỏi.

Bị bộ phim Hàn kích thích, trái tim Hạ Từ Nhược phải vật lộn ngăn chặn những cảm xúc bất chợt trở nên không yên phận, áp lực đẩy, đắng chát đắng, cảm giác đau khổ tựa như đê vỡ, xông lên, nhất thời chắn trước ngực cô. Phải thừa nhận, cô thật sự rất khó khăn để mở lòng với Hoặc Quý Ân. Nhưng cuối cùng, chỉ cần một hiểu lầm nho nhỏ, đủ làm sụp đổ niềm tin của anh đối với cô.

Không lẽ, đây coi như là tình yêu sao?

Tẩy trang rửa mặt xong xuôi, Hạ Từ Nhược bắt nắn lại tủ quần áo thay đồng phục, bỗng thấy tiếng tay nắm cửa chuyển động, cùng tiếng bước chân đi

tới. Đưa lưng về phía cửa, cô chẳng muốn quay đầu lại, dứt khoát tiếp tục động tác trên tay. Thật không ngờ, cô vừa cởi áo sơ mi, để lộ áo ngực ren màu hồng, lồ tai dựng thẳng lên -

Một tiếng "lạch cạch" nhỏ, cùng âm thanh đóng cửa.

Phòng thay quần áo nữ tất nhiên là phụ nữ sử dụng, bình thường mọi người ra vào sẽ không đóng cửa. Nhưng người này - Hạ Tử Nhược cảnh giác xoay người, cơ thể thoáng chốc cứng đờ.

Một người đàn ông cao lớn cứ như vậy thân không biết quý không hay tự tiện xông vào phòng thay quần áo nữ.

Cô nắm chặt chiếc áo sơ mi trên tay theo bản năng, che chắn một mảng lớn cánh xuân như ẩn như hiện trước ngực, âm điệu sắc nhọn: "Anh ra ngoài đi".

"Nếu như anh không ra ngoài?". Hoắc Quý Ân không để tâm ném ra một câu.

Người con gái mặt mũi sạch sẽ, chiếc cằm thon nhỏ, chiếc cổ trắng nõn, vòng ngực đầy đặn... Ánh mắt anh lần lượt đảo qua, dưới chân đã không còn chút do dự bước từng bước tới gần cô.

Hạ Tử Nhược bị anh dồn ép không đường thối lui, tấm lưng trần trụi dán lên ngăn tủ, lạnh lẽo. Khoảng cách chưa đầy 2cm, cô kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Hoắc Quý Ân, chỉ thấy trong mắt anh ánh nhìn trong suốt trầm lắng thiêu đốt người khác. Chiếc tủ sắt sau lưng rõ ràng rất lạnh, Hoắc Quý Ân không làm bất cứ điều gì, nhưng hết thảy đủ khiến cho toàn thân Hạ Tử Nhược mơ hồ nóng lên.

Khó khăn nuốt nước bọt, cô kéo căng khóe miệng, hỏi: "Anh không phải đi liên hoan sao?".

"Nhân vật chính không tới, còn hứng thú gì nữa". Ngoài miệng tỏ ra ngang bướng bất hảo, nhưng khuỷu tay Hoắc Quý Ân đã cong lên chống trên cánh tủ, hơi cúi đầu, đem khoảng cách giữa hai bên rút ngắn, gần như chóp mũi đụng chóp mũi.

Hạ Tử Nhược bị anh giam cầm trong không gian nhỏ nhỏ giữa chiếc tủ sắt và cánh tay kia, trốn không có chỗ trốn, cô bức tức đến nỗi hô hấp cũng ngừng lại, từ trong kẽ răng phát ra câu nói: "Hoắc tổng, anh đường đường là Tổng giám đốc, việc gì phải xông vào phòng thay quần áo nữ giờ trò lưu manh như vậy?".

Bị cô chế nhạo, gương mặt Hoắc Quý Ân giả bộ bực về chính nhân quân tử, anh hơi thấp giọng nói: "Hạ Tử Nhược, anh tới để xin lỗi em. Anh không nên hiểu lầm em và Tô Khải. Tôi qua anh đã quá bức bối, không khống chế được tâm trạng".

Hạ Tử Nhược muốn không sợ hãi không được, tròn tròn mắt nhìn anh. Trong thoáng chốc, cô bị vùi trong ánh mắt thâm tình thành khẩn của người đàn ông không cách nào không chế nổi. Cô thậm chí phải thừa nhận, bề ngoài của cô cứng rắn vậy thôi, nhưng trái tim lại rất mềm yếu, nhất là đối với anh, chỉ cần nghe một câu xin lỗi đã đủ đem loạn hơn phân nửa nỗi âm ức của cô.

"Anh tránh ra, để em mặc quần áo vào đã". Khẩu khí của Hạ Tử Nhược mềm xuống, nhưng thái độ vẫn cương ngạnh như cũ.

"Không". Hoắc Quý Ân suồng sã ném ra một chữ.

Bình thường, muốn được tha tội, sao anh có thể cam lòng dừng tay như vậy, lúc mở miệng, thanh âm của anh như khiến người ta được tắm gió xuân, lại dường như mang theo ý không được ngăn cản một cách mạnh mẽ: "Anh đã biết chuyện của ba em rồi. Sau này cho dù gặp tình huống như thế nào, em phải tìm anh trước tiên, không được tìm người khác, biết không?".

Lời tâm tình hết sức cung chiêu, Hạ Tử Nhược nghe mà mềm tai. Chuyện của Hạ Chấn Viễn, cô không định giấu diếm Hoắc Quý Ân, chẳng qua là không tìm được cơ hội để nói, không ngờ gây ra nhiều loạn như vậy.

Dường như nhìn ra vẻ thất thần của cô, Hoắc Quý Ân nắm lấy cảm cô, ép cô đem tâm trí chuyển rời sang người mình: "Em có hiểu lời anh nói không? Anh là người đàn ông của em. Cuộc sống hiện tại của em giờ đã có anh. Rốt cuộc đừng chuyện gì cũng tự mình vượt qua".

Trái tim Hạ Tử Nhược bỗng nhảy dựng lên. Không nghĩ một người đàn ông lạnh lùng như thế, một khi nói ra những lời ấm áp lại khiến người ta có cảm giác tuyệt vời mềm mại tới tận xương. Cô khẽ gật đầu: "Vâng, em biết rồi".

Ái ngại, vẻ xúc động trong mắt Hạ Tử Nhược vừa tràn ra -

Hoắc Quý Ân đột nhiên cúi thấp đầu, vũng vàng hôn lên môi cô.

Anh như muốn đem mọi ủy khuất của bản thân trong cuộc chiến tranh lạnh kéo dài vào người con gái này, cứ như vậy gần như ngang ngực mút lấy môi cô, đẩy đưa môi lưỡi với cô. Một tay Hoắc Quý Ân vẫn chống lên ngăn tủ, một tay khác gắt gao chế trụ gáy cô, không cho phép tách rời một giây, tựa như cô là của anh, chỉ có thể là anh, không ai có thể cướp cô đi.

Giữa sự gắn bó môi lưỡi đều mang theo ý vị cám dỗ, mang theo ham muốn chiếm hữu mãnh liệt. Hạ Tử Nhược cảm giác càng hôn càng khát khô, quá thực sắp hít thở không thông, cuối cùng hơi thở nhỏ bé tích tụ đã sớm bị tan chảy trong nụ hôn. Trong khoảnh khắc thiếu chút nữa bị nhấn chìm, cô đột nhiên tỉnh táo -

Rồi vội vã chặn bàn tay Hoắc Quý Ân đang lần tìm trước ngực, muốn cởi bỏ chiếc áo sơ mi của cô: "Đừng... ở đây". Hạ Tử Nhược xấu hổ mặt mũi đỏ ửng như cà chua.

Hoắc Quý Ân buông tay, con ngươi lảng động ánh lửa tối tăm nhìn xung quanh căn phòng một lượt. Không biết do thật sự không kim nén được, hay do cảm thấy ở đây ... rất tốt, mà anh siết chặt cánh tay, bóp chặt bờ mông của Hạ Tử Nhược bẻ cô lên. Tiếng hét của cô vẫn kẹt trong cổ họng, trên tay buông lỏng, chiếc áo sơ mi dùng để che đậy rơi trên mặt đất. Cánh tay của anh mạnh mẽ, động tác không quá hai giây, không đợi Hạ Tử Nhược lấy lại tinh thần, cô bỗng phát hiện mình đã ngồi xuống... bàn trang điểm.

Không đề cô bối rối nhảy xuống, Hoắc Quý Ân đã nắm chặt hai vai cô, cười xấu xa.

"Đừng nhúc nhích". Anh nói.

Gần như là mệnh lệnh.

Một trận dây dưa chấm dứt, toàn thân Hạ Tử Nhược đều bay bổng, giống như cánh hoa đào nhúng trong sương, kiều diễm ướt át. Nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân đã trải qua một chuyện hoang đường. Rõ ràng cô và Hoắc Quý Ân đã ở trong phòng thay quần áo nữ.. Khụ, khụ...

Cô vuốt mái tóc rối bời, sửa sang lại bộ quần áo lộn xộn, ánh mắt lấp lánh rơi trên người Hoắc Quý Ân. Cảm nhận được cái nhìn của cô, anh sờ lên khuôn mặt đỏ ửng của Hạ Tử Nhược, đôi môi không thành thật lần lại gần: "Em còn muốn nữa?".

Cô ngượng ngùng cup mắt, nhéo một cái lên tay anh: "Đừng làm rộn, anh đứng đắn chút đi".

Nhưng giọng nói của cô còn chưa hạ xuống -

Hai người đồng thời dừng lại.

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng lay mạnh tay nắm cửa, cùng tiếng người ầm ĩ:

"Ồ, sao cửa lại khóa thế này?".

"Đi gọi bảo vệ đi, bảo vệ có chìa khóa đây".

Hạ Tử Nhược hoảng hốt đến mức toàn thân bất động, quay đầu nhìn về phía Hoắc Quý Ân.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Cửa phòng thay quần áo nữ của khách sạn Quý Đình bị khóa chặt.

Bên ngoài, mấy nhân viên nữ lú lú gọi điện giục bảo vệ tới mở cửa.

Bên trong, ông chủ khách sạn và nữ quản lý quần áo lộn xộn luống cuống xóa bỏ bằng chứng tình ái.

Sau khi nhặt sạch sẽ mảnh tất chân cuối cùng trên nền đất, Hoắc Quý Ân im lặng nháy mắt với Hạ Tử Nhược - anh định đi ra mở cửa.

Thay vì bị người ta bắt gian, không bằng chủ động xuất kích. Thời điểm này người đàn ông không đứng ra chịu trách nhiệm thì còn đợi đến khi nào.

Ai ngờ, ngay khi vừa nhắc chân rời đi anh liền bị Hạ Tử Nhược níu chặt lại. Cô sợ tới mức mặt mày biến sắc, lắc đầu xua tay liên tục. Chi thoảng nghĩ đến biểu hiện ngây người kinh ngạc của đám đồng nghiệp, đủ khiến cô dựng hết lông tơ.

Chân chừ giây lát, ánh mắt cô bỗng lóe lên, thần thần bí bí ngoắc ngón tay về phía Hoắc Quý Ân.

Trên mặt anh còn chưa lộ vẻ nghi hoặc, người đã bị Hạ Tử Nhược kéo tới góc chứa đồ của phòng thay quần áo. Trong phòng chứa đồ rộng hai ba mét vuông chất đầy máy hút bụi, cây lau nhà cùng dụng cụ làm vệ sinh, gần như không có chỗ để đặt chân. Nhưng Hạ Tử Nhược cứ như vậy kiên quyết kéo Hoắc Quý Ân và mình nhét vào đó. Không gian quá chật chội, cơ thể hai người không thể không dán chặt vào nhau. Thậm chí, Hoắc Quý Ân có thể cảm nhận được hai khối mềm mại đè ép trước ngực mình. Hạ Tử Nhược bất chấp bị ăn đậu phụ, tranh thủ thời gian rón rén đóng cửa lại.

Bên này hai người vừa ả núp, bên ngoài liền truyền đến tiếng mở cửa, mấy nữ nhân viên vừa xông vào vừa gào to:

"Buổi liên hoan chán quá đi mất, Hoắc tổng lãnh mặt thật không thành ý chút nào".

"Cậu quên mất miếng thịt tươi nhỏ của Hoắc tổng rồi. Mọi người không thấy quản lý Hạ không tới, mặt Hoắc tổng cũng đen đi, trái tim người ta có chủ rồi đấy".

"Nói vậy thì toàn bộ tin đồn đều là thật à? Nghe nói Hoắc tổng trước kia không có bạn gái, giờ không phải vẫn là xử nam đó chứ?".

"Hihi, cái đây phải hỏi quản lý Hạ rồi".

Cách một cánh cửa, hai nhân vật chính của tin đồn nín lặng ngừng thở, đông tai nghe không sót một chữ. Lúc này, Hoắc Quý Ân bật cười bất lực, đường đường là một tổng giám đốc lại rơi vào hoàn cảnh như vậy ngay trong khách sạn của mình. Mang tâm trạng phức tạp, anh thoáng rù mắt, phát hiện Hạ Từ Nhục... đang cười. Vừa rồi anh dùng sức hôn, cánh môi của cô bây giờ vẫn hiện vết sưng đỏ, khoe miệng kéo thẳng tắp, như cố nén không để mình cười thành tiếng.

Người con gái này không lẽ đang cười nhạo ... anh là xử nam?

Trong thâm tâm có chút bất bình, Hoắc Quý Ân đột nhiên nắm lấy cổ cô, cúi đầu ngăn chặn miệng cười của cô.

Trong tích tắc bị hôn, Hạ Từ Nhục ngạc nhiên mở to hai mắt, chỉ thấy trong ánh mắt sâu đen như mực của Hoắc Quý Ân đang khe khẽ nhảy nhót tia sáng nguy hiểm, là khiêu khích, là trêu chọc, không ai phân biệt được.

Trái tim cô bỗng chốc kéo căng mảnh liệt, thâm tâm đang oán thầm giờ này mà anh còn hứng thú đánh lên cô, đầu lưỡi đã bị cuốn vào trong hung hăng mút lấy.

Hơi thở của anh lập tức bịt kín toàn bộ không gian nhỏ hẹp, xâm chiếm mỗi tấc da cô. Hạ Từ Nhục sắp bị anh hôn đến hít thở không thông, nhưng không dám có một cử động nhỏ nào, không dám nói bất cứ điều gì, ngay cả tiếng thở dốc cũng phải kìm nén. Thấy cô thật sự khó thở, lúc này Hoắc Quý Ân mới chậm rãi rút lui, đổi lại hôn khẽ lên khoe môi cô, chớp mũi, nỉ tâm, từng chút từng chút một dịu dàng lưu luyến. Không ngờ Hạ Từ Nhục vừa tranh thủ hít sâu được vài hơi, anh lại lần nữa bắt được lưỡi cô, ngậm trong miệng mình.

Sau khi màn hôn mút đủ kiểu chấm dứt, bên ngoài đã không còn tiếng động.

Hạ Từ Nhục thở hắt ra, lặng lẽ ló đầu qua khe cửa quan sát một vòng, xong quay lại nói với Hoắc Quý Ân: "Anh đi nhanh lên".

"Ừ, anh chờ em ở bãi đỗ xe". Anh sờ đầu cô, thận trọng ra khỏi phòng thay quần áo nữ, không hề có cảm giác mắc tội đạo tặc trộm hoa.

Ngược lại là Hạ Từ Nhục lo lắng nơi đây không thích hợp ở lại lâu, cô vội vã kéo chiếc váy bị xé rách trên đùi xuống, lấy chiếc quần jeans trong tủ mặc vào, bước nhanh về phía chiếc xe chuyên dụng của Hoắc Quý Ân.

Ngồi vào trong xe, cô vỗ ngực, thở dài một hơi: "Tôi nay thật sự hoảng quá đi mất".

Hoắc Quý Ân cong môi: "Nhìn em chả có chút tiền đồ gì cả".

"Tiền đồ của anh thì lớn lắm, xử nam tiên sinh ạ". Hạ Từ Nhục cười hồn nhiên.

"...". Khoe môi anh đang nhếch lên thoáng cứng đờ.

Chiếc xe bao phủ ánh trắng sáng, bay nhanh trên con đường vắng vẻ. Ánh trắng đổ xuống hắt vào cửa xe, phác thảo hình dáng đẹp để không thể bắt bẻ trên ghế lái. Nhưng lúc này, tâm tư Hạ Từ Nhục không đặt lên người mỹ nam. Vừa rồi rời khách sạn quá vội, cô quên túi, điện thoại, ví tiền cùng áo khoác thành một đồng chạy ra ngoài. Bây giờ đầu óc buồn bực ngồi thu xếp lại đồ đạc.

"Hạ Từ Nhục, em chuyển đến Lệ Cảnh Loan sống với anh đi". Hoắc Quý Ân đột nhiên mở miệng.

Động tác trên tay cô ngừng lại: "Sống chung?".

"Chúng ta bây giờ là người yêu, sống chung là bình thường".

Giọng điệu anh tỏ ra bình thản nhưng thâm tâm không khỏi suy nghĩ. Từ sau tối hôm qua khi hai người cãi nhau, anh bỗng chán ghét cảm giác này - sợ cảm giác đánh mất. Đường như chỉ đặt người con gái kia ở bên mình, tùy ý muốn gặp là có thể gặp được, anh mới có cảm giác yên tâm.

Hạ Từ Nhục không lên tiếng ngay, cô chau nhẹ lông mày, điệu bộ hết sức băn khoăn. Sau nửa ngày do dự, cô mới trả lời: "Chúng ta tiến triển quá nhanh, chờ thêm một thời gian nữa rồi nói sau".

Hoắc Quý Ân che giấu tia thất vọng một cách kín đáo, bàn tay nắm thật chặt vô lăng: "Em lo lắng Từ Bằng?".

Tâm tư bị đoán đúng, Hạ Từ Nhục không khỏi ngạc nhiên, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh. Không sai, Hạ Từ Bằng không thích anh. Nếu cô cứ thế chuyển nhà ra đi, căn bản không có cách nào khác để giải thích với em trai. Đây chính là nguyên nhân vì sao Hoắc Quý Ân đưa chìa khóa Lệ Cảnh Loan cho cô từ lâu nhưng cô chưa bao giờ tự tiện sử dụng.

Trong lúc Hạ Từ Nhục còn đang cân nhắc nên biểu đạt ý này như thế nào cho khỏi lúng túng, thì Hoắc Quý Ân đã điềm tĩnh lên tiếng: "Anh biết Hạ Từ Bằng rất có cảm tình với Tô Khải. Cộng thêm trước kia anh đã ngăn cản cậu ta qua lại với Đình Đình. Muốn cậu ấy tiếp nhận anh cần thêm ít thời gian. Nhưng em yên tâm, anh sẽ cố gắng đối tốt với cậu ấy".

Hạ Từ Nhượng giật mình, cười thành tiếng: "Câu này thật không giống từ miệng anh nói ra".

Có lẽ, một Hoắc Quý Ân lãnh khốc vô tình đã thật sự không còn tồn tại nữa. Anh của hiện tại, nguyện ý vì cô mà thay đổi, nguyện ý nhân nhượng người nhà của cô, nguyện ý móc tim móc phổi để đổi tốt với cô hơn.

Hoắc Quý Ân có chút bất đắc dĩ cười rộ lên: "Không còn cách nào khác, ai bảo Hạ Từ Bằng là em vợ tương lai của anh chứ".

"..."

Nhanh như chớp, Hoắc Quý Ân một tay nắm vô lăng, một tay nắm tay Hạ Từ Nhượng, những ngón tay đan quện vào nhau, lòng bàn tay anh từ từ xiết chặt, cứ như thể vững vàng nắm chắc lấy cô. Rất nhanh, xe đưa Hạ Từ Nhượng tới cư xá, Hoắc Quý Ân hôn lên má cô rồi mới miễn cưỡng để cô đi.

Hạ Từ Nhượng khoác áo khoác, vẫy tay với anh, cười dí dỏm: "Ngủ ngon, xử nam tiên sinh".

Cửa sổ bên ghế lái mở một nửa, Hoắc Quý Ân cũng cười, một nụ cười pha trò: "Ngủ ngon, xử nữ tiểu thư".

Đưa mắt nhìn bóng lưng của cô biến mất chỗ cổng ra vào, anh nâng kính xe, khoảnh khắc đang định đạp chân ga bỗng thoáng chần chừ. Một mảnh giấy rơi trên ghế phụ, Hoắc Quý Ân vờn người nhặt lên, phát hiện đó là một tấm hình. Đoán chừng vừa rồi Hạ Từ Nhượng sắp xếp túi xách không cẩn thận làm rơi. Anh không để tâm, định tiện tay bỏ vào ngăn chứa đồ nhưng ánh mắt rơi trên tấm ảnh khiến anh rùng mình.

Một tấm ảnh gia đình đã cũ, có lẽ thời gian đã lâu nên hình ảnh hơi loang lổ. Bỏ qua gương mặt non nớt trẻ trung của Hạ Từ Nhượng và Hạ Từ Bằng, lực chú ý của Hoắc Quý Ân hoàn toàn bị người đàn ông đứng chính giữa chiếm lấy.

Điểm ảnh lập tức được phóng đại gấp trăm lần, Hoắc Quý Ân mở đèn trần trong xe, nhìn chăm chú vào gương mặt đó thất thần thật lâu.

***

Buổi sáng hôm sau, bộ phận dịch vụ ăn uống của khách sạn Quý Đình tổ chức họp theo thông lệ hai tuần một lần.

Bởi vì liên quan đến khách sạn nên các nhà hàng tiếp tục mở rộng hoạt động tuyên truyền theo quý, Hoắc tổng cũng tham gia. Sau khi Trình Huyền bị sa thải, phó tổng giám đốc sẽ tạm thay chức vụ của cô ta, cộng thêm tổng giám đốc bộ phận tuyên truyền cùng tất cả các quản lý của nhà hàng Tàu, Pháp, Nhật cùng ngồi đợi. Lúc này, mười mấy người đã ngồi trong phòng họp. Nhưng thời gian họp dự kiến đã quá mười phút, Hoắc Quý Ân vẫn chưa xuất hiện.

Mọi người liên tục cúi đầu nhìn đồng hồ, chỉ có ánh mắt của Hạ Từ Nhượng rơi vào chiếc ghế chủ tọa trống không. Trong lúc cô còn đang trầm tháy lạ người đàn ông luôn luôn đúng giờ sao có thể đến muộn, thì cửa phòng đột nhiên bị ai đó vội vã đẩy ra -

Khương Bình chạy vào, xoa xoa thái dương đỏ mồ hôi, đặt mông ngồi xuống vị trí chủ tọa: "Hoắc tổng tạm thời có việc gấp phải đi công tác, cuộc họp hôm nay tôi sẽ tạm thời làm chủ".

Hạ Từ Nhượng không nhịn được cười, người đàn ông đó mỗi lần ăn xong đều không nói một tiếng bỏ cô mà chạy. Ấy thế mà cô vẫn cứ say mê.

Bên phía Hoắc Quý Ân.

Ngay hôm đó, anh ngồi chuyến bay sớm nhất, từ thành phố B đi Cam Túc.

Tại sân bay Trung Xuyên, Hoắc Quý Ân không mang theo hành lý, sai bước ra cửa, tay bấm điện thoại cho Khương Bình: "Đặt xong lái xe chưa?".

"Đặt xong rồi, đặt xong rồi". Bị giọng điệu vô cùng sốt ruột của ông chủ kích thích, tốc độ lời nói của Khương Bình có phần nhanh hơn: "Vẫn là lão Lâm lái trước. Số chuyến bay tôi đã báo cho ông ấy rồi, ông ấy sẽ đứng ở cửa số 5 chờ ngài".

"Ừ". Hoắc Quý Ân nhanh chóng cúp máy.

Khoảng cách lần trước anh đến Cam Túc, rõ ràng mới chỉ một tháng, nhưng vừa ra khỏi sân bay, Hoắc Quý Ân bỗng nheo mắt, phảng phất có ảo giác như đã cách cả mấy đời.

Kỳ thực, mọi thứ vẫn còn diện mạo xưa cũ, là trời cao đất khô, là những lữ khách vội vàng như trước, người đàn ông trung niên đứng hút thuốc bên cạnh thùng rác vẫn giống một tháng trước - áo khoác bông màu xanh, chiếc quần bông màu gì sét, phối hợp với gương mặt ngăm đen đầy kỹ thuật sống.

Lão Lâm tỉnh mắt, nhìn thấy Hoắc Quý Ân liền dập tắt đầu mẩu thuốc lá trong tay, lật đật đi tới. Đường như không có gì hay ho để hàn huyên, vừa đi lên ông đã hỏi thẳng: "Hoắc tổng, ngài vẫn đến trấn Lưu Gia à?".

Hoắc Quý Ân hai tay đút trong túi quần bên sườn là chiếc áo lông cừu, liếc nhìn lão Lâm, không nhanh không chậm nói: "Tôi không đến trấn Lưu Gia".

"Vậy ngài gọi xe tôi làm gì?". Lão Lâm vẻ mặt nghi hoặc.

Hơi thở của Hoắc Quý Ân hơi trầm xuống: "Lão Lâm, tên thật của ông là gì?".

Trong nháy mắt, tất cả biểu lộ trên mặt lão Lâm đều động lại, nhìn thẳng vào Hoắc Quý Ân, rồi xoay phắt người - bộ dạng co chân chạy.

Hoắc Quý Ân không đuổi theo, chỉ đứng sau ông ta nói ra từng tên chữ: "Hạ, Chấn, Viễn".

Giọng nói của Hoắc Quý Ân không lớn, như chìm trong thế giới ồn ào, cho dù tiếng gió gào thét bên tai cũng không thể tản ra. Thế nhưng bước chân hung hăng của lão Lâm như bị xích khóa, không bước nổi một bước.

Trong lúc ông còn đang ngây người, cánh tay dài của Hoắc Quý Ân đã chụp tới, túm lấy ông quay về phía mình. Anh cup mắt, quan sát kỹ người đàn ông. Năm tháng nhuộm dần, dải dầu sương gió, một lão Lâm thần thái bề ngoài có cảm giác tang thương già hơn so với tuổi thật, và một ông Hạ khí thế trong tầm mắt tôi hôm qua rõ ràng không cùng một người. Chỉ có cặp mắt kia là - không thay đổi.

Cũng cặp mắt ấy, đã khiến Hoắc Quý Ân nhận ra ông.

Không có gì ngạc nhiên khi lần trước tại trấn Lưu Gia, người đàn ông trung niên này lại có khả năng kịp thời giải vây giúp anh và Khương Bình. Dù sao đầu từng thấy việc đời, người trải qua nhân sự mới có tính cách trầm ổn và thủ đoạn như vậy. Đóng cánh cửa trí nhớ, giờ phút này, Hoắc Quý Ân vẫn còn nhiều nghi hoặc chưa hiểu.

Nhưng vừa mở miệng, chính anh cũng không ngờ giọng điệu của mình lại lạnh lùng khó tưởng tượng nổi: "Hạ Chấn Viễn, ông có biết ông đã đem đến cho Hạ Tử Nhục bao nhiêu bi thảm không? Ông phải mong trốn nợ, có nghĩ Hạ Tử Nhục sẽ đối mặt với cuộc sống của cô ấy như thế nào không? Ông...".

Hạ Chấn Viễn không lên tiếng, ông cúi thấp đầu, run rẩy lấy hộp thuốc lá trong túi quần ra, châm lửa, hít mạnh một hơi, bờ môi khô nẻ khẽ run run.

Những lời chỉ trích ác liệt của đối phương, như chiếc chìa khóa mở chiếc lồng trí nhớ, thoáng một phát cuốn người ta quay về năm năm trước. Hay có thể nói, theo từng câu từng chữ mà Hoắc Quý Ân nói ra, đúng là Hạ Chấn Viễn biết rõ ràng nhưng không dám đối mặt với sự thật. Ông che tai, bịt mắt, khóa mình nằm nấp ở một nơi không ai biết đến, tin tưởng vững vàng rằng trốn tránh khiến mình có thể sống khá hơn. Nhưng giờ đây, lớp nguy trang của ông đột nhiên bị Hoắc Quý Ân dứt khoát đâm thủng, lập tức xé toang toàn bộ tấm áo lừa mình dối người. Cuối cùng, ông vẫn phải lộ nguyên hình.

Nhưng toàn bộ suy nghĩ như sóng tràn bờ chỉ tồn tại trong nháy mắt, hút xong thuốc, vẻ đau khổ trong mắt Hạ Chấn Viễn bị xóa sạch thay thế hoàn toàn bằng vẻ xa cách. Ông ngược mắt nhìn Hoắc Quý Ân, hỏi ngược lại anh: "Cậu tìm tôi có việc gì?".

"Đưa ông quay về thành phố B". Hoắc Quý Ân kim nén cơn giận, giọng điệu có phần nghiêm túc: "Ông thiếu chị em Hạ Tử Nhục một câu trả lời thỏa đáng".

"Tôi không còn mặt mũi trở về, cậu đi đi". Nói xong, Hạ Chấn Viễn khom người quay lưng định đi.

Hoắc Quý Ân không đi, cố chấp đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt kiên nghị chưa từng có: "Tôi phải đưa ông về. Nếu Hạ Tử Nhục hiểu lầm ông, tôi có thể...".

"Tôi không cần cậu giúp". Hạ Chấn Viễn ngắt lời anh.

"Tôi không giúp ông, mà là xin ông giúp tôi". Dừng một lát, Hoắc Quý Ân hít sâu một hơi, giọng nói nhẹ nhàng kiên định: "Tôi không muốn nhìn người phụ nữ tôi yêu đau khổ như vậy".

Bóng lưng già nua của Hạ Chấn Viễn khẽ giật mình, từ từ quay đầu lại..

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Hôm sau, bầu trời quang đãng, thành phố B thường bị mây mù bao phủ nên hiếm khi gặp thời tiết tốt. Từng đám lớn mây trắng trôi lơ lửng trên bầu trời xanh, như một mảnh gấm bạc che khuất toàn bộ thế giới.

Nhân lúc buổi chiều nhà hàng không bận, Hạ Tử Nhục nhắn tin cho Tô Khải: "Anh đang ở văn phòng luật sư à?".

Tô Khải nhắn lại hết sức ngắn gọn: "Ừ. Sao vậy?".

Hạ Tử Nhục định trả lời tiếp nhưng sửa sửa xóa xóa, cuối cùng cô cảm di động đứt trở lại túi quần, quyết định trực tiếp đi tìm Tô Khải. Một nghìn hai trăm vạn không phải con số nhỏ, Hạ Tử Nhục biết rõ số tiền ấy đối với Tô Khải có ý nghĩa như thế nào.

Trước khi bán nhà, tình hình kinh tế của Tô Khải khá ổn. Dù sao có thể ở một thành phố vào loại tác đất tác vàng như thành phố B là ước mơ khó nắm bắt của rất nhiều người. Hiện tại không có nhà, Tô Khải chỉ còn văn phòng luật sư. Văn phòng đó do anh và một người bạn hợp tác mở ra. Lúc ấy phải

xin ngân hàng cho vay vốn để gây dựng sự nghiệp. Tính toán năm đầu tiên có lẽ vẫn chưa vay xong. Im lặng thay Tô Khải tính món nợ, Hạ Từ Nhược càng đứng ngồi không yên. Người đàn ông đó đã phấn đấu nhiều năm, giờ mọi thứ đều trở lại điểm xuất phát. Tiền tiết kiệm cô gửi ngân hàng không nhiều lắm, nhưng tốt xấu gì cũng có thể trả trước cho Tô Khải một ít.

Hạ Từ Nhược bóp tấm thẻ ngân hàng trong túi nhỏ của chiếc áo đồng phục, bước nhanh về phía thang máy nhân viên. Ai ngờ, giữa cửa ra vào thang máy dựng một tấm biển thông báo: Bảo dưỡng định kỳ, tạm ngừng sử dụng. Cô không muốn quay vòng dùng thang máy của khách, bực bội đi về phía cầu thang.

Được vài bước, cô không khỏi đi chậm dần, vênh tai, một tràng âm thanh va chạm từ cầu thang truyền tới. Trong lòng nghi hoặc, cô làm bộ háng giọng, thò tay đẩy cửa thoát hiểm -

Hai đôi mắt hoảng sợ nhìn cô.

Hạ Từ Nhược toàn thân bất giác cứng đờ: "Trợ lý Khương, Tống Nhã, hai người... ở đây làm gì vậy?"

Khương Bình vội vã bỏ tay khỏi eo Tống Nhã, hai cơ thể kề sát lập tức tách ra. Anh ta điều chỉnh gương mặt méo mó, chật vật không thốt nổi một câu nguyên vẹn: "Khụ khụ, chúng tôi..."

"Bọn em đang trao đổi công việc". Dưới ánh đèn sợi đốt, mặt mày Tống Nhã đỏ bừng nói thay, đôi môi sưng tấy nhưng không quên hùng hồn.

Hạ Từ Nhược không nhìn được cười, tự động bỏ qua dấu hôn như trái dấu tây trên cổ Tống Nhã. Cô thuận miệng quay sang hỏi Khương Bình: "Điện thoại Hoắc tổng không gọi được. Anh ấy đi công tác về chưa?"

Khương Bình từ một màn khiến người ta lúng túng thu hồi tinh thần, anh ta nhanh chóng trả lời: "Hoắc tổng về sáng nay, nhưng không đến công ty".

"...À". Hạ Từ Nhược vút lại đôi nam nữ đang như nắng hạn chờ mưa, trầm ngâm đi xuống cầu thang.

***

Văn phòng luật Khải Minh.

Thân hình cao lớn của Tô Khải đang vui mừng giữa bàn làm việc chuẩn bị cho phiên tòa biện luận mờ vào ngày mai, bỗng nghe tiếng gõ cửa "cốc cốc".

Anh vô thức liếc nhìn điện thoại, gần như bằng trực giác đã đoán ra người tới là ai: "Mời vào".

Không ngờ, Tô Khải vừa rời mắt khỏi tập tài liệu nhìn về phía cửa ra vào, nụ cười ấm áp vui vẻ trên mặt liền cứng đờ.

Đối phương thấy biểu hiện đó của anh, giọng bất thiện: "Luật sư Tô, hình như anh rất không muốn nhìn thấy tôi?"

Qua màn đối đầu không vui lần trước, quả thực Tô Khải không muốn nhìn thấy người này. Anh không ngồi dậy, hỏi: "Hoắc tổng, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Hoắc Quý Ân không dài dòng, ánh mắt bình tĩnh, động tác trầm ổn, rút từ trong túi quần ra một tấm chi phiếu, ném lên bàn Tô Khải: "Cậu cầm lấy 1200 vạn này đi".

Tô Khải không nhìn, cũng không đụng vào tấm chi phiếu, nhú mày hỏi: "Anh đến để đưa tiền cho tôi?"

Hoắc Quý Ân từ chối cho ý kiến, mặc dù ánh mặt trời chiếu trên người anh, nhưng gương mặt anh vẫn lạnh, giọng nói cũng thế: "Tôi nhân tiện đến nói với cậu một câu. Đây là việc cuối cùng cậu làm cho Hạ Từ Nhược, bởi vì từ nay về sau cô ấy đã có tôi".

Cho dù Tô Khải rất bình tĩnh nhưng khi nghe câu nói không chút khách khí này đã không khống chế nổi cơn giận. Ánh mắt anh buồn bã, đứng phắt dậy, lập tức gằn giọng: "Hoắc tổng, số tiền kia là chuyện giữa tôi và Hạ Từ Nhược, không liên quan đến người ngoài như anh".

Nụ cười mỉa mai vừa xuất hiện trên môi Hoắc Quý Ân, chưa kịp phô ra -

Thì cửa lớn bật mở, một giọng nữ run rẩy rót vào màng nhĩ anh: "Hoắc tổng, anh đủ chưa?"

Anh nhú mày đồng thời xoay người, ánh mắt tức thời trầm xuống: "Hạ Từ Nhược..."

Ánh mắt Hạ Từ Nhược lướt qua đầu vai Hoắc Quý Ân, nhìn về phía Tô Khải đang sau bàn làm việc, cứ như vậy chạm vào đôi mắt như bị cắt của đối phương. Hơi thở của cô không còn thông suốt, nhanh chóng quay người rời đi.

Đuổi theo ra tận đường cái, Hoắc Quý Ân mới kéo được Hạ Từ Nhược đang bưng bưng lửa giận, hai tay khống chế vai cô, nhấn cô vào cột đá cẩm thạch sau lưng:

"Em bình tĩnh lại đi". Hoắc Quý Ân trầm giọng.

Vô tình nghe cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông, Hạ Từ Nhược đầu bình tĩnh được. Cả người cô đều run rẩy, cảm thấy không chỉ cột đá cẩm thạch

sau lưng lạnh toát mà trong lòng cô cũng vậy.

Toàn thân cô như mọc những cọng lông nhím thẳng đứng, ngoài miệng không chút lưu tình đem nợ mới nợ cũ trút ra hết: "Hoắc Quý Ân, trước kia anh cho tôi một tờ chi phiếu, muốn đuổi tôi và em trai đi. Giờ đây anh lại lập chiêu cũ, ném cho Tô Khải một tờ chi phiếu, mưu tính xóa sạch tình bạn bấy năm giữa tôi và anh ấy. Anh ngoài tiền ra, không còn gì khác đúng không?".

"Hạ Từ Nhục, mọi chuyện không như em nghĩ đâu". Khẩu khí của Hoắc Quý Ân có phần hòa hoãn, đôi mày đẹp dễ vẫn nhíu chặt, điệu bộ bí mật.

"Vậy là thế nào?". Con người màu hồ phách của Hạ Từ Nhục chứa đầy vẻ đau xót, bờ môi không ngăn được run rẩy.

Bị người con gái hỏi khó, bàn tay Hoắc Quý Ân đang giữ vai cô hơi khựng lại. Người đàn ông từ trước tới nay sát phạt quả quyết chưa bao giờ do dự. Suy cho cùng, anh có nên nói ra bí mật năm đó Hạ Chấn Viễn trốn nợ mất tích hay không?

Trong lúc anh đang do dự, Hạ Từ Nhục đẩy mạnh tay anh ra, nhắc chân bỏ đi: "Hoắc Quý Ân, bấy lâu nay anh không hề biết yêu".

Anh không biết yêu...

Anh không biết yêu...

Cuối cùng, bị câu nhận xét đó kích thích, Hoắc Quý Ân nhìn bóng lưng gầy của cô, trái tim dâng lên một cơn đau nhức, giống như con dao cùn, từng nhát từng nhát cắt xẹt qua trái tim anh.

"Hạ Từ Nhục". Anh khàn giọng gọi cô.

Anh thường xuyên gọi thẳng tên cô. Nhưng lúc này đây, ngữ khí của anh hoàn toàn khác những lần trước, mềm mại đấy, trầm thấp đấy, thậm chí còn mang theo ý cầu xin.

Bước chân lao đảo của Hạ Từ Nhục thoáng dừng. Nhưng cuối cùng, cô không nói một lời, cũng không quay đầu mà bước nhanh hơn nữa, thất thủ lao ra đường lớn, xông vào ánh mặt trời chói lóa.

Trong nháy mắt, Hoắc Quý Ân cảm thấy hình ảnh đó vô cùng nhập nhòa - ánh nắng bao phủ, còn cô đang run rẩy; tầm mắt mênh mông, còn cô nổi bật bởi sự nhỏ bé, gầy yếu. Anh nuốt nỗi chua xót vào miệng, cố kiềm chế ý định đuổi theo ôm lấy cô. Hiện tại, điều duy nhất anh có thể làm là khiến cô bình tĩnh một chút.

Hoắc Quý Ân không phải không thừa nhận, dù cho anh bày mưu tính kế như thế nào, thì trên đời này có rất nhiều việc, anh lo liệu không tốt.

Bảy năm trước, nhà máy gia công linh kiện điện thoại của cha Tô Khải là Tô Dục gặp hỏa hoạn. Thế lửa mạnh mẽ, cháy lây lan không kiểm soát được dẫn đến nổ tung, gây ra thảm kịch. Thời gian xảy ra sự việc trùng vào lúc công nhân bắt đầu làm việc, vì thế đã cướp đi hơn mười mạng người, ảnh hưởng rất xấu, bị các phương tiện truyền thông đưa tin rộng rãi. Tuy sau đó đã xác nhận do công nhân thao tác không đúng dẫn đến hỏa hoạn, nhưng Tô Dục với tư cách là ông chủ nhà máy khó tránh khỏi tội trạng. Dây chuyền sản xuất bị đốt cháy cộng thêm món tiền kếch xù bồi thường người chết lẫn lượt đồ xuống, Tô Dục không thể không tuyên bố phá sản.

Để làm lại, Tô Dục đi vay nặng lãi, người đứng ra bảo đảm là Hạ Chấn Viễn bạn thân giao mấy đời của Tô Dục. Nhưng vấp phải sự suy giảm của thị trường cộng thêm vay nặng lãi lãi mẹ đẻ lãi con, nợ nần chồng chất khiến Tô Dục đau khổ, hai năm sau thì tự sát.

Khoản nợ kếch xù liền rơi xuống đầu Hạ Chấn Viễn.

Sau đó, Hạ Chấn Viễn bán nhà và tài sản nhưng vẫn không lấp được lỗ hổng nợ nần. Công ty thu nợ lợi dụng tính mạng hai đứa con để uy hiếp ông. Bao nhiêu bất lực không cần nói cũng biết. Để tránh họa cho con cái, ông chỉ có thể - trốn đông nấp tây.

Về phần Tô Khải...

Năm năm qua, anh chưa bao giờ từ bỏ việc giúp đỡ tìm cha của Hạ Từ Nhục. Cuối cùng, ông Trời không phụ người có tâm, tháng trước ở Cam Túc anh đã tìm được Hạ Chấn Viễn. Nhưng không ai có thể lường trước, chờ đợi anh lại là sự thật quá tàn nhẫn - Toàn bộ bất hạnh của nhà họ Hạ có liên quan đến cha anh.

Theo như lời Hạ Chấn Viễn kể, hôm đó, một Tô Khải xưa nay kiểm soát bản thân cực tốt đã uống đến say mềm, đổ gục trên đường phố. Nhiệt độ ban đêm ở Cam Túc xuống dưới 0 độ, Tô Khải mặc sơ mi nằm trên nền xi măng bên ngoài quán bar. Hạ Chấn Viễn từng nhìn đứa trẻ này lớn lên nhưng chưa từng thấy anh rơi nước mắt, kể cả trong tang lễ của cha mình, Tô Khải cũng nén bi thương, không để dáng vẻ yếu ớt trước mặt người ngoài.

Nhưng đêm đó, Tô Khải say đến bất tỉnh ngã trên mặt đất - khóe mắt rơi lệ.

Giọt nước mắt đau khổ ấy, gần như kết băng trong gió lạnh.

.

Cho dù trong thâm tâm Hoắc Quý Ân không muốn thừa nhận tình cảm của người đàn ông này đối với Hạ Từ Nhục. Nhưng nghe mọi thứ từ miệng Hạ Chấn Viễn nói ra, anh vẫn có chút kinh ngạc.

Cho dù, trong thâm tâm Hoắc Quý Ân chán ghét vị tình địch này, đối mặt với con thịnh nộ của Hạ Từ Nhược, anh vẫn không cách nào mở miệng nói ra "chân tướng".

Sự thật tàn nhẫn như thế, đủ để trong chốc lát phá hủy sạch sẽ mọi thứ, phá hủy toàn bộ tình cảm tốt đẹp. Đủ để khiến Hạ Từ Nhược không thể thừa nhận, khắc sâu đau khổ.

Còn anh - Hoắc Quý Ân, không muốn, không chịu đựng nổi việc làm tổn thương cô.

Không sai, anh không thể làm được.

Quay lại thực tế, Hoắc Quý Ân mang theo nỗi mất mát, một nỗi buồn không thể giải thích, nhấc chân bước ra khỏi công ty luật.

Đã đến giờ cao điểm, biển người nhộn nhịp ở quảng trường trước văn phòng luật, giống như mũi tên háo hức trở về nhà. Anh nhìn trái nhìn phải một vòng, chỉ mình Hạ Từ Nhược là không thấy đâu.

***

Hạ Từ Nhược không biết mình quay về S như thế nào, tâm trạng tồi tệ thảm hại.

Bắt đầu vào bữa tối, cô thật sự không đủ khả năng để tập trung làm việc. Ngay cả nụ cười chuyên nghiệp cũng không thể giả vờ hiện ra. Cô đi vào phòng nghỉ nhân viên, cầm điện thoại nội bộ, nhấn số của Phó tổng giám đốc bộ phận dịch vụ ăn uống.

Cô quyết định xin nghỉ, để cho tâm trí đang hỗn loạn được yên tĩnh hoàn toàn.

Không ngờ, bên này ống nghe vẫn vọng tiếng chuông chờ, điện thoại di động trong túi cô bỗng vang lên. Hạ Từ Nhược kịp ống nghe trên cổ, thò tay lấy đi động ra.

Một giây nhìn thấy tên người gọi đến, ánh mắt cô bỗng nhiên ngưng lại.

Do dự chốc lát, cô lặng lẽ treo máy nội bộ, tiếp điện thoại.

Không đợi cô mở miệng, giọng nói thận trọng của Hoắc Quý Ân xuyên qua sóng điện từ truyền vào tai cô: "Hạ Từ Nhược, phiền em tự mình mang một suất ăn đặc biệt của đầu bếp đến 'phòng tổng thống'".

Không để cô từ chối, Hoắc Quý Ân đã cắt đứt cuộc gọi.

Nghe bên tai chỉ còn một tràng âm thanh "tít tít", Hạ Từ Nhược quả thực không nói lên lời. Dù sao đi nữa, cô và Hoắc Quý Ân còn có quan hệ cấp trên và cấp dưới, cô chỉ có thể thuyết phục mình lựa chọn phục tùng.

Hạ Từ Nhược đẩy xe thức ăn đi vào tầng gác của khu điều hành. Nhìn cánh cửa xa hoa bằng gỗ từ đàn đang mở, cô bỗng thấy bất lực - lúc này, cô không muốn đối mặt với Hoắc Quý Ân.

Rốt cuộc, cô vẫn không muốn nhìn thấy người đàn ông sau cánh cửa kia. Sau khi nhấn chuông cửa, cô liền xoay người rời đi, tư thế vô cùng quyết đoán. Vì thế, khi cánh cửa mở ra, người trong cửa chỉ nhìn thấy một xe thức ăn để ngang cửa, cùng một bóng lưng đang ngày càng đi xa dần.

"Hạ Từ Nhược".

Phía sau cô vang lên giọng nói.

Một giọng nam bình thường hơn cả bình thường, ngay cả tên cô quen thuộc như vậy, trong chớp mắt, lại kích thích Hạ Từ Nhược đang hung hăng bước thẳng lưng thoáng chốc run rẩy, cô như lão tăng ngồi thiền, bất động đứng im một chỗ.

Động tác đó lặp tức như một thước phim quay chậm, cô từ từ xoay người, dường như sợ mình nghe nhầm.

Khoảng cách không gần không xa, gương mặt đầy kinh ngạc của Hạ Từ Nhược nhìn chằm chằm vào người đàn ông đứng ở cửa.

"Cha". Cô lập cập bịt chặt miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Mặc dù Hạ Từ Nhục đã vô số lần tưởng tượng ra cảnh tượng lúc gặp lại ba mình, thậm chí lúc đi trên đường vô tình nhìn thấy bóng dáng giống ba, trái tim cô đều lơ một nhịp. Cô hận ông nhưng rất muốn gặp ông. Thế mà giờ đây, tại khách sạn nơi cô làm việc, Hạ Chấn Viễn cứ như vậy đứng sờ sờ trước mặt cô, Hạ Từ Nhục chỉ cảm thấy - không thể tin nổi.

Một chút cảm giác chân thật đều không có.

Đối với việc đoàn tụ cha con này, Hạ Chấn Viễn mừng mừng tủi tủi chuẩn bị rất nhiều câu thoại, nhưng hàng ngàn lời nói giống như khúc xương mắc trong cổ họng, biến thành một câu chan chứa đau khổ, nghẹn ngào: "Hạ Từ Nhục, ba đã trở về".

Hạ Từ Nhục nhất thời đánh mất linh hồn. Cô như một con rối ngơ ngác nhìn chằm chằm vào người đã lặng lẽ biến mất năm đó, bây giờ lại lặng lẽ trở về. Toàn bộ quãng thời gian năm năm dài đằng đằng gần như ngưng kết vào thời điểm này, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, đầu óc cô hoàn toàn rối loạn. Vì thế cho nên, cô không biết nên dùng loại trạng thái nào để đối mặt với sự xuất hiện của ba mình.

Trong giây phút ngắn ngủi, Hạ Từ Nhục suy nghĩ rất nhiều về phản ứng mình nên có. Nhưng khi run rẩy mở miệng, cô không lường trước được mình lại có thể khàn giọng buong ra một câu: "Hạ Chấn Viễn, ông quay về làm gì? Ngày trước ông có thể nhẫn tâm vứt bỏ tôi và Hạ Từ Băng, giờ lại tìm đến là sao? Tôi từ lâu đã không có người cha như ông".

Yết hầu Hạ Từ Nhục như bị ai bóp nghẹt, cảm thấy giọng nói chát chúa đó không phải của mình. Nói xong cô quay đầu bỏ đi, để lại Hạ Chấn Viễn buồn bã kinh ngạc đứng yên một chỗ.

Buổi sáng ông và Hoắc Quý Ân cùng trở về thành phố B, được đối phương sắp xếp ở trong khách sạn, toàn bộ nổi băn khoăn của Hạ Chấn Viễn tiêu tan bởi khát khao đoàn tụ mãnh liệt. Vừa rồi mở cửa phòng, trong đầu ông dần hiện ra vô số hình ảnh cha con gặp nhau. Nhưng mọi thứ xảy ra không có cảnh tượng này - Hạ Từ Nhục không chịu tha thứ cho ông.

Bước chân Hạ Từ Nhục xiêu vẹo, vùi đầu đi nhanh trong hành lang yên tĩnh. Dưới ánh đèn hành lang nền nã, trong ánh mắt trong veo của cô bao phủ một lớp sương mù dày đặc, như thể nhỏ nước bất kỳ lúc nào, nhưng cuối cùng cô vẫn cắn răng nhẫn nhịn.

Không ngờ, cô vừa đi khỏi được vài bước thì đụng mạnh vào người đằng trước.

Trán va vào ngực đối phương, cô cuống quýt ngẩng đầu, liền thấy chiếc ghim cài đơn giản, tinh xảo trên cổ áo đối phương. Cô chưa kịp phản ứng, cơ thể đã hơi nóng lên – tiếp đó là một vòng ôm, mang theo hơi thở nam tính vô cùng quen thuộc.

Dễ nhận thấy Hoắc Quý Ân đã nghe được màn đối thoại của hai cha con, anh ôm chặt lấy cô, gấp gáp mạnh mẽ, mang theo hương vị trấn an và yêu chiều.

Sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông khiến Hạ Từ Nhục dần dần nhận ra điều gì, một ý nghĩ khó tin bất ngờ bùng nổ khỏi tâm trí hỗn loạn: “Hoắc Quý Ân, là anh đã tìm ba em trở về?”.

Không đợi anh trả lời, Hạ Từ Nhục cố nén nước mắt tràn mi, toàn bộ cảm xúc mãnh liệt gần như ngay lập tức phát tiết thành lời. Cô bỗng vùng vẫy khỏi vòng tay của Hoắc Quý Ân, ra sức đâm vào ngực anh, vẻ oan ức bình tĩnh sụp đổ, cô cúi thấp đầu nói: “Anh vì cái gì mà gánh giúp em việc đó? Anh có biết anh đã đem đến cho em bao nhiêu thảm hại không? Trong lòng em chưa hề chuẩn bị...”.

Nắm đấm của cô hơi dừng lại trên ngực Hoắc Quý Ân, trái tim anh khẽ chấn động nhưng không tránh né, không ngăn cản, cứ như vậy mặc cho Hạ Từ Nhục phát tiết trên người mình.

Cả đời này, có mấy ai có được cảm xúc gọi là mãnh liệt. Hoắc Quý Ân rất hiểu cô, cô thường xuyên như thế - vì lòng tự trọng mạnh mẽ nên không dễ tùy tiện bày ra tâm trạng của mình, rồi cuối cùng lặng lẽ tiêu hóa sau cánh cửa đóng kín. Vì vậy, khi bị cô "bắt nạt" chẳng ngó ngang gì tới, Hoắc Quý Ân lại có cảm giác hạnh phúc chưa từng thấy.

Anh là người gần gũi cô nhất, chỉ có anh mới có thể -

Khiến cho cô tháo bỏ rào cản tâm lý, không lưu giữ mà trút hết tâm tình.

Đi vào trong tim cô, vì cô mà chữa lành từng vết thương loang lổ do năm tháng lưu giữ.

Cùng cô chấp nhận từng giọt cảm xúc cuộc sống, bất kể là ngọt ngào hạnh phúc hay bị thương...

Không biết do không còn sức lực, hay do đã tỉnh táo, nắm đấm của Hạ Từ Nhục dần dần dừng lại.

Ngay khi cánh tay cô buông xuống, bàn tay lạnh buốt liền bị Hoắc Quý Ân nắm chặt, giọng nói trầm thấp lập tức ghé sát tai cô: "Hạ Từ Nhục, hãy cho chú Hạ một cơ hội để giải thích".

Hạ Từ Nhục ngược lên nhìn anh, trong đôi mắt nhấp nhoe nước hiện lên ánh nhìn cố chấp và nóng nản của Hoắc Quý Ân. Ánh mắt ấy, giống như mạch nước ngầm trong chốc lát xông vào trong lòng cô.

Do dự vài giây, Hạ Từ Nhục cắn môi, khẽ gật đầu.

Hoắc Quý Ân vươn tay, dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, dắt cô trở về phòng, mười ngón tay xiết chặt. Hạ Chấn Viễn vẫn đứng ở cửa, nhìn hai

người đến gần, một hình ảnh cân xứng ông chưa từng nghĩ tới, trong giây phút ngắn ngủi, tâm trạng tối tăm bỗng trở nên kích động

"Chú, chú và Hạ Từ Nhượng từ từ nói chuyện với nhau đi". Hoắc Quý Ân cầm tay Hạ Từ Nhượng giao vào tay Hạ Chấn Viễn.

Hạ Chấn Viễn nhìn anh ánh mắt trở nên sâu xa: "Hoắc tiên sinh, cảm ơn cậu".

"Không cần khách khí với cháu". Hoắc Quý Ân cười một tiếng, quay người rời đi.

***

Trong phòng khách sạn, Hạ Từ Nhượng nghe Hạ Chấn Viễn kể toàn bộ sự việc xảy ra trong năm năm qua. Tâm trạng của cô có thể dùng từ "sốc" để miêu tả.

Cái gọi là "sự thật" giống như một quả bóng bay, bị đâm thủng nổ "bùm" một cái. Cô không may mắn nhẹ nhõm, mà chỉ cảm thấy - đau nhức.

"Đừng hận Tô gia, đừng hận Tô Khải". Hạ Chấn Viễn ngồi trên ghế sofa, tay xoa xoa chén trà.

Hạ Từ Nhượng im lặng, trái tim cô như bị khoét, chỉ để lại một số kỷ niệm, vang tiếng cô đơn.

Đó là những ký ức có liên quan đến Tô Khải.

Ngày đó, Hạ Từ Nhượng đi Pháp du học, Tô Khải và cô chia tay nhau ở sân bay. Lúc ấy, công ty của Tô Dục vừa tuyên bố phá sản nhưng Tô Khải vẫn dứt bỏ toàn bộ lo lắng, hào phóng trao cho cô một cái ôm thật chặt và một nụ cười tươi rói: "Hạ Từ Nhượng, em đừng quên anh, anh sẽ đợi em quay về".

Trong tang lễ của Tô Dục, Tô Khải mặc chiếc áo sơ mi đơn giản cùng chiếc quần jeans bạc phéch đứng cạnh Hạ Từ Nhượng. Cô ngược nhìn anh định an ủi, nhưng miệng chưa kịp mở đã bị Tô Khải cầm tay, nét mặt anh ảm đạm, giọng nói khàn khàn: "Hạ Từ Nhượng, không cần an ủi anh, anh kiên cường hơn em tưởng đấy".

Sau khi Hạ Chấn Viễn mất tích, Tô Khải đi theo giúp đỡ Hạ Từ Nhượng chuẩn bị hết mọi thứ, cho đến khi dẫn cô vào căn nhà trọ nhỏ nhỏ đó, rốt cuộc cô đã không nhìn được khóc trên vai anh. Tô Khải nhẹ nhàng ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc cô, khẩu khí dịu dàng không tưởng: "Hạ Từ Nhượng, em còn có anh, sau này anh sẽ là chỗ dựa của em".

Những hồi ức ấy không nặng không nhẹ, nhưng có sức mạnh xâm nhập vào nội tâm.

Tô Khải theo đuổi Hạ Từ Nhượng bảy năm.

Bảy năm, khái niệm này là gì? Người đàn ông ấy rốt cuộc có chấp đến thế nào mới có thể trong quãng thời gian dài đằng đẳng, lặng lẽ thủy chung bảo vệ cô, không bao giờ bỏ cuộc? Một người đàn ông luôn dịu dàng mang đến ánh mặt trời cho cô, sao cô có thể hận anh?

Hạ Từ Nhượng nhìn Hạ Chấn Viễn, đầu lắc mạnh, giọng nói mang theo sự chua chát: "Con... không hận anh ấy".

"... Vậy thì tốt rồi".

Buổi tối, Hạ Chấn Viễn tạm thời ở lại khách sạn. Hoắc Quý Ân khoản đãi ông như bố vợ tương lai. Ngoài phòng tổng thống, anh bảo Khương Bình tới đưa cho ông toàn bộ quần áo mới và đồ dùng hàng ngày để thay giặt, cẩn thận tới mức khiến người ta nín thở.

Dàn xếp ổn thỏa cho Hạ Chấn Viễn, anh đưa Hạ Từ Nhượng về nhà.

Ngồi trong xe, Hạ Từ Nhượng quay đầu nhìn sườn mặt anh tuấn của anh chìm trong ánh trăng, trái tim ảm đạm: "Hoắc Quý Ân, biểu chiều em đã hiểu lầm anh, thực xin lỗi".

Lần đầu tiên nghe cô xin lỗi, Hoắc Quý Ân vô cùng hưởng thụ nhưng trả lời như khiêu khích: "Ai nói anh không biết yêu ấy nhỉ?".

Hạ Từ Nhượng bị anh chẹn họng, giọng điệu yếu ớt: "Được rồi, trên đời này, anh là người hiểu tình yêu nhất".

Hoắc Quý Ân thỏa mãn, thuận miệng nói: "Anh sắp xếp chỗ ở cho chú rồi, hôm nay đã bảo người thu dọn...".

"Anh không cần phải bận tâm đâu". Hạ Từ Nhượng cắt ngang lời anh, mỉm cười nói: "Anh vì chúng em mà đã làm quá nhiều việc. Đa phần ba em mong chắc chắn sẽ không ở nhà anh. Dù sao Hạ Từ Băng ở trường không hay về, ba ở cùng em được rồi".

Xe dừng hẳn dưới khu nhà Hạ Từ Nhượng, Hoắc Quý Ân mở cửa xuống xe, đi nhanh sang bên giúp cô mở cửa. Hạ Từ Nhượng vừa chui ra, gót chân còn chưa đứng vững, liền bị anh ôm lấy.

Anh đưa mặt lại gần dụ dỗ: "Nào, thưởng cho anh đi". Nói xong, hai tay Hoắc Quý Ân vây quanh eo cô, nhẹ nhàng đỡ cô dựa vào cửa xe.

Người này lại thế nữa rồi.

Giữa lúc bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt người đàn ông trước mặt cô không còn tinh khiết mà giống như hai luồng lửa âm u. Cuối cùng, Hoắc Quý Ân không chờ được phần thưởng của cô, cứ như vậy áp lên môi nóng hổi lên môi cô.

Gió lạnh thổi tới, nhưng Hạ Từ Nhục có cảm giác như bị sự mềm mại trên môi anh khiến cho toàn thân mơ hồ nóng lên, khó có thể thờ tiếp. Nụ hôn này, dường như không lẫn nào giống nhau. Nhu hòa đầy, kéo dài đầy, không mang theo khao khát thôn tính, nhưng chưa bao giờ ngừng triển miên.

Hoắc Quý Ân kéo lưỡi cô, xoay chuyển thật sâu, mút vào, như muốn đem toàn bộ ôn nhu và thâm tình của mình gia tăng vào nụ hôn, từng chút từng chút truyền tới cô. Hạ Từ Nhục không biết một nụ hôn dịu dàng như vậy có thể khiến người ta rung động đến thế, cô không tự chủ được vờn lưỡi nghênh đón anh. Như có ám hiệu cổ vũ, một giây sau, tâm niệm của cô thay đổi nghênh hợp, khiến cho Hoắc Quý Ân điên cuồng cắn trả.

Cô hơi ngán ra, cảm giác nụ hôn của anh đã trở nên ngang ngược. Anh vờn lưỡi liếm hàm trên của cô, mút đầu lưỡi của cô, càn quét từng tác hương vị ngọt ngào trong miệng cô, thậm chí sâu trong cổ họng... Không cho cô có thời gian nghỉ ngơi hay trốn tránh.

Trong khi hai người đang đắm chìm trong nụ hôn cuồng nhiệt, không ai chú ý tới, ở rất xa, một chiếc xe màu xám bạc đang đỗ.

Cửa sổ bên ghế lái mở một nửa, ánh trắng sáng phác thảo một gương mặt thất vọng. Dường như bị hình ảnh đó đâm đau đớn, Tô Khải từ từ nâng kính xe, nhắm mắt lại. Trong mắt anh cuối cùng chỉ còn một luồng sáng cô đơn, giấu chặt dưới mí mắt.

***

Hôm sau, chủ nhật.

Hạ Từ Bằng ham ngủ nướng hiếm khi dậy sớm, cậu không mặc chiếc quần jeans rách yêu thích ngày thường, mà cẩn thận xỏ quần kaki, khoác trên người chiếc áo gió mang phong cách Anh.

"Chị đẹp không?". Cậu ta đứng thử đồ trước gương, đắc ý nường nường.

Hạ Từ Nhục cũng đã mặc quần áo xong xuôi, đẩy cậu ra cửa, tâm trạng không tệ trên chộc: "Đi gấp ba chứ không phải gặp người yêu".

"Em không mặc đẹp, ba sẽ nghĩ bao năm qua chị ngược đãi em nha". Hạ Từ Bằng gãi đầu, làm động tác chộc cười.

Là một đứa trẻ lớn xác, thế giới tình cảm của Hạ Từ Bằng đơn giản hơn rất nhiều so với Hạ Từ Nhục. Mặc dù trong lòng cậu có oán hận Hạ Chấn Viễn, nhưng từ tối hôm qua sau khi nghe tin ba đã trở về từ miệng chị mình, tên tiểu tử này phấn khích quá độ, tất cả oán trách như không còn sót lại chút gì.

Bữa trưa liên hoan gia đình được đặt tại một nhà hàng kiểu Trung cao cấp, là nơi do Hoắc Quý Ân chọn lựa. Không có cách nào khác, ai bảo Hạ Chấn Viễn là do Hoắc Quý Ân tìm về, đương nhiên anh cho mình là công thần, toàn bộ việc lớn việc nhỏ đều muốn làm chủ.

Đi đến cửa phòng bao, bước chân vội vã của Hạ Từ Bằng bỗng chậm lại, thân hình cao lớn khẽ lay động. Từ đầu ngón tay hơi run rẩy của cậu có thể nhìn ra, giờ phút này, trái tim cậu đang dâng trào.

Hạ Từ Nhục vỗ vai cậu, đẩy cửa phòng bao.

Đồ ăn đã được mang lên, có ba người ngồi quanh chiếc bàn xoay lớn. Hạ Từ Bằng bước một bước dài, nhìn không chớp mắt về phía Hoắc Quý Ân và Hạ Chấn Viễn.

"Ba...". Cậu ôm lấy người Hạ Chấn Viễn, giọng nói lộ vẻ ghen ngào.

Trên gương mặt già nua của Hạ Chấn Viễn tràn đầy cảm khái, có phần không kiềm chế được, nước mắt tuôn đầy mặt. Ông ôm Hạ Từ Bằng thật chặt, nhắc đi nhắc lại: "Hạ Từ Bằng, Hạ Từ Bằng...".

Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Đình Đình thẫn thẫn không thôi, thiếu chút nữa nước mắt rơi lã chã.

Ngồi xuống bàn ăn, ánh mắt Hạ Từ Bằng chuyển hướng sang Hoắc Quý Ân, khẩu khí vô cùng thành khẩn: "Hoắc tổng, cảm ơn anh".

Hoắc Quý Ân cười cười, nào ngờ nụ cười của anh còn chưa hoàn toàn hiện ra -

Âm thanh nôn ọe bỗng kéo tới.

Tay mọi người đang nắm đũa phút chốc cứng đờ, lo lắng nhìn về phía Hoắc Đình Đình. Cô nhanh chóng đứng lên: "Xin lỗi, dạ dày của cháu không được thoải mái". Nói xong, cô chạy ra khỏi phòng bao.

"Nó ăn phải đồ gì hông à?". Hạ Từ Nhục hỏi.

"Có thể, dạ dày của Đình Đình vốn không tốt lắm". Hoắc Quý Ân đáp.

Hạ Từ Bằng cũng xen vào: "Hôm qua bọn em ăn lẩu, có lẽ quá cay rồi".

Thấy cô đi vào toilet cả ngày chưa quay lại, Hạ Từ Nhượng khom người, nói: " Con đi xem Đình Đình thế nào".

"..."

Hạ Từ Nhượng vừa vào toilet, đã thấy Đình Đình ngồi chồm hổm trên mặt đất, chống lên bồn cầu nôn mửa. Cô vuốt lưng Đình Đình, ân cần nói: " Em như vậy không được rồi, để chị mua giúp em thuốc dạ dày".

Hoắc Đình Đình ngược lên nhìn cô, sau nửa ngày do dự, Đình Đình lắc đầu: " Chị Hạ, không cần đâu. Em...".

" Há?". Hạ Từ Nhượng đưa cho cô một chiếc khăn giấy.

" Em... có thai rồi". Cô quyết định nói ra sự thật, âm thanh như bị bóp nghẹt.

Hạ Từ Nhượng như gặp phải tiếng sét giữa trời quang, đứng ngây một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Hạ Từ Nhượng trầm mặc lộ vẻ sợ hãi, hai chân yếu ớt nhũn ra dựa vào vách ngăn sau toilet.

Hoắc Đình Đình lo lắng, không dám ngược mắt nhìn cô. Cô im lặng không nói không rằng nhưng khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Sau nửa ngày ngẩn ngơ, Hạ Từ Nhượng ẩn thái dương đang giật thình thịch, buộc mình tỉnh táo lại: " Chuyện em có thai... Anh của em có biết không?".

" Em làm sao dám nói cho anh ấy biết". Hoắc Đình Đình bĩu môi, cúi đầu thấp hơn, như một đứa nhỏ làm sai đợi người lớn xử lý.

Thấy bộ dạng khiếp đảm của cô, Hạ Từ Nhượng quyết định không nói cứng không nói mềm, chỉ hỏi: " Em có tính toán gì không?".

Hoắc Đình Đình vẻ mặt xoắn xuýt, còn chưa kịp nói gì -

" Đương nhiên là sinh đứa trẻ ra rồi". Một giọng nam đột nhiên xen vào.

Hai cô gái quay đầu lại, thấy Hạ Từ Bằng nghiêm túc đứng ở đó. Câu nói nối tiếp của cậu tuôn ra không lưu loát, khóe mắt đuôi mày như đông cứng, ần ỉu chút kinh hãi không kịp che giấu. Xem ra cậu cũng mới biết bạn gái mang thai ngoài ý muốn.

Cậu không mở miệng thì thôi, vừa lên tiếng, lập tức kích thích cơn thịnh nộ của Hạ Từ Nhượng. Cô có phần không kiểm soát được, đột nhiên đưa tay, tát "bốp" một cái vào miệng Hạ Từ Bằng: " Em nói đơn giản nhì! Đình Đình mới bao nhiêu, hai đứa có thể lo cho đứa bé ư? Hai đứa không muốn đi học nữa à? Sao em không nghĩ đến hậu quả ? Em...".

Hạ Từ Nhượng tính tình bướng bỉnh nhưng không quá mất bình tĩnh. Tuy Hạ Từ Bằng đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến bộ dạng tức giận của chị gái. Cậu che một bên mặt đang đau rát như lửa, mặc cho cô buông lời xia xối, một câu lỗi mắng cũng không phát ra.

Hoắc Đình Đình đã sợ hãi tới mức không làm chủ được tinh thần, vội vã tiến lên níu lấy cánh tay hơi run của Hạ Từ Nhượng, không ngớt lời cầu khẩn: " Chị đừng mắng Hạ Từ Bằng nữa, chúng em biết sai rồi. Bây giờ việc cấp bách là nghĩ ra biện pháp ứng phó với anh trai em. Chị Hạ, xin chị giúp em, nói với anh trai em...".

Mặt Hạ Từ Nhượng trắng bệch, cảm xúc tồi tệ.

Ba người trong lòng đều có tâm tư trở lại phòng bao. Hạ Từ Nhượng nhìn son hào hải vị trước mặt, chợt cảm thấy đôi đứa trong tay nặng ngàn cân, linh hội hoàn toàn thế nào là " ăn không biết ngon".

Vất vả chịu đựng đến khi bữa trưa kết thúc, Hạ Từ Bằng xung phong giúp ba tới khách sạn chuyển hành lý, thu dọn chỗ ở. Hoắc Đình Đình cũng lấy cớ muốn tới buổi học của giáo sư Liễu, bốc hơi mất tăm. Cuối cùng, chỉ còn lại Hạ Từ Nhượng và Hoắc Quý Ân đứng ở cửa nhà hàng, đưa mắt nhìn nhau.

Sau giờ trưa, bầu trời âm áp đổ xuống, ánh mặt trời ôn hòa bao phủ cơ thể cao lớn của Hoắc Quý Ân, đôi mày rậm của anh cũng nhiễm ánh sáng ấm áp đó. Tình yêu, quả nhiên là vũ khí sắc bén làm thay đổi người đàn ông cao ngạo lạnh lùng. Không biết bắt đầu từ lúc nào, người đàn ông từ bề ngoài đến bản chất bên trong đã có nhiều hương vị nồng nàn chân thành hơn.

Tay anh khoác tùy tiện lên vai Hạ Từ Nhượng, hăng hái đề nghị: " Hay là chúng ta đi xem phim đi". Ngày thường công việc bẽ bộn, bẽ ngoài hai người yêu nhau lâu như vậy nhưng chưa từng có một cuộc hẹn hò nghiêm chỉnh.

Trong đầu Hạ Tử Nhục vẫn đang cân nhắc nên mở miệng nói chuyện của Đình Đình với Hoắc Quý Ân như thế nào, ngoài miệng đã không tập trung, đáp: " Vâng".

Người thấy mùi vị lấy lệ, Hoắc Quý Ân xiết chặt vai cô, cười như trêu chọc: " Nếu em không muốn xem phim, chúng ta làm chuyện yêu đương cũng được". Khai trai giữa ban ngày cũng là một lựa chọn tốt (ăn mặn sau khi hết ăn chay).

Bỏ qua thâm ý không mấy tốt đẹp trong câu nói của anh, lúc này Hạ Tử Nhục mới ý thức được sắc mặt của mình quả thực có hơi nghiêm túc, cô cố gắng mỉm cười: " Đồ không đứng đắn, thật đáng ghét".

"...". Trong tình yêu có người đàn ông nào là nghiêm chỉnh đâu.

Chủ nhật rạp chiếu phim đông nghẹt, máy suất chiếu gần nhất căn bản đã hết vé. Hoắc Quý Ân không chọn được chỗ ngồi, đành tùy tiện mua hai vé.

Nhìn anh giơ bắp rang và CocaCola trên tay, miệng ngậm vé xem phim đi tới, đầy đủ tư thế của một người bạn trai chu đáo. Hạ Tử Nhục khẽ vron tay rút chiếc vé trong miệng anh, đưa mắt nhìn thoáng qua: " Lost and Love".

So với vẻ ngạc nhiên của cô, Hoắc Quý Ân bình tĩnh hơn nhiều: " Nghe phòng vé nói cũng không tệ lắm". Đối với tổng tài đại nhân, xem phim không quan trọng, quan trọng là... được tự mình kiểm nghiệm quá trình hẹn hò mật ngọt.

Thật không may, sự thật chứng minh, Hoắc Quý Ân đã chọn sai phim. Bộ phim ngược tâm cộng thêm đầy nước mắt, không hề có chút mật ngọt nào. Bị tình tiết bộ phim kích thích, tâm trạng vốn nặng nề buồn bực của Hạ Tử Nhục càng không thể kiểm soát, suốt quá trình xem phim đã khóc ba đến năm lần. Điều đó chỉ khổ Hoắc Quý Ân, vừa vội vàng cầm khăn tay giúp cô lau nước mắt, vừa nhét bắp rang vào miệng cô. Xem bộ phim 100 phút, nhưng đầu óc anh hoàn toàn không để ý đến nội dung.

Hai người đan tay nhau ra khỏi phòng chiếu, Hạ Tử Nhục liếc đôi mắt sưng đỏ nhìn anh hỏi: " Anh không tập trung xem phim đúng không?".

" Anh có dễ tâm mà". Hoắc Quý Ân điềm nhiên như không.

Cô cảm thấy chuyện này có độ tin cậy không cao: " Thật không?".

Hoắc Quý Ân thành thật gật đầu, nhân tiện nhớ lại trong phòng chiếu đen kịt vừa rồi - anh cứ thế chuyên tâm nhìn người con gái ngồi bên cạnh. Ánh sáng lúc tối lúc tỏ phát ra từ màn hình lớn dừng trên gương mặt của Hạ Tử Nhục, tựa như từng mảng sáng di động rơi xuống sườn mặt cô. Cô vô thức nhấp nhẹ khoe môi, đôi mắt mờ mịt sương mù, thi thoảng lại chau khê đôi mi thanh tú, khiến anh cảm thấy sinh động gấp trăm ngàn lần so với phim ảnh.

Rời khỏi rạp chiếu phim thời gian vẫn còn sớm, Hạ Tử Nhục chỉ chỉ vào con phố shoppingmall: " Em muốn mua ít đồ phòng ngủ cho ba, chúng ta đi dạo một chút nhé?".

Hoắc Quý Ân không mấy hào hứng với việc mua sắm, nhưng đi mua đồ cùng với bạn gái lại là vấn đề khác. Anh đồng ý không chút do dự: " Được, tất cả nghe theo em".

Vào cửa hàng bách hóa, Hạ Tử Nhục nhìn bảng hướng dẫn ở tầng trệt, rồi kéo Hoắc Quý Ân lên thang máy để tham quan. Đồ dùng phòng ngủ nằm ở tầng bốn phía tây, từ thang máy đi ra, hai người đi qua cửa hàng đồ dùng trẻ em.

Tâm trí chuyển động, bước chân Hạ Tử Nhục không khỏi chậm dần, ánh mắt lưu luyến trên những bộ quần áo nhỏ nhỏ dễ thương.

Hoắc Quý Ân mỉm cười, sờ đầu cô, trêu ghẹo: " Em muốn nhanh sinh con cho anh rồi hả?".

Một câu nói vốn làm người ta xấu hổ, giờ phút này rơi vào tai Hạ Tử Nhục, cô lại không có tâm tư để nghĩ nhiều, hỏi ngược lại anh: " Anh thích trẻ con không?". Giống như thuận miệng khơi mào câu chuyện, thực tế, Hạ Tử Nhục đã sớm chốt dạ, cô cảm một con thỏ bông jellycat trên kệ hàng, hồi hộp nhéo tai thỏ.

Đôi mắt cô rú xuống che đầy tia sáng phức tạp trong mắt. Vì vậy, Hoắc Quý Ân hơi nghiêng đầu, chỉ thấy vẻ trẻ con không chút mờ ám của cô. Anh bỗng nở nụ cười, một nụ cười dịu dàng đến anh cũng không nhận ra: " Thích. Chỉ cần là em sinh cho anh, anh đều thích".

Thấy lịch chủ đề, Hạ Tử Nhục định dùng nụ cười mây trôi nước chảy chấm dứt đoạn hội thoại. Ai ngờ, con thỏ trên tay cô đã bị Hoắc Quý Ân đoạt lấy, coi con thỏ như con họ, anh quay đầu bảo nhân viên bán hàng bọc nó lại.

Do dự một giây, Hoắc Quý Ân dường như nghĩ ra điều gì. Động tác, ánh mắt, thậm chí là hơi thở của anh, toàn bộ đều dừng lại.

Hạ Tử Nhục không nhận ra vẻ khác thường của anh, Hoắc Quý Ân hơi trầm giọng hỏi: " Hạ Tử Nhục, không phải em có thai đấy chứ?".

Bị câu nói làm cho choáng váng, Hạ Tử Nhục " ồ" một tiếng đưa mắt nhìn về phía anh, chỉ thấy trong đôi mắt hẹp dài của người đàn ông thấp thoáng hiện ra ...tia sáng hy vọng.

Có lẽ do yếu tố tâm lý gây rắc rối, Hạ Tử Nhục có cảm giác toàn bộ âm thanh nói cười xung quanh đều rút hết, nổi lên là giọng nói khô khốc của cô: " Nếu à Đình Đình mang thai thì sao?". Không nói không được.

Tia ánh sáng hy vọng trong mắt Hoắc Quý Ân lập tức dập tắt, thay vào đó, khoe môi anh hiện ý cười - một nụ cười bờ ngõ.

" Em đang đùa à?". Giọng nói biến động.

" Không có, sự thật đấy". Giọng nhỏ không thể nghe thấy.

Rốt cuộc nói ra chuyện này, Hạ Từ Nhựt không hề có cảm giác trút bỏ được gánh nặng. Giờ đây, sự im lặng khiến người ta hít thở không thông, trái tim cô như bị bóp chặt. Cô buông đôi mắt bất an, nhìn tay Hoắc Quý Ân túm lông thỏ - ngón tay uốn cong quá sức, khiến khớp xương mờ hồ trắng bệch.

Không ngờ, mưa to gió lớn không đến như Hạ Từ Nhựt dự đoán, anh chẳng nói chẳng rằng phát tay áo quay người, sai bước rời khỏi khu trẻ em. Cho dù Hoắc Quý Ân ở trước mặt Hạ Từ Nhựt cố hết sức kìm nén không giận lây sang cô, nhưng từ trạng thái thâm của con thỏ bông đặt trên kệ để hàng, có thể thấy anh đang rất giận.

Hai người không còn tâm trạng để mua sắm, im lặng ra khỏi cửa hàng bách hóa.

Bên ngoài, nắng ấm nhô cao, màu sắc hình dạng của người qua đường đắm chìm dưới ánh mặt trời. Hạ Từ Nhựt thoáng cảm giác trước mắt mờ mịt, chỉ vì sắc mặt của người đi bên cạnh cô lạnh lẽo dù đem cả con đường đông thành đá.

" Mấy tháng rồi?". Hoắc Quý Ân đột nhiên mở miệng, giọng nói bực trong những mảnh băng vụn.

Một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Hạ Từ Nhựt nghe hiểu, buồn bã trả lời: " Hai tháng". Quay đầu liếc nhìn anh một cái, cô nhìn không được, hỏi: " Làm sao bây giờ?". Cô thật sự không có chủ ý.

Liên quan đến việc hai lớn một nhỏ, ánh mắt Hoắc Quý Ân trở nên âm u: " Em để anh suy nghĩ đã".

Đây nhất định là một buổi hẹn hò đầu voi đuôi chuột, Hoắc Quý Ân lái xe đưa Hạ Từ Nhựt về nhà. Cô buồn bã mở cửa, thoáng chốc sững sờ.

Trên bàn bày một bữa cơm thịnh soạn ba món mặn một món canh.

Trong lòng Hạ Từ Nhựt còn đang nghi hoặc, Hạ Chấn Viễn eo thắt tạp dề, cầm trong tay chiếc xẻng nấu từ trong bếp đi ra: " Hạ Từ Nhựt, tối nay con thử tay nghề của bố xem sao, mấy khi chúng ta được ăn ngon".

Hạ Từ Nhựt ngạc nhiên: " Ba học nấu cơm khi nào vậy?". Trong ấn tượng của cô, ba mình gần như chưa bao giờ xuống bếp, mọi việc đều có giúp việc làm thay.

Hạ Chấn Viễn không để bụng buông một câu: " Bao năm ba một mình ở bên ngoài, không học làm cơm thì chết đói". Nói xong, ông cúi đầu quay trở vào bếp: " Còn ít đồ ăn nữa, xong ngay đây".

Hạ Từ Nhựt không có cảm giác ngon miệng, nhưng không đành lòng rũ bỏ hào hứng của ba. Cô gắng gượng tươi cười: " Vâng". Thay dép lê, cởi áo khoác ngoài, nhìn quanh nhà một vòng, nhíu mày: " Ba, Từ Bằng đâu?".

" Nó quay về trường rồi". Đi kèm giọng nói của Hạ Chấn Viễn là tiếng nôi " ừ" từ trong bếp vọng ra: " Hôm nay ba nhìn con bé Đình Đình được đấy, thằng bé Từ Bằng xem ra may mắn. Hai đứa chúng nó hợp nhau đấy chứ?".

Hạ Từ Nhựt im lặng, thoáng suy nghĩ, cuối cùng, cô từ bỏ ý định nói thật cho ba biết. Dù sao gia đình mới đoàn tụ, sau khi gặp lại, mỗi phút mỗi giây ở bên nhau đều mang đến cảm giác trân quý, cô thật sự không nỡ phá bỏ.

Ăn tối xong, Hạ Từ Nhựt ngồi xem ti vi cùng Hạ Chấn Viễn, sau đó lấy cớ buồn ngủ nhốt mình ở trong phòng. Cô cầm di động đến trước cửa sổ, đang định nhấn một dãy số, đột nhiên có cuộc gọi tới chen vào.

Nhìn thấy tên người gọi, cô vội vã bấm nút nghe.

Điện thoại vừa chuyển, giọng nói trầm thấp nhưng không khàn đục của Hoắc Quý Ân xuyên qua sóng điện thoại truyền vào tai cô: " Hạ Từ Nhựt, anh đã suy nghĩ cẩn thận, Đình Đình vẫn đang là sinh viên năm hai, tuổi của nó và Từ Bằng còn trẻ thật sự không thích hợp để nuôi con...".

Không sai, bởi vì nỗi băn khoăn của anh không sai, nên Hạ Từ Nhựt không có cách nào để phản bác. Trái tim cô từng chút từng chút một bị treo lên, tay cầm điện thoại thoáng cứng đờ: " Vì thế...?". Lúc hỏi câu này, cô cảm thấy trái tim mình ngừng đập giây lát.

" Anh liên hệ với bác sĩ rồi, định ngày mai sẽ đưa Đình Đình đi... bỏ đứa bé". Giọng nói của Hoắc Quý Ân lộ rõ vẻ mệt mỏi nhưng kiên quyết như không cho ai can dự.

" Ầm" một tiếng - như bị một thùng nước lạnh dội xuống đầu, toàn thân Hạ Từ Nhựt chợt lạnh buốt, im bật. Cô kinh ngạc nhìn ánh đèn tro trụi trong đêm tối điểm xuyết ngoài cửa sổ, cảm thấy tia sáng cuối cùng trong lòng bỗng trở nên... âm đạm.

" Hạ Từ Nhựt, thực xin lỗi". Hoắc Quý Ân nói.

"...".

Cô không biết mình chấm dứt cuộc trò chuyện này như thế nào. Từ đầu đến cuối, cô thậm chí không biết nên khuyên người đàn ông đó bỏ quyết định của mình đi như thế nào. Lý trí của anh, tỉnh táo và mạnh mẽ, để cho trái tim mềm yếu nữ tính và cảm xúc của cô hoàn toàn không có chỗ để biểu đạt.

Hạ Từ Nhượng buông điện thoại bên người. Vô ngoài chiếc điện thoại vẫn hơi nóng vì cuộc nói chuyện vừa rồi nhưng cô không cảm nhận được bất kỳ hơi ấm nào mà chỉ thấy lạnh người sợ hãi. Ngập ngừng một lúc, cô bỗng kéo cửa phòng ngủ, bước nhanh vào phòng khách.

"Ba, con ra ngoài một lúc". Vừa nói cô vừa mặc áo khoác ngoài, vươn tay mở cửa.

Hạ Chấn Viễn đang ngồi trên sofa xem ti vi khẽ giật mình, nghi ngờ nhìn về vợ vàng của Hạ Từ Nhượng: "Muộn thế này con muốn đi đâu?".

Đáp lại lời ông chỉ có bóng lưng của Hạ Từ Nhượng biến mất sau cánh cửa, cùng tiếng đóng cửa đánh "rầm".

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Vợ chồng chú Kỳ đi dạo một vòng ở tầng dưới, về nhà đang chuẩn bị đi ngủ, bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa dồn dập.

Mở cửa, vẻ ngạc nhiên trên mặt chú Kỳ tăng thêm vài phần: "Hạ Từ Nhượng, là cháu à?".

Khấp người Hạ Từ Nhượng mang theo khí lạnh, không biết do lo lắng hay do lạnh, đôi má vốn trắng nõn thấp thoáng ửng hồng. Vừa há miệng, cô liền nói với tốc độ vô cùng nhanh: "Xin lỗi, muộn như vậy còn quấy rầy chú. Cháu có chuyện hết sức quan trọng muốn trao đổi với chú".

Chú Kỳ vội nghiêng người, để cô đi vào: "Mau vào nói".

Thím Ngô nghe tiếng từ phòng ngủ đi ra, nhân vẽ nghi hoặc trong lòng xuống, hàn huyên: "Hạ Từ Nhượng, cháu ngồi đi đã. Thím đi lấy cho cháu cốc nước nóng làm ấm cơ thể".

"Vâng, cảm ơn thím".

Hạ Từ Nhượng trên đường đi vội, lúc này trong giọng nói vẫn mang theo hơi thở hỗn hển, nhưng cô không để tâm, vừa ngồi xuống ghế sofa liền như đậu giống trút khỏi ống đem chuyện Đình Đình có thai kể ra hết. Dù sao chú Kỳ là cậu của Đình Đình, hiện là trưởng bối lớn nhất có quyền lên tiếng trong Hoắc gia.

Ngô Kỳ sống đến từng tuổi này, sớm đã luyện được tính tình trầm ổn thấy biến không hãi. Nhưng sau khi nghe xong, ông không khỏi kinh sợ, vẻ lười biếng vạn năm không đổi trong giây lát không còn sót lại chút gì, lông mày càng nhăn càng chặt. Đầu chỉ có ông, thím Ngô cũng hết sức kinh ngạc, chiếc cốc trong tay thoáng rung lên.

"Thái độ của Hoắc Quý Ân bây giờ như thế nào?". Chú Kỳ thờ dãi, hỏi.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, mục đích của Hạ Từ Nhượng bị một câu của ông đâm thủng. Cô mấp máy môi, ăn ngay nói thật: "Anh ấy định sẽ dẫn Đình Đình đi phá thai. Cháu tới đây muốn chú đi khuyên anh ấy. Nói thế nào thì đứa trẻ trong bụng Đình Đình cũng là một sinh mệnh nhỏ bé".

Không đợi cô nói xong, thím Ngô ngồi trên ghế sofa, không biết nghĩ gì, vành mắt ươn ướt: "Lão Ngô à, chuyện này ông nhất định phải xử lý giúp Đình Đình, không thể để bị kịch năm đó tái diễn".

Lúc này, Hạ Từ Nhượng rơi vào khoảnh khắc sợ sệt, sững sờ nhìn thím Ngô: "Năm đó?".

Thím Ngô lau đôi mắt ẩm ướt, bắt đầu trò chuyện: "Hạ Từ Nhượng, cháu là bạn gái của cháu thím, cũng không coi cháu là người ngoài. Cháu xem, thím và lão Ngô kết hôn đã ba mươi mấy năm, hồi tiếc lớn nhất đời này là không sinh được mụn trai mụn gái nào".

Hạ Từ Nhượng nghe như lọt vào trong sương mù, đang nhất thời không rõ chuyện của đôi vợ chồng già có liên quan gì đến chuyện của Đình Đình, đã thấy thím Ngô đau khổ rơi lệ, nghẹn ngào nói tiếp: "Thực ra năm ấy thím và lão Ngô đã có một đứa con, đáng tiếc đứa bé ấy đến không đúng lúc bởi vì khi đó chú thím chưa kết hôn. Cháu cũng biết thời ấy chưa kết hôn mà có con có nghĩa như thế nào. Cuối cùng cả hai không chịu được áp lực, thím nên đau xót bỏ con. Nào ngờ từ đó về sau, thím không mang thai được nữa. Thím nghĩ đứa bé đã hận thím, không chịu để ông trời cho chúng ta phúc phận con cháu đầy đàn".

"Ây da, chuyện cũ bà nhắc lại làm gì". Chú Kỳ vỗ vỗ mu bàn tay vợ, rõ ràng trấn an nhưng vẻ đau đớn trong mắt chú không ít hơn so với thím Ngô.

Hạ Từ Nhượng ngạc nhiên, không nghĩ sẽ được nghe một câu chuyện xưa cũ tầm tởi như vậy. Quá khứ và hiện thực luôn hải hùng như nhau, dù cho Hạ Từ Nhượng ép buộc bản thân không lên án chuyện của Đình Đình và câu chuyện xưa đó, nhưng tâm trạng của cô ít nhiều vẫn bị câu chuyện của đôi vợ chồng già tiêm nhiễm, cảm thấy lòng ngực càng buồn bức hơn. Cô muốn nói lời an ủi nhưng không biết nên mở lời như thế nào, đành chậm rãi gục đầu

xuống.

Chú Kỳ chau đôi mày, điều chỉnh cảm xúc, quay lại chuyện chính: "Hạ Từ Nhược, tính cách của cháu chú chú hiểu rõ nhất. Hoắc Quý Ân là đứa cứng rắn, từ trước đến nay không thích nghe khuyên nhủ, quyết định của nó e là không ai cản được. Vì thế chú dám cá rằng cho dù chú có mang cái mặt mo này đi xin nó, cũng chưa chắc có thể giữ được đứa trẻ trong bụng Đình Đình".

Không phải không chịu làm, mà là ông làm không nổi.

Hạ Từ Nhược ngược lên, từ đôi mắt bất lực ám đạm của chú Kỳ, cô có thể nhìn ra ông thật sự không có cách nào khác. Tia hi vọng cuối cùng cứ như vậy thất bại. Dây cung buộc chặt trong lòng theo đó "phụt" một tiếng... đứt đoạn.

Cô ôm áo khoác đứng lên, khoe môi giật giật hướng về phía chú Kỳ và thím Ngõ: "Vây thôi, hai người mau nghỉ ngơi đi ạ, cháu đi trước đây".

Ai ngờ, ngay khi Hạ Từ Nhược nhấc chân định đi -

Chú Kỳ đột nhiên vỗ gáy "bốp" một cái, sau khi như muộn màng nhớ ra điều gì, ông gấp giọng bảo Hạ Từ Nhược: "Này, cháu chờ chú một lát".

Hạ Từ Nhược trở mắt nhìn ông già giống như con khi, dáng người thoăn thoắt từ phòng khách xông vào phòng ngủ. Sau đó, cô nghe thấy một tràng âm thanh leng keng lạch cạch. Hạ Từ Nhược không đoán ra đối phương đang nghĩ gì, chỉ thấy chú Kỳ cầm trong tay tờ giấy rồi trở lại trước mặt cô.

Cô hồ nghi nhận lấy mẫu giấy, cúi đầu nhìn - là một dãy số điện thoại.

"Cháu gọi số này, không biết chừng người đó có thể giúp được cháu". Chú Kỳ thở phào, như trút được gánh nặng.

"...". Hạ Từ Nhược càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

***

Tác phong làm việc nhanh gọn của Hoắc Quý Ân, một lần nữa làm mới nhận thức của Hạ Từ Nhược.

Tối hôm sau, cô đang ở trong nhà hàng xem xét sổ thu chi, bỗng nhận được tin nhắn. Xem hết tin nhắn, Hạ Từ Nhược gấp quyển sổ mỏng, không kịp thay đồng phục, trực tiếp mặc áo khoác bên ngoài đồng phục, xách túi lo lắng lái xe rời khỏi khách sạn.

Bệnh viện Nhân dân thành phố.

Hạ Từ Bằng thân sắc hết sức bồn chồn, đứng trên bậc thềm ở cửa bệnh viện đón gió đêm. Cậu mặc chiếc áo khoác trùm đầu màu xám, hai tay đút túi quần, bóng lưng thẳng hơi cong như con tôm, nhìn xung quanh.

Thấy Hạ Từ Nhược dừng hẳn xe, cậu không nói nhiều, kéo cánh cửa bên ghế lái, giống như ăn cướp nhấc tay cô, kéo cô đi nhanh lên tầng lầu bệnh viện: "Hoắc tổng đã đưa Đình Đình vào phòng bệnh rồi, bảo sáng mai sẽ làm phẫu thuật...". Cậu đỏ mặt tía tai nói.

Nếu không có em trai diu, nói không chừng Hạ Từ Nhược đã té xỉu rồi. Cô nhướn mi hỏi: "Sao nhanh vậy?".

"Anh ấy sợ thai lớn, sẽ không lấy ra được". Hạ Từ Bằng nhấn nút thang máy, buồn bực đi vào.

Trong hành lang yên tĩnh ngập mùi thuốc khử trùng, chỉ vang lên tiếng bước chân dồn dập của hai người. Thoáng một phút, dường như có tảng đá không sắc nhọn đánh vào ngực, nặng nề chưa từng có. Hai chị em cứ như vậy vội vàng đi vào cửa phòng bệnh, ánh mắt Hạ Từ Nhược hơi chệch đi, xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong phòng bệnh - Hoắc Đình Đình đang phủ chăn cuộn nằm tròn trên giường, Hoắc Quý Ân đứng chấp tay, quay lưng đứng trước cửa sổ.

Hai người không trao đổi bất kỳ ngôn ngữ hay biểu hiện gì trên mặt, tự mình ôm chặt lập trường không cho đối phương thỏa hiệp, im lặng giằng co.

Mặc dù cách một cánh cửa, nhưng Hạ Từ Nhược vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt trong phòng. Bàn tay cô nắm chặt cánh cửa bỗng cứng đờ, như đột nhiên mất đi sức lực, động tác đẩy cửa đơn giản hiện về hết sức khó khăn.

Cô nên làm gì đây?

Hoặc là, cô có thể làm gì đây?

Dù sao, chưa kết hôn mà có con, có thể tưởng tượng được con đường này khó đi thế nào. Cuộc sống của Đình Đình có lẽ sẽ thay đổi, cô ấy không chỉ vứt bỏ việc học, mà còn đeo thêm một sinh mệnh bé nhỏ khác. Vì thế, Hạ Từ Nhược có lập trường gì đi nữa quyết định có bao nhiêu lý trí thì có bấy nhiêu khó khăn của Hoắc Quý Ân.

Nhân lúc cô còn đang thần người suy nghĩ, Hạ Từ Bằng đã đẩy cửa ra.

Kèm theo tiếng "két" rất nhỏ mở cửa phòng, khiến cho mọi người ngạc nhiên không thôi - là tiếng "phù phù".

Hoắc Quý Ân đột nhiên xoay người, đã thấy Hạ Từ Bằng cứng đờ quỳ dưới mặt đất.

"Hoặc tổng, đều là lỗi của em, xin anh để em gánh trách nhiệm". Một chàng trai ngang ngược như vậy, lúc này, không quan tâm đến bất cứ điều gì, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào sắc mặt u ám của Hoặc Quý Ân. Cuối cùng, dùng thái độ cổ chấp nói lời cầu xin hèn mọn nhất: "Em van anh, hãy để em và Đình Đình giữ lại đứa trẻ".

Hoặc Quý Ân giật mình, nhưng...

Cổ họng anh chuyển động lên xuống, yếu ớt run rẩy: "Hạ Từ Bằng, cậu đứng lên rồi nói". Nói xong, anh bước từng bước tới trước mặt Hạ Từ Bằng, vươn tay đỡ lấy đôi phương.

"Anh không đồng ý, em sẽ không đứng dậy". Hạ Từ Bằng quỳ không nhúc nhích, buồn bã nói.

Ánh đèn chân không lấy đầy toàn bộ căn phòng, không để lại khoảng trống nhỏ. Đường như lớp sương mù vô danh, dần dần trở nên đậm đặc, khó thay đổi, không ngừng dồn nén từng người trong phòng bệnh -

Chiếc chăn trên đầu Hoặc Đình Đình đã sớm bị hất ra, cô mở to đôi mắt ngâm trong nước, đau đớn nhìn Hạ Từ Bằng.

Hạ Từ Nhược cẩn thận phỏng đoán biểu hiện phức tạp khiến người ta thấy khó hiểu trên mặt Hoặc Quý Ân. Cô xiết chặt hai cánh tay, hồi hộp xoa vào nhau.

Trong tích tắc, Hoặc Quý Ân thực sự nghi ngờ mình đã sai. Nhưng chỉ trong tích tắc mà thôi, sự mềm lòng không nên xuất hiện đã bị anh hùng hăng phui nhẹ: "Hạ Từ Bằng, có một số trách nhiệm không phải cậu có thể gánh vác là được. Đình Đình mới hai mươi hai tuổi, nó tuy hững hờ không hiểu chuyện, nhưng cậu không thể hồ đồ theo nó. Hai đứa còn trẻ, tình cảm cũng chưa đủ ổn định, cuộc đời này còn rất dài, các biến cố sẽ xảy ra. Đợi sau khi hai đứa tốt nghiệp kết hôn, có khả năng nuôi dạy con cái, hai người muốn có mấy đứa con cũng được". Mặc dù giọng nói của Hoặc Quý Ân cố gắng ôn hòa, không chỉ trích Hạ Từ Bằng, nhưng câu nói đó, bất luận dùng bất kỳ ngữ khí hoặc kiểu thái độ nào để nói ra, đều không mấy nhẹ nhõm như nhau.

"Thế nhưng bất luận sau này bọn em có mấy đứa con, thì giờ đây đều không quay trở lại được". Giọng Hạ Từ Bằng thoáng nghẹn ngào, đầu vẫn cúi sâu xuống dưới.

Hạ Từ Nhược muốn mở miệng nói gì đó, cuống họng lại như bị cắt, đau đến không thể thốt nên lời.

Cả hai đều muốn bảo vệ, em gái hoặc em trai, không ai sai, nhưng không ai có thể thuyết phục đối phương. Có đôi khi, thế gian này khó có thể lựa chọn câu hỏi trắc nghiệm giữa tình cảm và lý trí.

Bị cuộc sống tiếm nhiễm, cộng thêm từng trải qua lứa tuổi bốc đồng, cho nên lý trí của Hoặc Quý Ân cuối cùng đã chiến thắng cảm tính. Anh kim con gậy, nói: "Sáng mai phẫu thuật, tối nay Hạ Từ Bằng ở lại với Đình Đình đi". Nói xong, anh đi vượt qua Hạ Từ Bằng đang quỳ dưới đất, sải bước ra khỏi phòng bệnh.

"..."

Hạ Từ Nhược không bỏ đi cùng anh, cô ở lại để động viên cảm xúc không ổn định của đôi tình nhân trẻ, giúp Đình Đình gột tảo. Sau đó, cô lấy từ trong túi xách ra một con thú bông, lặng lẽ đặt ở đầu giường.

Hoặc Đình Đình cầm chiếc tai dài bé nhỏ đáng yêu của con thỏ, gắng gượng nở nụ cười. Cô vuốt ve những sợi lông thỏ mềm mại, nói: "Chị Hạ, chị tiếp tục thuyết phục anh trai em đi".

"Ừ, chị biết rồi, trước tiên em phải nghỉ ngơi cho tốt đã". Hạ Từ Nhược sờ đầu cô.

"..."

Trong hành lang bên ngoài phòng bệnh, một người đàn ông lưng tựa vào bức tường trắng, chân dài hơi cong, hai tay thọc túi quần, dáng dấp cô đơn mệt mỏi. Đường cong bên sườn mặt sáng sủa động lòng người của anh căng cứng, buồng mí mắt che đầy ánh sáng trắng nhưng không thể ngăn chặn xóa sạch con đau trong đáy mắt. Chỉ vì từ góc nhìn của Hoặc Quý Ân, vừa vặn có thể nhìn nhất cử nhất động trong phòng bệnh. Anh lặng yên nhìn con thỏ bông bị anh ném chổng chơ trên kệ để hàng, giờ lại được em gái ôm xiết vào lòng, giống như một cái ôm gửi gắm ý muốn nào đó.

Trong lúc nhất thời không để tâm, có người đi về phía anh, bình tĩnh hỏi: "Anh còn chưa đi à?".

Hoặc Quý Ân lấy lại tinh thần, ánh mắt chuyển lên mặt Hạ Từ Nhược: "Anh đang đợi em".

Tuy đã nhanh chóng thu hồi suy nghĩ và khôi phục bộ dạng lạnh lùng trước sau như một. Nhưng ánh mắt trước đó đã bán rẻ tâm tình anh. Hạ Từ Nhược không truy cứu, chỉ đáp: "Vâng, em đi vệ sinh trước đã".

Hoặc Quý Ân tự nhiên cầm lấy chiếc túi trong tay cô: "Đi đi, anh ra cửa thang máy chờ em".

Anh một mình đứng đợi, đứng mười phút.

Mãi không thấy Hạ Từ Nhược quay về, trong lòng Hoặc Quý Ân sinh nghi ngờ, đi đến toilet phía bên kia hành lang. Không ngờ vừa rẽ vào chỗ ngoặt, anh liền chau mày - Hạ Từ Nhược đang đứng bên ngoài bức tường thủy tinh, thất thần nhìn gì đó.

Anh đi tới cạnh, men theo ánh mắt cô nhìn qua.

Gần như ngay lập tức, nét mặt của Hoắc Quý Ân thoáng cứng đờ.

... Phòng sơ sinh.

Hai mươi mấy chiếc giường trẻ con, trên mỗi chiếc giường nhỏ đều có một đứa bé đang nằm, cái đầu bé xịu lệt ra trong bộ tã lót đồng phục màu hồng. Bộ dạng nhỏ bé ngủ say sưa đủ làm người lớn tan chảy.

Cảm nhận được hơi thở của anh tới gần, Hạ Tử Nhược vẫn không quay đầu, nhỏ giọng nói: "Nhìn chúng đáng yêu quá! Anh xem kia - ". Ngón tay cô đặt khẽ lên tấm thủy tinh không nhiễm một hạt bụi: "Đứa bé kia đang mở mắt nhìn chúng ta đây".

Không phải sao, một đứa bé nghịch ngợm đang nhìn chằm chằm về phía bên này cửa sổ, cái miệng nhỏ nhắn vô thức cong lên, như... đang cười.

Không biết do lòng người biến đổi, hay do vẻ dịu dàng của Hạ Tử Nhược kích thích. Nên Hoắc Quý Ân cảm thấy đời mình chưa từng trải qua giây phút cứng ngắc nào như vậy. Bất luận là nét mặt hay tâm tình, hết thảy đều không là chính mình. Anh muốn phối hợp cười cùng cô, nhưng khóe miệng kéo căng không hiện nổi một nụ cười. Anh muốn đối mặt với hình ảnh trước mắt, tâm trạng không kiểm soát được mà kích động... Chính là trạng thái anh hoàn toàn không có cách để khống chế.

Trong khoảnh khắc, người đàn ông xưa nay bình tĩnh tự nhiên cảm thấy bị dày vò, Hạ Tử Nhược đột nhiên hỏi: "Vì sao anh lại khẳng khái giữ quyết định của mình? Nếu như đứa bé của Đình Đình cũng ở đây...".

Chính một câu thuyết phục nhất thời, đã nhấn toàn bộ nội tâm gọn sóng của Hoắc Quý Ân xuống, lập tức đem tất cả quay trở về với hiện thực: "Quyết định là do anh, nhưng anh không vui gì khi quyết định như vậy". Anh đáp.

Nói ra câu này, Hoắc Quý Ân dùng vẻ bối rối che giấu đầy lòng hoang loạn. Anh nhắc chân đi, nặng nề vứt bỏ một câu: "Hạ Tử Nhược, chuyện xảy ra với Đình Đình, anh càng khó chấp nhận hơn em".

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Nếu như có thể, Hạ Tử Nhược hy vọng ngày mai vĩnh viễn không tới.

Nhờ cuộc giải phẫu ngày hôm sau ban tặng, Hạ Tử Nhược cả đêm không ngủ. Chỉ cần cô nhắm mắt lại, trước mắt sẽ hiện ra gương mặt tuyệt vọng của Đình Đình, cùng với lời cầu xin gần như thương tâm của con bé: "Chị Hạ, hãy giúp em...". Nét mặt của con bé, ngữ khí của con bé, yếu đuối bất lực, rồi tựa như lưỡi dao sắc bén, từng nhát từng nhát, chậm rãi đâm vào ngực Hạ Tử Nhược, khoét thẳng vào tim cô đau đớn.

Cô cứ như vậy xót xa níu lấy góc chăn thức gần hết đêm, cho đến khi tia nắng ban mai mỏng manh xuyên qua khe rèm rơi vào phòng ngủ, cô mới mơ màng rơi vào giấc ngủ ngắn. Nào ngờ, ngủ hơn một tiếng đồng hồ, có khi không đến, Hạ Tử Nhược đột nhiên bừng tỉnh bởi tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Cô lén mò cầm chiếc di động để trên tủ đầu giường, mí mắt nặng trĩu trĩu, dứt khoát không nhìn tên người gọi mà trực tiếp nghe luôn: "A lô?".

"Hạ Tử Nhược, Hạ Tử Bằng và Đình Đình có ở chỗ em không?". Trong giọng nói trầm thấp mệt mỏi của Hoắc Quý Ân pha chút lo lắng.

Bàn tay cầm điện thoại của Hạ Tử Nhược thoáng cứng đờ. Chỉ một câu nói lập tức xua tan cơn buồn ngủ của cô. Thoáng một cái cô đã xốc chân nhảy xuống giường, động tác đứng dậy quá mau nên hơi choáng váng, cô vội vàng ấn huyết thái dương: "Không thấy hai đứa chúng nó à?".

Thanh âm của Hoắc Quý Ân càng thêm trầm lạnh vài phần: "Anh vừa tới bệnh viện, trong phòng bệnh đã trống không". Giọng nói đó, phảng phất như báo trước núi lửa sẽ phun trào.

Mặc dù cách sóng điện từ, Hạ Tử Nhược vẫn có thể tưởng tượng ra giờ phút này, biểu cảm tức giận trên gương mặt người đàn ông kia đã được che giấu như thế nào. Thăm tâm cô "lộp bộp" chìm xuống, ra sức lắc đầu, cố gắng không để cụm từ "bỏ trốn" bắt ngờ vọt ra khỏi đại não.

Đúng là cặp đôi không cho người khác bớt lo lắng!

Hạ Tử Nhược nhanh chóng mặc quần áo, ngoài miệng cố xoa dịu cơn tức giận thiếu kiên nhẫn của Hoắc Quý Ân: "Anh đừng vội, em sẽ tới ngay".

"..."

Hạ Từ Nhược kìm nén không muốn nghĩ tới những dự cảm xấu, cô lo lắng đi vào bệnh viện, giây phút xông vào bệnh viện, bước chân cô bỗng chốc khựng lại –

Hoắc Quý Ân lặng yên đứng trước cửa sổ.

Bình minh phác thảo dáng người cao lớn và khung xương hoàn mỹ của người đàn ông. Xung quanh người anh tiêm nhiễm ánh sáng nhạt, từ đầu đến chân đều lộ vẻ trầm tĩnh, rõ ràng không mang theo vẻ cấu kính hay tức giận.

Lửa cháy trong lúc mấu chốt, một Hoắc Quý Ân nóng tính xưa nay lại bày ra thái độ điềm nhiên như thế này, Hạ Từ Nhược không muốn ngạc nhiên không được. Cô nghi ngờ tiến lên trước: ” Anh tìm được hai đứa rồi à?”.

”Ừ”. Anh gật đầu, qua cửa sổ chỉ xuống dưới tầng lầu: ” Anh mới phát hiện chúng nó vẫn luôn ngồi kia”.

Hạ Từ Nhược từ từ nhìn xuống, chỉ thấy một đôi nam nữ đang ngồi trên ghế băng trong vườn hoa.

Hình dáng hai người thấp thoáng chìm trong nắng ấm buổi sáng sớm, dựa sát vào nhau, nắm tay nhau thật chặt, Đình Đình vẫn ôm chú thỏ tai dài trong ngực. Hai người trẻ tuổi chưa từng trải qua sự đời, lúc này đây, lại trưng bày vẻ bình tĩnh làm cho người ta lú lẫm. Giống như từ bỏ tất cả những tạp niệm, chỉ mong đến thời điểm cuối cùng được hạnh phúc hoàn toàn. Hoặc như một nhà ba người tâm trí đang trong trạng thái thoải mái chờ đợi giây phút tàn khắc nhất.

Phía xa xa, đường ranh giới giữa bầu trời và mặt đất, ánh sáng rõ ràng không chường mắt, nhưng ánh mắt của Hạ Từ Nhược lại rằm rằm. Cô cố ý không tra cứu đôi tình nhân nhỏ về ngoài bình tĩnh cất giấu bao nhiêu sóng ngầm. Cô không phải không thừa nhận, trải qua một lần như thế, em trai cô rốt cuộc đã trưởng thành. Không hề tùy ứng, tính cách không còn tùy tiện muốn làm gì thì làm, cuối cùng đã có dáng dấp của một người trưởng thành nên có.

Bàn tay buông xuống bên người Hoắc Quý Ân hơi nóng lên, tiếp theo nằm trong xúc cảm mềm mại, Hạ Từ Nhược cầm tay anh, nói: ” Đình Đình và Hạ Từ Bằng hiểu quyết định của anh”.

Trái tim được xoa dịu nhưng vẫn không nhẹ nhõm, đôi mắt đen hẹp dài của Hoắc Quý Ân u ám chưa từng có. Anh từ từ thu lòng bàn tay, vững vàng xoay lại nắm chặt lấy tay cô: ” Hạ Từ Nhược, cảm ơn em đã không trách anh”.

Hạ Từ Nhược sao có thể không thật sự trách anh, chẳng qua là cô bất lực không có cách nào để thay đổi sự thực tàn nhẫn, chỉ có thể lựa chọn chấp nhận mà thôi. Cô bất đắc dĩ gật gật khoe miệng: ” Em đi gọi hai đứa lên đây”.

Trông mắt Hoắc Quý Ân nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, khoảng cách trước giờ giải phẫu còn nửa tiếng: ” Bảo bọn nó không phải đợi nữa”. Anh nói.

“...”.

Nếu như kết quả đã sớm định trước, nhiều hơn một phút, hay thiếu đi một phút không quan trọng, thay vì cùng anh kéo chút hơi tàn, chỉ bằng dứt khoát cho nhanh gọn. Rất nhanh, Hạ Từ Bằng và Hoắc Đình Đình quay trở lại phòng bệnh.

Mặc dù chỉ là một cuộc tiểu phẫu đơn giản, nhưng Hoắc Quý Ân vẫn mời toàn bộ các bác sĩ khoa sản có kinh nghiệm. Một y tá đeo chiếc khẩu trang to đi vào phòng bệnh, vỗ vai Đình Đình: ” Đừng căng thẳng, giải phẫu không đau, nửa tiếng là xong”.

“... Vâng”. Hoắc Đình Đình liếc trông mắt sung đỏ khẽ gật đầu.

” Bác sĩ đã đến, chúng ta vào phòng giải phẫu đi”. Y tá nói xong, quay đầu nhìn qua những người khác: ” Người nhà không cần vào theo, mọi người đợi ở phòng bệnh là được rồi”.

Hạ Từ Bằng nắm chặt tay Đình Đình, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mãi không buông: ” Tôi sẽ chờ ngoài cửa phòng giải phẫu”.

” Vậy cũng được”. Y tá đáp.

Bọn họ trầm mặc đưa đến cửa phòng bệnh, Hoắc Quý Ân yên lặng cúi đầu. Bao năm oai phong trên thương trường, một tay che trời, anh chưa từng hoài nghi quyết định của mình. Nhưng lúc này đây, anh không đủ dũng khí để liếc nhìn bóng lưng của em gái.

Hốc mắt Hạ Từ Nhược đã sưng đỏ lên, y tá nói đơn giản dễ dàng, một sinh mệnh nhỏ bé nói không là không sao, chỉ cần nửa giờ, mà không biết cơ thể của người làm mẹ khi trải qua quá trình thâm ầy đau đớn ra sao.

Ai ngờ, ngay khi mọi người vừa bước ra khỏi phòng bệnh –

Một giọng nữ sắc nhọn bỗng đánh tới: ” Ai dám lấy đứa trẻ trong bụng Đình Đình ra, hãy liều mạng với ta”.

Ba người sững sờ, cứ như vậy bị vẻ phong trần mặt mũi của một người phụ nữ chặn đứng ngay ở cửa. Người đó tướng mạo khoan thai, đoan trang đầy y tá ra, không nói một câu liền đưa Hạ Từ Bằng và Đình Đình quay trở lại phòng bệnh.

Cùng lúc đó, toàn thân Hoắc Quý Ân ngơ ngẩn như người bị sét đánh.

Mọi chuyện phát sinh nhanh như tia chớp, khiến mọi người không kịp phản ứng, người phụ nữ dẫm trên đôi giày cao gót ” cộp cộp” vọt tới trước mặt

Hoắc Quý Ân. Trong chớp mắt, bà liền giơ chiếc túi xách hàng hiệu trên tay, đập vào đầu Hoắc Quý Ân: ”Đưa con bắt hiệu này, không nhận mẹ ruột cũng được. Giờ đến cả đứa bé trong bụng em gái cũng dám ra tay, thật sự quá đáng rồi đây!”.

Bị đánh bất ngờ, vẻ mặt ngạc nhiên trên mặt Hoắc Quý Ân vẫn chưa lui. Anh đang định đưa tay ngăn cản theo bản năng, Hoắc Đình Đình đã bước một bước dài, ôm chặt lấy người phụ nữ.

Cô há miệng, cổ họng như ruột xe đâm đặc khóc nức nở: ”Mẹ...”. Toàn bộ oan ức đều biến thành một tiếng gọi này.

Ngô Lệ Phi đang chăm chú đánh con trai, sắc mặt hơi dừng lại, người đàn bà với bộ dạng đanh đá vừa rồi hoàn toàn biến mất. Bà ôm con gái, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng an ủi: ”Đình Đình đừng khóc, mẹ đến giải quyết giúp con đây”.

Hạ Từ Nhục sững sờ nhìn người phụ nữ đi tới, cô cảm thấy mọi thứ không chân thực, dường như phạm nhân từ hình ra pháp trường bị câu nói: ”Giữ người dưới đao” cứu trở về. Cô có cảm giác trái tim đau đớn không còn... đau nữa. Giống như một người bị đánh thuốc mê, mọi nỗi đau biến mất, nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Hạ Từ Nhục lên liếc nhìn sắc mặt xanh mét của Hoắc Quý Ân, hết sức không tốt...

Động viên con gái mấy câu, ánh mắt Ngô Lệ Phi chuyển sang người Hạ Từ Nhục.

Trong khoảnh khắc đối mặt, Hạ Từ Nhục thoáng kinh ngạc, tuổi tác của mẹ Hoắc Quý Ân tuy đã nhiều nhưng có lẽ do cuộc sống an nhàn sung sướng được bảo dưỡng đúng cách nên gương mặt của bà có thể dùng từ ”xinh đẹp” để hình dung. Đặc biệt dung mạo kia, quả thực không khác gì Hoắc Quý Ân.

Ngô Lệ Phi cũng cẩn thận quan sát kỹ Hạ Từ Nhục, trong chớp mắt, bà tao nhã mỉm cười: ”Cháu chính là Hạ Từ Nhục?”.

”Vâng ạ”. Hạ Từ Nhục lễ phép mỉm cười đáp lễ.

”May mà cháu gọi điện cho ta, ta mới kịp chạy từ Canada về đây, nếu không thực sự đã tạo nghiệt lớn...”. Ngô Lệ Phi vỗ vỗ lồng ngực còn đang sợ hãi, thần thức không thôi.

Bà vừa dứt lời, Hạ Từ Nhục cảm giác bên cạnh có một chùm ánh mắt giận dữ đao kiếm hướng về phía cô. Mặc dù không quay đầu nhìn, cô cũng biết chủ nhân của ánh mắt đao kiếm này – Là của Hoắc Quý Ân.

Hoắc Quý Ân không ngờ năng lực của bạn gái anh không nhỏ. Thậm chí dám đưa tới một người mẹ mà cả đời anh không muốn nhìn thấy nữa. Anh ra sức kìm nén khoe miệng sắp nổi lên ý cười châm biếm, lạnh lùng nói: ”Ngô Lệ Phi, bà ít tới đây can thiệp đi. Giữ lại đứa bé của Đình Đình hay không không phải do bà định đoạt”. Anh thực sự không để lại chút余地 nào cho mẹ mình.

Sắc mặt Ngô Lệ Phi vừa giãn ra phút chốc lại kéo căng, bà nheo mắt nhìn Hoắc Quý Ân, bà nhả từng lời châu ngọc ra để phản bác: ”Đình Đình từ trong bụng ta sinh ra, mỗi giọt máu trên người nó là của ta cho. Ai dám động đến nó, nhất định phải được sự đồng ý của ta, con không có quyền làm chủ”.

Trong lúc căng thẳng, nữ y tá vừa rồi đã sớm choáng váng, vội vàng chen miệng nói: ”Nếu gia đình có tranh cãi về việc giải phẫu, bệnh viện sẽ không thể tiến hành phẫu thuật, mọi người bàn bạc lại đi”. Nói xong, lòng bàn chân cô ta như bôi mỡ, nhanh như chớp biến khỏi nơi rắc rối.

Không giải phẫu được, Ngô Lệ Phi đắc ý nhũn mảy, không che giấu nổi vui sướng thắng lợi. Bà quay sang Hạ Từ Bằng, hỏi: ”Cháu là cha đứa bé à? Còn ngại ra đó làm gì, nhanh giúp Đình Đình thu dọn đồ đạc, về nhà đi”.

Hạ Từ Bằng gật đầu như bằm tỏi, nhanh nhẹn đáp: ”À, vâng”. Dù cậu đã cố kìm nén, nhưng khoe miệng vẫn nhếch nụ cười vui mừng.

Với tư cách là người đứng đầu gia đình, Hoắc Quý Ân cứ như vậy bị bỏ qua, không cam lòng lại không thể làm gì. Anh túm lấy cánh tay Hạ Từ Nhục: ”Em đi theo anh”. Món nợ này, anh phải giải quyết với cô cho xong.

”Khoan đã”. Ngô Lệ Phi giẫm trên đôi giày cao gót màu đỏ thẫm chắn ngang hai người, mạnh mẽ gạt tay Hoắc Quý Ân ra khỏi người Hạ Từ Nhục. Bà cố ý không nhìn Hoắc Quý Ân, nhưng lại cười rạng rỡ với Hạ Từ Nhục: ”Hạ Từ Nhục, bác đã nhiều năm không trở về thành phố B. Hôm nay cháu dẫn bác đi dạo được không?”.

Hạ Từ Nhục không biết nên khóc hay nên cười, hai mẹ con nhà này... định đem một người sống sờ sờ như cô làm thành nhân bánh sao. Trước mặt Ngô Lệ Phi cô không tránh được khó xử, cô thật sự không muốn Hoắc Quý Ân lửa cháy đổ thêm dầu.

Ai ngờ, không đợi cô mở miệng chối từ, Hoắc Quý Ân đã phẩy mạnh tay áo, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Mãi cho đến khi Ngô Lệ Phi không hề khách khí ngồi vào trong chiếc xe nhỏ của Hạ Từ Nhượng, Hạ Từ Nhượng vẫn có cảm giác không thực tế. Tại sao cô lại đưa mẹ đại nhân của Hoắc Quý Ân tới đây? Hơn nữa, bề ngoài trông giống như anh đã bị... vứt bỏ.

Khuya ngày hôm trước, đúng là chú Kỳ đã cho cô số điện thoại của Ngô Lệ Phi. Lúc nhìn dãy số điện thoại quốc tế dài dằng dặc, Hạ Từ Nhượng không phải không do dự. Cô nhớ Hoắc Đình Đình đã từng nói, khi còn rất nhỏ, mẹ của con bé đã bỏ đi theo người ta, thậm chí còn bị anh trai cấm không cho nhắc đến từ "mẹ", có thể thấy oán hận sâu sắc như thế nào. Hạ Từ Nhượng không biết chuyện của Hoắc gia, đối với Ngô Lệ Phi càng không hiểu một chút nào. Hoắc nói như thế này, năm đó, người phụ nữ có thể nhẫn tâm vứt bỏ gia đình, hiện tại, hy vọng bà ấy đến để bảo vệ đứa bé trong bụng con gái, điều này có khả năng ư?

Nhưng cuối cùng, mọi hoài nghi của Hạ Từ Nhượng đều bị đánh bại bởi sinh mệnh nhỏ bé vẹn vẹn hai tháng tuổi kia. Cô không thể không ôm tâm lý còn nước còn tát bấm số điện thoại của Ngô Lệ Phi.

Về phần kết quả... Hoàn toàn vượt quá dự kiến của Hạ Từ Nhượng.

Ngô Lệ Phi không chỉ đi gấp trong một ngày một đêm, vượt đại dương từ Canada tới thành phố B, hơn nữa bà còn mạnh mẽ nhanh chóng quyết định vị trí quân sự của con trai. Thoáng nhớ tới một màn trong phòng bệnh vừa rồi, Hạ Từ Nhượng không tránh khỏi nghi ngờ, Ngô Lệ Phi sốt ruột bảo vệ con gái nhìn thế nào đi nữa cũng không giống một người mẹ máu lạnh vô tình.

Cô trầm ngâm xuyên qua gương chiếu hậu liếc nhìn sắc mặt thản nhiên của Ngô Lệ Phi, ngoài miệng tùy tiện hỏi: "Bác à, bác muốn đi dạo ở đâu?"

"Tìm chỗ nào ăn trước đã, bác đói rồi". Ngô Lệ Phi thờ ơ đáp.

"À, vâng". Hạ Từ Nhượng gật đầu, khởi động xe.

Rời khỏi bệnh viện, hơi ấm trong xe tăng lên, Ngô Lệ Phi cởi chiếc áo choàng lông dê trên người xuống, nheo mắt quét một vòng chiếc Chery QQ nửa mới nửa cũ, ngạc nhiên hỏi: "Cháu không phải là bạn gái của con trai bác sao?"

Đối phương ném ra một câu không đầu không cuối, khẩu khí của Hạ Từ Nhượng so với bà còn ngạc nhiên hơn: "Vâng, thì sao ạ?"

"Sao cháu không bảo con trai bác mua cho một chiếc xe tốt hơn? Kê lăm tiền thật ngớ ngẩn, vất vả nghĩ cách giao nộp cho bạn gái. Thế nó không đưa cháu tiền chi tiêu à?". Ngô Lệ Phi nói như lẽ đương nhiên, không hề coi Hạ Từ Nhượng là người ngoài.

"...". Hạ Từ Nhượng nghe mà choáng váng.

Đang lúc cô âm thầm than thở bộ dạng thấy người chết không giạt mình của đối phương không tương xứng với một người đã hơn năm mươi tuổi, thì Ngô Lệ Phi đã tiếp tục: "Hạ Từ Nhượng à, bác nói cháu nghe, muốn chốt chặt trái tim của người đàn ông, trước hết phải buộc tiền của anh ta lại. Cháu xem, cao phú soái như Hoắc Quý Ân, mặc dù nó không chủ động khiêu khích phụ nữ, nhưng có thể giữ đám phụ nữ đó không ngã vào người nó được ư? Trên đời này làm gì có kiểu đàn ông phụ nữ ngồi trong lòng mà không làm loạn. Cho nên cháu à, phải cảnh giác cao độ, giám sát nó thật chặt chẽ..."

Hạ Từ Nhượng thật sự nghi ngờ rốt cuộc Hoắc Quý Ân có phải do người phụ nữ này sinh ra hay không, tại sao lại bị bà nói toàn những lời không hay. Có đau đầu xoa xoa đuôi mày, chỉ muốn nhanh chóng dừng chủ đề đó lại: "Hoắc Quý Ân không phải người như vậy". Hạ Từ Nhượng vô thức thốt ra một câu có phần chắc chắn.

Quả nhiên, câu nói ấy ngăn chặn thành công miệng của Ngô Lệ Phi, bà nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Từ Nhượng một cách sâu xa.

Tục ngữ nói, hiểu con không ai bằng mẹ. Tuy đã mấy chục năm Ngô Lệ Phi không sống cùng Hoắc Quý Ân, nhưng không có nghĩa là bà không quan tâm đến hai đứa con mình. Những năm qua, bà không ít lần nghe ngóng tin tức của Hoắc Quý Ân từ chỗ ông anh Ngô Kỳ, bảo sao bà không hiểu con cơ chứ. Chẳng qua là bà mượn cơ hội thăm dò qua Hạ Từ Nhượng mà thôi. Dù sao cũng là bạn gái của con trai, giá trị, quan niệm về tình yêu luôn được bà đem ra kiểm tra.

Hạ Từ Nhượng đương nhiên không để tâm đến vị bề trên trong đầu đang mọc ra vô vàn những suy nghĩ phức tạp. Vì thế mà từ đầu tới cuối cô không tra cứu đến cùng về hài lòng đã bị xóa sạch trong mắt đối phương.

Dừng xe ven đường, Hạ Từ Nhượng chỉ chỉ một quán cà phê sát đường: "Chúng ta qua kia ăn điểm tâm nhé".

"Được". Ngô Lệ Phi định thần, cười đáp.

Quán cà phê mang phong cách cận đại, nhạc dịu dàng du dương, cảnh vật thoải mái dễ chịu, trong quán ngào ngạt hương thơm nồng đậm của cà phê. Hạ Từ Nhượng bảo Ngô Lệ Phi đi tìm chỗ ngồi trước, còn cô đi đến quầy bar để chọn món.

Hai phần panini, hai tách cà phê nóng. Lúc Hạ Từ Nhượng bung khay trở về, ánh mắt Ngô Lệ Phi hoàn toàn không để tâm đến đồ ăn mà ngây ngẩn nhìn sang bên cạnh.

Hạ Từ Nhượng men theo ánh mắt của bà nhìn sang, thấy một bà mẹ và con trai đang ăn sáng. Chính xác là đứa bé trong bộ dạng học sinh trung học đang ngồi ăn, còn người mẹ thì đang ngồi nhìn. Tình huống này quá sức bình thường, những người mẹ trong những gia đình không giàu có luôn không nỡ tiêu

tiền trên người mình, nhưng với con cái lại vô cùng hào phóng, tự nguyện thất lưng buộc bụng để cho các con nhận được thứ tốt nhất.

Hạ Từ Nhục không nói chuyện, cũng không cắt ngang về tập trung suy nghĩ của Ngô Lệ Phi. Cô im lặng ngồi xuống, khuấy cà phê.

Đúng lúc đó, cậu con trai bàn bên cạnh đột nhiên tách chiếc sandwiches ba lớp thành hai nửa, khẽ vươn tay đưa cho mẹ một nửa: "Mẹ, mẹ ăn nửa này đi".

Bà mẹ mỉm cười: "Con ăn hết đi, không phải con vừa kêu đói à".

"Con thực sự không ăn hết được mà". Cậu con trai vẫn kiên trì.

Ngô Lệ Phi yên lặng quay lại, nhỏ giọng cảm thán: "Một đứa trẻ rất hiểu chuyện".

Rõ ràng chỉ là một câu cảm khái không liên quan nhưng trong mắt Ngô Lệ Phi hiện lên một tia sáng phức tạp khó giải thích. Hạ Từ Nhục hơi nhú mày, nhưng phối hợp không hỏi tới, lặng lẽ dẫn dắt cuộc đàm thoại sang câu chuyện vô hại khác: "Lần này bác về định ở lại thành phố B mấy hôm ạ?".

"Bác vẫn chưa biết". Có lẽ do tâm tư không ở đây, nên Ngô Lệ Phi bỗng chuyển chủ đề, hỏi: "Quan hệ của cháu và Hoắc Quý Ân vất vả lắm à?".

Hạ Từ Nhục không hiểu, ngược mắt nhìn về phía bà: "Bác hỏi vậy là sao ạ?".

Trên gương mặt Ngô Lệ Phi vẫn là dáng vẻ đoan trang và nèn nã, nhưng trong giọng nói lại lộ vẻ bất đắc dĩ: "Cháu đừng nhìn bề ngoài Hoắc Quý Ân lúc nào cũng lạnh lùng nhưng thực tế, tâm tư lại nhiều hơn người khác đấy. Tính tình nó bướng bỉnh, nóng nảy, không chịu thua, không điểm nào giống bác, toàn bộ tính tình cô quái đều giống ba. Bác và ba nó ly hôn đã mười lăm năm nay rồi, nó chưa lần nào qua Canada thăm bác, cũng không cho Đình gặp bác. Tang lễ của lão Hoắc năm đó, nó cũng không cho bác tham dự...".

Cứ như vậy nghe chuyện nhà của Hoắc Quý Ân, bàn tay cầm quai tách của Hạ Từ Nhục thoáng cứng ngắc. Biết rõ không nên hỏi, nhưng cô có cảm giác, cảm thấy là lạ ở đâu đó, không hỏi không được. Trầm ngâm một lát, rốt cục cô nhin không được: "Bác à, giữa bác và Hoắc Quý Ân có gì đó hiểu lầm phải không ạ?".

"Cũng không hẳn là hiểu lầm". Ngô Lệ Phi cười gượng.

Đúng là xóa sạch nụ cười khổ tâm đó, người phụ nữ hào phóng cười mở lúc trước dường như là một người khác, khoe mắt đuôi mày đều nhiễm một tia tàn tạ. Không biết kìm nén bao năm như vậy, Ngô Lệ Phi muốn nhanh chóng thổ lộ, hay do chuyện cũ năm xưa đã sớm càng giấu càng lộ, bà khẽ nhấp một chút cà phê, vẻ ưu nhã không thay đổi, ngữ khí chua chát:

"Bác và lão Hoắc kết hôn sớm, khi ấy hai bác còn quá trẻ, nên không hiểu thế nào là môn đăng hộ đối. Mặc dù người nhà phản đối bác lấy một anh chàng nghèo nhưng bác không quan tâm. Sau này thực tế chứng minh, hôn nhân là cuộc sống mỗi ngày, không phải chỉ có tình yêu tuổi trẻ là được. Sau khi sinh Hoắc Quý Ân, bác và lão Hoắc thường hay cãi nhau vì mấy chuyện vặt vãnh. Lúc sinh Đình Đình, mọi chuyện càng thêm tồi tệ. Nói đi nói lại đều vì tiền, ông ấy kiếm không được nhiều lắm, chê bác tiêu tiền như nước, rồi nghi ngờ bác về nhà bố mẹ đẻ với tiền làm ông ấy mất hết cả sĩ diện. Mâu thuẫn nhỏ tích tụ đến mức độ nhất định tất nhiên sẽ bùng phát, trong lòng lão Hoắc chịu nhiều áp lực sinh ra nát rượ, say xỉn liên tiếp vớ đồ đạc. Cuộc sống của hai vợ chồng cứ như vậy giầy vò lẫn nhau, đến một ngày nào đó sẽ không tiếp tục được nữa...". Nói xong lời cuối cùng, toàn bộ hóa thành một câu thở dài của Ngô Lệ Phi.

Hạ Từ Nhục ngạc nhiên, hai tay để dưới gầm bàn không khỏi siết chặt, các ngón tay vô thức miết lấy nhau. Khó trách, lúc vừa mới bắt đầu, Hoắc Quý Ân lại bài xích tình cảm không môn đăng hộ đối như vậy. Khó trách, anh cố tình muốn Đình Đình phải bỏ đứa con... Trên con đường nhân sinh, có bao nhiêu biến cố, không ai rõ, đoán không ra, càng không thấy trước được. Vết xe đổ của bậc cha chú để lại, anh chỉ có thể dùng phương thức của mình để bảo vệ em gái.

Chuyện cũ nặng nề, vì có Hạ Từ Nhục làm người nghe, dường như không quá khó hiểu, Ngô Lệ Phi thấy cô rơi vào im lặng, thậm chí tự ti châm biếm: "Không phải cháu nghĩ bác là một người mẹ không tốt đâu chứ?".

"Không ạ". Suy nghĩ của Hạ Từ Nhục bị kéo trở lại, cô thờ dãi, thẳng thắn: "Con cái không hiểu tình cảm của cha mẹ cũng là thường tình, cho rằng ly hôn chính là vứt bỏ. Thực ra hôn nhân không hạnh phúc mới là thương tổn lớn nhất đối với gia đình".

"Cảm ơn cháu đã hiểu". Lúc này, nụ cười của Ngô Lệ Phi không còn miễn cưỡng như lúc trước. Bà hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cân nhắc một chút rồi nói: "Hạ Từ Nhục, thực ra, bác có chuyện muốn nhờ cháu giúp".

"...".

****

Hôm nay, Hoắc Quý Ân trải qua một ngày thật không tốt. Anh có cảm giác bất lực khi bị bạn gái và người mẹ không được chào đón kết hợp lập mưu.

Ban đầu, do anh e ngại mối quan hệ với Hạ Từ Nhục, nên mới dẫn lại quyết tâm giáo huấn tên tiểu tử thói tình trùng lên não Hạ Từ Bằng một trận. Hiện tại đảo ngược, Hạ Từ Nhục vẫn đưa đến một cứu binh mà anh ghét nhất, làm cho đôi tình nhân nhỏ vui sướng, kết quả khiến anh thành người có tội.

Nửa đêm, Hoắc Quý Ân sa sầm trở về Lệ Cảnh Loan.

Thím Lư ra mở cửa như thường lệ, xoay người đặt dép lê bên cạnh chân anh: ” Hoắc tiên sinh, trong nhà có khách”.

Cho là đám bạn học của Đình Đình lại đến làm âm ỉ, anh không để ý, chỉ ” ừ ” một tiếng.

Không ngờ, vừa vào phòng khách, sắc mặt Hoắc Quý Ân càng thêm tối tăm u ám vài phần –

Có hai người phụ nữ đang ngồi trên ghế sa lông ở phòng khách.

” Ngô Lệ Phi, ai cho phép bà tới đây?”. Anh buồn bực cời cà vạt, khẩu khí tương đối bất thiện.

Cơ thể Hạ Từ Nhược ngồi bên cạnh Ngô Lệ Phi bỗng cứng ngắc, đang định mở miệng giải thích, đã bị Ngô Lệ Phi đoạt trước: ” Sao mẹ lại không thể tới? Mẹ tới thăm con gái, không cần sự chấp thuận của anh. Hơn nữa, nói cho anh biết, mẹ sẽ ở đây mười tháng”.

Thấy toàn thân Hoắc Quý Ân dần dần lạnh như khối băng, Hạ Từ Nhược quả thực cảm thấy to đầu, đối với mẹ con nhà này... Mỗi lần gặp mặt đều như ăn phải thuốc nổ.

” Không được”. Anh chỉ chỉ Ngô Lệ Phi, đưa mắt ra hiệu cho thím Lư đang đứng cạnh bên: ” Thím đuổi người phụ nữ này đi cho tôi”. Nói xong, anh bước từng bước lên chiếc cầu thang xoắn ốc, từ đầu tới cuối không liếc nhìn Hạ Từ Nhược một cái. Anh không có cách nào nhìn người phụ nữ của mình ở cùng một chỗ với mẹ mà không tức giận.

Hạ Từ Nhược có cảm giác một màn trong bệnh viện buổi sáng lại tái hiện, nào biết lần này Ngô Lệ Phi lại có cao chiêu. Rõ ràng bà bày ra bộ dạng tước vũ khí đầu hàng, kéo Hạ Từ Nhược đứng lên khỏi sô pha đi ra cửa.

Rõ ràng bà nói chuyện với Hạ Từ Nhược nhưng cố tình nâng cao đề xi ben: ” Hạ Từ Nhược, nếu chủ nhân không chào đón, hai chúng ta đành phải đi chứ sao. Cháu xem lúc trước bác nói, cháu theo bác đến ở cùng, mọi người sẽ rất vui. Ấy dà, tiếc là...”.

Hạ Từ Nhược ngạc nhiên tròn tròn mắt, cô nói muốn vào ở Hoắc gia lúc nào? Cô chẳng qua chỉ đồng ý cùng Ngô Lệ Phi tới đây thôi chứ!

Không đợi cô mở miệng, thân ảnh cao lớn trên cầu thang bỗng dừng lại. Hoắc Quý Ân cứ như thể ngừng chân giữa đường, anh quay đầu, đứng trên bậc cao nhìn xuống hai người phụ nữ.

Chần chừ một lát, anh ung dung mở miệng: ” Hạ Từ Nhược, em thật sự muốn đến đây ở sao?”.

Trong lòng Hạ Từ Nhược căng thẳng, chột dạ đưa mắt nhìn Ngô Lệ Phi bên cạnh, lại nhìn ánh sáng chứa đầy sự tha thiết trong mắt đối phương, đó là khát vọng của một người mẹ đối với con trai.

Hạ Từ Nhược sẽ không nói dối, cũng không nói dối được. Nhưng giờ phút này, cô gần như không điều khiển được mà gật nhẹ đầu với Hoắc Quý Ân.

Hoắc Quý Ân nằm mơ cũng muốn người con gái kia chuyển đến ở cùng, đáng tiếc đề cập mấy lần đều bị Hạ Từ Nhược từ chối. Hiện tại, ngạc nhiên vui mừng đến quá đột ngột, cho nên các điều kiện kèm theo đối với anh chẳng là gì cả.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo như khối băng, sau một giây đứng là dịu dàng như mùa xuân. ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Đêm đó, Hạ Từ Nhược bị Hoắc Quý Ân giữ lại. Còn thím Lư được giao việc thu dọn phòng cho Ngô Lệ Phi.

Lệ Cảnh Loan có mấy phòng trống, nhưng Hoắc Quý Ân khẳng khái thu xếp cho Ngô Lệ Phi ở dưới tầng một, cách xa phòng cho khách và phòng ngủ chính ở tầng hai. Mẹ của ai đó vốn tâm tâm niệm niệm được đoàn tụ cùng con trai, nên đem Hạ Từ Nhược ra làm mồi nhử. Kết quả thất bại, Hoắc Quý Ân không chút lưu tình gạt mẹ đại nhân sang một bên, dắt tay bạn gái tiền thàng vào phòng ngủ. Vì thế mà Hạ Từ Nhược bỗng có ảo giác đầu đuôi lẫn lộn.

Nhưng, thế còn chưa đủ.

Vừa vào phòng ngủ, Hoắc Quý Ân liền ném cho Hạ Từ Nhược một chiếc sơ mi nam sạch sẽ. Không để cho cô kịp hoàn hồn, anh đã kéo cô vào phòng tắm: ” Hạ Từ Nhược, em tắm rửa nhanh lên, buồn ngủ rồi”.

” Ngủ?”. Hạ Từ Nhược ôm áo sơ mi đứng im bên bồn tắm mát xa: ” Bây giờ mới hơn tám giờ, có phải đi ngủ sớm quá hay không?”.

” Không sớm, anh mệt rồi”. Hoắc Quý Ân cong môi, thấy cô ngần ngừ, khẽ môi tươi cười càng tăng lên: ” Có muốn anh giúp một tay tắm rửa

không?”.

”Không cần, không cần”. Nhìn nụ cười mê hoặc đầy toan tính, Hạ Từ Nhượng không khỏi ngửi thấy mùi vị cực kỳ nguy hiểm, vành tai mơ hồ nóng lên, cô gắng sức đẩy Hoắc Quý Ân ra khỏi phòng tắm: ”Đồ lưu manh, anh mau ra đi”.

Anh rõ ràng còn chưa làm chuyện lưu manh mà, trong ánh mắt sâu đen như mực của Hoắc Quý Ân hiển hiện tia sáng bất hảo. Anh nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng của Hạ Từ Nhượng: ”Tắm rửa sạch sẽ đi”.

“...”. Người đàn ông này thật đáng ghét.

Nhân lúc Hạ Từ Nhượng bận tắm, Hoắc Quý Ân đóng cửa, đi sang phòng ngủ khác giữa tầng hai. Anh đang định gõ cửa phòng Đình Đình, bàn tay nâng lên thoáng khựng lại –

Thấp thoáng có tiếng nói chuyện thì thầm từ bên trong vọng ra.

”Mẹ, mẹ đừng đổ lỗi cho anh trai. Thực ra mấy năm qua, anh ấy đối với con rất tốt”.

”Mẹ biết. Ấy da, anh trai con đúng là người mặt lạnh tim nóng. Có một số việc phải nói do người làm mẹ như mẹ đây đã làm không tốt”.

“...”.

Hoắc Quý Ân không biết đứng trước cửa phòng đóng chặt trong bao lâu. Trên gương mặt anh tuấn của anh dường như mang theo vẻ bình thản quá mức. Bàn tay nâng giữa không trung thoáng cứng đờ, sau đó lặng lẽ buông xuống.

Cuối cùng, anh đã không gõ lên cánh cửa kia.

Dường như trong lòng anh, trước mặt người phụ nữ đó, vĩnh viễn không có cách nào mở ra được.

Hoắc Quý Ân vội vã tắm rửa trong phòng dành cho khách rồi mặc áo choàng trở lại phòng ngủ. Đẩy cửa ra, anh thấy đèn đầu giường trong phòng bật sáng, một bóng lưng đẹp đẽ đang đứng trước cửa sổ sát đất. Bức rèm mở rộng, ánh đèn nửa sáng nửa tối giao thoa cùng ánh trăng, làm nổi bật ngọn núi xa xa như lông mày ngoài cửa sổ, bên trong cửa sổ là giai nhân như mộng, đẹp đến độ không chân thực.

Hạ Từ Nhượng chỉ mặc một chiếc sơ mi nam, vạt áo vừa vắn che khuất hông cô, đôi chân thon dài, cặp đùi quyến rũ lộ không bỏ sót. Cô xuất thần phóng tầm mắt nhìn cảnh trí quá mức quen thuộc. Mặc dù là mùa đông nhưng màu sắc của núi non bao la mờ mịt không làm cho người ta có cảm giác hoang vu, từ mặt đất kéo dài tới tận bầu trời đêm.

Giờ phút này, cô chỉ biết đặt mình trong bức tranh, nhưng bản thân lại không biết mình chính là một bức họa.

Nhẹ nhàng, cô cảm giác có người tới gần, một đôi tay mang theo từng sợi nóng rực vòng qua eo cô.

Trên lưng Hạ Từ Nhượng nóng lên, cách chiếc áo chất liệu hơi mỏng, cô có thể cảm nhận được độ mạnh yếu cánh tay người đàn ông truyền đến, cùng mẫn nhiệt nóng hổi nơi lồng ngực. Cô không quay đầu lại, chỉ nói một câu: ”Không ngờ anh lại giống ba em đến vậy”.

Hoắc Quý Ân ngạc nhiên: ”Hả?”.

Cô chỉ vào tấm cửa sổ thủy tinh không nhiễm một hạt bụi, đầu ngón tay hướng về phía dãy núi sừng sững đằng xa: ”Lúc ấy, ba em nhìn trũng ngôi nhà này, cũng bởi vì phong thủy tốt. Tục ngữ nói ‘ lưng có chỗ dựa’, người làm ăn đều chú ý điểm đó”.

Không biết nghĩ đến điều gì, cánh tay Hoắc Quý Ân vòng qua eo cô mơ hồ cứng đờ: ”Em sai rồi. Anh không thích dãy núi kia, mà là – “: Anh nheo mắt, ánh mắt xa xăm cùng rơi một chỗ với cô: ”Anh thích rừng lá phong ấy”.

Lời vừa dứt, Hoắc Quý Ân liền phát giác cơ thể Hạ Từ Nhượng khẽ run rẩy, giọng cô có vẻ ngạc nhiên: ”Vì sao?”.

Kỳ thực, cô cũng rất thích rừng lá phong.

Trong năm năm ông Hạ biến mất, trong giấc mơ của Hạ Từ Nhượng luôn lặp đi lặp lại vô số những kỷ niệm đẹp đẽ về rừng lá phong. Cho dù trời đất xoay vần, rớt cuộc, ngày hôm nay ba con cũng đoàn tụ, một lần nữa được nhìn thấy khung cảnh đó, đủ để cô cảm xúc lẫn lộn. Nhưng, điều khiến cô ngạc nhiên hơn nữa là – trong gần hai nghìn ngày đêm, chủ nhân hiện tại của căn phòng giờ đang cùng cô ngắm cảnh, đang có cảm xúc giống như cô.

Còn anh, giờ đây dĩ nhiên là người đàn ông mà cô yêu mến.

Hoắc Quý Ân nhất thời không trả lời, như đang rơi vào một đoạn ký ức, hoặc là do nguyên nhân hết sức khó mở miệng. Anh chống chiếc cằm nhọn vượt lên đỉnh đầu Hạ Từ Nhượng mấy cái, rồi nói: ”Phía trước nơi ở của Ngô Lệ Phi ở Canada cũng có một mảnh rừng phong như vậy”.

Cảm giác ngạc nhiên của Hạ Từ Nhượng càng sâu hơn, nếu như cô nhớ không lầm, hôm nay chính miệng Ngô Lệ Phi đã nói với cô, mười lăm năm qua, Hoắc Quý Ân chưa từng đến Canada thăm bà lấy một lần. Chính điểm không thể ngờ tới đó, lập tức kích động Hạ Từ Nhượng chui ra khỏi vòm ngực anh, cô xoay người, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoắc Quý Ân, chỉ thấy trong mắt anh hiển hiện một tia sáng cô đơn và buốt lạnh.

Bỏ qua thâm ý khó hiểu trong mắt đối phương, cô hỏi trực tiếp: ”Tại sao anh đi thăm mẹ lại không nói cho bà biết?”.

Từ trước tới nay, Hoắc Quý Ân luôn không muốn tin, cố gắng trốn tránh bỏ qua một màn đó, lúc này, đột nhiên lại bị người ta cứ như thế hỏi thẳng, anh bỗng có cảm giác rối rắm chưa từng thấy. Đường như cánh cửa trái tim vẫn luôn đóng chặt, bỗng dưng xuất hiện khe hở, trong chốc lát, toàn bộ tình cảm đau khổ anh che giấu hết thảy đều theo khe hở đó tuôn ra, một phát không thể vãn hồi.

Ánh mắt anh lặng yên lướt qua vai Hạ Từ Nhược, một lần nữa trôi về phía xa xa, cố gắng dùng ngữ khí ôn hòa: ”Khoảng sáu năm trước, thời điểm ba anh bệnh tình nguy kịch, anh đã từng đến Montrial tìm Ngô Lệ Phi, muốn bảo bà ấy trở về gặp mặt ba anh lần cuối. Nhưng...”.

Trong buổi sáng sớm nắng chiều, anh dựa theo địa chỉ mà chú Kỳ đưa cho, nhiều lần gián tiếp tìm được biệt thự Ngô Lệ Phi ở Montrial. Không ngờ, Hoắc Quý Ân không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ được nhìn thấy – ngoài hoa viên biệt thự, là hàng lá phong đỏ rực như lửa. Trong hoa viên, là nơi hạnh phúc của một nhà ba người.

Ngô Lệ Phi đã tái hôn và sinh con.

Hoắc Quý Ân không biết lúc ấy mình mang theo tâm trạng bị thương gì đau buồn rồi đi. Anh từng hận, từng oán trách Ngô Lệ Phi sau khi ly hôn đã bỏ đi. Ngay khi anh thật sự vất vả thuyết phục bản thân buông bỏ oán hận. Không ngờ, anh lại phát hiện ra mẹ mình đã đem tất cả sự ấm áp cho gia đình mới, đem tất cả tình thương của một người mẹ cho một đứa con khác.

Ngày ấy, Hoắc Quý Ân vĩnh viễn không bao giờ quên...

Chính xác mà nói, anh rất muốn, rất muốn quên, rồi lại hết lần này tới lần khác nhớ tới màu đỏ tươi ropy trời của lá phong, tựa như màu máu, giống như nước mắt, thậm chí theo năm tháng vẫn không tiêu tan.

Ngay khi Hạ Từ Nhược nghe xong nhìn trân trân không nói lên lời, Hoắc Quý Ân bỗng nở nụ cười, giữa lúc quang ảnh giao thoa, anh cười chua chát đau khổ, giọng điệu mỉa mai: ”Ngô Lệ Phi đã sớm có cuộc sống riêng của mình rồi, bởi vậy mà bà ấy không thể san sẻ một chút tình thương của người mẹ dành cho anh và Đình Đình. Lẽ nào anh không nên hận bà ấy?”.

Một người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, giờ đây chỉ khao khát tình cảm mẹ con. Trong tim Hạ Từ Nhược nhất thời như bị kim đâm, thoáng một phát đầy đặc lỗ kim, khẽ đau nhói. Không kiềm chế nổi, cô liền thò tay ôm lấy Hoắc Quý Ân, cánh tay mảnh khảnh cách lớp áo choàng tấm mềm mại, khẽ vuốt ve sống lưng thẳng tắp của anh, mang theo ý vị an ủi.

Hoắc Quý Ân vốn tưởng rằng cả đời này vĩnh viễn sẽ không nói ra đoạn tình cảm thầm kín trong lòng mình với bất cứ ai. Không ngờ, anh vẫn nói, hơn nữa đối với Hạ Từ Nhược, lại tự nhiên như vậy. Tựa như cô là người mà anh có thể chia sẻ tất cả và là người thân thiết nhất. Anh ôm lại cô, cúi đầu xuống, sùi sụt mặt đẹp để vui trong mớ tóc lộn xộn của cô, tìm kiếm sự an ủi sâu sắc nhất.

”Anh ghét nhìn ngắm những cây phong kia, vì sao còn mua ngôi nhà này?”. Hạ Từ Nhược cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của anh, nhẹ giọng hỏi.

Đáp lại cô chỉ là một cái lắc đầu bất lực của Hoắc Quý Ân: ”Anh không biết”.

Đúng vậy, rõ là chán ghét đấy, nhưng trong lòng lại có chút chờ mong mơ hồ – mỗi ngày vừa mở mắt có thể nhìn thấy hình ảnh giống mẹ. Cuối cùng là, oán hận nhiều một chút, hay hoài niệm nhiều một chút, không ai có thể nói rõ ràng. Giống như tình mẫu tử phức tạp, thật sự không thể tìm ra bất kỳ lý do nào để giải thích, không chỉ đơn thuần là yêu hay hận, chỉ có thể dùng năm tháng dài đằng đẵng để chú giải.

Bầu không khí vô cùng ngọt ngào, Hạ Từ Nhược an ủi, mong gỡ bỏ khúc mắc của Hoắc Quý Ân: ”Anh xem, hiện tại bác Ngô đã vất vả trở về, anh có lẽ cũng nên từ từ nói chuyện với bác ấy. Thực ra, bác ấy cũng có nỗi khổ tâm đấy. Dù sao, anh ở xa ngàn dặm, bác muốn quan tâm đến anh cũng không biết làm thế nào”.

Không nói thì thôi, nhắc tới việc này, thâm tâm sa sút của Hoắc Quý Ân bỗng bị xóa sạch sẽ, chuyển sang nóng nảy: ”Hạ Từ Nhược, em đưa Ngô Lệ Phi tới làm phiền anh, em nói xem anh sẽ phạt em như thế nào?”.

Người đàn ông sao trở mặt nhanh như lật sách vậy. Hạ Từ Nhược chưa kịp trả lời, vành tai đã bị anh cắn: ”Này, anh...”. Không đợi cô thốt ra một câu hoàn chỉnh, trên lưng đã bị xiết chặt, rồi cô bị anh bế ngang lên. Môi anh chuyển sang đặt lên miệng Hạ Từ Nhược, gần như ngang ngược mút vào mấy cái, ôm cô vững vàng đến bên giường. Giây phút ném cô lên mặt chiếc giường lớn, Hoắc Quý Ân nghe thấy tiếng cô khẽ hô một tiếng, nhưng rất nhanh âm thanh đó liền bị anh áp người xuống ngăn chặn bằng một nụ hôn.

”Anh đừng làm rộn...”. Hạ Từ Nhược vẫn đang nắc nệ trong tâm trạng lên xuống, giữa lúc đôi môi bị anh ngậm lấy đã tràn ra một tiếng ”um”.

Hoắc Quý Ân thích nhìn nhất bộ dạng rất muốn nhưng còn giả bộ nghiêm trang này của cô. Anh một mực hôn cô sâu hơn, mãnh liệt hơn, mỗi lần đều dùng sức để trêu chọc. Vừa mút vừa hôn, như trừng phạt cô nghĩ một đằng làm một nẻo lại còn không biết nghe lời.

Giữa lúc rằng môi đảo quanh, anh tự tay lần tìm chiếc đèn đầu giường, ngọn đèn vàng ấm áp tức thì... tắt ngấm. Ánh sáng duy nhất từ chiếc cửa sổ sát đất không kéo rèm, ánh trăng mỏng lung phủ kín căn phòng, mập mờ như treu ghẹo lòng người. Cả cơ thể Hoắc Quý Ân bao phủ lên người cô, chặn nguồn sáng duy nhất đó lại. Hạ Từ Nhược chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, chỉ nhìn thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng, như một vòng xoáy tối đen, thiếu sót dự vọng ghé thăm, thoáng chốc hút lấy tia lý trí cuối cùng của cô rồi nuốt chửng.

Chiếc áo sơ mi nam duy nhất trên người Hạ Từ Nhược bị anh vội vã giật ra, những chiếc cúc rơi vãi trên giường, thay vào đó, là bàn tay như lửa nóng

gấp gấp bò vào...

***

Lúc trước vì lo lắng chuyện Đình Đình có thai, Hạ Từ Nhựt nhiều đêm ngủ không ngon giấc. Hiện tại, khó có một đêm mộng đẹp, cô ngủ một giấc cho đến sáng choang.

Trong phòng hơi ẩm vừa đủ, cô ưỡ ỏi xoay người, sờ bên gối – trống không.

Cô mở mắt, chỉ thấy tiếng nước chảy rào rào truyền từ toilet. Trong phòng ngủ rộng rãi vẫn còn mùi vị hoan ái, một bên giường lớn vẫn còn lưu hơi ấm. Người đàn ông tra tấn cô chết đi sống lại trên giường đêm qua giờ đang rửa mặt, phỏng chừng lát nữa nhất định sẽ lại mang dằm dập mặt lạnh tôn quý, che giấu không chút dấu vết bộ dạng mặt người dạ thú chỉ có ở trước mặt cô.

Haha, Hạ Từ Nhựt nghĩ tới vô thức bật cười.

Cảm giác đầu tiên sau khi mở mắt tỉnh dậy, không hiểu sao làm cô cảm thấy ... rất tuyệt vời. Một ngày mới cứ như thế bắt đầu, cho dù tiếp theo sẽ là một ngày bình thường, không có gì bình thường hơn, nhưng cuộc sống dường như không hoàn toàn giống nhau. Không còn là một mình rời giường, một mình đi làm, một mình ăn cơm, cuộc sống đơn độc vì có nhau mà trở nên vô cùng khác biệt.

Có lẽ, đây chính là diện mạo mà hạnh phúc nên có.

Thu hồi cảm xúc, Hạ Từ Nhựt từ từ chui ra khỏi chăn, với tay lấy chiếc áo sơ mi không cúc khoác lên người, tay túm vạt áo trước che chắn cánh xuân, sau đó đi chân trần tới cửa phòng vệ sinh.

Đẩy cánh cửa khép hờ, Hoắc Quý Ân xoay lưng đứng trước bồn rửa mặt cứ như vậy xông vào tầm mắt cô. Quả nhiên, hình ảnh của anh giống y như trong dự đoán của cô. Quần tây trắng thớm, áo sơ mi Pháp, ngay cả khuy măng sét cũng đã chuẩn bị xong. Chỉ có chiếc bàn chải đánh răng màu hồng phần anh cầm trong tay ... nhìn có vẻ cực kỳ bất hợp lý.

Hoắc Quý Ân hơi ngước lên, chạm ngay ánh mắt không nhìn được cười của Hạ Từ Nhựt trong tấm gương chạm trổ hoa văn. Người con gái quần áo lộn xộn, nửa che nửa đậy dáng người uyển chuyển, khuôn mặt còn vẻ ngái ngủ, cùng mái tóc dài rối tung ... Như cảm thấy bộ dạng lười biếng này của cô cực kỳ đáng yêu, hoặc như là nhìn thế nào cũng không đủ, ánh mắt Hoắc Quý Ân lướt qua, trong đôi mắt hẹp dài ấy lưu giữ vẻ dịu dàng chính anh không nhận ra.

Mới sáng sớm bị anh nhìn như vậy, gò má Hạ Từ Nhựt hơi nóng lên, khóe miệng xinh xắn giật giật: "Chào buổi sáng, Hoắc tiên sinh".

"Chào buổi sáng, Hạ tiểu thư". Giọng nói trầm thấp trong trẻo.

Hạ Từ Nhựt nghe rất êm ái, nhưng không đợi cô mở miệng, Hoắc Quý Ân đã xoay người, khẽ vươn tay kéo cô tới trước mình, ôm ngang cô đặt lên bồn rửa mặt.

"Mới sáng ra, không phải anh muốn...". Hạ Từ Nhựt vội vã nhấn hai vai anh.

Hành động ấy ngăn cản động tác xâm chiếm của anh, bàn tay Hạ Từ Nhựt vô thức buông khỏi vạt áo trước, mảng lớn cánh xuân trước ngực cứ như thế nhảy vào trong mắt đối phương, một phát thấy hết. Màu mắt Hoắc Quý Ân thắm lại, anh mặc kệ buổi sáng hay buổi tối, cúi đầu cắn khẽ một cái trước ngực cô.

Nhột quá, thật đáng ghét.

Toàn thân Hạ Từ Nhựt bị kích thích, vội vàng đẩy khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông đang vui trước ngực cô ra, rồi thẹn thùng chế nhạo một câu: "Anh đánh răng chưa đấy?".

"Chà". Hoắc Quý Ân cố ý vừa đưa môi tiến lại gần cô vừa nói, quả nhiên hơi thở thơm mát dễ chịu. Không để Hạ Từ Nhựt hoàn hồn, anh đã bóp kem đánh răng vào chiếc bàn chải màu hồng nhét vào miệng cô: "Anh giúp em đánh răng".

"...". Loại chuyện này không cần làm phiền tổng tài đại nhân à nha.

Khi hai người xong xuôi, Hoắc Quý Ân còn giữ cô trong phòng quần áo triền miên một hồi. Mãi đến lúc Hạ Từ Nhựt nhắc nhở lần thứ ba: "Đi làm muộn rồi đấy", anh mới lưu luyến rút lui môi lưỡi.

Hoắc Đình Đình đang ngồi ăn sáng trước bàn ăn trong phòng khách, nhìn sắc mặt ửng hồng của Hạ Từ Nhựt và anh trai nắm tay nhau đi xuống cầu thang xoắn ốc. Cô nàng giao hoạt nhảy mất mấy cái, nhét miếng bánh mì nướng miệng cười ngoác đến mang tai: "Chị Hạ, anh, ăn sáng a".

"Ừ". Hoắc Quý Ân trả lời, kéo Hạ Từ Nhựt ngồi xuống trước bàn ăn.

Chờ thím Lưu bụng bữa sáng lên hết, Hạ Từ Nhựt nhìn tướng ăn của Đình Đình như hổ đói, cô cười bắt đắc dĩ: "Phụ nữ có thai cũng không ăn như vậy đâu".

Hoắc Đình Đình nhấp một ngụm sữa tươi, ý tứ hàm xúc trêu chọc: "Hi hi, đợi đến lúc chị mang thai sẽ biết thèm ăn là như thế nào".

“...”.

Hoắc Quý Ân không để bữa sáng kiểu Tây vào mắt. Thấy bàn tay bung chiếc đĩa, lông mày anh hơi nhăn lại, quay đầu nhìn –

” Mẹ nhớ ngày bé con thích ăn trứng ốp la, không biết giờ có thay đổi gì không”. Ngô Lệ Phi về mặt ôn hòa nói, giống như tất cả các bà mẹ tốt trong thiên hạ, tự mình xuống bếp chuẩn bị điểm tâm cho con cái.

Hoắc Quý Ân ngồi im một chỗ, trong tích tắc, sắc mặt anh chìm xuống. Nhưng chỉ trong tích tắc mà thôi, anh liền thu lại mọi biểu cảm, không nhanh không chậm đứng dậy : ” Anh vội họp, không kịp ăn sáng rồi”. Vứt một câu như vậy, anh cũng kéo Hạ Từ Nhượng đi.

Hạ Từ Nhượng bị anh kéo ra cửa, huyết thái dương giật thình thịch, mới sáng sớm đã không thoải mái, cuộc sống sau này trải qua thế nào đây. Đi nửa đường, cô quay đầu nhìn Ngô Lệ Phi vẫn thất thần ngồi trước bàn ăn, muốn dùng ánh mắt xoa dịu về lạnh lùng của người con trai thiếu vắng tình mẹ.

Nhưng, đúng lúc đó, điện thoại của Hạ Từ Nhượng vang lên.

Rút chiếc di động từ trong túi ra, cô nhìn tên người gọi tới, ánh mắt không khỏi bất động –

Là Tô Khải.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Cuối cùng, Hạ Từ Nhượng không lo trấn an Ngô Lệ Phi. Trong khi Hoắc Quý Ân sai bước ra gara lấy xe thì cô đứng đợi ở cửa biệt thự, tay nhấn nút nhận điện thoại.

Ngoại trừ giọng nói khàn khàn như có như không của Tô Khải ra, ngữ điệu ôn hòa của anh vẫn không thay đổi: ” Hạ Từ Nhượng, dạo này ổn không?”.

Sau khi Hạ Chấn Viễn trở về, đây là lần đầu tiên cô nhận được điện thoại của anh, vì thế, Hạ Từ Nhượng có phần hơi bất ngờ, cô kẹp chặt mái tóc rồi mới trả lời: ” Vâng, rất tốt ạ. Anh có việc gì không?”.

Không đợi giọng nói của đối phương xuyên qua sóng điện thoại truyền tới, cánh cửa gỗ kiểu cách châu Âu sau lưng Hạ Từ Nhượng đột nhiên bị ai đó mở ra. Cô vừa nghi ngờ quay đầu, đã thấy Ngô Lệ Phi đi ra. Thấy cô đang gọi điện thoại, Ngô Lệ Phi không dài dòng, trực tiếp cầm chiếc áo khoác nam đưa cho cô, nhỏ giọng nói: ” Quý Ân quên áo khoác, cháu đưa cho nó nhé”.

Hạ Từ Nhượng vẫn giữ điện thoại bên tai, cô vội gạt nhẹ đầu, tay kia nhận lấy chiếc áo.

Một việc nhỏ xen ngang chừng hai ba giây. Nhưng, khi cô đem tâm trí quay lại cuộc điện thoại chưa ngắt, trong màng nhĩ đã thoảng câu nói lãnh đạm của Tô Khải: ” Anh không có việc gì. Em bận thì làm trước đi”.

” Tô Khải, Tô...”.

Đáp lại Hạ Từ Nhượng chỉ còn một tràng âm thanh ” tí tí”.

Sáng sớm, áo khoác... Tô Khải căn bản không cần liên tưởng quá nhiều, đã đoán được Hạ Từ Nhượng đang ở Hoắc gia, bắt đầu một cuộc sống mới.

Hạ Từ Nhượng nắm chặt chiếc di động im ắng buông thõng cạnh sườn, dây thần kinh bối rối nhất thời rơi trong điện thoại không cách nào giải thoát. Cho đến khi bên cạnh vang lên tiếng còi xe lạnh lạnh, cô mới giật mình định thần, ngược mắt nhìn, trong cửa xe hạ một nửa, Hoắc Quý Ân đang lẳng lặng nhìn cô.

Cô vội vàng thu hồi tâm tư hỗn loạn, cúi người chui vào ghế phụ. Ánh mắt của Hoắc Quý Ân thoáng chốc lưu trên chiếc áo khoác cô ôm trong tay, mặt mày khẽ cong, lời nói mang ý trêu chọc: ” Vợ của mình thật sự quan tâm, còn giúp mình mang quần áo”.

... Vợ.

Lần đầu tiên bị gọi như vậy, Hạ Từ Nhượng vừa không tự nhiên vừa ngượng ngùng, đưa tay đấm anh một cái: ” Ai là vợ của anh chứ”.

Hoắc Quý Ân thoải mái để cô đánh trúng, với giọng điệu hờn dỗi như rót vào tai của cô, anh không hề bực bội, nhướn mày xấu xa: ” Ngủ với nhau rồi không phải là vợ à? Hạ tiểu thư, em có thể đừng dờ hoi như thế được không?”.

“...”. Rốt cuộc là ai lỗ mãng đây!

Trở lại chuyện chính, Hạ Tử Nhục chính đón lại thần sắc: ” Áo khoác là do mẹ anh đưa đấy... ”.

Nụ cười mím trên miệng Hoắc Quý Ân trong một giây thoáng cứng đờ. Tuy không lên tiếng, nhưng bàn tay giữ vô lăng của anh không khỏi siết chặt hơn một chút.

Bữa sáng anh cố ý không ăn, là do Ngô Lệ Phi làm, một hành động hết sức bình thường giữa mẹ và con cái. Nhưng... những điều này đối với Hoắc Quý Ân mà nói, đó lại là điểm không bình thường, thậm chí là... vô cùng lạ lẫm.

Bởi vì đã lâu, cho nên lạ lẫm.

Đã lâu rồi anh chưa từng được trải nghiệm tình thương của mẹ, lâu đến mức đủ để khiến anh quên mất. Mà bây giờ, bất luận là Ngô Lệ Phi hay là tình cảm của bà đều đã đột ngột trở về, anh căn bản không biết nên tiếp nhận như thế nào, đối mặt ra sao. Độ lượng tha thứ là không thực tế, một mực từ chối lại không tự nhiên. Đây chính là một kiểu xoắn xýt giữa vô tâm can con người.

Lái xe vào bãi đỗ của khách sạn, Hạ Tử Nhục đang định mở cửa xuống xe, bỗng bị Hoắc Quý Ân nghiêng người kéo trở lại ghế ngồi, khuôn mặt tuấn tú trời quang mây sáng sát về phía cô (sau cơn mưa trời lại sáng), không chút do dự hôn nhẹ lên môi cô một cái: ” Làm việc vui vẻ ”.

Ngữ điệu cứng chiều, phần môi ôn nhu, kích thích Hạ Tử Nhục khẽ sùng sốt. Lập tức, cô nheo nheo mắt anh, nghịch ngợm cười nói: ” Tuân mệnh, tổng tài đại nhân ”.

Hoắc Quý Ân vốn chỉ trêu chọc cô, nào biết bộ dạng ngây thơ của cô bỗng dung khiêu khích anh muốn ngừng mà không ngừng được, gần như chỉ dừng trong giây lát, đối mặt Hạ Tử Nhục liền bị anh tăng tốc chiếm giữ.

Nụ hôn kéo dài, người đàn ông như đang dụ dỗ cô, khiêu khích cô, vừa giống như nhấm nháp thế nào cũng không đủ, Hoắc Quý Ân gián tiếp cuốn lấy đầu lưỡi của cô mút vào thật sâu, đuổi theo giày vò... Sự yên tĩnh trong xe được bao bọc bởi tiếng hít thở lúc nông lúc sâu, cùng âm thanh môi lưỡi quanh quẩn.

Nhưng Hoắc Quý Ân vẫn cho là chưa đủ, anh thoáng rút sự đụng chạm của răng miệng, bàn tay giữ gáy cô không hề rời lỏng. Anh liếm chóp mũi cao thẳng của Hạ Tử Nhục, dụ dỗ: ” Gọi một tiếng chồng đi, nghe lời nào ”.

“!!!”

Hạ Tử Nhục ngạc nhiên khi bị Hoắc Quý Ân đề nghị thẳng thắn như thế. Hơi thở của cô vì nụ hôn vừa rồi vẫn chưa ổn định, gương mặt xinh xắn ngượng ngùng đỏ hồng tím tái, cô nheo mắt chu môi: ” Không muốn ”. Cô thật sự không muốn gọi nha.

Người con gái đến bộ dạng từ chối sao cũng đáng yêu đến thế. Hoắc Quý Ân nhàn nhã cười bất hảo, ngón tay thon dài sạch sẽ hướng bộ ngực cô dò xét, mang theo ý khiêu khích nồng đậm: ” Gọi hay không gọi? ”.

Toàn thân Hạ Tử Nhục mơ hồ nóng lên. Cô chỉ cảm thấy ngọn nguồn ham muốn một lần nữa nảy sinh, sắp làm cô không chịu đựng nổi. Cô bỗng thấy cơ thể Hoắc Quý Ân đang càng lúc càng gần ra, vội vã xoay người mở cửa xe: ” Em... bị muộn mất rồi ”. Ném ra ngoài một câu như vậy, cô liền chạy trốn chết.

Để lại một mình Hoắc Quý Ân ngồi bất động trên ghế lái, mỉm cười. Nụ cười này, có chút ít bất lực, ngập tràn yêu thương.

Cho đến khi Hoắc Quý Ân đẩy cửa văn phòng đi vào, trên gương mặt tuấn tú vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt.

Có lẽ, trên thế giới này, có rất nhiều người con gái lương thiện, cứng cỏi, lạc quan, kiên cường giống Hạ Tử Nhục. Nhưng người anh gặp phải luôn chỉ có cô mà không phải ai khác. Sự bắt đầu giữa họ không hề hoàn mỹ cho đến lúc một lòng hướng về nhau, hai người đã trải qua vô số thăng trầm, thực sự bước từng bước một đi vào thế giới của đối phương và trở thành sinh mệnh duy nhất của nhau.

Một Hoắc Quý Ân trời sinh tính cách hồ hững hiêm khi cảm khái, không ngờ lại bị người ta cắt đứt.

” Hoắc tổng - “. Khương Bình lon ton xông vào phòng làm việc của anh, khẩn trương xoa tay, ấp úng nói: ” Việc kia... ”.

Hoắc Quý Ân ngồi sau bàn không vui liếc mắt nhìn anh ta: ” Có chuyện gì nói mau ”.

Khương Bình đang định cân nhắc từ ngữ, kết quả bị ông chủ thúc giục, anh ta đành bắn liên hồi: ” Người lần trước cầm chỉ phiếu không phải luật sư Tô sao. Khoản tiền kia vẫn trong tài khoản không ai động đến. Nhưng sáng nay, một nghìn hai trăm vạn đột nhiên bị đã bị nhắc đi... ”.

” Tô Khải cầm tiền? ”. Hoắc Quý Ân hơi nheo mày.

Khương Bình vừa cứng cổ gật đầu, vừa cẩn thận quan sát kỹ sắc mặt ông chủ. Tuy Hoắc tổng không thiếu tiền, nhưng cứ như vậy bị tình địch đào hố cầm đi hơn một nghìn vạn, cũng khó chịu thật đấy. Hơn nữa, con người Tô Khải thật sự không có phong cách rồi, rõ ràng có thể thu được số tiền... Khương Bình im lặng oán thán.

Không ngờ, lòng mày Hoắc tổng khẽ nhú trong nháy mắt liền giãn ra. Anh khẽ chọc góc bàn, thoải mái nói: ” Không sao, đó là chuyện tốt ”.

“???”.

Đương nhiên não của Hoắc Quý Ân và Khương Bình không có cùng tần số. Khương Bình xót tiền thay ông chủ, Hoắc Quý Ân lại quan tâm đến thứ khác – không gì quan trọng bằng miễn sao người phụ nữ của anh không có quan hệ thân thiết với người đàn ông khác. Cho dù thế nào đi nữa, chỉ cần anh nghĩ đến việc Tô Khải theo đuổi Hạ Tử Nhục bảy năm, toàn thân liền khó chịu không diễn tả nổi. Anh không muốn Hạ Tử Nhục ôm tâm trạng mắc nợ Tô Khải, cho dù là vật chất hay phương diện tình cảm, tốt nhất họ nên thanh toán cho xong. Nếu Hạ Tử Nhục không làm được, Hoắc Quý Ân có thể làm giúp cô.

Tô Khải chịu lấy tiền, ít nhất chứng tỏ anh ta đã buông bỏ đoạn tình cảm này, vừa hay điều đó khiến Hoắc Quý Ân hết sức vui mừng.

Cùng lúc ấy, Hạ Tử Nhục nhận được một tin nhắn.

Thấy tin nhắn của ngân hàng, cô tưởng quảng cáo, đang định xóa đi. Giữa chừng, tâm tư của Hạ Tử Nhục như bị nắm chặt, cô tròn tròn mắt, mở tin nhắn đọc kỹ.

Cô không nhìn lầm – vừa có một nghìn hai trăm vạn chuyển vào tài khoản của cô.

Chỉ có vài chữ kèm theo tin chuyển tiền: Đừng nhớ, đừng hận, đừng quên.

Người chuyển tiền – Tô Khải.

Bỗng nhớ tới cuộc gọi bất thường của Tô Khải lúc sáng, Hạ Tử Nhục vội vã mở nhật ký cuộc gọi, quay số đó. Nhưng đáp lại cô chỉ có một giọng nói lạnh như băng: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy”.

Mặc dù Hạ Tử Nhục rất hiểu Tô Khải, nhưng cô đoán không ra anh định làm gì.

Gần đến trưa, S không bận lắm, cô sắp xếp sơ qua công việc rồi rời nhà hàng, đứng bên ngoài đại sảnh khách sạn gọi taxi, báo với lái xe địa chỉ của công ty luật Khải Minh.

Đi vào tiền sảnh văn phòng, cảnh vật xung quanh vẫn quen thuộc như thế. Hạ Tử Nhục còn nhớ lần cuối cùng mình tới đây, trong văn phòng của Tô Khải chứng kiến cảnh tượng Hoắc Quý Ân ném cho anh một tờ chi phiếu. Lúc ấy, cô giận dữ không kịp nói câu nào với Tô Khải, chỉ có ánh mắt bi thương luôn khắc trong tâm trí cô, bây giờ nhớ lại vẫn vô cùng rõ nét.

Đẩy cửa vào, nữ nhân viên lễ tân nhìn về vội vã của Hạ Tử Nhục như quái vật: “Luật sư Tô không có ở đây. Anh ấy đến thành phố S rồi”.

Hạ Tử Nhục ngạc nhiên: “Anh ấy đi công tác à?”.

“Không ạ, luật sư Tô đã từ chức, nói sau này sẽ không quay lại thành phố B nữa”.

Trong nháy mắt, toàn bộ dây thần kinh của Hạ Tử Nhục đều kéo căng, nhất là dây thần kinh cảm giác đau đớn, thoáng chốc như bị người ta hung hăng trêu chọc. Cô mơ hồ phát giác ra điều gì – Tô Khải bỏ đi, hơn nữa anh còn nói tạm biệt cô, vậy mà cô hoàn toàn không nhận ra.

Cô gấp gáp hỏi nữ nhân viên lễ tân: “Cô có biết chuyến bay số bao nhiêu không? Khi nào thì bay?”.

“Tôi không biết, hình như bay chuyến trưa hay sao ấy”.

Giờ phút này, Hạ Tử Nhục không quan tâm đến gì khác, cô lao ra khỏi công ty luật như một cơn gió, vẫy taxi chạy thẳng tới sân bay. Rõ ràng taxi đã lao như bay trên đường cao tốc, nhưng Hạ Tử Nhục vẫn liên tục thúc giục lái xe: “Su phư, phiên ông lái nhanh hơn một chút”.

Dứt lời, cô ngồi xụi lơ ở ghế sau, gọi đi gọi lại dây số kia mà không nhận ra bàn tay cầm di động đã sớm cứng ngắc đến nỗi đốt xương trắng bệch. Tâm tư Hạ Tử Nhục rối loạn, một người đàn ông tồn tại trong đời cô bảy năm, đã không còn đơn giản là vương mắc yêu hận nữa rồi. Cô phải thừa nhận, cô có cảm tình với Tô Khải.

Có lẽ, tình cảm ấy không liên quan đến tình yêu, cũng không nặng hơn tình yêu.

Cô nhếch khóe môi tự giễu, nuốt nỗi chua xót vào miệng. Lễ nào đây là lần đầu tiên trong đời ý thức được sự quan trọng của Tô Khải, nhưng cuối cùng lại vĩnh viễn đánh mất anh trong một giây?

Trong phi trường quốc tế của thành phố B, Hạ Tử Nhục vội vã bước, thần sắc vô cùng lo lắng, đi tới đi lui tìm kiếm mấy vòng, hành khách đông như mắc cửi, tiếng loa phát thanh của sân bay vang vọng màng nhĩ, duy chỉ có bóng dáng thân thuộc kia là không thấy. Mỗi ngày từ thành phố B đến thành phố S có bảy tám chuyến bay, giữa trưa có hai chuyến, tìm người giữa biển lữ khách, không khác mò kim đáy biển.

Hạ Tử Nhục nhủ người, đi ra khỏi sân bay, nhìn chằm chằm tấm cửa thủy tinh phía trước, tâm tư không biết phiêu du đến nơi đâu.

Mặt trời rõ ràng nghiêng treo phía đường chân trời nhưng bầu trời đầy mây, ánh mặt trời yếu ớt dường như không cách nào xuyên qua đám mây dày, cứ như vậy bị mây đen bao bọc.

Giống như Tô Khải.

Buổi sáng, anh vừa mới hỏi thăm Hạ Từ Nhục bình thường, coi toàn bộ ân oán gút mắc như chưa từng xảy ra, bình thản về một dấu chấm tròn đàng trước mọi tình cảm mình cố gắng trong bảy năm. Mặc dù là nơi sương mù bao phủ, anh vẫn lộ vẻ bình tĩnh. Nhưng chính kiểu người điềm tĩnh như thế, càng khiến người ta suy nghĩ không ra, bởi vì vĩnh viễn không ai biết – cất giấu dưới vẻ ngoài bình tĩnh ấy, là bao nhiêu lưu luyến, bao nhiêu hy vọng, cuối cùng đành cam chịu vứt bỏ tình cảm.

Nghĩ tới những điều đó, trái tim Hạ Từ Nhục bỗng như xé rách đau đớn. Cô hoàn toàn không tin, một người đàn ông hàng ngày tồn tại trong cuộc sống của cô, có thể nói biến mất là biến mất liền. Còn cô, làm mất đi một mối quan hệ tưởng như bình thường, từ đầu đến cuối vỡ lẽ dễ dàng như thế – chỉ cần anh muốn đi, cô sẽ không tìm được.

Sức lực toàn thân Hạ Từ Nhục nhu bị rút hết, cô mệt mỏi ngồi xồm xuống, vùi đầu trước ngực, bụng mặt... khóc.

Cô còn chưa nói với anh –

Tô Khải, em không trách anh.

Tô Khải, cảm ơn anh vẫn luôn ở bên em.

Tô Khải, tạm biệt.

Trời âm u, cũng nhỏ nước mắt.

Mưa bắt đầu rơi tí tách như muốn rửa sạch thành phố, tâm tư Hạ Từ Nhục càng thêm ướt át, tối tăm, tiếng nấc nghẹn biến thành nức nở, xen lẫn tiếng mưa rơi rả rích, như tiếng gào thét của ông Trời.

Qua tấm cửa kính mờ sương, qua lớp áp thấp ẩm ướt –

Sau lưng Hạ Từ Nhục, một người đàn ông đang đứng trầm mặc.

Quần kaki, áo jacket cổ đứng, một chiếc vali dựng bên chân, cách ăn mặc nhã nhặn này, không phải là Tô Khải thì là ai.

Giờ đây, nhìn bóng cô ngồi xồm trên mặt đất, bả vai nhỏ gầy liên tục run rẩy, trong đôi mắt trong suốt hiền hòa của anh chứa vẻ bi thương, đau đớn và đấu tranh. Anh biết lúc này không đi tới, sẽ hối tiếc cả đời. Không sai, Tô Khải rất muốn đi qua cánh cửa tự động, ôm lấy Hạ Từ Nhục.

Sau đó, chính miệng mình nói cho cô biết –

Hạ Từ Nhục, anh chưa từng hối hận vì đã yêu em.

Hạ Từ Nhục, em nhất định phải hạnh phúc.

Hạ Từ Nhục, tạm biệt.

Nhưng cuối cùng, toàn bộ nỗi xúc động của Tô Khải chịu trận trước con mắt lạnh đang gắng kiềm chế. Anh không thể bước qua, vì anh sợ trong giây lát khi bản thân đối mặt với cô, anh sẽ – không thể rời cô được.

Một cánh cửa ngăn cách hai người, một người tìm, một người trốn, không biết giằng co như vậy trong bao lâu, cho đến khi loa phát thanh của sân bay thúc giục hành khách đi thành phố S tiến hành kiểm tra an ninh, Tô Khải mới buồn bã xoay người, sải bước vào cửa.

Toàn bộ hành khách đi bên cạnh vừa ngạc nhiên vừa liếc nhìn anh –

Khóe mắt người đàn ông lấp lánh những giọt nước mắt.

Hai người cứ như thế bỏ lỡ nhau mà không biết, một chiếc Range Rover lẳng lặng đỗ ngay hàng đầu trong bãi đỗ xe. Trong cửa sổ hơi nước mờ mờ, phác thảo một bóng hình mát mẻ và tươi sáng, một bên sườn mặt mờ hồ bị mưa bụi cất qua. Từng biểu hiện của họ đều bị người đàn ông ngồi bên ghế lái thu vào mắt.

Hoắc Quý Ân không ngờ lần đầu tiên có cảm giác nhìn ngắm khó chịu đến như thế. Anh trở mắt nhìn Tô Khải và Hạ Từ Nhục cùng xuất hiện trong một khung hình. Cô không biết điều đó. Anh trở mắt nhìn cô hết sức đau khổ, cùng Tô Khải cô đơn buồn bã.

Khuỷu tay Hoắc Quý Ân đặt lên cửa sổ xe, bất đắc dĩ ẩn huyết thái dương, về thoải mái vì Tô Khải rời đi đã không còn sót lại chút nào. Anh chỉ thấy đau, đau vì người con gái đã rơi nước mắt. Cho dù giọt nước mắt kia không chảy vì anh, nhưng đây cũng đau đớn trong lòng anh vẫn bị kéo căng. Bất kể là ai để lại miệng vết thương trong lòng cô, sau này, anh cũng sẽ san phẳng.

Bởi vì, anh yêu cô hơn bất cứ ai.

Và anh, sẽ vĩnh viễn không rời xa cô.

Nước mắt không cách nào bộc lộ hết bi thương trong lòng Hạ Từ Nhục. Có lẽ do khóc mệt, cô lau đôi má thấm ướt, từ từ đứng lên. Nhưng, cô chưa

kịp điều chỉnh xong cảm xúc, trong đôi mắt sưng đỏ phút chốc hiện vẻ ngạc nhiên.

Một chiếc xe quen thuộc chậm rãi lái về phía cô.

Cần gạt nước lắc lư với tốc độ đều đặn. Hình dáng Hoắc Quý Ân trên ghế lái xuyên qua kính chắn gió đâm thẳng vào mắt Hạ Từ Nhục.

Cửa sổ xe hạ xuống, cô gần như quên mất trên mặt mình vẫn còn lưu dấu vết vừa khóc, ngạc nhiên hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Nói dài dòng, một giờ trước, Hoắc Quý Ân vốn có một bữa tiệc, anh vừa lái xe ra khỏi khách sạn, liền nhìn thấy Hạ Từ Nhục vội vã lên taxi. Trong lòng anh nghi hoặc, sao người phụ nữ kia đang trong giờ làm việc lại rời bỏ cương vị một cách tùy tiện, mà xui quý khiến anh đã hủy bỏ bữa tiệc, bám theo Hạ Từ Nhục một đoạn, ai ngờ chạy thẳng đến sân bay rồi nhìn thấy một màn đó.

Nhưng lời nói đến bên miệng, Hoắc Quý Ân thoáng cân nhắc một chút, làm như không trả lời: "Anh đến tiễn khách". Nói xong, anh vươn tay kéo cánh cửa bên ghế phụ giúp Hạ Từ Nhục, cười như không cười trêu chọc: "Ngược lại là em, sao không làm việc mà chạy tới đây?"

Từng câu nói của đối phương rất tỉ mỉ chặt chẽ, Hạ Từ Nhục đương nhiên không suy nghĩ nhiều. Cô ngồi vào trong xe, cổ họng không khỏi bị bóp nghẹt, buồn bã đáp: "Tô Khải đi rồi..."

Câu nói ấy khiến Hoắc Quý Ân sững sốt, anh vốn cho rằng cô sẽ kiếm một cái cớ trả lời qua loa. Không ngờ, cô không hề giấu diếm mà trả lời thẳng thắn. Tâm tư lúc trước của anh đột nhiên có cảm giác tội lỗi.

Tâm trạng vì thế mà thay đổi, anh sờ lên đầu Hạ Từ Nhục, khởi động xe, làm ra vẻ thoải mái, nói: "Anh ta rời đi là tốt rồi, đồ phải nhớ đến vợ anh".

Hiếm khi bị trêu đùa, nhưng Hạ Từ Nhục không cười: "Em sợ anh ấy hiểu lầm em hận anh ấy nên mới bỏ đi".

"Không đâu". Hoắc Quý Ân không hiểu sao mình có thể nối tiếp một câu trôi chảy như vậy: "Chắc chắn anh ta biết rõ vợ anh không nhỏ mọn như thế".

Hạ Từ Nhục không có lòng dạ để uốn nắn anh hề mở miệng ra là gọi "vợ". Cô bất tri bất giác gật gật đầu: "Đúng rồi, Tô Khải có đưa một nghìn hai trăm vạn cho em".

"Em cầm lấy đi". Hoắc Quý Ân cười cười: "Dù sao sau này tiền của anh cũng là tiền của em".

"..."

Nếu một tháng tiếp theo bỏ qua việc Hoắc Quý Ân vẫn hồ hững với mẹ đại nhân thì những thứ khác hết thấy đều có thể nói "hoàn mỹ".

Bụng của Hoắc Đình Đình bắt đầu lộ rõ hơn, cô bảo lưu một năm học, an tâm ở nhà dưỡng thai. Về phần Hoắc Quý Ân và Hạ Từ Nhục, ở chung làm cho tình cảm hai người nhanh chóng ấm lên, hàng đêm triền miên, có khuynh hướng yêu đến chết đi sống lại. Vẫn có một việc không thể không nói, Ngô Lệ Phi và bạn gái của con trai sống chung hết sức hòa hợp, phỏng đoán tương lai nếu Hạ Từ Nhục thật sự được gả vào nhà họ Hoắc, thì mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu vốn phức tạp xưa nay nhất định không thành vấn đề.

Một buổi sớm bình thường, tia nắng ban mai ấm áp xuyên qua tấm rèm hoa văn kiểu Pháp, chiếu vào phòng ngủ. Thời tiết ấm áp, dãy núi xanh biếc um tùm ngoài cửa sổ hiện ra tươi tốt. Trên mặt chiếc giường kingsize trong cửa sổ vẫn kiêu diễm ánh xuân.

Cánh tay Hoắc Quý Ân bị Hạ Từ Nhục gói dưới cổ, khuôn mặt cô vui giữa bộ ngực trần của anh, lười biếng lẩm bẩm: "Hôm nay em được nghỉ, nên sẽ ngủ tiếp, anh mau rời giường đi".

"Hôm nay anh cũng không muốn đến công ty". Hoắc Quý Ân vén mấy sợi tóc rơi là tả bên sườn mặt cô, giọng nói khàn khàn lúc sáng sớm lộ vẻ ôn nhu: "Hôm nay sinh nhật anh, hay là chúng ta ra ngoài một chút đi".

Hạ Từ Nhục mở mí mắt nặng trĩu nhìn anh, nhếch miệng: "Nhưng em đã hứa với mẹ anh và Đình Đình cùng đi mua đồ cho em bé rồi".

Phản ứng lãnh đạm của cô khiến Hoắc Quý Ân có phần khó giữ được bình tĩnh, à không, quả thực là đã đập nát trái tim thủy tinh của Tổng giám đốc tiên sinh ra rồi. Anh đè nén cơn giận trong lòng, thương lượng: "Mọi người không thể để hôm khác đi được sao? Hay là em để hai người họ đi là được rồi, em và anh..."

Hạ Từ Nhục nhắm mắt, uể oải lắc đầu: "Không được, chúng em đã hẹn rồi".

Lần này, Hoắc Quý Ân thực sự nổi cáu, một chút tinh táo tự kiềm chế cũng không có. Anh không nói hai lời, rút cánh tay dưới người cô ra, thờ phỉ phi bước xuống giường. Thật sự bức quá đi mất, đây là sinh nhật lần thứ hai mươi tám của anh, cũng là sinh nhật lần đầu tiên cùng với Hạ Từ Nhục. Kết quả là hăng hụt như vậy, hơn nữa còn thua trong tay cô gái kia.

Đột nhiên không có chiếc đệm người, Hạ Từ Nhục túm lấy gối, nói một câu không mấy thành khẩn: "Thực sự xin lỗi nha".

"...Không sao". Hoắc Quý Ân giãn dãn trả lời.

Ở nhà không có cảm giác ấm áp, ngược lại, ở chỗ làm lại ấm áp không ít. Khương Bình theo xúi giục của Tống Nhã, nhện đau phá máu mưa cho ông chủ một chiếc dây lưng Montblanc làm quà sinh nhật. Anh ta vốn căn rằng không muốn xuống tay, tiếc là Tống Nhã gió thổi bên tai quá hay: "Sự nghiệp cả

đòi anh đều do Hoắc tổng nắm trong tay. Thời điểm này không vượt mong ngựa thì còn đợi khi nào hả? Anh cứ lấy ngân quỹ hẹn hò của chúng ta ra dùng trước đi”.

Buổi tối, Hoắc Quý Ân mang theo về thờ ơ, tổn thương hiếm thấy trở về Lệ Cảnh Loan.

Anh vừa vào cửa, thím Lưu tươi cười chạy ra đón như thường lệ, giúp anh cởi âu phục, lấy dép lê: ” Hoắc tiên sinh, sinh nhật vui vẻ”.

Đến người giúp việc cũng biết xum xoe, thoáng so sánh với bạn gái mình, trái tim Hoắc Quý Ân càng thêm nguội lạnh. Nhưng khi đi vào phòng khách, trái tim anh một lần nữa như được ngâm trong nước đá –

Trên bàn cơm hình chữ nhật, ngồi tám mười người, Hoắc gia và toàn bộ thành viên của Hạ gia đều đến đông đủ. Mọi người đang ăn uống trước một bàn đầy món ngon, nhưng vị trí của anh lại không có. Đương nhiên, điều này không thể trách người khác. Suốt một tháng qua, Hoắc Quý Ân nhất quyết không ngồi ăn cùng bàn với Ngô Lệ Phi. Cho nên bây giờ trên bàn của Ngô Lệ Phi, dĩ nhiên không có phần của con trai.

Nhưng hôm nay không giống, hôm nay là sinh nhật của anh mà!

Cuối cùng, xem ra Hạ Từ Nhược còn có lương tâm, cô ngước mắt nhìn Hoắc Quý Ân đang đứng khựng giữa phòng khách: ” Em lấy giúp anh đôi đũa nhé?”.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, trên khuôn mặt đẹp trai vô song đều là một màu đen: ” Không cần, anh ăn rồi”. Nói xong, anh đi nhanh về phía thư phòng, rồi quay đầu giữa đường, mặt không thay đổi nói một câu: ” Hạ Từ Bằng, cậu theo tôi vào đây một lúc”.

Bất ngờ bị gọi tên, miếng canh vẩy cá trong miệng Hạ Từ Bằng thiếu chút nữa thì phun ra ngoài: ” Dạ?”.

Tay mọi người nắm đũa đều dừng lại, về mặt thông cảm nhìn về phía Hạ Từ Bằng, trong lòng mặc niệm thay cậu: ” Tâm trạng Hoắc Quý Ân không tốt, sẵn sàng ra nắm đũa để trút giận nha”.

Không sai, về mặt kiểm soát bị chặn trước ngực Hoắc Quý Ân, đang rất cần một chiếc ống dẫn khí. Nhưng anh không thể trút lên người ông chú Ngô Kỳ và cha vợ tương lai Hạ Chấn Viễn, Hoắc Đình Đình có mang cũng không được, Ngô Lệ Phi anh chẳng thèm động tới, còn Hạ Từ Nhược thì... anh không dám.

Bộ dạng cà lơ phất phơ của Hạ Từ Bằng là phù hợp nhất. Theo sau Hoắc Quý Ân đi vào thư phòng, trái tim cậu không khỏi gõ như trống: ” Hoắc tổng, anh tìm em có việc?”.

” Không có việc không được tìm cậu à?”. Hoắc Quý Ân bảo đối phương đóng cửa, còn mình ngồi xuống chiếc ghế sofa da mềm, hai chân dài vắt lên nhau, tư thế lười biếng lãnh khốc (lạnh lùng tàn khốc). Ánh mắt sắc nhọn của anh đảo qua Hạ Từ Bằng đang đứng trước người mình, ung dung mở miệng: ” Gọi một tiếng ‘anh rể’ cho tôi nghe xem”.

“?””. Hoắc tổng chưa uống thuốc phải không? Đây là giờ trò đùa chọc cậu ư?

” Bảo cậu gọi thì cậu gọi đi”. Giọng Hoắc Quý Ân dần dần trầm xuống, ngữ điệu bắt đầu không kiên nhẫn.

Hạ Từ Bằng nhú mày cười cười: ” Anh gọi một tiếng ‘em vợ’ cho em nghe đi”.

Lúc này ngay cả tên tiểu tử thôi cũng dám trêu đùa anh, cơn giận của Hoắc Quý Ân hơi hạ xuống: “... Em vợ”.

” Anh rể”. Khóe miệng Hạ Từ Bằng mở ra toe toét.

“...”.

Hai người chơi chán, Hạ Từ Bằng ra khỏi thư phòng, liền thấy người nhà hai bên vừa vặn cơm nước no nê, đang tụ họp nói chuyện phiếm, rất náo nhiệt. Cậu vội vã ngồi xuống bên cạnh Đình Đình, sờ lên bụng cô, ghé sát tai hỏi: ” Triển khai được chưa?”.

Hoắc Đình Đình then thùng đẩy mặt cậu ra: ” Nhiều người như vậy, anh đừng có mà làm náo”.

Đôi vợ chồng son này... Quả thực ngọt quá đi thôi.

Trong lòng Hạ Từ Nhược có việc, yên lặng rời khỏi topic chuyện trò, nhẹ tay nhẹ chân đẩy cánh cửa thư phòng đang khép hờ. Ánh đèn bàn dịu dàng hắt lên vách tường một bóng dáng hoàn mỹ, Hoắc Quý Ân cúi nhìn laptop, không biết có ý phớt lờ cô hay do thực sự chăm chú vào tài liệu, mặc cho Hạ Từ Nhược đứng gần như vậy, mặt anh cũng không hề ngước lên.

Hạ Từ Nhược nhú mày, hai tay từ phía sau ôm lấy vai anh: ” Sao anh kì cục thế, người cùng một nhà không nên bất hòa. Người chết có mang theo được đâu, cần gì phải ằm ỉ với mẹ anh thành ra như vậy”.

Hoắc Quý Ân vẫn còn muốn lạnh nhạt với người phụ nữ xấu xa bỏ rơi sinh nhật của anh. Nhưng lúc này, anh chỉ là người không có tiền đồ, không còn cách nào khác, bị Hạ Từ Nhược dỗ dành, anh liền dịu xuống, đầu hướng ra phía sau khẽ dựa vào bộ ngực mềm mại của cô, nói: ” Dù sao mọi người cũng phải tạo lối thoát cho anh chứ? Ít nhất trong bữa tiệc cũng nên để một chỗ cho anh”. Anh là chủ gia đình cơ mà.

Một vị tổng giám đốc bá đạo cao ngạo, giờ đây cũng làm nũng như chú mèo nhỏ. Hạ Từ Nhược cảm thấy buồn cười, cô sờ lên đầu Hoắc Quý Ân, ngọt ngào nói: ”Đừng nóng giận, nghe lời”.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc, cô ngẩng đầu tắt đèn thư phòng.

Cùng lúc đó, cửa thư phòng sáng ánh nến nhỏ.

Trong một giây, Hạ Từ Nhược thấy Hoắc Quý Ân ngẩn người ra.

Anh vừa ngạc nhiên nheo mắt lại, mọi người đã nối đuôi nhau đi vào, cảm đầu là Ngô Lệ Phi đẩy chiếc xe ăn, phía trên bày một chiếc bánh sô cô la trắng Dominica ba tầng tuyệt đẹp. Những người khác trong tay đều cầm nến và quả, ánh mắt ngậm cười nhìn như những ngôi sao lớn.

”Hoắc tổng”.

Ngạc nhiên và vui sướng đến quá đột ngột, quả thực tương phản với vẻ đui hui trước đây. Trong giây lát, khối băng đã nóng lên, mặc dù Hoắc Quý Ân là người điềm tĩnh, nhưng lần này cũng bị cảm động vô cùng. Anh từ từ đứng dậy, trên gương mặt lạnh lùng hiện tia vui vẻ đẹp đẽ: ”Đây là chủ ý của người nào?”.

Hết thấy mọi người đều nhìn sang người phụ nữ bên cạnh anh –

” Là chị của em”.

” Là con gái ta”.

” Là chị dâu của em”.

” Là con dâu ta”.

” Là cháu dâu ta”.

Những âm thanh liên tiếp chưa rơi hết xuống, Hạ Từ Nhược đã cảm nhận được những ánh mắt ôn nhu từ bên cạnh bắn tới. Cô vừa nghiêng đầu, liền đụng phải ý cười trong đôi mắt hẹp dài của Hoắc Quý Ân. Như vậy chưa đủ, Hoắc Quý Ân còn với tay ra sau lưng nhéo nhéo mũi cô.

Bị anh quấy rối trước bao người, mặt Hạ Từ Nhược phớt đỏ lên. Cô vội vàng nắm lấy bàn tay không yên phận, thuận thế chuyển chủ đề: ” Mau mau đi ăn bánh ngọt nào”.

” Đúng vậy, chiếc bánh này do mẹ chọn, nhìn trông ngon thật”. Hoắc Đình Đình nháy mắt phụ họa.

Cầu nguyện, cắt bánh, chẳng qua chỉ là một quá trình nhưng Hoắc Quý Ân khá tập trung, tư thế cũng rất đẹp trai. Anh nâng tay, cắt gọn gàng từ tầng trên cùng xuống một miếng bánh, in hình trái tim chạm nổi tinh xảo.

” Anh rể, miếng bánh đầu tiên anh cho ai vậy?”. Hạ Từ Bằng nói thay suy nghĩ mọi người.

Hoắc Quý Ân lườm cậu ta một cái, giọng nói trong sáng động lòng người: ”Đương nhiên là vợ anh rồi”.

Ở đây có nhiều trường bối, Hạ Từ Nhược lại được tuyển chọn đầu tiên, cô cảm động nhưng cảm thấy không thích hợp, có thể từ chối nhưng thành đạo đức giả. Cô đành ngượng ngùng rũ mắt, cười tiếp nhận miếng bánh, cầm đĩa ăn ghim vào.

Trong chốc lát, bàn tay cầm đĩa của cô thoáng cứng đờ –

Hình như cô đã ghim phải miếng gì đó cứng cứng, lấy ra nhìn –

Là một chiếc nhẫn.

Một chiếc nhẫn kim cương trổ chim bồ câu.

Ai có thể nói cho cô biết đây là chuyện gì được không?

Không khí dường như ngừng trệ một lát, bầu không khí một giây trước vẫn hết sức sôi động, một giây sau đúng là lặng ngắt như tờ.

Cô bỗng giương mắt nhìn về phía mọi người, thấy gương mặt mọi người đều đang tươi cười đón chào. Còn người đàn ông kia – khỏe môi cũng đang giương lên.

” Mọi người - “. Nội dung cốt truyện không theo như kịch bản, trái tim bị lừa dối của Hạ Từ Nhược run lên, cô ngạc nhiên hỏi: ” Mọi người bàn bạc hết rồi à?”.

Không có khả năng, bánh ngọt do Ngô Lệ Phi chuẩn bị, Hoắc Quý Ân và bà không phải nước lửa không tương thích đó sao? Hơn nữa, rõ ràng tối nay định làm một bữa tiệc sinh nhật kinh hi (ngạc nhiên vui mừng) cho Hoắc Quý Ân, nhưng nhân vật chính sao lại biến thành cô?

Không đợi người khác mở miệng giải thích nghi ngờ, Hoắc Quý Ân đã quỳ một gối xuống trước vẻ mặt ngạc nhiên của Hạ Từ Nhục. Dưới ánh nến, ánh mắt anh khe khẽ tiềm nhiễm ánh sáng, chiếu rọi rõ như hồ nước, giống như biển sâu thâm tình chân thành, thoáng mê hoặc tầm nhìn.

”Lấy anh nhé, Hạ Từ Nhục”. Anh nói.

Đây là cầu hôn ư?

Hạ Từ Nhục chỉ có cảm giác bệnh tim của mình sắp phát tác, nháy nhót lên tận cổ họng, cô sững sốt không nói lên lời. Bên cạnh lập tức truyền tới tiếng ồn ào: ”Đồng ý anh ấy đi”.

Hạnh phúc vui vẻ quán lấy ngạc nhiên, cô cười ngọt ngào: ”Em đồng ý”.

Hoắc Quý Ân quỳ không đứng dậy, tao nhã nhón miệng: ”Gọi một tiếng ‘ông xã’ nghe chút nào”.

Người này lại thế nữa rồi

Hạ Từ Nhục thẹn thùng, gọi: ”Ông xã”.

”Hôn đi, hôn đi”. Tên tiểu tử Hạ Từ Bằng bắt đầu gây chuyện.

Lúc này, Hoắc Quý Ân có phần giữ thể diện cho cậu, quả nhiên đứng lên, in một nụ hôn lên môi Hạ Từ Nhục. Hai cánh môi dịu dàng chạm vào nhau, cô cảm giác tê dại chưa từng thấy, như có một dòng điện im lặng xông vào trong tim. Rốt cuộc, không nhận được, nước mắt Hạ Từ Nhục bỗng chốc chảy ra.

Nước mắt hạnh phúc, hòa tan hai trái tim.

Hoắc Quý Ân đưa tay giúp cô lau mắt, lại bị cô néo néo cánh tay, Hạ Từ Nhục xem như đã rõ: ”Anh và mẹ hòa thuận rồi mà không nói cho em hay. Anh còn biết là có bữa tiệc sinh nhật này đúng không? Hành động vừa rồi của anh có thể đoạt giải Oscar đấy”.

Ngô Lệ Phi cười sáng lạn: ”Con của bác cầu hôn, đương nhiên bác phải dốc sức phối hợp rồi. Vì thế chỉ có thể lừa cháu chút xíu thôi”.

Nghĩ đến tốc độ của Ngô Lệ Phi dùng ký kết ngầm đối với đôi tình nhân trẻ quả thực làm người ta tức giận. Bọn họ thậm chí vừa tạo ngạc nhiên cho đôi phương, vừa xoay lưng thương lượng với cô. Hai thừa tướng cân nhắc, tất nhiên cầu hôn quan trọng hơn sinh nhật. Bà chỉ có thể đưa Hạ Từ Nhục ra làm theo đúng kế hoạch của con trai. Muốn trách chỉ có thể trách Hoắc Quý Ân quá thông minh, anh đúng là biết thời biết thế để Hạ Từ Nhục diễn đầu tiên, sau đó gạt hái thành quả.

Một tối xem hai vở kịch hay, Hoắc Đình Đình vui vẻ xen ngang: ”Bọn con phối hợp tốt không nào, diễn viên tạm thời cũng phải có tiền công đấy nhé”.

Chú Kỳ nhiều tuổi cũng không quên tranh công: ”Tôi là người đầu tiên tác hợp hai đứa nó đấy”.

Hạ Chấn Viễn lau khóe mắt, cảm khái nói với Hoắc Quý Ân: ”Chú sẽ giao con gái cho cháu, sau này, cháu không được bạc đãi con bé”.

Hoắc Quý Ân khẽ ôm lấy Hạ Từ Nhục, cười một tiếng: ”Tuân mệnh, nhạc phụ đại nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương cuối

Khách sạn Rlisa Royal, thành phố S.

Nơi này giống như một tòa thành xa hoa của châu Âu, trang nhã hơn cả khách sạn năm sao, tất cả nhân viên đều đang bận rộn chuẩn bị cho buổi hôn lễ long trọng. Diên vĩ trắng kiểu diêm phủ kín hoa viên lộ thiên, vòm hoa ở cửa hình trái tim, trên đài nước là bức phù điêu Baroque, toàn bộ cảnh trí trong hoa viên đắm chìm không khí lãng mạn tình khiết.

Hôn lễ này hết sức long trọng, ngay cả phó tổng giám đốc của khách sạn cũng đích thân tới để kiểm tra. ”Quản lý Tổng, bảo người rắc cánh hoa ở hành lang nhiều một chút, cô dâu muốn có cảm giác mềm mại khi bước lên”.

Tổng Nhả trong lòng đau đớn, đây chính là diên vĩ nguyên gốc từ Pháp được vận chuyển bằng đường hàng không đến nha. Vậy mà ông chủ còn căn dặn rắc toàn bộ cánh hoa lên mặt đất, phung phí của trời chính là như thế này đây.

Đề nén vẻ tiếc nuối, cô nháy mắt với Khương Bình mấy cái, dí dỏm cười nói: ”Tuân mệnh, phó tổng giám đốc Khương”.

Đôi mắt xéch ần sau cặp kính của Khương Bình quét xung quanh một vòng, thấy không có ai nhìn sang, anh ta thừa cơ véo mông Tống Nhã một cái: ” Bà xã, buổi tối anh sẽ lại ‘yêu’ em. Còn bây giờ anh phải xử lý hôn lễ của ông chủ cái đây”.

” Chắc chắn rồi”. Tống Nhã trao cho anh ta một cái nhìn ám muội xong hấp tấp đi rắc hoa xuống đất.

Phòng tổng thống, tầng ba mươi của khách sạn.

Tia nắng sớm đầu tiên xuyên qua tấm rèm kiểu Pháp, tiến vào trong phòng. Trên chiếc giường kingsize, cô gái bị đánh thức, chuyển tròn mắt nhìn sang người đàn ông đang ngủ mê man bên cạnh:

” Quý Ân, dậy mau”.

Hoắc Quý Ân uể oải mở mắt, cánh tay thon dài quần lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng vuốt ve, anh nhắm mắt lại: ” Vẫn còn sớm, ngủ với anh thêm lát nữa”.

Khoảng thời gian này, Tập đoàn Quý Đình cùng Trần Chấn Hải là người Pháp gốc Hoa đầu tư khai trương khách sạn Rlisa Royal, nên Hoắc Quý Ân vô cùng bận rộn. Giờ đây ở bên người đẹp, anh có một vận lý do không muốn đứng dậy.

” Anh đừng quên hôm nay là ngày trọng đại nhé”. Hạ Từ Nhược hiếm khi không lưu luyến những cái vuốt ve của anh, cô chui từ trong lòng Hoắc Quý Ân ra, đờ mái tóc rối bời nhảy xuống giường.

Gặp phải đối phương rất không phối hợp tiếp tục ngủ nướng. Trong tích tắc, Hạ Từ Nhược đẩy cánh cửa gỗ màu trắng của gian thay đồ, không thể không thúc giục thêm một câu: ” Anh mau đi gọi Sơ Thử rồi giường đi, tiện thể thay quần áo cho nó”.

Nghe đến cái tên đó, con buồn ngủ đang bao trùm tiêu tan một cách kỳ lạ. Hoắc Quý Ân giật giật khóe môi, nhanh nhẹn xuống giường. Anh cúi trần, bên dưới mặc quần ngủ, sai bước đi vào phòng em bé.

Căn phòng màu hồng nhạt chủ đề công chúa Tuyết, rèm cửa in hình hoạt hình rủ xuống, trên giường quả nhiên có một tiểu công chúa đang ngủ.

Nhưng mà tướng ngủ của vị công chúa này... không được đẹp cho lắm. Hai chiếc chân ngắn đề lên chần, toàn bộ vóc dáng nhỏ bé nằm cong queo trên giường.

Hoắc Quý Ân vươn tay, bế Sơ Thử lên: ” Bảo bối, dậy thay quần áo nào”.

Sơ Thử vẫn đang buồn ngủ nhìn lồng ngực rắn chắc của anh, chu bờ môi trắng nõn nà: ” Ba ba, ba còn chưa mặc quần áo kìa, ba làm trước đi”.

” ...”. Nha đầu thối, mới ba tuổi đã làm nũng.

Hoắc Quý Ân hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc mài của con bé, bắt đầu khéo léo giúp con bé thay quần áo. Nhưng chiếc váy lễ phục mặc vào thật phiền toái, lúc thì dây lưng ruy băng, lúc thì nơ con bướm, anh tay chân vụng về nghĩ nửa ngày mới xong. Ngược lại, trong suốt cả quá trình là Sơ Thử vô cùng phối hợp, đôi chân nhỏ ngắn ngủn duỗi thẳng như con rối, thi thoảng bị ba ba đụng phải ngứa ngáy, không nhịn được bật cười ” khanh khách”.

Đội hai cha con xong xuôi, cửa phòng thay quần áo bật mở, Hạ Từ Nhược bước ra.

Ai ngờ, nhìn cô trong bộ trang phục này, một lớn một nhỏ hết thấy đều sùng sốt.

” Ma ma, hôm nay mẹ thật xinh đẹp, ừm, giống như...”. Sơ Thử mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, tìm tòi trong kho từ ngữ vốn hạn chế, rốt cục cũng bật ra được một tính từ: ” Giống như mẹ của công chúa Bạch Tuyết”.

Hạ Từ Nhược sờ đầu con bé, cười dịu dàng: ” Sao mẹ lại không phải là công chúa Bạch Tuyết?”.

” Bởi vì con là công chúa Bạch Tuyết mà”. Sơ Thử cọ cọ người cô, nói khoác không biết ngượng mồm.

“...”. Đứa bé quả là giống Hoắc Quý Ân, nói chuyện nhằm chán y như nhau.

Hoắc Quý Ân thường chứng kiến Hạ Từ Nhược chấp nhận thất bại trước mặt con gái, anh cong môi, hơi cúi đầu, ghé sát vành tai cô cắn nhẹ một cái: ” Hạ Từ Nhược, em đẹp lắm”.

Vành tai Hạ Từ Nhược nhanh chóng bị anh làm cho tê dại, cô ngượng ngùng đẩy cơ thể đang ghé sát của anh ra: ” Đừng làm rộn, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh xuống lầu thôi”.

Hoắc Quý Ân toàn thân mặc vest đen làm thủ công kết hợp cùng chiếc áo sơ mi kiểu Pháp, khiến khung xương hoàn mỹ của anh hiển hiện hoàn toàn. Hạ Từ Nhược thì mặc váy lễ phục có đai lưng màu trắng, ngực thấp, eo cao, vạt dài, thiết kế đơn giản không quá phức tạp đủ phác họa được khí chất thanh lịch hào phóng của cô. Chen giữa hai người chính là Sơ Thử, mỗi tay con bé dắt một người, sôi nổi ra khỏi phòng khách sạn.

Rốt cuộc chân ngắn đi không nhanh, Hoắc Quý Ân quyết định bế con bé lên, nhấn chuông cửa phòng bên cạnh.

Tiếng chuông cửa lanh lảnh vừa vang, cửa phòng liền bị ai đó mở ra từ bên trong, rõ ràng đối phương cũng đang chờ để xuất phát.

Hạ Từ Bằng không còn là cậu sinh viên đại học trẻ trung năm đó, mà ra đời làm việc được ba năm. Hiện tại, với bộ âu phục màu xám thẫm trên người, toàn thân cậu đều lộ vẻ trầm ổn, mô phạm kiểu thanh niên tài tuấn.

Không đợi cậu mở miệng, đứa bé đứng bên cạnh chân cậu đã lôi chiếc súng đồ chơi, hướng về phía Sơ Thú đang được Hoắc Quý Ân bế trên người bắn một phát: ” Bằng bằng, chiến đấu, người trúng đạn rồi... Ha ha”.

Hoắc Sơ Thú ghét nhất bị em họ gọi như vậy, cô bé không phối hợp diễn giả chết, mà nhướn mày lên, giọng nói như trẻ đang bủ: ” Sơ Thót Tim, em đúng là trẻ con”.

Về mặt thích thú của Hạ Diệc Thiếu thoáng chốc xịu xuống, cậu sửa sang lại chiếc nơ trên cổ như người lớn, trợn trừng mắt một cái: ” Chị lại gọi lung tung tên tôi rồi, phiền thật”.

Sơ Thú ôm cổ Hoắc Quý Ân, nhìn gương mặt nhăn nhó của Hạ Diệc Thiếu: ” Em không biết sao, lúc em xuất hiện trong bụng cô, đã khiến cả nhà sơ thót tim đây, hihi”.

Hai đứa trẻ cổ treu chọc nhau, Hoắc Đình Đình mặc bộ âu phục màu xanh ngọc miệng ngậm miếng socola đi ra, cô vỗ bộp bộp vào gáy Hạ Diệc, giáo huấn: ” Tên tiểu tử xấu xa này, con đừng có bắt nạt chị họ, cẩn thận không bác con trừ lương cha con đây”.

“...”

Cuối cùng Khương Bình cũng tự hào, được Hoắc Quý Ân thăng chức Phó tổng giám đốc của khách sạn mới. Còn tên tiểu tử Hạ Từ Bằng biến thành trợ thủ thân thiết của Hoắc Quý Ân. Nhắc tới thì đây chính là đề nghị của Hạ Từ Nhục. Cô muốn em trai rèn luyện cùng Hoắc Quý Ân để có thêm nhiều kinh nghiệm, sau mới có thể xây đắp thế giới của riêng mình.

Nhưng Hoắc Quý Ân hoàn toàn không nghĩ như vậy, ví dụ như lúc này –

Hai nhà hùng dũng đi về phía vườn hoa ngoài trời. Hạ Từ Bằng bước chậm dần, ghé sát tai Hoắc Quý Ân hạ thấp đề xi ben chỉ hai người họ nghe thấy: ” Anh rề, vừa nãy Tinh Tinh lại gọi điện cho em, nói muốn hẹn anh đi ăn cơm”.

Hoắc Quý Ân không phản đối mà hỏi thăm: ” Cậu trả lời cô ấy thế nào?”.

Hạ Từ Bằng cười cười, lời nói mang ý treu tức: ” Đương nhiên là nói cho cô ấy biết, Hoắc tổng bận ân ái với vợ, không rảnh”.

Hoắc Quý Ân mỉm cười: ” Rất tốt”. Chỉ cần có người anh em này chẳng khác có tường đồng vách sắt, bất kỳ người con gái nào cũng đừng nghĩ đến việc tiếp cận anh. Xem ra, Hạ Từ Nhục không phải thông minh bình thường nha.

Lối vào vườn hoa ngoài trời, vợ chồng Trần Chấn Hải về mặt tươi cười nghênh đón khách tới tham gia hôn lễ, trông thấy đoàn Hoắc Quý Ân đi đến, Trần phu nhân lập tức vươn hai tay, ôm chặt lấy Hạ Từ Nhục: ” Rất vui gặp lại cô, tôi nhớ cô muốn chết”.

Hạ Từ Nhục ôm lại bà, mặt mày cong cong: ” Con gái xuất giá, chúc mừng, chúc mừng...”.

Vợ chồng Trần Chấn Hải sinh được ba đứa con, nhưng chỉ có duy nhất một người là con gái. Lisa là con lai, mày rậm mắt to, dáng người nóng bỏng, người Pháp theo đuổi không dứt. Nhưng hết lần này tới lần khác cô chỉ nhìn trúng một người đàn ông Trung Quốc. Nhắc tới nhân duyên vượt đại dương, sau khi Trần Chấn Hải hợp tác cùng Hoắc Quý Ân, ông đã chuyển việc làm ăn về nước. Lisa nhân ngày nghỉ đến thành phố S thăm người thân và du lịch. Không ngờ, trên đường đi đã làm quen với vị hôn phu bây giờ. Vì thế cô nương này ý lại ở thành phố S không rời, tuyên bố không lấy người này thì sẽ không lấy ai làm chồng.

” Con rể Trung Quốc rất tốt”. Trần Chấn Hải khá vừa lòng với con rể tương lai.

Trong lúc mọi người trò chuyện vui vẻ, Lisa kéo vị hôn phu ra. Hai người từ xa đi tới, trai tài gái sắc. Chú rể người Trung Quốc dáng người cao to, lông mày anh tuấn, đứng bên cạnh đại mỹ nhân Lisa, không hề lộ vẻ thua kém.

Lúc đến gần, ánh mắt chú rể liếc qua những người khác, thoáng gật đầu. Giây phút nhìn thấy Hạ Từ Nhục, trong mắt anh toát lên tia sáng ấm áp: ” Hạ Từ Nhục, đã lâu không gặp”.

Về điệu dáng mãi mãi không đổi, Hạ Từ Nhục vui mừng cười nói: ” Tô Khải, chúc mừng anh, đã ôm được mỹ nhân trở về”.

“...”

Giật nhất là phải trông thấy hai người kia nói chuyện, Hoắc Quý Ân dẫn Sơ Thú yên lặng đi vào hoa viên ngoài trời.

Nhớ tới năm trước trong bữa tiệc cùng Trần Chấn Hải, lúc Lisa và Tô Khải xuất hiện, Hạ Từ Nhục nét mặt vô cùng ngạc nhiên thiếu chút nữa thì bật khóc, trong thâm tâm Hoắc Quý Ân có đôi chút khó chịu. Còn một màn rời giường sáng nay, anh càng không thoải mái. Lúc anh và Hạ Từ Nhục kết hôn cũng không thấy cô tích cực như vậy. Để kịp hôn lễ của Tô Khải, cô không chỉ dậy sớm mà còn ăn mặc thật xinh đẹp. Đúng là...

Sơ Thu không hiểu gương mặt đẹp trai của ba ba sao bỗng nhiên lại đen đi. Cô bé ngẩng đầu lên, ồ ồ nói: ” Cha nuôi Tô Khải vừa cho con kẹo que, tâm trạng của cha không tốt, có muốn ăn một cái không ạ?”.

“... Không ăn”. Đến cả con gái cũng bị anh đồ dấm chua. Quá ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.